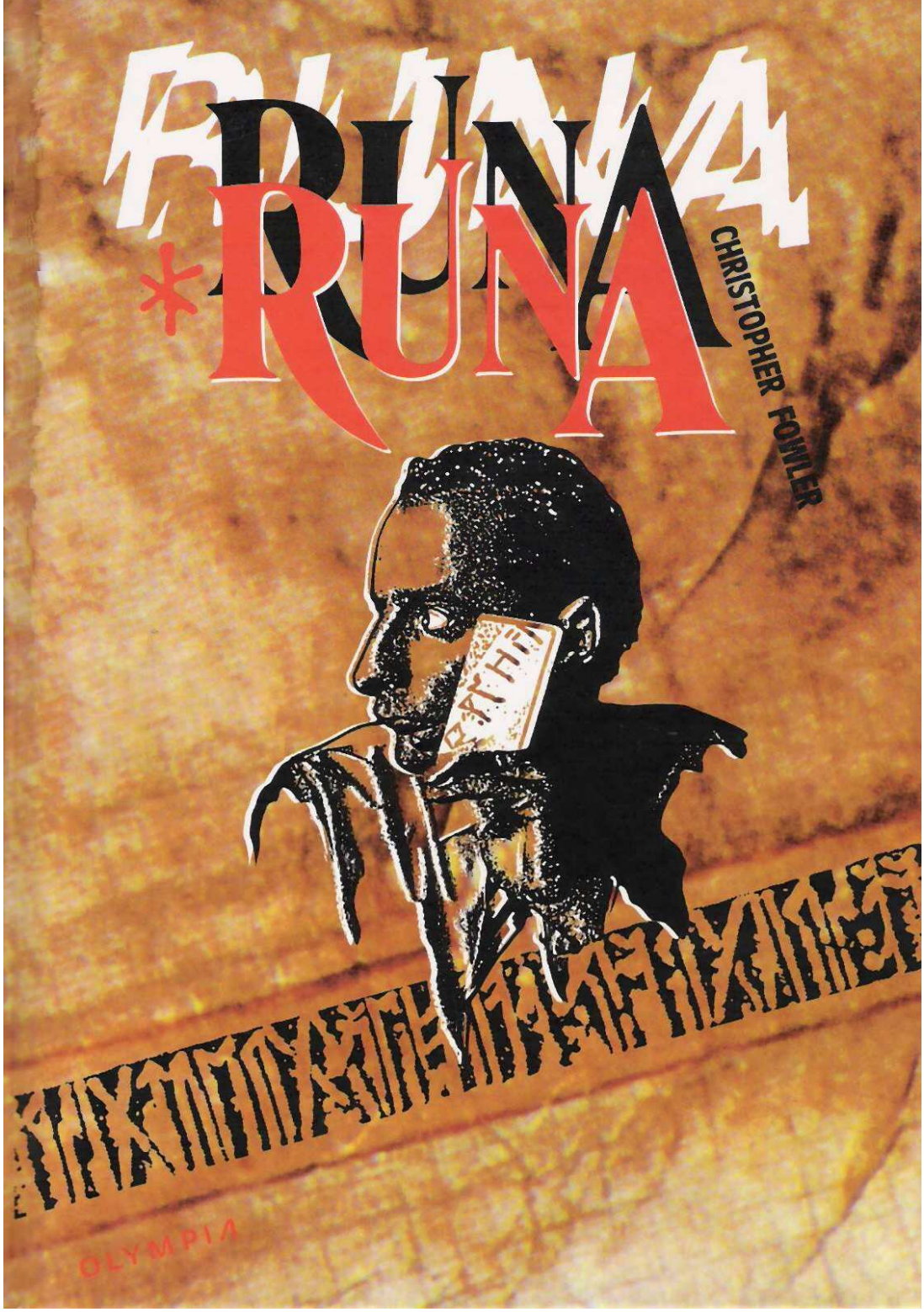

*RUNA
CHRISTOPHER FOWLER
OLYMPIA

RUNA

CHRISTOPHER FOWLER

OLYMPIA
2000

Jsem velice vděčen a zavázán M. R. Jamesovi za povídku *Casting the Runes* a Jacquesu Tourneurovi za její vynikající ztvárnění v britském filmu *Noc démona* z roku 1958. Velkým povzbuzením pro mne byla také kniha D.Jasona Coopera *Užívání run.* Zvláště děkuji Davidu Coultasovi u xeroxu, Martinu „Monkey“ Butterworthovi a Mie Matsonové za návrh obálky, Grahamu Humphriesovi za ilustrace a rovněž Gerrymu Bradymu. Tisíceré díky patří Ann Susterové a Deborah Bealeové za nanejvýš skvělou redakční práci. Děkuji také Jane Selleyové a Rosie Cheethamové, které mne povzbuzovaly, abych ve svém každodenním úsilí vytrval.
Až do nebes – jako vždy – sahají mé díky literární agentce Serafině Clarkeové, která již zná odpovědi, zatímco já si teprve kladu otázky. Obzvláště děkuji Richardu Woolfovi za to, že je právě takový, jaký je.

Přeložila
Jitka Fialová

Copyright © Christopher Fowler 1990
Translation © Jitka Fialová 2000

ISBN 80-7033-650-1

Jimu Sturgeonovi,
mému dobrému příteli
a náročnému kritikovi

V hodině této veď mě, ó Pane,
nedopusť nohám sejít z cesty pravé

Denisonova slova
k prvnímu vyzvánění Big Benu

1/Willie

V londýnských ulicích si běžícího člověka nikdo nevšímá.

Toto však byl jiný případ – velice vyděšený téměř sedmdesátiletý muž. Když proběhl málem celé Soho, zastavil se, opřel o lešení obklopující domy na Carnaby Street a snažil se chytit dech. Mrholilo. Kapky špinavé vody mu padaly na ramena a na oblek kreslily černé skvrny. Chvíli se obezřetně rozhlížel vlevo i vpravo, potom se najednou rozběhl podél krokem popojíždějících aut a ulicí se opět začal rozléhat rychlý rytmus jeho kroků. Věděl, že na takový běh už nemá věk, ale strach ho poháněl kupředu.

Kdysi, na přelomu století, se pouliční doprava hlavním městem pohybovala průměrnou rychlostí jedenáct mil za hodinu. O devadesát let později klesla k šesti mílím. Toho deštivého dubnového dne se hodinu po poledni provoz na Regent Street zastavil docela. Déšť prudce bubnoval na kapotách černých taxíků, které se snažily nalézt skulinu a proklouznout zablokovanými křižovatkami. Rozmrzelým chodcům připadalo, že jsou uvězněni v moři oceli, z něhož stoupají oblaka páry; jen s obtížemi se proplétali mezi nablýskanými pochromovanými nárazníky a probojovávali se do bezpečí protějších, najednou tak vzdálených chodníků.

V Great Marlborough Street pod přívalem jarního deště ztmavlo dřevo na fasádě obchodního domu *Liberty*. Na vozidla uvězněná dole v ulici z jeho rozlehlých tudorovských místností vybavených zařízením ze ztroskotané královské lodě *Impregnable* dopadalo šafránově zbarvené světlo. Typický ošklivý londýnský den. Příliš se nelišil od noci.

Na rohu Kingly Street starý pán ucítil silnou bodavou bolest v boku a najednou si s údivem uvědomil, že se pod jejím

náporem svíjí, klesá na chodník a voda zaplavující dlažební kostky mu smáčí kalhoty až nad kolena.

Bylo mu horko, ačkoli ruce a nohy měl ledové. Napadla ho absurdní myšlenka, že nedostane-li z toho infarkt, nejspíš chytí rýmu. Ležel zkroucený na zemi, dokud bolest v boku neustoupila. Blízko něho prošla starší paní, ale pak se vrátila a zeptala se, zda je v pořádku. Původně chtěl odpovědět ano, děkuji, je mi dobře, ale místo toho se slyšel vykřikovat tak strašlivé věci, že se vyděsila a raději od něho rychle prchla právě tak jako před několika minutami Indka ve Frith Street.

Zvažoval, že se znovu pokusí zatelefonovat Harrymu, ale pak si vzpomněl, jak mu při tom z třesoucích se rukou padaly mince. A vůbec – cožpak by syn mohl uvěřit, že prožívá něco tak hrozného? Když se pokoušel vstát, nohy měl jako v ohni a uvědomil si, že neměl na zemi zůstávat tak dlouho. Na přechodu se právě rozsvítila červená. Přesto se mu podařilo přeběhnout na druhou stranu, i když kulhal a kvůli slzám, které mu bolest vháněla do očí, téměř neviděl. V hrudi cítil palčivou bolest, svaly na prsou se mu stahovaly a do srdce proudilo stále méně krve. Dýchal trhaně. Matně si vybavoval, že mu zbývá jen pár kroků – kam vlastně? Do bezpečí? V něco takového se ani neodvažoval doufat.

Byl téměř na druhém konci ulice, když za předním sklem automobilu zahlédl vylekaný obličej. Zakvílely brzdy, jak se řidič snažil zabránit srážce s tou podivnou, kamsi se řítící postavou. Všichni jistojistě vidí, že mě pronásledují ďáblové, pomyslel si starý muž, musí to na mně být vidět! Určitě vypadám, jako bych utekl z blázince. Kdybych se zastavil a ohlédl, možná by se z mraků spolu s černým deštěm snášel zástup ďáblíků, aby mě mučili. Když přeskakoval vodou nasáklé odpadky, které se sem dostaly z blízké Carnaby Street, plné lákadel pro turisty, zpomalil. Zacloumal mokrým páskem kabátu, aby ho přitáhl k tělu, ale provlhlá látka ztuhla a nešlo s ní hnout. Na rohu Beak Street se voda prodírala do kanálu mříží

ucpanou obaly od McDonalda a přetékala do ulice. I tady stála kolona aut, jejichž řidiči se už smířili s dlouhým čekáním.

Zahnul za roh tak rychle, že seběhl z chodníku na zatopenou vozovku. Sil mu rychle ubývalo. Zamířil do úzké postranní uličky, která vede k několikaposchoďovému parkovišti v Brewer Street. Uvědomil si, že v panické hrůze běžel mnohem dál, než bylo zapotřebí, ale na tom už nezáleží. V uličce parkovalo jen pár osobních aut – některá měla nasazenou botičku – a jedno velké nákladní auto, které se vklínilo mezi zdi tak, že dvěma koly s ohromnými pneumatikami stálo na chodníku.

Padající šedivou mlhou sotva dohlédl k parkovišti. Sáhl do kapsy pro klíče od malého renaulta. Klíče v ruce a vědomí blízkosti bezpečného útočiště v něm vyvolaly hřejivý pocit úlevy, i když srdce mu stále bilo jako na poplach. Z očí si při chůzi odhrnul pramen zmoklých vlasů.

Došel k zaparkovanému nákladnímu autu a vstoupil do mezery mezi ním a zdí. Minul vysoko posazenou kabinu a ani si nevšiml, že řidič rozsvítil světla a otáčí klíčkem v zapalování, zcela přeslechl, že motor zachrčel a naskočil.

Byl v půli vozu a v zatuchlé úžlabině, která mezi nákladním autem a domem zbývala, právě zvolnil krok, když zpozoroval, že ocelová stěna vlevo se dává do pohybu. Auto se rozjíždělo, obrovská kola se valila po kraji chodníku a směřovala zpět do vozovky.

Starý muž se zastavil a vylekaně pohlédl před sebe. Přes bok vozu o několik palců přečnívaly ocelové tyče, ke kterým se obvykle přivazují lana upevňující náklad. Teď se zdály smrtelně nebezpečné. A blížily se k němu děsivou rychlostí.

Chvíli se domníval, že přece jen vyvázne. Běžel co nejblíže u stěny, až mu kabát drhl o cihly a trhal se, vtom však ucítil, že na něho padá stín smrti. Jedna z tyčí zachytila široké poutko pásku na jeho kabátě. Ztratil půdu pod nohama, mocná síla ho zvedla, vlekla zpět a pak vrhla tváří proti hrubé cihlové zdi. Jeho srdcervoucí výkřik zanikl v řevu silného dieselového motoru.

Auto ho přitisklo obličejem ke stěně domu a táhlo šest metrů. Přestal křičet dlouho před tím, než zděšený řidič seskočil z kabiny, aby zjistil, odkud křik vycházel. V šeru u levé strany nákladního auta viselo rozdrcené, rozervané a zakrvácené tělo, z obličeje a hrudníku zbývalo sotva víc než cáry kůže a lesklé, deštěm zkrápěné zlomky kostí.

2/Harry

Darren Sharpe byl kysele se tvářící hromotluk s hranatou hlavou, širokými mohutnými rameny a rukama, kterýma by mohl skály lámat. Zvlhlé dlaně si co chvíli otíral o kalhoty. Stál u okna, za nímž se rýsoval zelený jihovýchodní cíp náměstí svatého Jakuba, a stínil je tak, že nesmělé odpolední světlo jen stěží pronikalo dovnitř. Tři čtvrtě hodiny své trpělivé posluchače zasypával výsledky statistických rozborů, tabulkami s průzkumy trhu, přehledy o spotřebě potravin a závěry namátkových testů. Celá ta záplava čísel a odhadů měla jediný cíl – nevyvratitelně dokázat, že to, co v posledním desetiletí dvacátého století svět potřebuje především, je nový perlivý ovocný nápoj.

„Dnes jsi nějak nezvykle zamlklý, Harry. Chtěl bys něco dodat, než skončíme?“ Sharpe si vložil do úst ohromný kubánský doutník, silně zatáhl, pak ho znovu vzal do ruky a pečlivě jej prohlížel. Zhasl mu – jako obvykle.

Harry Buckingham polekaně vzhlédl od svých poznámek. Vypadal jako žák, kterého učitel přistihl, jak nedává pozor. Dusno a teplo v místnosti ho ukolébávalo, div že neusnul. Až Sharpeův hlas ho rázem vyburcoval. Všechno samozřejmě pramenilo z toho, že reklamní kampaně znal do nejmenších podrobností a díval se na ně málem pohrdavě. Nechápal, proč dnes trvá tak dlouho, než nerozhodného zákazníka dokáží

přesvědčit o perspektivnosti výrobku. Jeho váhavost prezentaci jen komplikovala a zdržovala.

Harry odložil desky s poznámkami, křeslo otočil tak, aby měl zákazníka přímo před sebou, a pozorně se na něho zadíval. Bývaly doby, kdy sem chodili naivkové, pomyslel si. Nakrmili jste je hezkými řečičkami o reklamě, až jim šla hlava kolem – a už platili. Podívejme se, koho tu máme dnes: unaveného manažera s prořídlými vlasy, v konfekčním obleku. Ale tak jednoduché to s ním zase nebude.

„Díky, Darrene," spustil Harry a z jeho gest a celkového držení těla vyzařoval klid a sebedůvěra. „Odhlédneme-li od negativních výsledků namátkových testů, všichni jistě musíme dojít k závěru, že právě v případě tohoto výrobku se na trhu vytvořila přirozená mezera. Mám na mysli nabídku pro starší děti. Poslední průzkumy svědčí o tom, že věčně doporučované zdravé výživy už mají po krk. Náš zákazník zajisté vezme v úvahu zejména hrubé odhady dvouměsíční spotřeby u deseti a třicetiletých, provedené po testovací fázi reklamní kampaně zahrnující i pořady v místním televizním vysílání."

Harry měl reklamní žargon v krvi. Působivé větičky jako by sypal z rukávu. Obratem ruky dovedl zkonstruovat monstrózní souvětí, na která by byl pyšný i Henry James, kdyby pracoval v marketingu. Díky této schopnosti se už Harry dostal dost daleko. A nepochyboval, že to dotáhne mnohem dál. Povzbudivě se na zákazníka usmál. Ten úsměv říkal: „Stojím na vaší straně. Důvěřujte mi." Ve světě reklamy ovšem *důvěřujte mi* znamená *víte, co mi můžete* …

Sharpe se zjevně víc zajímal o to, aby se mu rozhořel doutník, než aby navázal na Harryho řeč. A zákazník dál netečně seděl jako pecka. Harry čekal, co se bude dít, a se zájmem si prohlížel uměleckou výzdobu stěn. Obklopovaly je rozsáhlé kvaše v pastelových barvách, na nichž se vkusně protínaly křivky. Neměly upoutávat pozornost. Záměrem bylo nenápadně vytvářet harmonické prostředí – z téhož důvodu hraje

ve výtahu hudba. Zákazník nakonec přece jen otevřel ústa, aby se vyjádřil, vtom se však ozvalo zaklepání na dveře a vešla Eden. Ticho v místnosti rázem zhoustlo, protože přítomní pánové nemohli odtrhnout oči od jejího bujného poprsí. Navíc tradice velí, že jednání se zákazníkem může přerušit jen zpráva o něčí smrti.

„Pan Buckingham má návštěvu," hlesla Eden, jako by stála v katedrále. Harry se k ní překvapeně otočil i s křeslem. Pokud ho paměť neklame, na dnešní odpoledne nemá sjednanou žádnou důležitou schůzku. Doufal, že se mu po prezentaci podaří nenápadně zmizet a zajít si na golf. „Kdo to je?" také zašeptal, i když bylo jasné, že všichni naslouchají.

„Policie," rozpačitě odpověděla sekretářka.

„Policie" byla jediná policistka, ovšem stála za to. Vysoká, s pletí jako alabastr, silnější postavy, ne však otylá, připomínala mu dívky z plakátů poválečných filmů. Kaštanové vlasy nosí vyčesané ve stylu, který okouzloval koncem padesátých let. Dokonce i její rtěnka měla odstín, s nímž se lze setkat jen na obehraných technikolorových filmech. Představila se jako seržantka Janice Longbrightová z policejní stanice v Bow Street.

„Pane Buckinghame, můžeme si tu někde v klidu promluvit?" energicky mu potřásla rukou. Měla hluboký a příjemně chraptivý hlas jako Joan Greenwoodová v *Kind Hearts and Coronets.*

„Bohužel, žádná uzavřená kancelář, kde by bylo možné mluvit mimo doslech ostatních, zde není," řekl Harry. „I kdybychom šli jinam, je to všude stejné. Co se stalo?" Proboha, prolétlo mu hlavou, za parkování přece nedlužím tolik, aby mě chtěli zatknout! Seržantka Longbrightová mu pohlédla do očí. Zatvářila se jako člověk, který má sdělování špatných zpráv v popisu práce. Za normální situace by poslala někoho z podřízených, ale vzhledem k neobvyklým okolnostem případu se rozhodla nejbližšího příbuzného informovat osobně.

„Jsem tu kvůli vašemu otci. Měl nehodu.“

„Jakou? Stalo se mu něco? Je zraněný?“

„Posaďte se, prosím.“ Seržantka Harrymu přistrčila židli. „Je to ještě horší. Bohužel je mrtev.“

Chvíli bylo ticho. Harry tomu nemohl uvěřit. Jak se to stalo?“ zeptal se zaraženě.

„Srazilo ho auto, když dnes odpoledne krátce po jedné hodině přecházel ulici. Nějakou dobu nám trvalo, než jsme vás našli.“

Longbrightová se obrátila k jedné ze sekretářek, které seděly kousek od ní. „Mohla byste nám přinést silný čaj, prosím?“ Sekretářka ihned odešla.

„Mohu… Mohu ho vidět?“

„Pan Buckingham utrpěl velice vážná zranění a v takových případech se snažíme příbuzné od toho spíše odradit. Ale budete-li na tom trvat, lze to zařídit.“

„Kdo nehodu zavinil? Řidič? Otec je starý, oči mu neslouží jako dřív.“ Uvědomil si, že mluví v přítomném čase, ale nedokázal se přimět, aby se opravil. „Nevidí na dálku,“ dodal.

„Bylo u toho pár svědků,“ tichým hlasem pokračovala Longbrightová. „Nehodu viděli tři nebo čtyři svědkové.“

„Proč jí nezabránili?“

„Dívali se z oken okolních úřadů. Pro jeho záchranu nemohli nic udělat.“ Rychlým pohledem přelétla Harryho svěšenou hlavu; kousal se do horního rtu, ztracený v myšlenkách.

Jestli je to nějaká útěcha, je jisté, že moc netrpěl. Zemřel okamžitě.“ Longbrightová pozorovala postavu před sebou a uvažovala, zda mu má říci víc. Vypadal, že se s tou zprávou dokáže vyrovnat. Nehoda v sobě měla něco podivného, takže se o ní pravděpodobně objeví krátký článek v pozdějším vydání *Evening Standardu.* Někdo z kanceláře ji Harrymu určitě brzy detailně popíše. Mnoha lidem zjevně dělá dobře pitvat se v cizím neštěstí.

„Asi byste chtěl být sám,“ řekla Longbrightová po chvíli. „Můžeme pokračovat později.“

„Kdy?“ Harry zvedl hlavu a podíval se na ni unavenýma očima. „Z jednání jsem odešel, vrátit se tam nemohu. Kde bych mohl najít toho řidiče?“

„U nás na stanici, ale setkat se s ním vám nedoporučuji, pokud to není nezbytně nutné.“

„Neudělám scénu, jestli vám tohle dělá starosti. Prostě to chci mít co nejdříve za sebou. Půjdu s vámi.“

„Dobře. Dole na mě čeká auto. Mohu vás svézt.“

„Jen se zastavím na toaletě.“

V zrcadle nad umyvadlem pozoroval svůj obličej, jako by hledal nějaké viditelné znamení té ztráty, ale žádnou změnu nenašel. Poslední dobou se mu opět prohloubily stíny pod břidlicově šedýma očima, které Hilary údajně fascinovaly, a přibylo mu pár vrásek. Dozadu zčesané tmavé vlasy mu znovu ustoupily výš nad čelo. Na široké bradě se začínal rýsovat slabý náznak strniště. Ale žádná náhlá proměna, nic v zrcadle neukazovalo na fakt, že teď, ve dvaatřiceti letech, byl znenadání zbaven veškerých synovských povinností.

Harry se před obrazem v zrcadle sklonil s pocitem viny a postříkal si obličej studenou vodou. Pak si upravil kravatu a vrátil se k seržantce. O minutu později už spolu scházeli po schodech. Vyšli z agentury a nasedli do čekajícího služebního vozu.

3/Dorothy

S budovou knihovny si život krutě zažertoval. Postavili ji v roce, kdy stanul před soudem Oscar Wilde. Ironií osudu její současný stav svědčil o tom, že nešťastný pád ze slávy postihl i ji. Důstojná viktoriánská novogotická stavba se ocitla ve věčném

přítmí – pod mohutným betonovým obloukem moderního nadjezdu. Olovem prosycený vzduch sice ničil fasádu z červených cihel a od umělecky upravených vchodů odrazoval návštěvníky, knihovna však nepřestávala sloužit hrstce obyvatel, kteří se z jejího sousedství prozatím neodstěhovali.

Bortící se parkety na chodbách dál voněly levandulovým leštidlem a mezi policemi nadále panovalo příjemné šero, ale příruční knihovna zřetelně prořídla. Příliš mnoha svazkům se rozpadávaly křehké hřbety a jejich stránky poznamenalo vlhko; když jste knihy otevřeli, zaskřípaly jako dveře prázdného domu.

Pro Dorothy Huxleyovou byla tato knihovna výjimečná. Nepronikly sem moderní „vynálezy“, zato se zde zachovala úcta ke knihám. Nepořádaly se tu jarmareční výstavky, jejichž cílem je přivábit nové mladé čtenáře. Nebylo to místo určené pro zábavu, ale pro pilné studium, z něhož bolívají oči. A protože na vymalování jejích prostor městské radě nezbývaly peníze, bylo jen dobře, že Dorothy se knihovna líbila taková, jaká byla. V poslední době se dařilo permanentní hrozbu její likvidace odvracet jen díky místním sponzorům, za což jim Dorothy byla neskonale vděčná. Vždyť jako vedoucí tu pracuje déle než dvacet let. Když teď pozorovala, jak z polic ubývá knih a řady čtenářů se tenčí, ptala se sama sebe, co udělá, až dojde k nejhoršímu.

Ostrý zvuk ji přiměl vzhlédnout. Dva chlapci ze Západoindických ostrovů běhali mezi policemi dětského oddělení a podrážky sportovních bot na navoskované podlaze vrzaly. Jakmile si starší chlapec všiml, že je Dorothy sleduje, vyslala k nim výhrůžný pohled pronikavý jako laserový paprsek, až oba ztichli. Trvalo jí léta, než si zlý pohled vypěstovala, ale na dnešní děti působil pramálo. Většina jich do její knihovny chodí jako za trest (Dorothy na knihovnu myslela jako na svou – cožpak na to nemá za ta léta právo?). Děti si pochopitelně raději hrály na ulici, než by se nechaly zavřít ve zdejším neveselém polosvětle. Rozmáchlý oblouk nadjezdu nedovolil slunci

nahlédnout ani do hal a hlavní čítárnu obestřel deprimujícím šerem. Dnešní děti znají jména všech postav populárních televizních seriálů, ale neřeknou vám, kdo je Robinson Crusoe či co se nachází na Ostrově pokladů, a po podobných znalostech ani nijak zvlášť netouží. Získávat vědomosti jen pasivně je nebezpečné…

Dorothy mrkla na hodinky. Zbývají tři hodiny. Zatím se tu celý den téměř nikdo neukázal. Je problém najít si práci, při níž bude čas rychleji utíkat.

Frank Drake jí přes stůl podával novinový výstřižek: „Přinesl jsem ti ukázat další." Zvědavě si článek prohlížela přes horní okraj brýlí. Dnešní *Evening Standard*, druhé vydání. CHODEC ROZMAČKÁN NA LONDÝNSKÉ ULICI, hlásal titulek a pod ním stálo *Poslanec žádá zvýšení pokut za parkování na chodníku.*

„Rozmačkalo ho to na kaši," vesele konstatoval Drake. „V tomto týdnu je to zatím nejlepší případ. Ovšem je teprve úterý."

Dorothy nereagovala. „Dobrá," dal se na ústup její podřízený, „ale do mé sbírky patří. A je šestý od poloviny minulého týdne."

„Podej mi ty ostatní," Dorothy ukázala na výstřižky na druhé straně stolu. Drake jí je přisunul.

„ELEKTRICKÝ PROUD ZABÍJEL PŘI LEŠTĚNÍ PODLAHY. Ale to není tak neobvyklé."

„Je, když se to stane muži."

„SRDCE VĚZNĚ PROBODNUTO PLNICÍM PEREM. Myslela jsem, že vraždami se nezabýváš."

„To nebyla vražda. Uklouzl a na pero upadl."

„To se vždycky říká, když se něco takového stane ve věznici." Zvedla další výstřižek. „BRITSKÁ TURISTKA NEPŘEŽILA PÁD ZE SOCHY SVOBODY. Ale Franku, ten k nim opravdu nepatří. Pád je pád, a odkud kdo spadl, na tom nezáleží."

„Mýlíš se.“ Drake se k Dorothy naklonil a rozpovídal se obvyklým polohlasem, jaký si rychle osvojí všichni zaměstnanci knihoven. „Přečti si, za jakých okolností zemřela. Byla mimořádně obézní. Za její smrt může Socha svobody. Když chtěla něco vyfotografovat a nahnula se přes zábradlí, pod její váhou povolilo.“

„Vážně to chceš zařadit k ostatním? Měníš pravidla. Zemřela kvůli nadváze a vlastní hlouposti. Jako ta žena, která vypadla z horské dráhy v Blackpoolu. Pokud mi paměť dobře slouží, v novinách tehdy napsali, že z nejvyššího bodu prvního oblouku vylétla jako špunt z láhve šampaňského.“

„A nechal jsem si ten výstřižek?“

„Ne, říkal jsi, že sem nepatří.“

„Dobře, ať je po tvém.“ Drake papírek roztrhal. „Ale jestli mě nepřestaneš kritizovat, tak to nenapíšu nikdy.“

„Ale napíšeš, Franku.“ Dorothy mu konejšivě poklepala na rameno. „Vždyť to neděláš jen tak pro zábavu. Jsi tím doslova posedlý, a to je pro takový úkol právě dobře.“

Drake na ni namířil prst. „Pochop přece; všechna nahodilá i lidmi zaviněná neštěstí jsou navzájem spojena zákony pravděpodobnosti. A ty se prosazují jako důsledek zásadních politických rozhodnutí. Dokážu spoluvinu vlády na všemožných –“

Já vím, Franku,“ přerušila ho Dorothy a unaveně vzdychla. „Ten velký komplot jsi mi už vysvětloval.“

Je třeba jen shromáždit dostatek důkazů a objasnit, jak do sebe zapadají důležitá fakta – a platnost mé teorie se prokáže.“ Drake se nedal odradit tím, že Dorothy ho poslouchá sotva na půl ucha. „Jeden můj přítel zná labouristického poslance, který je ochoten pod přísahou dosvědčit, že vláda financuje vědecký výzkum zákonů pravděpodobnosti. Jen si představ, jak by bylo pro politiky výhodné, kdyby dokázali předpovídat pohromy. Torym strašně leží na srdci tunel pod Lamanšským průlivem.

Jakoukoli nehodu budou muset ututlat, aby se o ní voliči nedověděli…“

„Franku, někdy mám dojem, že ty a já nežijeme ve stejném světě.“

Drake ji stál hodně sil. Vždycky se pro něco zpočátku ohromně nadchne, jenže jakými problémy se zabývá… Když Dorothy vracela stoh románů na místa v policích, letmo svého pomocníka zahlédla mezerou mezi knihami. Seděl u psacího stolu shrbený jako účetní z dob královny Viktorie a zuřivě cosi psal do sešitu. Ať byl jakýkoli, občas na něho myslívala s pochopením a soucitem. Některým lidem chybí mechanismy potřebné k tomu, aby dokázali čelit bezohlednosti a nárokům moderního života. Frank Drake je jedním z nich. Skvělý intelekt, ale fyzicky slabý a stíhaný osudem věčného studenta překypujícího nápady, jak změnit svět, ale neschopného spravit pojistky.

Dorothy smutně prohlížela prořídlé oddělení encyklopedií, atlasů a slovníků. Děti je neustále kradou. Práce v této malé knihovně nebyla nijak zvlášť náročná, přesto Dorothy věděla, že má všechny důvody Drakea propustit. Oplýval některými překvapivými dovednostmi, ale vyhlídky na úspěšnou kariéru ničilo neustálé střídání jeho zájmů. V hlavě mu vířilo příliš mnoho nápadů a zmatek dovršovaly nedokončené plány, které jeho práci mařily. Byl drobné postavy a v osmadvaceti letech plešatěl. Jako by mu střední věk byl souzen o deset let dříve než jiným. Věděla, že za takovým člověkem by se na ulici neotočila. Kam by mohl jít? Naše společnost není pro lidi takového založení.

Frankovým posledním plánem bylo využít svých vědeckých schopností a napsat knihu s názvem *Politika, paradox a pravděpodobnost*, odbornou studii o pravděpodobnostech a jejich projevech v událostech každodenního života. Pravidelně svou teorii Dorothy vysvětloval, někdy s větším, jindy s menším úspěchem. Požádal ji také, aby mu pomáhala sbírat informace a

z deníků, které do knihovny docházejí, vystřihovat zprávy o podivných úmrtích. Bylo jí jasné, že ten plán nikdy nedotáhne do konce. Jeho bádání nabere zcela jiný směr, jen co vyčenichá novou senzační záhadu, a sbírka výstřižků skončí spolu se všemi předcházejícími ve staré lepenkové krabici za psacím stolem.

Zhluboka se nadechla a znovu šplhala po žebříku s náručí ohmataných románů Stephena Kinga a vyčítala si nepěkné myšlenky o svém spolupracovníkovi. Koneckonců je pro většinu lidí nabíledni, že pokud je v knihovně někdo blázen, on to není. Vždyť jim k tomu sama poskytla dobré důvody, stačí se jen zmínit o sklepě a čarodějnicích…

Je to tak. Ona, stará žena, které straší ve věži, i Frank, student mizantrop, zde budou muset zůstat, dokud se prvním buldozerům nepodaří odtud vyhnat duchy tím, že do tmavých, opuštěných chodeb vpustí paprsky slunečního světla.

4/Grace

Seržantka Longbrightová lehce zdolala pár schodů před vchodem do policejní stanice v Bow Street, takže ji Harry musel dohánět. Proklestila si cestu čekárnou, kde byla hlava na hlavě, a právě zvedala desku stolu u policejního dozorčího, když na ni zavolal jeden z kolegů.

„Váš člověk odešel asi před deseti minutami, seržantko.“ Ukázal na jednu z vyšetřovacích místností na chodbě. „Nechtěl se zdržet déle, než bylo nezbytně nutné. Oficiálně nešlo o zadržení, nemohli jsme –“

„Pokud podepsal výpověď, je to v pořádku,“ přerušila ho Longbrightová a obrátila se k Harrymu. „Bohužel, jel jste sem zbytečně, pane Buckinghame. Pojďte do mé kanceláře. Dám vám číslo lékaře, který vašeho otce prohlížel. Ostatní může počkat na vhodnější dobu.“

Harry šel chodbou za seržantkou a začínal se vážně zlobit. Jak mohou připustit, aby odešel člověk, který právě při nehodě způsobil smrt? Vyletěl si z budovy a je volný jako ptáček!

„Nechápu, jak jste ho mohli tak snadno pustit," stěžoval si, sotva vešli do kanceláře. „K malé dopravní nehodě to přece má pořádně daleko. Mohlo by to mít dohru i u soudu. Jak tohle může někomu projít?"

„Pane Buckinghame, tady nikomu nic neprochází. Máme jeho úplnou výpověď a také řadu dalších prohlášení od očitých svědků, kteří podrobně popsali, jak k nehodě došlo. Velmi ráda vám pošlu kopii celé zprávy, jen co bude hotová."

„Než odejdu, chtěl bych adresu toho člověka." Harry se narovnal na židli. Jeho hlas byl bezbarvý a obličej neprozrazoval sebemenší pohnutí.

Seržantka Longbrightová se posadila za psací stůl a hledala čistý list papíru. „Byla bych raději, kdybyste s účastníky nehody mluvil tady na stanici. Ze zkušenosti vím, že rozhovor pak probíhá mnohem klidněji."

„Co se vlastně stalo, se od něho chci dozvědět dříve, než zapomene detaily. Abych si mohl udělat vlastní názor." Longbrightová před sebou viděla roztrpčeného úředníka, jehož prsty si pohrávaly s řemínkem od hodinek; takové chování obvykle prozrazuje stres. Poznala, že patří k těm, kteří jsou schopni dělat problémy, když nedostanou, co chtějí. Sáhla do horní kapsy pro staré, pestře žíhané plnicí pero a pustila se do psaní.

„Mohu se na vás spolehnout, pane Buckinghame?"

„Prostě chci vědět, co se stalo," prohlásil Harry. „Nic víc."

„Doufám, že toho nebudu litovat." Dopsala adresu a podala mu ji. Jen papír přeložil, už netrpělivě vstával. Těsně u dveří ho seržantka zastavila: „Jestli nastanou nějaké problémy, okamžitě mi zavolejte. Jste ženatý?"

„Ne. A nechápu, co –"

„Když člověka potká neštěstí, je dobré mít někoho, s kým si může popovídat. Je řada organizací, které vám mohou pomoci se situací se vyrovnat. Jestli chcete, dám vám na ně spojení.“

Rozzlobený pohled, který na ni vrhl při odchodu z kanceláře, napovídal, že smířit se se situací je to poslední, co má v úmyslu.

Harry uvažoval, jestli by tam neměl nejdřív zavolat. Ale neudělal to, i když přesně nevěděl proč; jako by mu cosi říkalo, že bude ve výhodě, jestliže pana – Crispina, že? – překvapí. Znovu pečlivě prozkoumal úhledně vykroužené písmo seržantky Longbrightové. Inkerman Road č. 27, byt č. 3, NW5. Severní Londýn. Ne dál než dvacet minut autem.

Ukázalo se, že Inkerman Road je krátká slepá ulička odbočující z Kentish Town Road. Řada cihlových domků byla koncem šedesátých let devatenáctého století původně určena pro dělníky, kteří na severu Londýna stavěli hustou síť železničních tratí. Ulice tu většinou byly pojmenovány podle významných bitev krymské války. Před několika lety se čtvrť povznesla, když se do ní nastěhovali úspěšní vysoce kvalifikovaní zaměstnanci, kteří jdou tam, kde mohou udělat kariéru, ale konjunktura skončila a rodinné domy se opět změnily v nájemní byty.

Harry zazvonil a poodstoupil od vchodu. Asi není nikdo doma. Ověřil si, kolik času mu zbývá. Za pár minut musí zavolat do práce. Důvod jeho nepřítomnosti – úmrtí v rodině – na Sharpea nijak nezapůsobí. Konečně uslyšel, že se nahoře otevírá okno.

„Vy tam, hledáte mě?“ zavolala mladá žena. Z tmavých vlasů jí zůstal jen úhledný široký pruh uprostřed hlavy, hladce vyholené z obou stran. V každém uchu měla snad patnáct náušnic vyrobených z peří. Zdála se rozzlobená, nebo ji přinejmenším něco vyvedlo z míry.

„Bydlí tady pan G. Crispin?“ Harrymu bylo protivné, že na ni musí nahoru křičet.

„Crispian. Grace Crispianová. To jsem já.“ Panebože, pomyslel si. Tenhle zjev… To snad ne?

„A kdo jste vy?“ Její slova s typickou cockneyskou výslovností se snášela z okna do ulice, až se lidé na protějším chodníku zastavovali a ohlíželi.

Jmenuji se Buckingham. Dnes odpoledne jste přejela mého otce.“

„A kruci. Tak počkejte.“ Podivná hlava zmizela a okno se prudce zavřelo. Netrvalo dlouho a Grace v černém roláku a džínách se objevila ve dveřích. Byla malé postavy, měřila sotva pět stop a pět palců. Harry jí hádal asi pětadvacet. Konstatoval, že by určitě byla přitažlivá, kdyby výsledný dojem nekazily náušnice a příšerný sestřih.

„Pojďte radši dovnitř. Uvařím vám čaj. Nevím, co říct. Byla to prostě hrůza. Myslím, že vůbec neusnu.“ Vedla ho do předsíně a pak nahoru po příkrých schodech. Ve vzduchu byl intenzivní pach čerstvé barvy, proto si přidržoval elegantní převlečník, aby se nedotkl zdi.

„Adresu vám zřejmě dali na policii.“

„Šel jsem na stanici, ale vy jste už byla pryč.“

„To je mi líto. Udělalo se mi špatně, musela jsem na vzduch. Nikdy jsem u žádné nehody nebyla, natož aby mi někdo zhebl přímo před očima. Musela jsem si zajít na drink.“ Ukázala na obývací pokoj. „Běžte dál. Přinesu čaj.“

Harry se velice opatrně posadil na lacinou pohovku plnou psích chlupů. Stěny a strop pokojíku v přední části domu pokrývaly filmové plakáty nejrůznějších velikostí a barev. Reklamy připíchnuté nad krbem lákaly na *This Island Earth* a *Eraserhead.* Plakáty nad jídelním stolem zvaly na *Attack of the Fifty Foot Woman* a na *The Incredible Shrinking Man.* Nad pohovkou visely *Barbarella* a *Witchfinder General.* U žhoucího elektrického krbu spal neuvěřitelně starý, jakoby od molů prožraný pes neurčité rasy. Musel si připalovat srst, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Z obou konců jeho těla se občas ozvaly

podezřelé zvuky, takže musí být naživu. Harry se rozhodl rozhovor zkrátit na minimum a vypadnout.

„Proboha, promiňte, že je tu pes," Grace položila čajový podnos na kupu časopisů a podala mu hrnek vařící hnědé tekutiny.

„Je strašně starý." Špičkou vysoké boty psa odstrčila. „Viděl jste seržantku? Tu vysokou, Longbrightovou?"

„Přišla za mnou do kanceláře."

„Tak vám určitě řekla, že to nebyla moje vina."

„Ano, ale rád bych o všem, co se stalo, slyšel od vás." Harry upil čaje a překvapilo ho, že je opravdu dobrý. Grace sklopila oči k tkaničkám bot. Najednou zrozpačitěla.

„Víte, dělám pro jedno umělecké studio. Spíš příležitostné práce," dodala. „Nebylo by špatné, kdyby mě zaměstnali jako umělkyni, ale tak daleko ještě nejsem. A tak různě zaskakuju, někdy dokonce musím jezdit s nákladákem. Je pořadně velký. Aby se s ním mohly vozit i divadelní kulisy a rekvizity." Usrkla čaje a zahleděla se do záře elektrického krbu, aby se Harrymu nemusela dívat do očí. „Dneska odpoledne jsem se vyklonila z okénka a zkontrolovala, jak to vypadá vzadu. Přísahám, že tam nic nebylo. Nastartovala jsem a pomalu se rozjížděla. Uslyšela jsem hrozný zvuk, jako –" Znovu sklonila hlavu. „Ten starý pán vběhl mezi zeď a nákladák. Lidé z kanceláří naproti dosvědčili, že tam vletěl po tom, co jsem zkontrolovala zrcátka. Prostě se tam zčistajasna objevil. Všechno se seběhlo tak rychle, že nestihli ani otevřít okno a varovat ho."

Jedno nechápu," řekl Harry. „Proč utíkal?"

„Nevím. Třeba spěchal na schůzku. Musel vidět, že se chystám rozjet, ale nezastavil se."

„Nesmysl." Hrnek s čajem ho pálil v rukou, ale nevšímal si toho. „Můj otec nikdy v životě nikam neběžel. Všechno dělal pomalu a metodicky. Maminka z toho kdysi mohla vyletět z kůže. Nikdy neriskoval, v žádném případě neměnil obvyklý

denní program, jedinkrát nezmeškal autobus nebo vlak. Spíš by schůzku zrušil, kdyby věděl, že přijde pozdě.“

„Vím, byla to strašná smrt, ale aspoň –“

„Prosím vás, neříkejte, že to měl rychle za sebou.“ Obrátil se k ní. „Podívejte… Grace… abych pravdu řekl, nebyli jsme si až tak blízcí. Jen mě děsí pomyšlení, že zemřel tak hloupě a zbytečně.“ Odložil hrnek a vstal. Dívka je zjevně rozrušená. Pokračovat v rozhovoru nemá smysl. Situaci tím jen zhorší. A tak si začal z kabátu horlivě sklepávat psí chlupy.

„Děkuji vám, že jste si pro mě udělala čas, slečno Crispianová. Chtěl bych, abyste věděla, že ani já vás neviním z toho, k čemu došlo.“

„Jsem ráda, že to říkáte.“

Harry otevřel dveře a už se chystal vykročit do ulice, když se Grace zlehka dotkla jeho paže.

"Je mi hrozně. Kdybyste chtěl se mnou ještě někdy mluvit…“

„Mám vaši adresu.“ Na moment se jí podíval do tváře a zamířil ven.

„Skoro jsem zapomněla. Pověděli vám na policii, že s někým mluvil?“

„Cože?“

„Váš otec, těsně před smrtí…“

Harry zůstal stát na schodech a překvapeně k ní vzhlížel. „On s někým mluvil těsně po nehodě?“

„Ne, pár minut před ní. Slyšela jsem to od jednoho ze strážníků. Váš otec zřejmě někoho na ulici oslovil.“

„Víte, co říkal?“

„Nemám tušení. Ale možná byste to měl vědět. Vlastně to byla jeho poslední slova.“

Harry se vzdaloval od domu a pocit nevolnosti v žaludku stále sílil. Když odmykal dveře auta, ohlédl se. Grace stála na schodech a z dálky ho pozorovala.

„S tím odchodem do důchodu to přece nemyslíš vážně, Arthure. Opravdu si dokážeš představit, že jenom sem tam něco uděláš na zahrádce, třeba postavíš pergolu pro růže? Vždyť by do roka bylo po tobě.“

„Nebuď protivný, Johne. Budu si užívat penze. Kvůli tomu se ze mě ještě nestane živá mrtvola. Dokážou to milióny obyčejných lidí.“

„Obyčejných lidí! Pcha!“ John May si těsněji přitáhl kabát, protože od vody stoupala mrazivá mlha. „Obyčejní lidé stojí na poště ve frontě na důchod. Sedí v parku na lavičkách a krmí holuby. V duchu znovu prožívají nálety. Nevstávají o půl sedmé ráno, aby se šli podívat, jak z plavebního kanálu vytahují mrtvolu.“ Z kapsy vytáhl kapesník a pořádně se vysmrkal. „Moc dobře tě znám. Příjemný večer podle tvého gusta je večeře s krásnou ženou, které můžeš při jídle vyprávět o slavných vraždách. Podívej se pravdě do očí. Nemůžeš toho nechat, i kdybys chtěl.“

John dobře věděl, že kolega nejméně před dvěma lety překročil hranici pro odchod do důchodu, ale jako obvykle si dával dobrý pozor, aby se o tom nezmínil. Arthur neustále vyhrožoval, že odejde. Nikdo na oddělení jeho hrozby nebral vážně. Ale poslední dobou se do Arthurova hlasu vkrádal nový, vážný tón.

„Víš, Johne, práce u mě vždycky byla na prvním místě. Nikdy jsem neměl čas pro sebe.“ Arthur Bryant obešel zaplavený úsek cesty, která vedla podél kanálu, a zastavil se u svého přítele. „Že jsme v práci hodiny a hodiny, bereme jako samozřejmost. Nikdy jsem neměl šanci na skutečný rodinný život. Dokonce jsem musel odvolat i svatbu.“

„Ale tehdy vypukla válka, Arthure. Za to policie nemůže.“

U jejich nohou stáli až po pás v ledové vodě průplavu tři mladí policisté a snažili se uvolnit mrtvé tělo, které vězelo na dně. Nebylo z něho vidět víc než kus špinavého hnědého kabátu z velbloudí srsti a část nohavice. Z blízkého mostu akci mlčky sledovalo několik náhodných kolemjdoucích. May odšrouboval víčko termosky a nalil kolegovi kávu.

„A ještě něco, Johne. Nijak nemládnu a hrozně nerad bych se dočkal toho, že na práci nebudu stačit.“ Bryant se při těch slovech díval přímo před sebe do černé, pomalu tekoucí vody.

May se k němu překvapeně obrátil. „Kdo říká, že patříš do starého železa, ty blázne jeden? Jak dlouho už spolu děláme?“

„Sedmnáct let.“

„Přesně tak. Ještě deset a budou nás muset povýšit.“ May se pousmál, ale kolega dál beze slova upřeně hleděl do mlhy nad kanálem. „Aspoň půl roku to tu s námi ještě vydržíš. Teď si dej kávu – a hlavu vzhůru. Proti tomuhle chudákovi jsi na tom skvěle.“ Ukázal na mrtvolu v průplavu, přešel ke kraji cesty a zavolal jednoho z policistů. „Pospěšte si s tím, chlapci. Kolega se bojí, že zmrzne dřív, než se vám podaří tělo vytáhnout.“

„Za něco se zachytilo, pane,“ odpověděl mladík. Jeho obličej měl barvu mraženého listového těsta. Špinavá voda mu prosákla košilí až na hrudník a zcela změnila její barvu.

„Co kdybyste ten kabát zkusili odříznout,“ navrhl May. „Dojděte si tamhle do dodávky pro nůž.“ Jeden z policistů postřehl příležitost, jak se dostat ze špinavé ledové vody. Brodil se ke břehu a zuby mu jen cvakaly.

Když zpráva přišla, měl May ranní směnu a prohlížel hlášení o odcizených vozidlech. Z okna jedné kanceláře uklízečka zpozorovala, že něco podobného lidskému tělu plave po kanále blízko hlavního mostu v Camden Lock. May nemohl odolat a musel vše vidět, když místo činu bylo tak blízko. Okamžitě zavolal kolegovi a za dvacet minut oba stáli na břehu Regent’s Canal, který tvoří severní hranici Regent’s Parku.

Bok po boku vdechovali chladný dubnový vzduch a čekali, až si poprvé budou moci prohlédnout oběť nejnovější vraždy. O poznání vyšší, čtyřiašedesátiletý May byl o tři roky mladší než Bryant, ale pokud jde o práci, byli jako jeden muž – tak si za ta léta na sebe zvykli. Nedokázali si představit, že by pracovali jeden bez druhého, a bylo by to i nepraktické. Zůstali v terénu mnohem déle než kolegové v podobném postavení, dávno mohli vysedávat v kanceláři u psacího stolu. To byl jeden důvod, proč si jich mladší detektivové z jejich okrsku v Severním Londýně tolik vážili. Druhým důvodem bylo, že počet objasněných vražd a úspěšných zatčení pachatelů měli po dlouhá léta přímo fenomenální. Nikdo vlastně nevěděl, jak to dělají; pracovní metody měli nevyzpytatelné, pokud to vůbec metody byly. Ale dokud se jejich pracovní elán příznivě projevoval ve statistice odhalených těžkých zločinů v okrsku, nikdo si nestěžoval.

Když nakonec přišel čas, aby se Bryant a May věnovali především práci v kanceláři, nezvolili si Scotland Yard, ale Kentish Town, notoricky známou problémovou čtvrť. Tady svůj čas dělili mezi přípravu mladých policistů a řešení zajímavých případů, které si sami vybrali.

Policisté ve vodě právě odřízli překážející kabát a vyhodili jej na břeh kanálu. Nechali tělo pomalu stoupnout k hladině, ruce a nohy se při tom hýbaly, jako by ožívala loutka. Vlasy se kolem stále ještě ponořené hlavy rozprostřely v šedou svatozář. Jeden mladík uchopil mrtvého za nohu a táhl ho ke břehu.

„Řekl bych, že sebevražda je vyloučena," poznamenal Bryant, kterého začal případ zajímat, jakmile měl mrtvé tělo před sebou. „To chce pevné odhodlání, aby se člověk utopil v tak mělké vodě."

„Pokud neskočil z mostu a nerozbil si hlavu o dno. Voda se zdá mnohem hlubší, než ve skutečnosti je."

„Hm… Nejdřív ať prohlédnou hlavu a začnou od spodiny lebeční." Bryant se nahnul, aby mrtvému lépe viděl do obličeje. „Žádný mladík. Jistě to nebyl opilec, ani jiná podobná lidská

troska. Podívejme se, košile od firmy Turnbull a Asser. Manžetové knoflíčky. A ta manikúra…“

Policisté se hrůzný nález chystali ukrýt před zraky kolemjdoucích do oranžového pytle z umělé hmoty. May klečel vedle mrtvoly. „Něco má v kapse saka.“ Opatrně vytáhl vodou nasáklou náprsní tašku z teletiny a otevřel ji. „Visa karta je na jméno Henry Dell. Čtyřicet pět liber. Vteřinku –“

Znovu zapátral v saku a našel promočený britský pas. „Vypadá to, že procestoval kus světa. Ošklivá fotka. Vůbec se mu nepodobá. Když se to tak vezme, lidé si na nich nikdy nejsou podobní, co říkáš? Je vidět, že byl ve vodě od včerejšího večera. Á, tohle je zajímavé.“ Naklonil se nad pootevřený pytel. „Podívej se sem, Arthure. V levé ruce něco drží.“

Muži couvli, aby druhý detektiv mohl projít.

„Tady se nepodaří prsty uvolnit. Ve studené vodě rychle tuhnou.“ Obrátil se k jednomu z policistů. „Zajistěte, aby cesta podél průplavu zůstala uzavřená, dokud nepřijedou ostatní od nás. A chci odlitky stop v bahně kolem cesty a otisky prstů ze vstupních vrat plavební komory.“

„A Anderson ať posype práškem taky hořejšky vrat, ne jen západky,“ dodal May. „Mohl přes ně přelézt. Řekni taky chlapcům, aby vzali pěticentimetrové vzorky trávy a živého plotu podél cesty od vrat až k místu, kde bylo tělo poprvé spatřeno.“

„Na co to bude?“ zeptal se policista s pohledem na mrtvolu v pytli z umělé hmoty.

„Klopy saka jsou z hrubého tvídu a pěkně odřené. Něco na nich uvázlo, možná stébla slámy. Pocházejí odtud, díky nim se dozvíme, kde zemřel, a dá se předpokládat, že jestli došlo k zápasu, zavadili i o křoví.“

„A co jeho převlečník?“

„Nebyl zapnutý.“

„To si jen myslíš.“

„Zkontroloval jsem to.“

Jinak nebylo na šatech vidět nic roztrženého. Zato obličej…“ Bryant pokynul policistům, aby tělo převrátili, sklonil se a zblízka si prohlížel zčernalé rýhy táhnoucí se od napuchlé levé tváře až na krk. „Dále má četné pohmožděniny vzadu na hlavě, i když bych řekl, že k nim došlo až ve vodě.“

„Kalhoty na kolenou taky dostaly zabrat.“ May se narovnal a protáhl. Hlasitě mu při tom praskalo v kloubech. „Zbytek práce necháme Finchovi a jeho lidem.“

„Co tomu říkáš, Johne? Udeřili ho do hlavy a utopili? Nebo jenom utopili? Bodné rány zřejmě nemá.“

„Ano. Je to divné, nezdá se ti? Dejme tomu, že zemřel včera před půlnocí; to by docela klidně mohl umřít na ránu v plicích.“

„Proč myslíte, pane?“ zeptal se jeden z mladých policistů. Všeobecně bylo známo, že když tihle dva detektivové uvažují nahlas, stojí za to být na doslech.

„Oběť má na sobě kvalitní oblečení. Je mu pětapadesát, možná šedesát. S jistotou se dá předpokládat, že takový člověk se nebude zaplétat do rvačky opilců. Spíš mohlo jít o loupežné přepadení. Na to si nejčastěji berou nůž nebo jiný ostrý nástroj. Jenže peníze ani kreditní karty se neztratily a na těle nejsou vidět žádné bodné nebo řezné rány. Když se to vezme kolem a kolem, je to záhada.“

Bryant a May přihlíželi, jak kolegové na pytel s tělem připevňují pečeť a připravují ho k odvozu. U zábradlí na mostě se mezitím shromáždil docela početný zástup.

„Podívej, v jak mizerném stavu Regent’s Canal je.“ Bryant ukázal na krabice z polystyrénu a plechovky od Coca-Coly. Pohupovaly se na hladině mezi skvrnami nafty a kupily v rozích plavební komory. Kam až v ní hladina vody může vystoupit, do dálky signalizoval hnědý pruh špíny. „Když jsem byl ještě kluk, bývalo tu krásně. Chodívali jsme sem posedět. Udělali jsme si piknik a pozorovali, jak kolem plavou různobarevné vlečné čluny.“

„Arthure, nezapomeň dodat, že to bylo ještě za královny Viktorie.“ May ho pobídl ke zpáteční cestě a dodal: „Doufejme, že Finch tady najde něco zajímavého. Už dost dlouho jsme neměli případ, do kterého bychom se museli opravdu zakousnout.“

Arthur sledoval pohledem obtížnou cestu policistů s oním hrozným nákladem. „Bůh ví, že trocha námahy by nám neuškodila.“

6/Tajemství

Harry toho dne večeřel s Hilary v drahé restauraci v Kensington Church Street. V podvečer se spustil vydatný déšť. Když Harry vešel do restaurace a z kabátu oklepával vodu, číšníci se na něho pohrdavě dívali. Jemu se zase protivila jejich povýšenost a rádoby elegantní rozmáchlá gesta, kterými servírovali speciality *nouvelle cuisine***,** ale Hilary sem na večeři chodila nejraději. Navrhla, aby dnešní schůzku neodkládali, doufala totiž, že Harry tady se bude cítit lépe. Ale jemu zdejší prostředí jen připomnělo poslední setkání s otcem. Nepohodli se – jako pokaždé, když se sešli; Harry dokonce pobouřeně odešel od stolu dřív, než přinesli hlavní chod. Jako obvykle oba mluvili, aniž jeden druhého poslouchal. Říkal si, jak by se jejich rozhovor asi vyvíjel, kdyby věděli, že se vidí naposled…

Hilary seděla u stolu a čekala na něj. Její obvyklá sklenka badoitu zatím stála netknuta. Harry se k Hilary sklonil a políbil ji na tvář. Nebyl to ani tak projev romantické touhy, jako spíš liturgické gesto poutníka uctívajícího svaté ostatky. Doopravdy ji zbožňoval. Pro pracovníka reklamní agentury byla Hilary dokonalá partnerka – bez nejmenší chybičky a s ledově klidným vystupováním. Její tvář, to byla maska starostmi nedotčené krásy. Za žádných okolností z ní nemizel náznak úsměvu, ať se

dívala na operu, nebo jí dělal nemravné návrhy nějaký pobuda. Když se k ní Harry blížil, sáhla štíhlou rukou po sklenici a podívala se mu do očí. Ve tváři se jí na chvilku zračila účast, ale vrásky jí to nenadělalo.

„Tvého otce je mi moc líto, Harry. A víš, že bych pochopila, kdybys dnešní schůzku odřekl.“ Maličko upila a sklenici odložila. Harryho obklopila vůně citrusu.

„Ne, chtěl jsem tě vidět. Také jsem si myslel, že mi s tebou bude lépe.“ I v obleku ze Saville Row si vedle ní připadal chudý a otrhaný. Tak na něho působila vždycky. Hilary seděla vzpřímeně, hladce zčesané blond vlasy měla pevně spletené do copu a do úžlabiny jejího bílého poprsí se svažovala jediná šňůra perel.

Otočil se, aby přivolal číšníka, ale všichni poletovali se stříbrnými tácy na opačné straně restaurace a snaživě obsluhovali jakéhosi hosta z vyšších vrstev.

„Strašná představa, být přejet náklaďákem.“ Zaznělo to, jako by ji okolnosti úmrtí jeho otce uváděly do rozpaků; tento způsob odchodu ze světa patrně nefiguruje na jejím seznamu společensky uznávaných způsobů, jak zemřít.

„Prý s někým mluvil krátce před tím, než se to stalo.“

„S kým?“

„S nějakou ženou. Oslovil ji na ulici. Volal jsem na policii, dali mi její číslo.“

„Co jí mohl říci?“ O takové věci se zajímala. Patřily do rubriky *Klepy a zprávy ze společnosti*.

Ještě nevím. Zítra se zeptám.“

„Už jsi rozhodl, kdy se bude konat pohřeb?“

„Ve čtvrtek ráno. Nemyslím, že by se sešlo mnoho lidí. Můžeš přijít?“

„Pokud mi dáš písemné pozvání. Mám dopoledne nějaké jednání.“

„Dostal jsem vzkaz, abych zavolal Clevelandové.“

„Když už jsme u toho, sotva kdy se o ní zmíníš, stejně jako o otci,“ řekla Hilary podezíravě. „Mám dojem, že jsi byl proti tomu, aby spolu žili.“

„Zasloužili si jeden druhého.“ Harry pohrdavě zasupěl. „Byl to starý protiva. Po matčině smrti jsme toho spolu moc nenamluvili. Kromě matky jsme neměli nic společného. Když už s námi nebyla, bylo mi jedno, co otec dělá.“ Podíval se přes stůl na Hilary a pochopil, že víc slyšet nechce. Zeptala se ho jen ze zdvořilosti a nyní s nedbalou elegancí prohlížela jídelní lístek.

„Dám si jen hlavní chod.“ Válku proti obezitě vedla s přesností a důkladností hodnou stratéga. „Kambalu servírují v nektarinkové omáčce. Tu nemůžu.“

Sotva před svým voňavým hlubokým výstřihem zavřela jídelní lístek, přiběhl číšník. Zjevil se odnikud a od Hilary přijal objednávku dřív, než si přichystal tužku. Potom přezíravě zvedl obočí – ta výzva byla určena jejímu společníkovi.

„Hilary, co bys řekla tomu, kdybychom si na víkend někam vyjeli?“ Harry měl v úmyslu se k ní nahnout a vzít ji za ruku, ale Hilary mu plán překazila tím, že se znenadání odtáhla. Číšník stále čekal.

„Harry, víš, že nemůžu. Příští týden nám začíná veletrh a sobota je pro mne velice důležitá. Bude předváděčka. Ti Japonci jsou nemožní.“ Obrátila se k číšníkovi. „Dá si kambalu.“

Vždycky se našel důvod, proč to nešlo. „Nechceš, abychom byli spolu sami?“ zeptal se rozčileně. „Daleko od telefonů a faxů. Aspoň jednou. A kambalu nechci.“

„Ale Harry, já tě nepoznávám. Myslela jsem si, že diskusi o mé kariéře už máme za sebou.“ Naklonila se k němu a pokračovala důvěrným tónem: „Vím, že otcova smrt je pro tebe tragédie, ale snaž se, prosím, ať tě zase nepřepadne špatná nálada. Kambalu si dej, chci jí kousek ochutnat.“ Rozložila ubrousek, vyrovnala ho na klíně a mlčky očekávala, že řeč přejde na jiné téma.

„Tu hnusnou kambalu nechci,“ procedil Harry mezi zuby.

Přinesli jídlo. Zjistil, že zírá na plátek rybího masa trojúhelníkového tvaru v loužičce rumělkově červené omáčky. Porce byla asi tak velká, kolik by vrána unesla na ocase.

„Jen ochutnám.“ Hilary natáhla ruku přes stůl a nabodla na vidličku kousíček ryby. Rychle zmizel mezi zářivě korálovými rty.

„Na dva lidi, kteří dělají kariéru v oboru sociální komunikace, toho spolu moc nenamluvíme,“ podotkl a pozorně ji sledoval.

„To neříkej, Harry. Samozřejmě, že si povídáme. Neustále o něčem diskutujeme.“

„Ale nikdy o tom, co je skutečně důležité.“ Tuhle konverzační slepou uličku důvěrně znal, ale nedovedl se jí vyhnout.

„Protože naše názory na důležité věci známe. Já vím, že mě miluješ. A vím, že náš vztah je ve fázi, v níž jsem ochotna se citově angažovat.“ Zamyšleně žvýkala rybu. „Tak je to v pořádku. Můžeme si být jisti, že k sobě patříme, a přitom si nemusíme komplikovat život sexem. Vždyť se oba musíme věnovat své práci.“

„Proč se pořád chováš tak zatraceně rozumně?“ Harry roztrhl zbytek kambaly, až se omáčka rozstříkla po talíři. „Ty si nikdy nic vášnivě nepřeješ? Nikdy po ničem bezhlavě nezatoužíš?“

Hilary chvíli uvažovala. Bylo to k neuvěření, ale zdálo se, že svůj kousíček ryby stále ještě žvýká. „Vlastně ne. Ne,“ rozhodla se. „Ženy své city dovedou ovládat lépe než muži. Neženou je stejné pudy. Váš problém je v tom, že jste ještě nepřestali myslet penisem.“ Laskavě se na něho podívala. Byl to pohled veterináře, který se chystá utratit starého nemocného psa. „V tobě ožívají šedesátá léta. V dnešní době je láska jiná. Musí se toho víc brát v úvahu.“

Jako třeba to, že se mnou nechceš spát, protože ti dělá starosti AIDS,“ vyhrkl znenadání a odstrčil talíř.

„Kondomy se trhají. To je lékaři ověřený fakt. HIV testy nejsou spolehlivé. Nevím, co máš za sebou. Nejsem žádná puritánka, ale někteří lékaři se domnívají, že nebezpečné může být i líbání. Nevěřil bys, kolik a jakých choroboplodných zárodků se nachází v jedné kapce slin.“ Zdálo se, že Hilary hovoří na základě vlastní zkušenosti. Věnovala mu letmý úsměv, jako když uděluje rady lékárník, který léky připravuje a vydává přesně podle předpisu: zkrátka ztělesněná odměřenost a zdravý rozum.

„To platí pro nás oba,“ odsekl Harry. Já o tvém sexuálním životě taky nic nevím.“

„Nemluv hlouposti, jsem v podstatě panna. Neměli bychom o takových věcech mluvit. Právě ti zemřel otec.“

„Hilary, až si to spolu budeme rozdávat, on se na nás dívat nebude.“

A bylo to. Zase všechno zkazil. Nepatrným pohybem hlavy odmítla obvyklou černou kávu a u stolu zavládlo mrazivé ticho. A zůstalo až do konce večeře. Účet – to byla numerická pornografie. Na zlatou kartu, když ji Harry číšníkům předhodil, zareagovali stejně jako tuleni na kbelík ryb.

Venku na chodníku se nad ním částečně smilovala, a než zmizela v taxíku, obdařila ho krátkým, ale něžným polibkem. Věděl, že s ní bude muset mít svatou trpělivost. Koneckonců, jak pohotově poznamenala, zatím spolu chodí jen tři měsíce, což ve srovnání s délkou života pohlavním stykem přenášených choroboplodných zárodků je pouhý okamžik.

Harry sledoval čísla dveří v šedivé chodbě činžáku. Připadala mu nekonečná. Předimenzovaných obytných bloků, jakýchsi pomníků chybných rozhodnutí městské rady při plánování bytové výstavby, bylo v této části Jižního Londýna jak naseto. Harry se ohlédl. Ani v jednom směru nikdo na dohled. Zastavil se před číslem 47 a chtěl zaklepat na dveře, ale ruku nechal zase klesnout. Proč váhá? Věc je prakticky

uzavřena. Zbývá jen tenhle detail – a se vším bude konec. Proč se mu vnucuje pocit, že se do toho nemá plést? Nadechl se a dvakrát rázně zaklepal. V bytě se něco pohnulo, uslyšel spěchající kroky. Řetízek zarachotil, zapadl na místo a dveře se pootevřely. Škvírou na něho nervózně hleděla subtilní, více než padesátiletá žena asijského původu. Při první známce nebezpečí byla připravena ustoupit a dveře hbitě zavřít.

„Paní Nahreeová?“ Pokusil se o přátelské gesto, podával jí ruku, ale mezera ve dveřích byla příliš úzká. „Volal jsem vám kvůli otci.“

„Ach, ano. Pan Buckingham. Pojďte, prosím, dál.“ Vyvlékla řetízek a hosta vedla nízkou tmavou předsíní. Ohlížela se, jestli jde za ní. Pohybovala se trhaně, staccato, jako ptáče, které se bojí, že ho zase budou trápit.

„Musím být opatrná. Syn je v práci a jsem tu sama. Zdraví mi neslouží. Není tu bezpečno, ale kam má člověk jít? Uvařím vám čaj, ano?“ Otevřela dveře do elegantně zařízeného obývacího pokoje, kam zřejmě vodí návštěvy. Byl plný naleštěných mosazných uměleckých předmětů.

„Ne, děkuji. Nemohu se zdržet.“ Posadil se do nabídnutého křesla. „Musím se vrátit do kanceláře. Jen jsem se chtěl dovědět, co vám otec řekl.“

Paní Nahreeová před ním stála a neklidně spínala ruce, ale zřejmě byla ochotna mu všechno vylíčit. „Řeknu vám, jak jsem potkala vašeho otce… Právě jsem se vracela od syna, pracuje u jednoho klenotníka na Regent Street, když jsem uviděla starého pána, jak ke mně běží. Ne po chodníku, ale při kraji vozovky. Hustě pršelo, takže kabát“ – ukázala na přední díl svého sárí – „měl skrz naskrz promoklý. Nejdřív mě nic nenapadlo, protože… Víte, v Londýně každou chvíli vidíte někoho utíkat. Ale jak se tvářil – jako by ho pronásledoval sám ďábel! A když jsem pak přecházela ulici, zamířil rovnou ke mně!“ Při těch slovech se jí rozšířily zornice. „Ale on se nedívá, kam běží,

pořád se jen ohlíží a najednou je přede mnou – a bác, jsem na zemi v kaluži.“

Paní Nahreeová si přitáhla židli a vyčerpaně se posadila, jako by tu srážku právě znovu prožila. Melodramaticky naznačila, jak jí tehdy bušilo srdce. „Nic se mi nestalo, jen jsem se lekla. Pomáhá mi na nohy, ale ve spěchu a vůbec se na mě nedívá. Jako kdyby čekal, že se odněkud vyřítí divá zvěř a zaútočí na nás oba.“ Odmlčela se. V očích měla nepřítomný pohled. Příliš živá vzpomínka na tu scénu ji pohltila. „Potom na mne zírá jako šílený, bere mě za ruku, chytá za kabát. Mumlá něco nesrozumitelného. Není divu. Musela jsem myslet na to, kdo ten člověk je, jestli mi nechce vzít kabelku, to je přirozené. Ale pak slyším, co říká.“

„Co povídal, co to bylo?“ Harry se v křesle naklonil kupředu.

„*Ďáblova kletba*, šeptal. *Brzy bude ďábel všude kolem nás.* Myslím si, ten člověk je blázen, a moc se bojím, ale on mě pustí a zase běží dál, mezi auty. Mám v srdci strach a jdu rychle pryč. Dvě ulice, tři ulice, už se cítím lépe. Ale když zahnu za další roh, vidím ohromný sběh lidí a váš otec tam leží mrtvý, jako by ho roztrhala divá zvěř.“

„A tohle jste řekla policii?“

Jako teď vám.“ Příběh byl u konce, znovu sepnula ruce na prsou. Harry se celý zmatený opět narovnal. „Co myslíte, že tím chtěl říci?“

„Nevím, nevím.“ Energicky potřásla hlavou. „Třeba to ani žádný smysl nemělo. Byl hrozně vyděšený, mluvil strašně rychle. Řekla jsem to seržantce.“

„Děkuji vám, že jste mi to vyprávěla.“ Harry vstal a chystal se odejít, ačkoli nebyl o nic moudřejší, než když tam přišel. „Kdyby vás ještě něco napadlo, snad byste mi mohla zatelefonovat.“

Podal jí navštívenku s adresou do práce. „Moje telefonní číslo do bytu je na druhé straně.“

Cestou zpátky do kanceláře se snažil sladit obraz blábolícího promoklého šílence, jakého mu popsala paní Nahreeová, se vzpomínkou na nevysokého, jako ze škatulky oblečeného muže, kterého před dvěma týdny viděl při obědě v restauraci. Sešli se tam na otcovo přání, aby projednali jednu obchodní záležitost. Ještě se ani nepustili do jídla a Willie už přerovnával příbory, přehýbal tuhý lněný ubrousek a s nelibostí pozoroval, jak jeho syn pije víno. Byl zosobněná nervozita, roztrpčenost a popudlivost. Stěžoval si, že se necítí ve své kůži, když s ním není Beth Clevelandová. Harry byl vzteky bez sebe, takže nebral na vědomí, že jeho otce něco vážně znepokojuje. Teď věděl, že mu při jejich posledním rozhovoru měl věnovat mnohem větší pozornost.

7/Pronásledován ďábly

„Setkáte se s ním poprvé?“ zeptala se sekretářka. Dívka u dveří přikývla a plaše se usmála. „Opravdu nemáte žádný důvod být nervózní. Pana Meadowse si *zamilujete.*“ Každé slovo vyslovovala s přehnanou pečlivostí – co kdyby ostatní poslouchali? „Všichni ho tu máme rádi. Je ohromně milý, uvidíte sama. Okouzlující člověk ze staré školy, tak by se to dalo vyjádřit. Nosí roztomilé starožitné brejličky. A nikdy jsem ho neviděla bez kravaty. Pro podřízené má vždy nějaké povzbuzující slovo.“ Podívala se na hodiny za sebou. „Už by to nemělo dlouho trvat. Má nějaký mezinárodní hovor.“

Dívka přešla předpokojem a posadila se. Kabelku sevřela koleny. Sekretářka, přátelská žena ve středních letech, se vrátila ke svým papírům. O pět minut později zase vzhlédla k hodinám.

„Ten hovor je zřejmě dlouhý. Světlo stále svítí.“ Pěstěným prstem zaťukala na telefon. „Ach, ti zákazníci ze zámoří. Jsou schopni mluvit celé hodiny. Pan Meadows je ředitel, ale takové

telefonáty rád vyřizuje sám. Je své práci velice oddaný.“ Našpulila rty. „Kolik hodin jí věnuje! Jsem si jista, že papež má víc volného času než on.“

Znovu se rozhostilo ticho. Dívka si na pohovce poposedla a upírala zrak na protější zeď. Odkašlala si. Z kanceláře pana Meadowse k nim dolehla tupá rána.

„Konečně hovor ukončil,“ sekretářka mrkla na telefon. „Ví, že jste tady. Nenechá vás čekat.“ Obě zíraly na dveře. Za nimi se ozval zvuk, jako když se rozbíjí porcelán.

„V prosinci pokaždé dělá pro sirotky Mikuláše,“ poznamenala sekretářka. Zevnitř bylo slyšet přiškrcený zuřivý řev.

„Učiněný světec,“ dodala nepřesvědčivě.

Najednou se dveře rozletěly a objevil se ředitel, který stál v čele firmy už pětatřicet let. V očích měl divoký výraz, oblek potrhaný a zalitý krví. Kancelář za ním byla zdemolovaná. Po bílých stěnách stékaly potůčky krve. Pan Meadows škubal hlavou a z jeho rozdrásaných krvácejících úst vycházely podivné výkřiky. Dívka i sekretářka zaječely a pan Meadows mezi nimi proletěl ven z předpokoje do chodby. Všichni prchali, kam se dalo. Mladý úředník, který právě přinášel horu papírů, byl málem smeten k zemi.

„Pan Meadows se zbláznil!“ naříkala sekretářka. „Zastavte ho někdo!“

Kudy ředitel běžel, nechával za sebou spoušť. Zuřivě se oháněl perořízkem, kterým se pobodal. Řval a ohrožoval každého, kdo se mu ocitl v cestě. Když se ho zaměstnanci firmy pokoušeli zadržet, v přimhouřených nepříčetných očích neviděli nic než zlobu a šílenství. Proběhl mezi nimi a zmizel na schodišti.

Kdosi vykřikl: „Zavolejte policii. Nenechte ho utéct z budovy. Nebo někoho zabije!“

Hluk startujícího osmiválcového motoru na parkovišti před kancelářskou budovou přiměl hlídače Waltera zvednout hlavu od křížovky. Postarší muž ten zvuk dobře znal. Vstal a vyhlédl ze strážní budky, ale v šeru, kde svítilo jen několik neonů, nic neviděl. Právě se chtěl posadit, když celý ohromný betonový prostor zaplnilo ostré svištění pneumatik, znásobené ozvěnou. To nemůže být pan Meadows, pomyslel si. Ten by takhle neřezal zatáčky.

Hlídač ještě dumal nad tou záhadou, když elegantní zelený jaguár narazil na křehkou budku a rozmetal ji na kusy, až se skleněné střepy rozlétly na všechny strany. Walter měl stěží čas v očích pana Meadowse postřehnout šílený výraz a už ho déšť skleněných a kovových úlomků odmrštil stranou.

Další náraz kovu na kov – a jaguár se vyřítil na ulici. Na smrt vyděsil řidiče, kteří se odpoledne vraceli z práce, se řvoucím klaksonem přeletěl dva dopravní pruhy a v protisměru se hnal po Cannon Street směrem k náměstí Ludgate Circus.

První zpráva přišla do centrály dopravní policie ve West Endu poté, co dvoupatrový autobus, kterému jaguár zkřížil cestu, musel prudce uhnout, najel na chodník a projel oknem hospody do místnosti plné lidí. Než auta policejních hlídek dorazila na místo, Meadows už v jaguáru smykem zdolával mokrou vozovku na křižovatce u Toweru. Vozidla a chodci prchali, zatímco se na červenou hnal stále dál. Auto spodkem naráželo na obrubník, až odletovaly jiskry, jako kulový blesk si razilo cestu chaosem brzdících vozů ve směru na Tower Bridge. Jednomu z policejních aut se smykem podařilo postavit napříč přes vozovku, takže vjezd na most zablokovalo.

Meadows šíleně vykřikl a šlápl na plyn. Silný motor zařval a ručička tachometru ukázala něco přes osmdesát mil za hodinu. Na mostě je maximální povolená rychlost patnáct mil. Strážník u Toweru s údivem pozoroval, jak auto sviští kolem. Úžasem otevřel ústa, když si uvědomil, že vůbec nemíří na most. Rychle

sáhl po radiomikrofonu, ale jeho hlas se ztratil v záplavě kakofonických zvuků.

Jaguár právě zaháněl na útěk turisty z hotelu Tower. Pak bez problémů překonal nízké zábradlí na nábřeží a šíleným skokem se vrhl dolů do řeky plné vírů.

Vteřina, dvě, a po Meadowsovi a jeho autě nebylo ani památky, až na výmluvný vír bublinek, které se třpytily na kalné hladině Temže.

8/Příčina smrti

DAILY MAIL

čtvrtek, 17. dubna

CHRONICKY DEPRIMOVANÝ OBCHODNÍK ZEŠÍLEL

Dlouholetý vedoucí pracovník managementu úspěšné společnosti poskytující zasilatelské služby, který včera odpoledne rozpoutal peklo na londýnských ulicích, byl podle kolegů „šťastný, spokojený a bezstarostný muž“. Ale pod tímto zevnějškem čekaly na příležitost vražedné, ničivé síly.

Arthur Meadows se obával, že v jeho sedmapadesáti letech pro něho nebude u firmy místo, až v létě začne „restrukturalizační proces“.

Nedávno byla jeho firma začleněna do společnosti Odel, která se v Británii úspěšně rozvíjí. Meadowsovi a dalším významným členům dosavadního vedení bylo důvěrně sděleno, že jejich oddělení by v blízké budoucnosti mohla být „zeštíhlena“.

Jeho lékař prozradil, že tohoto muže, kterého zaměstnanci nazývali „hodným strýčkem“, dosti dlouho léčí z chronické deprese.

Meadowsův záchvat sebevražedného šílenství si vyžádal tři mrtvé a sedmnáct raněných, než jeho auto prorazilo nábřežní zábradlí a zřítilo se do Temže. Řidič byl na místě mrtev.

Policejní potápěči Meadowsovo tělo vytáhnou z vody pravděpodobně ještě dnes.

* *Poslanec volá po zřízení zátarasů, které by chránily před nehodami na březích řek* (čtěte na str. 7)

Začátek pracovního dne Arthur Bryant rád trávil v kanceláři, kde mohl sledovat, jak přicházejí hlášení o událostech právě uplynulé noci a jak jsou zvládány jejich následky. S hrnečkem mahagonově zbarveného hořkého čaje se jako obvykle usadil k jednomu z velkých psacích stolů, sklonil hlavu a tak bedlivě se zaposlouchal do telefonických hovorů, že ani nevnímal, jak si prsty přejíždí po pleši. Až odejde od policie, tento ranní rituál bude jednou z věcí, které mu budou nejvíce chybět.

Dnes ráno všichni mluvili o Meadowsově sebevraždě. Byly jí plné noviny. *The Times* přinesly ve výrazné úpravě mapku Meadowsovy katastrofální cesty městem, *Sun* otiskl uprostřed druhé strany fotografie, na nichž švagrová zesnulého předvádí spodní prádlo.

Bryanta uchvátila vtipnost a pohotovost článků. Všechny při tom vycházely ze stejné základní otázky: jak vůbec může někdo něco takového udělat?

John May si svlékl sako a přehodil ho přes volnou židli. Zalétl pohledem ke kolegovi, který se ztrácel v široké vlněné šále několikrát otočené kolem krku a v záhybech objemného, již obnošeného hnědého kabátu. Bryant nemile vyrušen vzhlédl. S vráskami kolem očí a malým, plochým nosem připomínal želvu právě vzbuzenou ze zimního spánku. Letmo, ale pozorně se na Maye podíval a zaregistroval švihácký šedý oblek módního střihu a mohutnou hřívu bílých vlasů, dorůstajících kolegovi až k límci.

„Poslyš, Arthure, mám dojem, že se sesycháš,“ spustil May provokativně. „Určitě jsi menší než loni v létě. Nebo si kupuješ šaty větších velikostí?“

„Stárnu, ale s přirozenou elegancí. Aspoň se o to snažím. Tohle je klasický oblek,“ bránil se Bryant a nejistě hmatal mezi záhyby, aby ukázal tvídovou klopu. „Měl ho v ruce krejčí, na rozdíl od konfekce z Oxford Street, jakou nosíš ty. A na co umřel tvůj holič? Co tu vlastně chceš?“

„Omlouvám se, že tě ruším.“ May se posadil vedle kolegy. „Vím, že tohle je tvá jediná klidná půlhodinka…“

„Nevadí.“ Bryant odložil noviny. „Právě jsem četl o tom chlápkovi Meadowsovi. Neobvyklá věc. Za tím vězí víc, než se na první pohled zdá. Škoda, že se s tím autem nevymázl tady.“ Případ naneštěstí byl mimo jejich jurisdikci.

„Nedělej si starosti, práce budeš mít až nad hlavu. Přišlo hlášení o našem muži z kanálu, Henrym Dellovi. Bývalá manželka jeho tělo identifikovala.“

„Kdy ho viděla naposled?“

„Před třemi týdny. Dostala do péče jejich děti a on je přišel navštívit. Obvyklé věci, není o něm známo nic mimořádného. Žil sám, měl malý podnik…“

„Podnikal úspěšně?“

„Bankrot mu nehrozil. Manželka soudí, že nebyl ten typ, který je schopný spáchat sebevraždu. Obchodoval ve videobranži, několik obchodů měl na příhodných místech. Byl bych rád, kdybys šel se mnou k němu do bytu, jestli máš čas.“

„Proč, čekáš něco zvláštního?“

„Možná. A taky přišla zpráva z laboratoře o jeho šatech.“

„Hned ses na ni vrhl, samozřejmě.“ Bryant se podíval na kolegu, kterému v očích jen jiskřilo.

„Pamatuješ na tu trávu, kterou jsme na saku našli? Neodpovídala žádnému vzorku z trávníku a živých plotů blízko místa, kde ho vylovili, ale chlapcům z laboratoře se pomocí počítače podařilo určit některé z mikrobů, které se nacházely uvnitř stébel,“ pravil May a pousmál se. „Tohle se ti bude líbit, Arthure. Pověz, co víš o impalách?“

„Ty přece vyrábí Chevrolet.“

„O těch zvířatech, ty mezku.“

„Nic. Proč?“

„Tady se píše,“ – poklepal na zprávu – „že impala patří do čeledi *Bovidae* a je to rychlonohá antilopa žijící v savanách střední a jižní Afriky.“

„Úžasné. A jak to všechno proboha souvisí s naším klientem?“

„Vypadá to, že pan Dell v průběhu posledních osmačtyřiceti hodin přesně na takovém místě byl. Dej mi trochu napít.“ May natáhl ruku pro Bryantův hrneček. „Existuje jeden druh mikroskopického parazita, který žije výhradně na impalách. Přenáší se i na lidi, ale údajně je zcela neškodný. Na Dellovi se jen hemžili.“ May dopil kolegův čaj a byl na odchodu. Bryant se pokoušel vstát, ale dokud ho May nevytáhl, vězel v křesle jako dítě pevně zabalené do přikrývek.

„Kam jdeme?“

„Navštívit Finche.“

* * *

Na každého, kdo se s ním setkal, Oswald Finch působil stejně. Všechny hluboce deprimoval. Byl vynikající patolog, charakterní člověk, který v rozsahu své pravomoci neuhýbal před odpovědností a spoléhal se na vlastní rozum a dovednost svých rukou. Škoda, že tak strašlivě páchne. Laciná voda po holení, aspoň láhev, usuzoval Bryant, zatímco pozoroval, jak se jí Finch po pitvě oplachuje. Používal ji, aby se zbavil pachu chemikálií z četných skvrn na plášti. Jenže pak kolem sebe pro změnu šířil tak intenzivní a sladkou vůni fialek, že se z ní zvedal žaludek. Výškou, hubeností, dlouhým nosem a zanedbanými ustupujícími vlasy Bryantovi připomínal Stana Laurela.

Oba detektivové doufali, že Finche zastihnou v kanceláři. Ani jednoho z nich nelákala představa konverzace nad čerstvě otevřenou mrtvolou. Na zaměstnance patologie bylo vcelku

spolehnutí, že zachovají jistou diskrétnost, když k nim přijde návštěva, ale Finch si očividně takovými starostmi život nekomplikoval.

„Arthure, Johne.“ Finch si osušil ruce a odpověděl jim na pozdrav. „Máte štěstí. Vašeho muže jsem právě dodělal. Abych pravdu řekl, zrovna jsem si lámal hlavu, jak proboha tu zprávu napsat, aby vyzněla pravděpodobně. Myslím, že mám pro vás překvapení.“ Odváděl je z tiché zelenobílé márnice s připravenými kovovými stoly do malé kanceláře za skleněnou přepážkou. Když si sedal na hranu psacího stolu, klouby nohou hlasitě zaprotestovaly.

„Měli jste pravdu v tom, že se neutopil. Jak jistě víte, utopení je vlastně udušení. Do mozku se nedostane kyslík. Můžete umřít na křeč v hrtanu – třeba jen po pádu do vody, tomu se říká „suché“ utopení. Když se potápí loď, po tvrdém dopadu na mořskou hladinu někdy cestující zemřou na zástavu srdce. Mimochodem, slyšeli jste o tom, že ve sladké vodě se utopíte dřív? Slaná má vyšší osmotický tlak než krev a to jí brání v postupu, ačkoli koncentrace chloridu –“

„Nám je jasné, že tě tvá práce těší, Oswalde, ale je ten výklad opravdu nutný? Víme, že Dell se utopil ve sladké vodě, pokud se vodě kanálu dá tak říkat.“

„Promiňte, prostě jsem si myslel, že by vás to mohlo zajímat. Dobrá, tak tedy k našemu muži. Normálně se do plic dostane jen velmi málo vody, protože jak se oběť snaží chytit dech, v dýchacích cestách se ze slizu vytvoří hustá pěna. Když voda do plic pronikne, nafoukne je jako balóny, ale v tomhle případě k tomu nedošlo. Ani stav krve v srdci nesvědčí o utopení. Za normálních okolností můžete na prstech a u nosních dírek pozorovat jemné bublinky. Ovšem Dell byl v kanále přes noc, tudíž pokud se nějaké vytvořily, voda je dávno odnesla. Dobu strávenou ve vodě můžeme stanovit podle stavu kůže na rukou a nohou. Řekl bych, že v ní byl od devíti hodin večer předcházejícího dne. A pak tu máme ještě testy na rozsivky –“

John zvedl ukazovák. „Abyste zjistili, jestli byl Dell mrtvý, nebo ještě naživu, když do kanálu spadl, mám pravdu?“

„Přesně tak. Rozsivky jsou mikroskopické řasy s tuhou křemičitou schránkou. Je jich víc než patnáct tisíc druhů a vyskytují se v nejrůznějších prostředích. Když se tělo všemožně snaží zabránit utopení, rozsivky se dostávají do plic a do krevního oběhu, až je krev dožene do srdce. Kdyby byl Dell už mrtev, když se dostal do vody, našli bychom rozsivky jen v dýchacích cestách. Tady je něco divného – on *nebyl* mrtvý, když šel pod vodu. Ale na druhé straně je skoro jisté, že se neutopil. Spolykal malé množství řas a byly toho druhu, který se v kanálu vyskytuje na mnoha místech.“

„Chceš říci, že máme zjištěnou totožnost oběti, čas, místo a způsob smrti, ale neznáme její příčinu?“ shrnul Bryant.

„Vlastně ne tak docela, Arthure.“ Finch vzal do ruky tužku a hloubavě pozoroval její konec, jako kdyby ho něco uvádělo do rozpaků.

„Takže ty tu příčinu *znáš*?“

„Hm, ano. Ale nějak mi to nehraje. Zvlášť to s jeho rukama.“

„S rukama?“ May poposedl na židli. „Co je s nimi?“

„Nejdřív na nich nebylo nic vidět, byly samá vráska. Pak se ukázalo, že jak dlaně, tak hřbety pokrývá spousta velice malých stop po vpichu.“

„Třeba se snažil zachytit o podrost, když padal,“ řekl Bryant, „ v tom… jak se to jmenuje –“

„V mrtvolné křeči,“ doplnil Finch. „To si nemyslím. Podobalo se to štípnutí. Tkáň byla značně poškozená, i když jen lokálně – byly tam nekrotické léze odpovídající pobodání hmyzem. Udělal jsem porovnávací test na různé jedy a počítač nakonec ukázal tohle.“ Finch sáhl za psací stůl a rozvinul arch papíru s výsledky. „*Latrodectus mactans.*“

„Co to kčertu je?“

„Pavouk černá vdova. Z pavoukovců je jen hrstka jedovatých. Většinou žijí v tropech a jejich jed nebývá pro lidi

smrtelně nebezpečný. Hnědí pavouci a černé vdovy vám způsobí silné bolesti v břišní dutině, a to je tak asi všechno. Ale naše ubohá oběť musela být napadena obrovským počtem takových pavouků. Jed se projevil na nervovém systému a paralyzoval ho.“

„Vyvolal žaludeční křeče. Dell se začal potácet, až skončil v kanálu. Pak nemohl chytit dech a voda mu zalila průdušnici.“

„Ano, to je asi nejpravděpodobnější vysvětlení, Arthure.“

„Žijí černé vdovy ve střední a jižní Africe?“

„Tím si nejsem jist,“ odpověděl Finch. „Běžnější spíš budou v teplejších státech Ameriky. Proč?“

„Protože máme mrtvého majitele obchodu s videokazetami, který se v hodinách těsně před smrtí zřejmě dost nacestoval po světě,“ řekl Bryant nahlas to, co si myslel i jeho kolega.

9/Smuteční hosté

Pohřeb Willieho Buckinghama se konal ve čtvrtek dopoledne. Byl velice skličující, nemalou měrou i proto, že toho rána slunce jen zářilo. Harry měl vždy představu, že slušný pohřeb musí začínat za doprovodu vzdáleného hřmění a první kapky deště mají ze ztemnělé a hrozivé oblohy spadnout právě v okamžiku, kdy farář hlubokým hlasem spustí žaluplné litanie. Ale žádné takové atmosférické jevy se zřejmě nedostaví. Kněz, který měl to dopoledne pohřby na starosti, nemohl být starší než dvacet pět let. Měl řídké světlé vlasy a tvář tak zdravě červenou, jako by si ji den co den drhl drátěnkou na nádobí. Snad v souladu s nově vydanými směrnicemi zaujal k celé záležitosti optimisticky pragmatický postoj.

Harry ho ze své výhodné pozice v první řadě sledoval s nechutí, ale pozorně. Zdálo se mu, že farář je nabádá, no tak,

chlapci, celé je to samozřejmě smutné, ale smrt se nikomu nevyhne, tak alespoň využijme příležitosti a popovídejme si v božím předpokoji.

Harryho oči bloudily po stěnách kostela. Všude byly otisky prstů, které krátce před tím držely velikonoční vajíčka. Zádní zmučení světci tu ze stínů neshlíželi s naléhavými výzvami k pokání. Celý objekt působil dojmem, že ho postavili koncem šedesátých let. Zvenku byste si ho mohli splést s bistrem, kam můžete zajít na hamburger. To je na anglikánské církvi to nejhorší, řekl si Harry. Ve světové přehlídce náboženství představuje zhruba totéž, co agnostici. Od svých přívrženců žádá jen málo obětí, vyjma příležitostné hodinky nepozornosti v neděli dopoledne.

Farář vyprávěl příběh o zlém starém lakomci, který bil své osly. Přesto ho Bůh zřejmě pustil do nebe.

Harry poslouchal, jak farář plnými hrstmi rozdává dobré rady a radostnou náladu, a znenadání si začal přát, aby byl žid. Ti vědí, jak pro své mrtvé truchlit důstojně a s úctou, pomyslel si. Pravda, k otci nikdy neměl zvlášť vřelý vztah, nicméně přece jen očekával něco víc než několik zkrácených a zmodernizovaných hymnů zazpívaných v poklusu a povzneseným tónem přednesený nástin otcova života.

Když se těch pár lidí, kteří se na pohřeb dostavili, doloudalo ven do zářivých paprsků jarního slunce, prohlížel si ostatní smuteční hosty. U hrobu stály dvě drobné vrásčité staré dámy ve stejných kabátech s liškou na límci. Ostřílené profesionálky na poli smutku. Matně si na ně vzpomínal; byly to otcovy sestřenice a naposledy je viděl před sedmi lety na matčině pohřbu. Překvapilo ho, že ještě žijí. Blízko nich stála mladá, velice obézní žena. Wilieho sekretářka. Všimla si, že se na ni Harry dívá, odpověděla mu bezvýrazným úsměvem a sklopila oči k umělému trávníku značky Astroturf, který byl položen kolem vykopaného hrobu.

O několik kroků dál spatřil tu semetriku Beth Clevelandovou. Měla prý s jeho otcem řadu let poměr. Proslýchalo se, že její romantické vzplanutí pro tohoto starého muže začalo už před smrtí jeho ženy. Beth Clevelandová se nad hrobem tyčila jako kamenná stráž. Její stín dopadal na několik věnců ležících opodál; ocitly se tak v šeru, které je připravilo o barvy. S Harrym se kdysi setkala a tehdy dala víc než zřetelně najevo, že svou existenci před ním ospravedlňovat nehodlá. Harry také nepředpokládal, že by schvalovala jeho životní styl. Ale rád by se dozvěděl, proč spolu ti dva žili, a přece se nevzali. Clevelandová je fyzicky zdatnější než otec. Nedokázal si představit, jak spolu snídají, natož jak se milují.

Za ní stál vybraně oblečený muž v kašmírovém kabátě a obleku v barvě námořnické modři, k němu si vzal černou kravatu s pevně utaženým uzlem a naleštěné lakýrky. Willieho kolega? Harry se znovu zahleděl na faráře. Ten svou řeč zcela náhle ukončil a netrpělivě mrkal na hodinky, jako by čekal, kdy už budou všichni shromáždění smuteční hosté kolem něho pochodovat v útvaru a salutovat mu. Pohřební hostina se nekonala, jak rozhodla Beth. Trvala totiž na tom, že zařídí celý pohřeb. Harry si představoval, jak se teď vžívá do role starého věrného psa, který neopouští hrob svého pána.

Když se skupinka pomalu rozcházela – pro faráře pohřeb očividně skončil –, k Harrymu přispěchal elegantně oblečený muž.

„Byl bych rád, kdybych s vámi mohl chvilku mluvit," požádal ho naléhavě a podával mu ruku. „Taková hrůza, nesmírná tragédie. Jistě jste jeho syn."

„Ano. Ale vás bohužel neznám."

„Omlouvám se. Brian Lack." Potřásli si rukama. Jednou jste byl u nás v kanceláři, ale nesetkali jsme se. Měl jsem to štěstí, že jsem mohl spolupracovat s vaším drahým otcem. Vlastně jsem jeden z jeho společníků." Brian patřil k tomu již vymírajícímu druhu lidí, kteří ze skromnosti stále ustupují do pozadí a za něco

se omlouvají. Když jim nabídnete čaj, vždycky souhlasí, „jen když si ho dáte taky“.

„Z vaší společnosti vás přišlo dost málo, nezdá se vám?“ zeptal se Harry a rozhlížel se kolem.

„Všechno se seběhlo tak náhle,“ vysvětloval Brian hlasem, který byl lítost sama. „Někteří se nemohli uvolnit z práce, měli na dnešní dopoledne předem dohodnutá jednání. Obchod koneckonců musí jít dál. Ovšem vašeho otce budeme velice postrádat.“

„Willie už u vás nepracoval plný počet hodin, viďte?“

„Ano, ano, ale podílel se na kontrole, byl ve správní radě, velice aktivní člověk, příklad pro ostatní.“ Zvedl se vítr a Brianovi rozcuchal vlasy, které si – tak pečlivě přečesal přes pleš. Oběma to bylo nepříjemné. Harry se rozhodl hovor při první příležitosti ukončit.

„Paní Clevelandová vyřizuje všechny otcovy osobní záležitosti. Řeknu jí, aby se u vás informovala, kdy odvézt věci z jeho kanceláře. Mohu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Brian, který by mu zjevně rád nějak prospěl.

„Viděl jste ho teď někdy?“

„Přišel ke mně do kanceláře minulý pátek. Zaučoval pár nováčků, víte, ukazoval jim, co a jak se kde dělá.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ano, obědvali jsme spolu.“

„Jaký na vás dělal dojem?“

„Zdravý jako řípa, v dobré náladě. Až neobvykle dobré, říkal jsem si.“

Harry se zamračil a na čele se mu objevily vrásky. Napřáhl ruku. „Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, pane –“

„Obávám se, že bude třeba podepsat nějaké papíry,“ spěšně dodal Brian. „Musí se vyřešit jeho podíl v naší společnosti.“

„Zajistím, aby se s vámi spojil můj advokát.“ Harry vylovil z kapsy navštívenku a podával mu ji. „Prosím. Zavolejte mi, kdyby byly nějaké problémy.“

Brian už byl na odchodu, když ještě poznamenal. „Věříte, že bych vás podle fotografie nebyl poznal?“

„Podle jaké fotografie?“

„Váš otec má na psacím stole vaši zarámovanou fotografii. A fotografii vaší matky.“

Lámal si s tím hlavu celou cestu zpátky k autu. Otec si na stůl postavil jejich fotografie! Byl ohromen a také trochu dojat.

„Tak vás zase zdravím!“

Opírala se o kapotu jeho auta. Pruh až modročerných vlasů jí v indiánském stylu odstával od hlavy jako peří exotického ptáka. Měla na sobě pánský plášť do deště, bílé punčochy a masivní černé boty se širokou špičkou. Harry se přistihl, že se pokradmu rozhlíží, jestli si jí někdo nevšiml. Dodatečně si oddechl, že nepřišla na pohřeb.

„Zdálo se mi, že byste mě na pohřbu nerad viděl, tak jsem se dívala odsud. Netrvalo to dlouho, co?“

„Zřejmě hned začíná další. Nechtěl bych být nezdvořilý, ale musím se vrátit do kanceláře –“

Grace ustoupila od naleštěného BMW a zapnula si kabát. „Chtěla jsem s vámi mluvit. Mohl byste mě svézt?“

Harry už měl klíč napůl v zámku, ale rychle se k ní otočil. „Podívejte, já si opravdu nemyslím, že bychom se po tom, co se stalo, měli nějak blíž seznamovat.“

„Víte, že to nebyla moje chyba. Policie řekla –“

„Vím, co řekla policie. Věřím vám, věřím i jim. Ale prostě se to nehodí. Vy nemáte ten pocit?“

„Snad ano. Jenom… jestli to nebudu moct někomu říct…“ Větu nechala rozplynout do ztracena. „Hrozím se toho, že si zase budu muset sednout za volant toho nákladáku. Jen na to

pomyslím, je mi nanic. Ale jinak to nejde, přišla bych o práci. Mám tu nehodu pořád před očima.“

„Všechny vzpomínky časem vyblednou.“ Otevíral dveře auta a ještě jednou se na ni podíval. Rukou si zakrývala oči. „Radši si nastupte,“ vybídl ji.

Zavolal do agentury a nechal vzkaz Darrenu Sharpeovi, že se kvůli pohřbu ještě zdrží. Když se blížili k nádraží Waterloo a k sluncem zalitému mostu za ním, zahnul do postranní ulice, zaparkoval a zavedl Grace do malé restaurace, kde už bylo hodně hostů. Podařilo se jim najít stůl ve vzdáleném rohu, posadili se a objednali si červené víno a karbanátky.

Na televizní obrazovce nad barem běžel trochu zamžený krátký film natočený jedním turistou; v záběru právě Meadowsův jaguár prorážel zábradlí na nábřeží nad Temží.

„Nejí se tu nejlíp, ale ve zdejších končinách není z čeho vybírat,“ Harry téměř křičel, aby ho bylo slyšet přes flamenco, které na ně útočilo z reproduktorů.

„To nevadí,“ řekla Grace. Měla kruhy pod očima, zřejmě z nevyspání. „Stejně si obědy v restauraci nemůžu dovolit.“

„Já mám opačný problém.“ Poklepal si na žaludek a rozpačitě se usmál, když si uvědomil hloubku finanční propasti mezi nimi. Grace vypadala hrozně. Laciné šaty, příšerný účes, ohnutá záda. Nedostatek peněz byl jen jedním z jejích problémů. Provokativním zjevem zřejmě chce světu ukázat, že osobnost si dokáže zachovat i tváří v tvář současnému systému.

„Neměla byste se už vracet k tomu, co se stalo,“ radil jí. Je to za vámi. Oba na to musíme zapomenout.“

„Vám se to řekne. Ale já ho zabila. Na policii vědí, jak to bylo. Ani mi nedělali potíže kvůli parkování na chodníku. Je jim jasné, že jinak to nejde, když vezete náklad do úzkých zapadlých uliček. Kdybych nenastartovala, právě když –“

„Pravděpodobnost byla milión k jedné. Čirá náhoda. Nemůžete si to klást za vinu.“ Harry jí nalil sklenku vína. „Víte,

můj otec a pár dalších měli malou společnost. Rozmnožování, kopírování a tak. Jednou jsem se tam pro něho zastavil. Poslední dobou slušně vynášela, jak jsem slyšel. Takže v tom to nebude.“ Zamyšleně se také napil. „Ale něco se mu muselo stát, jinak by se takhle nechoval. Zavolal jsem jeho lékaři, jestli nebral nějaké léky. Kromě lehké artritidy byl naprosto zdráv. Ale když umíral, zřejmě měl halucinace. Možná za to může náboženství.“

„Proč si to myslíte?“

„Ďáblova kletba.“

Grace se na něho podívala tázavým pohledem. Vyprávěl jí tedy, jak navštívil paní Nahreeovou a co se od ní dověděl.

„Nemohl si vzít něco, co vyvolává halucinace? Nebo – neotrávil ho někdo?“

„Zní to trochu vykonstruované, nemyslíte?“ Harry dolil sklenky. Jak z Agathy Christieové. Pravděpodobnější bude, že měl nějaké starosti, asi ho trápilo něco, o čem nemohl mluvit jen tak s někým.“

„Jako tamhleten,“ Grace ukázala na aktuální zpravodajství na televizní obrazovce. Podél trasy, kudy převáželi Meadowsovo rozbité auto, stál policejní kordon; výstražná světla majáků blikala, oranžové pásy z umělé hmoty lemovaly chodníky – byl to jakýsi bizarní smuteční obřad, záznam poslední cesty vysoce postaveného pracovníka obchodní organizace, který v televizním archívu zůstane zachován pro potomky.

„Neměl přijít o práci?“

Jeho firmu spolkla jiná. Noviny napsaly, že se s tím nedokázal vyrovnat. Možná byste také měl zajít za otcovými spolupracovníky. Třeba měl podobný problém.“ Grace se naklonila nad stůl, čekala, co Harry odpoví. V té chvíli si uvědomil, že rodinné problémy rozebírá s úplně cizím člověkem.

„Změnilo by se tím něco?“

„Ulevilo by se mi, kdyby se ukázalo, že se chtěl zabít,“ vysvětlila. „Můj podíl na tom všem by se tak dostal do jiného světla. Nemůžu se vrátit do práce, dokud se to nevyřeší. Ani jíst mi nechutná…“ Harry vrhl skeptický pohled na její prázdný talíř. „Ano, nemám chuť ani jít do kina, a tu mívám vždycky. Nechápete to? Chcete přece vědět, co za tím vězí. A já taky.“

10/Lůno

Kancelář Arthura Bryanta byla obrazem jeho mysli. Měla řád a vyváženost. Zalévalo ji měkké světlo, čímž se záměrně lišila od ostatních pracoven ve třetím patře, kde vládly skleněné stěny, zářivky a počítače. Nábytek zde byl nemoderní, předválečný. Stěny zdobila chaotická směs zašlých reprodukcí děl širokou veřejností nejméně oblíbených malířů viktoriánské Anglie. Knihy, jejichž police pokrývaly celou stěnu, nevyzpytatelně přeskakovaly od tématu k tématu; *Toxikologické rozhledy* a *Teorie a řešení šifrovacích soustav, kurz pro pokročilé* se ocitly v obležení mezi komentovaným vydáním prací sira Gilberta a sira Sullivana ze strany jedné a *Hancockovou půlhodinkou* na straně druhé.

V rohu stál starožitný Dansettův gramofon. Právě hrál Mendelssohnova Eliáše z tak opotřebované desky, že skladba působila spíše dojmem mixáže různorodých šelestů a praskotu.

„Musí, hrát tak hlasitě?“ zeptal se John May a sedl si na zelenou koženou pohovku vedle kolegova otlučeného stolu. „Člověk tu neslyší vlastní myšlenky.“

„Mě to naopak inspiruje. Vzpomínáš si, Johne, na toho muže, co ho vylovili z vody? Držel v ruce papír.“

„Obávám se, že ho poslali do laboratoře dřív, než jsem měl šanci se na něj pořádně podívat.“

Já to stihl. Byl docela zajímavý. Jednoho z chlapců jsem požádal, aby mi udělal kopii.“ Bryant ji měl před sebou, ale nechával ji ležet nepopsanou stranou vzhůru. Vypadal jako kouzelník, který skrývá svou kartu. Když list pomalu obracel, v očích mu jen hrálo.

„Co je to, nějaký cizí jazyk?“

„Nejsem si jist.“ Pozorně se zadíval na podivné klikyháky, běžící napříč stránkou. „Bylo to vytištěno na kusu silnějšího papíru dlouhého asi sedm a půl centimetru. Některé znaky voda zničila.“

„Dej mi to, Arthure. Proženu to počítačem. Ať víme, o jaký jazyk jde.“

„Ne,“ odmítl Bryant, který najednou byl ve svém živlu. „Ten tvůj zatracený počítač si strč za klobouk. Přijdu na to sám a nebudu se snižovat k elektronickému věštění.“ Popuzeně papírem zašustil. Jestli je to jazyk, tak dnes už se nepoužívá. Něco jako sanskrt. Nebo urdština.“

„Urdština není mrtvý jazyk,“ opravil ho May s úsměvem. Arthura nebylo snadné nachytat na švestkách, proto s radostí využil příležitosti, když se naskytla. Je to úřední jazyk v Pákistánu. Viděl jsi někdy něco napsaného sanskrtem?“

„Ne. Ale představoval bych si to právě takhle.“

„Představoval, představoval, ale s jistotou to nevíš,“ pobaveně podotkl May a zase se uvelebil na pohovce. „A i kdybych ti řekl, že mám na stole počítač, který dokáže určit, o jaký jazyk jde, a za pár vteřin ten text přeloží, předpokládám, že stejně budeš techniku považovat za kletbu, kterou na lidstvo seslal ďábel.“

„Na to můžeš dát krk.“

„Přesně to se mi na tobě líbí, Arthure. Ta tvoje zásadovost.“ May se zasmál. Když před několika měsíci vyšetřovali vraždu, Bryant přinesl tašku s věcmi, ze kterých se měly sejmout otisky prstů. Položil ji na stůl Mayova asistenta. Byla v ní magnetická stěrka na umývání oken a magnet vymazal z paměti počítače

veškerá data o tom případu. Bryant počítačům nedůvěřoval ze zásady. I teď si dával dobrý pozor, aby se s nimi nedostal do styku.

„Zkrátka a dobře, zatímco si budeš hrát s disketami, já vyřeším, jak Henry Dell zemřel."

„Vyřešíš? Chceš říci, že máš nějaký nápad?"

„Víc než to. Vím, kde Dell byl bezprostředně před smrtí a jak se dostal do kanálu." Bryant sáhl za svou židli a vypnul gramofon. Vstal, dvěma prsty uchopil klobouk, narazil si ho do čela a zamířil ke dveřím.

„Počkej, kam jdeš?" snažil se ho zadržet May.

„Porozhlédnu se v bytě Henryho Della. Pojedeš se mnou?"

„Ale jen metrem nebo taxíkem. Víš přece, jaký jsi řidič."

„Nesmysl," protestoval Bryant. „Potřebuji trénink. Jen pěkně pojeď se mnou."

May rezignovaně pokrčil rameny a vykročil za kolegou.

Zatímco se prorezlý modrý mini minor plížil po Marylebone Road rychlostí necelých patnáct mil za hodinu a zdržoval provoz střídavě v tom i onom dopravním pruhu, vytvořila se za ním dlouhá šňůra vozidel. Bryant se už osmý rok pokoušel získat řidičský průkaz, zatím bezúspěšně. Dopravní značky ho svým monotónním opakováním nudily. Zastával názor, že celý systém byl navržen tak, aby řidičům neponechal žádný prostor pro tvořivost a obrazotvornost. Při každé jízdě se to snažil napravit. Značky si vykládal zajímavým, i když ne zcela legálním způsobem. Rád jezdil pomaloučku, aby mohl hodnotit architektonická díla všude, kudy projížděl. Bryant si ošklivil tištěné instrukce jakéhokoli druhu a také vždy znovu zpomalil, aby mohl zkritizovat ohromné reklamy na billboardech, které zastínily výhled na tolik pěkných budov. Ploužil se vozovkou, nedbal na houkání klaksonů ani na gesta motoristů a řečnil o umění, dějinách a nedostatku ideálů, k nimž by měla moderní společnost směřovat. Pro diskusi na toto téma měl zvlášť

vysokou kvalifikaci – v uplynulých deseti minutách dvakrát odbočil špatně, takže dvěma jednosměrkami projel v protisměru.

May zjistil, že je obtížné Bryantovým výkladům věnovat plnou pozornost, když se řidiči nákladních aut vyklánějí z kabin a hlasitě pochybují o morálních i jiných kvalitách rodičů jeho kolegy. Byl rád, že k cíli cesty nemusejí spěchat.

„Měl jsi čas prohlédnout si mapu okolí?“ zeptal se Bryant, právě když je jeden autobus předjížděl zprava a druhý zleva, takže vnitřek autíčka se nakrátko ponořil do tmy.

„Myslíš území podél kanálu?“ ptal se May a přitom se přesvědčoval, jestli je jeho okénko dotažené až nahoru. „Ne, proč?“

„Bylo mi to jasné hned, jak jsem se na mapu podíval. Dell vůbec nebyl v cizině. Ten pas, který měl s sebou, když umřel, neznamenal nic jiného, než že chtěl brzy odcestovat. Ale neměl v něm žádné kolky ani víza a jeho jméno nebylo na žádném seznamu cestujících na našich letištích. A tak se dá předpokládat, že se k odjezdu rozhodl krátce před smrtí.“

Bryant si nevšiml, že před ním na křižovatce s Baker Street svítí červená, zapletl se do proudů aut přijíždějících zleva i zprava a octil se v křížové palbě řvoucích klaksonů. May zavřel oči.

„Když se nad tím zamyslíš, je to evidentní,“ pokračoval Bryant a opatrně proplouval kupředu, jako by po řece řídil vor. „Ověřil jsem si na služební mapě, že Regent’s Canal protíná severní část londýnské zoologické zahrady. Proběhl jsem si to tam, abych všechno viděl na vlastní oči. Pavilón hmyzu stojí nad kanálem, výběh impal je přímo na svažitém břehu. Jeden ochotný zaměstnanec zoo mě informoval, že v pavilónu hmyzu mají černých vdov, že by je mohli rozdávat – nebo aspoň jich tolik měli, než se tam v pondělí v noci někdo vloupal a všechno rozbil. Dell se tam zkrátka dostal a pavouci ho poštípali. Pak se vypotácel z budovy, přepadl přes zídku výběhu impal a skutálel se dolů svahem; při tom se mu na saku zachytila sláma. Jak

přelezl plot v dolní části výběhu, mi zůstává záhadou, ale podařilo se mu to. Podle všeho zvýšená tělesná námaha způsobila, že se jed rychleji dostal do krevního oběhu a Dell spadl do vody.“

„Ale zoo je určitě aspoň míli od místa, kde ho našli, a proud tam není dost silný, aby ho odnesl tak daleko. Jak se dostal do Camden Locku?“

„Uvažuj,“ doporučil mu Bryant. „Co se pravidelně pohybuje od zoologické zahrady k plavební komoře a zase zpátky?“

„Ovšem.“ V tu chvíli May vytřeštil oči, když kolega natáhl pravou ruku z okénka a velmi pomalu začal avizovaným směrem zahýbat. May zhluboka vydechl a dořekl: „Výletní loď – jak se jen jmenuje – *Jenny Wrenová.*“

„Správně. Mrtvoly obvykle plavou obličejem dolů. Dellovo tělo nejspíš bylo při hladině a loď ho zachytila za kabát. Táhla ho na opačnou stranu kanálu, což vysvětluje, proč měl roztrhané kalhoty.

Když se vydala na zpáteční cestu, mrtvola vyklouzla. Tím příběh končí – záhada je rozluštěná.“

„Nebo je to začátek záhady další,“ zamumlal May. „Co prokristapána dělal v pavilónu hmyzu, zvlášť když zahrada už byla zavřená?“

Henry Dell měl byt ve třetím poschodí činžovního domu v St John’s Wood. Ve vstupní hale obložené umělým mramorem a pruhy pozlátka seděl vrátný v uniformě. Oba detektivy přivítal a vybavil je svazkem klíčů.

„Už tu někdo byl?“ zeptal se Bryant ve výtahu Maye, který se opíral o stěnu z napodobeniny mramoru se zlatými tečkami.

„Myslím, že ne. Jeho bývalá manželka klíče nemá. A nikdo jiný sem nemohl, musel by mít písemné povolení od seržantky Longbrightové.“

Janice Longbrightové z Bow Street? Je roztomilá. Vždycky si ji představuji jako fotomodelku. Plakát hlásá *Navštivte*

Brightsea, k tomu krásný zářivý úsměv, v ruce míč, s jakým se skotačí na pláži. Slyšel jsem, že přijde k nám do Kentish Town a bude řídit práce na tomhle případu.“

„Vyžádal jsem si ji.“

Dellův byt byl přímo proti výtahům. May odemkl a otevřel dveře.

„To snad není pravda.“

Dveře se za nimi zabouchly. Nemohli uvěřit očím. Stáli v úzké chodbě, která byla úplně přestavěna. Vrstvy sádry tvořily oblouk mezi kobercem a zdmi a obdobný se klenul nahoře mezi zdmi a stropem. Z chodby se stal temný oválný tunel. Opatrně postoupili do velkého obývacího pokoje. Podlaha, stěny a strop byly vytvarovány do hladkých bílých parabol, které pokoji dodávaly vejcovitý tvar. Také všechny hranaté výstupky v oknech zmizely pod spoustou sádry. Pokrývala dokonce i rámy, do nichž byly zasazeny tabule skla. Zahlazení všech hran v obývacím pokoji vyvolávalo pocit, že se ocitli uprostřed podivného přírodního výtvoru, snad pod kořeny exotického stromu. Nikde žádný nábytek.

„Něco takového se hned tak nevidí. Jako bychom byli v mateřském lůně. Jsou takové všechny místnosti?“ Bryant prošel oblým otvorem do ložnice a zjistil, že vypadá stejně.

Je to čerstvé,“ zaryl prsty do bílé hmoty. „Není to tu déle než týden.“

„Proč myslíš?“ May se rozhlížel po ložnici. Na podlaze ležela úzká matrace a přikrývky.

„Ty to necítíš?“ zeptal se Bryant. „Celý byt je provlhlý. Podívej, na oknech se sráží voda. Ještě se z té sádry nestačila všechna vypařit.“

„Žádné dveře, žádný nábytek. A co vestavěné skříně?“ May přistoupil k boční stěně. I tady někdo ohobloval a osekal hrany. Dveře se nedaly zavřít, visely jako kulisy pocházející z nějakého surrealistického filmu.

„To je šílenství,“ pronesl Bryant tiše. Jako by ten byt přestavoval podle záhadných pravidel. Je tu jeden oblek a pár bot, nic víc. Víme, že Dell byl ještě před třemi týdny čilý a veselý. Byt musel předělat někdy v posledních dnech.“

Prohlédli i kuchyň. Všechny vestavěné skříňky a zařízení byly vytrhány a odstraněny. Uprostřed podlahy stál elektrický vařič, láhev mléka a hrnek na kávu.

„Pojď se sem podívat, Arthure.“ May na opačné straně dalšího pokoje ukazoval na tapety s nápaditým vzorem složeným z kruhů a čtverců.

„Ale proč si s tím dal tolik práce?“ S úzkostlivou pečlivostí byla každá ze stěn popsána od podlahy až ke stropu a ke každému obrazci bylo připojeno číslo, podle něhož jej ve vzoru na celé ploše bylo možné najít. Miniaturní číslice hustě pokrývaly všechny čtyři stěny.

„To musel dělat dlouho,“ Bryant smutně pokýval hlavou. „Trpěl psychózou.“

„Do budovy se nosily plné pytle a ven zase tuny odpadu,“ řekl May. Jistě si toho někdo všiml. A zeptal se, co se děje.“

„Správce domu.“

Bryant už byl u dveří.

11/Slepota z rozumu

Paní Nahreeová byla zbožná, ale její víra musela ustoupit praktickým požadavkům. Dům, v němž byla uvězněna, stál daleko od jakéhokoli svatostánku; stejně jako většina nájemníků ani ona nebyla ochotna riskovat a sama procházet ocelí prošpikovaným a výkaly zaneřáděným betonovým bludištěm, které ji obklopovalo. Rozhodla se, že se bude modlit doma, a denně klečela v kuchyni před skříňkou, kde u malého oltáře plápolala svíčka.

Kromě syna Rašída byl Harry Buckingham první, kdo ji – téměř po měsíci – v jejím bytě navštívil. Hned potom přišly problémy.

Když vyklepávala kapsu kabátu, vypadl z ní proužek papíru a třepetavým letem se snesl na koberec. Zvedla ho a pozorně si prohlížela podivná písmena. Papír zcela jistě není její. Odkud se vzal?

Pak si vzpomněla, že kabát měla na sobě tehdy odpoledne, kdy do ní vrazil Harryho otec. Třeba jí ho ten starý šílený pán strčil do kapsy, když jí pomáhal vstát ze země.

Znovu se na proužek papíru zadívala a najednou se jí zdálo, že upadá do tmy. Jednotlivé symboly sice nepoznávala, ale okamžitě pochopila smysl textu a k smrti se vyděsila. Paní Nahreeová si s obvyklými životními problémy dovedla poradit. Potlačila strach a přinutila se přemýšlet. Uvařila si šálek čaje, vrátila se do obývacího pokoje a zůstala sedět za zataženými záclonami. Čekala, až se jí přestanou třást ruce. Nakonec se rozhodla udělat to, co pokládala za nejlepší.

Trvalo jí málem celé odpoledne, než důkladně zajistila byt. Rašíd jí udělal pár poliček a od té doby pod kuchyňským dřezem leželo kladivo a hřebíky. Ty teď použila, když zatloukala okna latěmi. Postarat se o dveře bytu bylo snazší. Z materiálu zbylého z polic opatrně odštípla několik dřevěných klínků, nohou je vsunula pod dveře a napevno zatloukla kladivem.

Odpojila telefon, potom televizi – s lítostí, protože na odpolední pořady se ráda dívala – a teprve dodatečně ji napadlo vrátit se do předsíně a vyprázdnit celou tubu vteřinového lepidla do otvoru schránky na dopisy.

Ve spíži má slušnou zásobu konzerv, ale chleba zbývá málo. Ještě horší je, že došlo mléko. Nevadí, řekla si. Obejdu se bez něj. Rašíd ji přijde navštívit. Pochopí, že něco není v pořádku. Do bytu ho samozřejmě pustit nemůže, ale určitě nic nezkazí, když s ním bude mluvit přes dveře. Vysvětlí mu, jaké nebezpečí

jí hrozí. Syn jí dokáže pomoci, o tom byla přesvědčena. Pokud ne, určitě zemře.

Položila proužek papíru na talířek, škrtla zápalkou a opatrně jej zapálila. Rychle vzplanul a hořel malým modrým plamenem. Za chvíli z něj zůstala jen trocha šedivého popela. Nasypala ho do dřezu a spláchla, vodu při tom pustila z obou kohoutků najednou.

Noc míjela pomalu, ale aspoň bylo v bytě teplo. Rozsvítit žárovku se neodvážila. Zásoba svíček jí vydrží sotva dvě noci, ale do té doby Rašíd určitě přijde.

Vtom ji napadla hrozná myšlenka. Co když kletba už začala konat své dílo, co když v šeru nabírá síly? Zvedla k ústům kostnatou hnědou ruku, vstala z postele a pospíchala do tmavého obývacího pokoje, kde se schovala za pohovku. Pozdě! Že už se tu něco tvoří! Skvrna v polostínu, černý mrak, který z noci čerpá energii. Živoucí zlo leží tamhle v koutě a shromažďuje sílu… Ve výši hlavy se v mrazivé mlze zaleskl pár žlutých očí. Teplota v pokoji pomalu klesala, zatímco tamto se zvětšovalo a sílilo.

Vstala a nejistými kroky došla do chodby. Bude ji to sledovat, nebo se to prostě znovu zjeví někde jinde v bytě? Najednou pochopila. Pokud to bude mít před očima, může ji to zabít. Znenadání se nahlas hořce zasmála. Spásné řešení bylo nabíledni. Svatý obraz na malém oltáři – ten ji ochrání. Běžela do kuchyně a prudce otevřela skříňku. Zápalky dosud ležely vedle dřezu. Sáhla po nich a kvapně rozsvěcela svíce, jednu po druhé, celou pyramidu, dokud se ze skříňky nerozlévalo docela jasné, třebaže mihotavé světlo.

Klesla na kolena a začala se modlit. Pak ke své rostoucí hrůze pozorovala, jak jednu svíci za druhou zhasíná jakási neviditelná ruka. Kristova podoba se jí před očima rozplývala a vytrácela, až ji nahradilo něco mnohem staršího a mnohem méně útěšného.

Harry unaveně vysypal z aktovky na postel horu za týden nahromaděných papírů a začal je třídit. Bydlel v dolní polovině viktoriánského řadového domu v módní části Highgate. Okna ložnice nabízela krásný a ničím nerušený výhled na velkoměsto; hostům, kteří k němu přicházeli na večeři, Harry vysvětloval, že právě z toho důvodu ho čtyřpokojový byt vyšel tak nestoudně draho. Byl zařízen v secesním stylu v odpovídajícím šedém ladění a nepřímo osvětlen porůznu rozmístěnými matově černými halogenovými lampami. Toto pojetí si do roka vyžádá modernizaci, jinak vyjde z módy. Ponurá jednobarevná koupelna s černými dřevěnými okenicemi vypadala, jako by jediným důvodem její existence bylo natáčet v ní reklamy na holicí čepelky. Ložnice, kde nyní Harry seděl jen ve spodním prádle, trpěla projevy podobné designérské nemoci – dočasným triumfem stylu nad pohodlím.

Harry bez nadšení studoval nové podklady ke své reklamní kampani propagující perlivý ovocný nápoj. Od tabulek zpracovaných počítačem a mapujících reakce spotřebitelů mu myšlenky odbíhaly ke vzpomínkám na otce. Obávaná Beth Clevelandová se zastavila u něho v bytě, aby mu předala několik dopisů a fotografií, o nichž si myslela, že by je Willie chtěl Harrymu dát. Nejdřív ani nechtěla překročit práh a při první příležitosti odešla. Stejně to od ní bylo milé, pomyslel si Harry, že se s tím obtěžovala.

Většinu fotografií už léta neviděl. Několik jich neznal vůbec. Byly to snímky ze šťastných časů rodiny Buckinghamových – z konce padesátých let: projížďky na motorce v Kentu, babička při oslavě ukončení sklizně chmele, otec s matkou, jak sedí před venkovskou hospůdkou a objímají se; nevzpomínal si, že by je jako dítě někdy tak viděl. Pamatoval se jen na pozdější bouřlivé doby, trpké vzájemné obviňování a hádky při večeři, k nimž docházelo v posledním roce matčina života. Fotografie vložil do obálky a zamkl v psacím stole.

Dopisy vysvětlovaly velice málo. Říkaly méně, než mohl usoudit z pouhého pohledu, když je držel v ruce. Písmo bylo drobné, s výraznými ostrými tahy, stránky přepečlivě složené, aby se přesně vešly do obálky. Svědčily o Willieho vášni i pro ty nejmenší detaily, která někdy ostatní dohánělo k zuřivosti. Harry dopisy také uložil pod zámek.

Nebylo vyhnutí. Něco musí podniknout. Rozhodl se, že o víkendu určitě navštíví otcova kolegu Briana Lacka. Snad bude o příčinách jeho podivného chování něco vědět. Grace ho požádala, aby ji vzal s sebou. Měl by jí zavolat? Po chvilce váhání tu myšlenku zavrhl. Ještě by mu scházelo, zaplést se s nějakou úplně cizí osobou. Mnohem lepší bude usmířit se s Hilary; zítra ji pozve na večeři, i když je stále více přesvědčen, že námaha z několika hodin v její společnosti se brzy ukáže jako přílišná zátěž pro jeho genitálie.

Bezpečný sex pro Hilary znamenal žádný sex, proto musela mít na jedenáct hodin večer objednané taxi na cestu domů. O souloži mluvila jen v biologických termínech, což ho dohánělo k tomu, že na ni myslel s týmž odstupem jako na hlasatelky televizních zpráv. Vyzývavé kouzlo jejího parfému pomalu vystřídal trpký charakteristický zápach dezinfekce.

Odsunul aktovku z postele a slíbil si, že se do práce na podkladech pustí hned zítra ráno. Když zhasl lampu a položil hlavu na polštář, znovu a znovu se mu zjevovala otcova tvář.

Prý jsi inteligentní, promlouvala k němu. Tak rozlušti to tajemství dřív, než bude pozdě.

Paní Nahreeová byla posedlá ďábly.

Zatím žádného neviděla, ale věděla, že jsou všude kolem. Svatý obraz ležel v kuchyni na podlaze, rozbitý na kousky. Poslední blikající svíčka jen zdůrazňovala hloubku tmy. Vstala a s očima pevně zavřenýma vztáhla ruku po klice dveří do kuchyně. Nesmí si všímat toho běsnění a musí se snažit klidně uvažovat. Kdyby si ten papír od pana Buckinghama tolik

neprohlížela, kletbu by na sebe nepřivolala. A stejné je to s ďábly. Když je neuvidí, nechají ji na pokoji. Musí zabránit očím, aby je viděly. Tu oběť bude muset ďáblům přinést, jinak neodejdou.

Její syn Rašíd pracuje u klenotníka. Ve volném čase si trochu přivydělává opravami zlatých řetízků, broží nebo jehlic a vsazováním drahých kamenů. Potřebné nástroje má uložené ve skříni vedle v pokoji. Jedině tak se toho dá dosáhnout. Bude muset nástroje najít se zavřenýma očima. Nejobtížnější bylo zapnout pájku. Zásuvku našla tak, že se po kolenou plazila po podlaze a sahala po zdi. Kolem ní se zvedl ohlušující mumraj stovek jedovatých hlasů, tvorové rozsévající zlo se po zemi i ve vzduchu jen míhali. Pokoušeli se jí násilím otevřít oči, přimět ji, aby spatřila ty jejich odporné zjevy, ale ona jim vzdorovala. A nakonec nad nimi zvítězí.

Jestli je pájka dost horká, může zjistit jen dotykem ruky. Když zasyčelo spálené maso, vykřikla, ale její hlas zanikl v mumlání a brebentění ďáblů. Dva okamžiky mučivé bolesti, nic víc. Rány se vypálí a budou čisté. Jinou možnost nemá.

Zvedla pájku, rozžhavený konec přiložila na víčko pravého oka a tiskla dál, až pájka pronikla k rohovce. Po počátečním otřesném náporu bolesti necítila nic. Vytáhla syčící lepkavou pájku z očního důlku a totéž provedla s levým okem. Tentokrát se bolest rozbujela jako jedovatá bylina.

Teprve teď si uvědomila, jak strašně křičí. Když upadla do bezvědomí a klesla na podlahu, pájka jí vypadla z ruky a odkutálela se až k záclonám. Jejich umělá vlákna roztavila stejně rychle, jako předtím zbavila paní Nahreeovou břemene zraku.

12/Andělé smrti

V pátek se Grace probudila časně ráno. Vstala z postele, sundala ze zdi křiklavý plakát, který doporučoval film Russe Meyera *Faster Pussycat, Kill Kill!*, a místo něho tam připíchla výzvu shlédnout Dan O'Bannonův *Dead and Buried;* plakáty zakrývaly vlhké skvrny, které se vždy znovu objevovaly na tapetách nad postelí. Byt je v bídném stavu, ale dokud nevyrovná dluh za činži, nemá naději, že domácího přesvědčí, aby opravy zaplatil. Grace seskočila ze židle a odstrčila ji do rohu. Podezíravě nasála vzduch a vyhnala psa do chodby.

Blížil se víkend a ona nejen že neměla žádné plány, ale – a to bylo ještě horší – neměla ani dost peněz, aby se bez nějakého podvůdku dostala do kina. Snad bych mohla zavolat Harrymu a pumpnout ho o pár liber, přemítala, ačkoli nevypadal nijak nadšeně, když mě po pohřbu viděl. Musela si přiznat, že jí svými uhlazenými způsoby připadá docela přitažlivý. O prachy zřejmě nouzi nemá. Nevypadá, že by jedinkrát v životě jel autobusem nebo si vyžehlil košili.

Grace stočila provlhlý plakát a hodila ho pod postel. A Harry nenosí snubní prsten. Jestlipak s někým chodí? Asi patří k těm, co se rádi na veřejnosti nechávají vidět s vyzáblou blondýnou s kensingtonskou výslovností a se zuby vylepšenými můstkem, jehož cenu si lze odečíst z daní. Jak ale může žena důvěřovat muži, který si na živobytí vydělává reklamními triky? Celý život tráví vytvářením modelových situací a upevňováním stereotypů. Říká někdy pravdu, třeba jen sám sobě? Kruci, napadlo ji, když přes postel přetahovala přikrývku, snad bych se mohla pokusit o záchranu jeho duše. Když se to vezme kolem a kolem, možná jsem jeho poslední šance. Mohlo nám být souzeno, abychom se setkali. Oči jí zase ožily. Sedla si na postel, v telefonním seznamu vyhledala Harryho číslo a rychle ho vyťukala.

Zvedl sluchátko po třetím zazvonění. Ne, odmítl a jeho hlas prozradil, že nevěří svému sluchu, nemůže jít dnes na večeři. Uvědomuje si, že ho volá v půl osmé ráno? Harry uznává, že okolnosti jejich setkání, pro ni musely být hrozné, ale nevidí důvod, proč by do budoucna měli mít cokoli společného.

„Říkejte mi Grace," navrhla.

„Dobrá, Grace. Ale na večeři s vámi nemohu. Mimo jiné proto, že mám známost s jednou dívkou."

„To je lepší, než kdybyste byl ženatý –"

„Pro vás možná. Sbohem, slečno –"

„Grace. Osudu stejně neuniknete."

„Cože?"

„Možná jsme se museli setkat."

„A kvůli tomu musel můj otec zemřít? To je prapodivný způsob, jak si smlouvat schůzku, Grace. Sbohem."

Bude to těžší, než jsem si myslela, povzdechla si Grace. Položila sluchátko, usadila se na posteli a nehet ukazováčku vsunula mezi zuby. To bude oříšek, najít k němu cestu. Naštěstí právě v tom tkví polovina celého kouzla.

Jako každé ráno jela Dorothy Huxleyová do práce autobusem. Seděla a nepřítomně, ztracená v myšlenkách, vyhlížela z okna. Stejně jako v jedné písničce od Beatles si i ona kladla otázku, jestli ji ještě někdo potřebuje, když je jí čtyřiašedesát. Je zdravá a silná, ale začínají jí ubývat duševní síly. Vždycky byla zvídavá, někdy k vlastní škodě, ale čím víc se dovídala o světě, v němž žije, čím víc četla noviny a sledovala televizi, tím méně si přála být jeho součástí. Knihovna se stala jejím skutečným domovem, ne byt, který si na dceřinu radu pořídila. Je příliš moderní, světlý a vzdušný. Okna s hliníkovými rámy světlo přímo přitahují, vrhají ho v rozpálených obdélnících na koberce a zaplavují jím stěny, jako by jí chtěla namluvit, že dům stojí kdesi na španělském pobřeží – a ne v Jižním Londýně. Knihy v té záři blednou, chřadnou a

umírají. Dorothy se raději stáhla do plesnivých hlubin knihovny a studovala. Tady knihy stárnou důstojně, jako ona!

Dcera se jí jednou zeptala, jestli věří v Boha. Odpověděla, že ne, v jednoho boha ne; žádné jednotlivé božstvo nemá právo mít na víru monopol. Věří v bohy, ve spoustu bohů. Její dceru to zaskočilo, takže jí jen konejšivě poklepala na rameno a vrátila se se svou novou rodinou pod pražící australské slunce; v jejím životě nejsou žádné stíny pochybností. Dorothy žila dál sama a pátrala po něčem, co by ji přesvědčilo, že život má smysl.

V noci, když světlo lampičky u její postele drželo stíny v šachu, se obvykle uvelebila do polštářů a zahloubala se do eleuzínských a orfických mystérií, studovala rozenkruciány a Šalamounův chrám. Ale vždycky našla jen slibné útržky, jen záchytné body pohřbené v obřadech zapomenutých náboženství, jen zkušenosti s nadpřirozenými silami skryté pod pláštíkem příkras. Její svědomité hledání se pohybovalo mezi přesně stanovenými body na mapě tající poučení, mezi pouhými záblesky jasu, které měly tytéž kontury jako mapa paradoxů a pravděpodobností Franka Drakea. Křížky vyznačené propisovací tužkou v plánech na milimetrovém papíře ukazovaly, že ani jeho bádání nikam nevede. Oba ještě neměli dostatek souřadnic, aby mohli dojít k jakýmkoli solidním závěrům. Alespoň Dorothy snad jednoho dne na stránkách milovaných knih najde klíč k pochopení povahy a potřebnosti pravé víry.

„Dobré ráno, Franku.“

Prošla kolem jeho rozházeného přeplněného stolu a upustila na něj dnešní *Independent.* Jsi tu brzo.“ Knihovna se měla otevřít až za dvacet minut.

„Doplňoval jsem kartotéku.“ Podíval se na ni přes brýle. „Prší?“

„Právě začalo. Je tam něco pro tebe. Strana čtyři. Kávu?“

„Ano, děkuji.“ Frank nedočkavě otevřel noviny a našel stručnou zprávičku.

Jenom identifikace utonulého,“ řekl zklamaně. „V tomto týdnu nic nepřekoná toho řidiče, co sjel s jaguárem do Temže. Tohle je moc obyčejné.“

„Jen na první pohled,“ odporovala Dorothy. „Píše se tam, že se utopil v kanále v Camdenu. Tam je přece mělko, to není místo, kde by se člověk pokoušel o sebevraždu.“

„Utopit se můžeš i v pár centimetrech vody.“

„Ano, jistě, ale mám pocit, že to byla vražda.“ Vrátila se s kávou a pozorovala Franka, jak článek opatrně vystřihuje, lepí na kartičku a přidává k ostatním – jako dítě, které zaplňuje stránky sešitu zajímavými výstřižky. „Už jsi něco napsal?“ zeptala se.

„Dám se do toho co nejdřív, hned jak shromáždím materiál. Potíž je v tom, že nové případy přibývají pokaždé, když otevřu noviny. Úplný příval. Podívej se sem.“ Rozložil milimetrový papír a přisunul ho blíž, aby na graf dobře viděla. „Scotland Yard právě zveřejnil statistiky.“ Dorothy si lépe nasadila brýle na čtení a pozorně prohlížela pestrobarevnou stránku.

„Víc než třetina všech zabitých v Anglii a Walesu v loňském roce zemřela na důsledky pobodání. Čtvrtinu ze zbývajících úmrtí má na svědomí uškrcení nebo zadušení. Pak podle klesající četnosti následují poranění tupými předměty, pokopání a zbití, zastřelení, popálení, utopení a jako poslední přicházejí na řadu otravy.“

„Aspoň něco pro Agathu Christieovou.“

„Proč?“

„Ta přece měla vraždy jedem v oblibě. Dnes se asi dají snáz odhalit a vrahové mají malou šanci uniknout.“

Frank ji neslyšel. Nadšeně se rozpovídal o svém oblíbeném tématu.

„Sedm set vražd ve Velké Británii za loňský rok. Devadesát ve Skotsku. Přitom víc než sto v Londýně, ale zdaleka nejvyšší počet ve West Midlands. Údaje za letošní rok jsou téměř

dvojnásobné ve srovnání s odpovídajícím obdobím loňského roku. Proč?“

„Nevím. Ale musí to být zástupy mrtvých andělů.“

„O čem to mluvíš?“

Dorothy se na něho usmála. „Prý pokaždé, když někdo přijde zbytečně o život, zemře anděl. Počet úmrtí v důsledku násilí musí být vyšší v oblastech s vysokou hustotou obyvatelstva, tam, kde jsou nižší příjmy a vyšší nezaměstnanost… Víš, že je sedm stupňů násilí?“

Frank vzhlédl od grafu.

„Způsobují je změny ve společenských a finančních poměrech. Je násilí, ke kterému dochází z nedostatku nejzákladnějších potřeb, z nutnosti dýchat, jíst, žít. Na opačném konci stupnice je krutost vyznačující se velkou prohnaností a rafinovaností, ten druh, který rozvinuly a praktikují některé církve. To je doloženo mnoha skutečnostmi.“

Frank na ni překvapeně zíral. „Někdy si dělám starosti, když vidím, co všechno nosíš v hlavě.“

„To se za léta nastřádá.“ Pousmála se a zaklepala si ze strany na hlavu. „Moje hlava je skladiště nepotřebných informací – jako tahle knihovna. Z obou zřejmě žádný velký užitek nebude. Snad jen z knih ve sklepě.“

„No jistě, ve sklepě. A kdy zase uvidíme tvé přítelkyně camdenské čarodějnice?“ Jeho hlas zněl poněkud posměšně. Dorothy otázku ignorovala.

Když toho rána otevírala dveře knihovny s nadějí, že zlákají někoho z apatické veřejnosti, přepadl ji slaboučký pocit znepokojení a byla zvědavá, jestli někdy přijdou ke cti fakta známá jen zasvěcencům, která čekají v knihovně její mysli.

Daveovi Coltisovi za šestadvacet let, co byl na světě, už mnohokrát vyhrožovali smrtí, ale takhle ještě ne. Pečlivě papír prohlížel, převracel ho v tetovaných rukou a snažil se nápis dešifrovat.

Jaké mám nepřátele? V duchu probíral lidi, kterým v poslední době překazil záměry. Třeba hosteska v klubu Mayfair; přestal se s ní scházet, jakmile mu půjčila peníze. Nebo stará známost ze sauny v St Martin's Lane, kterou vydíral, ale odmítla znovu zaplatit. A co jeho bývalý partner na poli zločinu? Vyhýbá se mu od té doby, kdy zkrachoval velký podvod s počítačovými programy. Oba je to tehdy stálo tolik času…

Ale ne, od nich to určitě nebude. Parťák ještě sedí na útraty Jejího Veličenstva v Parkhurstu a písmo na obálce prozrazuje vypsanější ruku. Ostatně svou novou adresu nikomu nedal, a odesilatel přesto uvedl dokonce i směrovací číslo – ani Dave ho ještě nezná.

Zmačkal obálku a papírovou kouli hodil do příkopu. Pak zastrčil list s podivnými hieroglyfy do kapsy. Podívá se na ně později. Teď ho čeká práce.

Už půl hodiny hledal auto, které by stálo za to. Vyhlížel kabriolet, nejraději jedno z nových BMW. Řekl si, že pokud je nenajde v Hampsteadu, bude snad lepší vzdát se své profese.

V pátek dopoledne byly ulice Hampsteadu plné zazobaných žen. Přišly si koupit něco na sebe. Kdysi se v místních obchodech prodávaly křepelky, fenykl a kiwi. Teď oděvy. Muži si tu cestou do kanceláře vybírali gel na vlasy, boty a zastavovali se pro ranní vydání novin. Dave se opíral o strom, dloubal si špínu zpod nehtů a pozoroval kolemjdoucí. Mrkl po chmuřícím se nebi. Padaly první kapky.

Žena s kudrnatými vlasy v zeleném prošívaném kabátě svolávala své potomky do dveří obchodu. Až k němu se nesl její křik: Jonquilo! Tarquine! Maminka se na vás *moc* zlobí!" Dave se otočil a sledoval ji. Takovéhle hloupé slepice nemají ani šajna, jak to na světě doopravdy chodí. Má aspoň něco, co by se vyplatilo ukrást? Všichni jsou stejní, jeden jako druhý. Žádné hotové peníze. Viděl, jak o kousek dál v ulici stojí fronta před občerstvením, peněženky v ruce, platební karty v pohotovosti. Ústa mu zkřivil trpký úšklebek. Předvádějí se, ale až na výjimky

jsou švorc. Na mizině. Nafouknuté nuly. Jen tak tak splácejí hypotéku na tu jejich chatrč v Norfolku, takže jim sotva zbývají prachy na soukromou školičku pro uřvanou dcerušku. Mají kliku, že je dneska při penězích.

Vtom za ním zastavilo zbrusu nové zelené sportovní BMW. Ozdobné kryty kol odporně zaskřípaly o obrubník. Okamžitě poznal motor po zvuku a šel se podívat zblízka.

Měl štěstí. Řidič vypadal na pitomého bohatého mizeru. Jen vysoukal svůj zmačkaný obleček elegantního floutka z vozu a už klusal k nedalekému stánku s novinami. Dave zahájil akci.

Ukrást mu klíče od vozu, zatímco si prohlížel vystavené časopisy o bytové architektuře, bylo pro Davea jako vzít děcku cukrátko. Pak stačilo jen hrdě si vykračovat k autu, jako by byl jeho právoplatným majitelem, otevřít dveře a hurá dovnitř. Bez problémů se zařadil do proudu vozidel a věděl, že jeho odjezdu si všiml jen ten kretén v meďáku, který honem zabral uvolněné místo u chodníku.

Naleštěné BMW sjíždělo alejí vysokých rašících jilmů směrem k Belsize Parku. Dave nejdřív prohledal přihrádku na rukavice, pak se snažil najít nějakou slušnou hudbu, ale byly tu jen pásky s Andrewem Lloydem Webberem a moderní jazz. To je ten problém s dnešními lidmi. Žádná úroveň. Nezbývalo, než pustit si rádio. Na stereu vyladil klasiku, podle všeho Vivaldiho.

Stejným směrem se sunul šupějící zablácený nákladní vůz. Vezl horu mohutných kmenů pokácených v nedalekém koutku divoké přírody. Na nejdelší z vyčnívajících klád se třepetal červený praporek jako míhající se varovný plamínek. Dave opatrně zpomalil. Když na světlech křižovatky vpředu naskočila zelená, nákladní vůz zrychlil, aby BMW předjel.

Rozhlasová stanice se Daveovi začala vytrácet a místo ní se ozýval zvuk, který nejspíš vydávaly hřebíky zatloukané do elektrofonické kytary. O pár sekund později ho vystřídalo vytí atmosférických poruch. Zvedl ruku a mačkal tlačítka ovládacího panelu, ale interference v příslušném kmitočtovém pásmu jen

rostla. Šťoural se v tom, pomyslel si Dave. Nezaslouží si, aby mu takový jemný a přesný aparátek říkal pane.

Před ním se rozsvítila zadní světla nákladního auta s dřívím. Zareagoval automaticky, citlivě šlápl na brzdy a pak se znovu pokusil naladit rádio.

Stanice metra Belsize Park zůstala vlevo za ním. Jel dál, z kapsy saka vytáhl záhadný papír a znovu ho prohlížel. Co to má znamenat?

Až teď si všiml podivně rozmístěných symbolů na druhé straně. Když papír podržel proti přednímu sklu, v jasnějším světle se ukázalo, že kabalistické znaky, které jednotlivě nedávaly smysl, najednou předávají jasné sdělení.

Mladý zloděj se stále víc chmuřil, jak pomalu vstřebával zprávu. Potom trhl hlavou, jako by chtěl ty cizí myšlenky vyhnat z hlavy, a rychle strhl volant zpět, když zpozoroval, že BMW uhýbá ze směru.

Zatímco se v jeho mozku začaly překřikovat stále četnější hlasy, Dave poprvé v životě přesně věděl, co musí udělat.

V pátek večer seděla Grace zkroucená na pohovce a dívala se na zprávy, které čtvrtý kanál vysílá v sedm hodin. Reportér se ukrýval pod deštníkem blízko stanice metra Belsize Park a mluvil přímo na kameru.

„Tady zloděj auta zastavil.“ Ukázal za sebe na obchod s potřebami pro domácnost. „Vešel sem a požádal o dlouhé silné nylonové lano. Takovéhle.“ Majitel obchodu zvedl připravený vzorek a doplnil: „Při chůzi trochu vrávoral a držel se za hlavu.“

„A potom?“ snažil se ho rozpovídat reportér.

„Koupil lano a kapesní nůž. Zabalil jsem mu je a on odešel.“

Kamera sledovala reportéra, jak přechází na nové stanoviště.

„Zloděje si potom všimli chodci na hlavní třídě.“ Nastavil mikrofon mladé Číňance.

„Viděla jsem ho vystoupit z auta, tamhle,“ vyprávěla dívka a ukazovala na deštěm bičovaný úsek vozovky. „Nejdřív jsem

neviděla, co dělá, ale pak ano. Přivazoval lano ke sloupu veřejného osvětlení. Zkontroloval, jestli uzel dobře drží, a s provazem se rozběhl zpátky k autu. Stále něco křičel.“

Následoval záběr kamery na staršího muže se psem v náručí. „Nastoupil do vozu a sedl za volant. Parkoval ani ne pět metrů od sloupu.“

„A co bylo potom?“

„Druhý konec lana si přetáhl přes hlavu.“

„Jak to udělal?“

Starý pán se na novináře podíval jako na hlupáka. „Nejdřív na něm uvázal smyčku. Pak nastartoval a vyhnal motor do obrátek. Nenapadlo mě, že se rozjede. Měl přece kolem krku lano.“

Mladé Číňance bylo do pláče. „Vyřítil se od chodníku. Hrozně rychle.“

„Viděla jste, co se stalo pak?“

„Na to nikdy nezapomenu,“ řekla. „Lano nebylo moc dlouhé. Napnulo se, smyčka se zatáhla a utrhla mu hlavu.“

„Měl jste vidět, jak to tady zaneřádil,“ dodal starý pán zcela zbytečně.

Televizní kamery nedorazily včas, aby stihly natočit, jak se vyděšení chodci sbíhají k místu neštěstí a pozorují proud krve stříkající mladíkovi z krku do takové výšky, jako kdyby praskl hlavní tah vodovodního potrubí. A televizní mikrofony také nezachytily orchestr hrající Vivaldiho, který se rázem znovu rozezněl z autorádia a zasloužil se tak o nepatřičný doprovod k pleskání kapek krve dopadajících na ocel.

Na obrazovku se vrátil reportér. Opět změnil stanoviště a ukazoval ubohé trosky, které bývaly zeleným BMW. Když kamera najela na detailní záběr, Grace vyletěla ruka k ústům.

„Panebože,“ vykřikla. „Vždyť to je Harryho auto!“

„Slyšela jsi dobře. To zatracený auto mi ukradli.“

„Ale to je strašné, drahoušku.“ Znělo to, jako když s ním Hilary skutečně soucítí. „Kde jsi ho, prosím tě, nechal?“

„Přímo na Hampstead High Street. Jel jsem do práce a zastavil se pro noviny. Za bílého dne!“ Harry vytáhl cigaretu, vzpomněl si, že chce přestat kouřit, a pak si stejně zapálil.

„Myslela jsem, že máš ve voze zabezpečovací zařízení.“

„To jsem se neobtěžoval zapojit, vždyť jsem si prokristapána šel jen pro noviny. Stejně mi vybílil kapsy a vzal klíče.“

„Ach, to snad ne, Harry…“ Okamžitě ten tón poznal. Podle ní si za to může sám. Naznačuje mu, že tam stál jako sloup a nehnul prstem, zatímco zloděj klidně odjížděl. „Co na to policie?“

„Měli spoustu řečí, jako obvykle. Ten zloděj potom předvedl dost efektní show, když asi míli odtamtud spáchal sebevraždu.“

„Cože, on se v tom autě vlastní rukou zabil?“

„Ano. Auto pak asi osmdesátkou narazilo do cihlové zdi.“

„Hrůza.“ Na chviličku se odmlčela. „Doufám, že jsi ho měl pojištěné.“

„Do posledního šroubku.“

„Nemohou z toho vinit tebe?“

Harry na okamžik ztratil řeč. „Co je to za nápad, Hilary? Jak by to hergot mohla být moje vina?“

„Třeba jsi neměl v pořádku brzdy.“

„To je k neuvěření! Pitomý zloděj mi ukradne auto a zabije se – a ty se mi snažíš namluvit, že umřel *mojí* vinou?“

„Nevidím důvod, proč bys měl zapomínat na slušné chování.“ Z jejího hlasu čišel chlad. „Nelíbí se mi tvůj tón, Harry. Myslím, že sejít se dnes večer není dobrý nápad.“

„Ježíšmarjá, Hilary, aspoň ty mě netrap," Harry si rozčileně prohrábl vlasy. „V kanceláři jsem dnes prošvihl další den, a to mám dělat na zakázce pro firmu Schweppes."

„Proč? Kde jsi, prosím tě, byl?"

„Celé odpoledne na policii v Kentish Town, kde jinde? Tak hrozný týden jsem ještě nezažil! Dokonce i Janice musela uznat, že jsem to měl těžké."

„Jaká Janice?"„To nebyl hlas, ale pichlavé rampouchy.

„Seržantka, se kterou jsem se seznámil při vyšetřování otcovy smrti. Naštěstí ji sem právě přeložili z Bow Street. Viděla mě, když jsem šel dovnitř."

„To se ti hodilo, že? Inu, Harry, evidentně máš moc práce. Nebudu tě zdržovat."

„Ne, Hilary, počkej. A co kdybychom dnes večer…"

Ale už zavěsila.

„Nevím, proč tě beru s sebou," poznamenal Harry, když zahnuli z nadjezdu na zcela prázdnou odbočku.

„Nebereš ty mě. Já vezu tebe. Nemáš auto, vzpomínáš si? Můžeš si gratulovat, že jsem ti ještě jednou zavolala."

Když se nákladní auto přiblížilo k betonové pustině kruhového objezdu v Shepherd's Bush, Grace přeřadila. Obloha za nimi se projasnila. Slunce viselo nízko nad obzorem a přes širokou vozovku vrhalo jantarově žluté šípy.

„Uvažoval jsi o tom, proč spáchal sebevraždu právě ve tvém autě?" Grace na okamžik přestala sledovat silnici, aby se na něho mohla podívat. Až do té chvíle si nevšiml, jakou barvu mají její oči. Byly sytě zelené jako mořské hlubiny. „Třeba to bylo něco víc než pouhá shoda okolností."

„Nechápu, co by to mělo být." Harry nebyl zastáncem teorie hrozících spiknutí. Pozoroval Grace, jak s přehledem projíždí kruhovým objezdem. Zahnula k řece. Její pohyby byly nenucené a elegantní, připadala mu přitažlivá. Neušlo jí, že vzbudila jeho zájem.

„Proč musíme za tím člověkem v pátek večer?“ zeptala se.

„Proč ne, víš o něčem lepším?“

„Aby ne. Jít do kina. Chodím každý pátek. A v sobotu a v neděli taky.“

„Na co chodíš?“

„Na cokoli. Na všechno. Na thrillery, sci-fi, klasiku, horory. Vždycky bez lístku.“

„Jak se dostaneš dovnitř?“

„Jdu tam, když všichni vycházejí ven. Funguje to. Měl bys to někdy zkusit.“

„Nemám to zapotřebí.“

„Tím spíš. A taky sbírám plakáty.“

„Při odchodu je zřejmě kradeš z předsálí.“

„No jasně. Přitahují mě ohavnosti, senzace a dílka pochybné úrovně. Asi proto se mi líbíš. Podívej – tady to bude.“

Předměstská ulička byla úzká, ale Grace vozidlo zručně vmanévrovala do těsného prostoru. Překontrolovali adresu a seskočili z kabiny. Harry pochyboval, že jim Brian Lack o okolnostech smrti jeho otce poví něco nového. Když otevřel pečlivě natřenou zahradní branku, obrátil se ke Grace. „Snaž se nic neříkat a nic nedělat. Nechceme přece způsobit žádné potíže.“

Grace ho probodla zuřivým pohledem a zazvonila. V předsíni se rozezněla zvonkohra.

„To jste si na páteční večer vybrali pěkný zábavný program,“ podotkl Brian, sotva otevřel dveře. Kolem pasu měl uvázanou igelitovou zástěru s nápisem ONA JE TU ŠÉF. „Projet Westway v době dopravní špičky, to je zkouška trpělivosti i pro světce.“ Svlékl gumovou rukavici a potřásl Harrymu rukou. „Promiňte, myl jsem nádobí.“

„Tohle je slečna Crispianová,“ představoval Harry svou společnici.

„Moc mě těší,“ pronesl Brian nejistě. Zavedl je do obývacího pokoje ke dvěma groteskním křeslům s květinovým vzorem.

„Manželka šla do kurzu batikování,“ vysvětlil, „ale uvařit čaj ještě zvládnu.“ Odkolébal se do kuchyně a hosté se posadili pod celou soustavu doma vyrobených poliček.

„Určitě tráví víkendy tím, že vyráží na objevitelské cesty do obchodů pro kutily,“ zašeptala Grace. „Harry, musíš mě odtud dostat.“ Předstírala, že se dusí. „Ať někdo zavolá policii, než dojde k nejhoršímu.“

„Snaž se půl hodiny chovat vzorně, třeba tady něco zjistíme,“ nabádal ji Harry a rozhlížel se kolem. „Ale docela tě chápu.“

Když dopili čaj, Brian vesele podotkl: „Vašeho otce budeme velice postrádat.“

„Viděl jste se s ním nedlouho před tím, než zemřel, že? Zmínil jste se, že měl dobrou náladu.“

„Ano, velmi dobrou. Přímo vynikající.“

„Ale toho dne, kdy se to stalo, ho zřejmě něco trápilo. Mohu se jen domýšlet, že měl nějaký problém. Netušíte, co by to mohlo být?“

„Willie neměl důvod něčím se znepokojovat.“ Brian kroutil hlavou, ale spíš to vypadalo jako karikatura údivu. „Vlastně právě naopak.“

Jak to myslíte?“

„Dostali jsme opravdu štědrou nabídku na odkoupení naší firmy a víceméně jsme se už rozhodli ji přijmout. Jedna členka vedení se k tomu ještě nevyjádřila, ale má se vrátit do práce v pondělí a prý naznačila, že by se to převzetí mělo realizovat.“

„Čím se vaše firma zabývá?“ zeptala se Grace a s nechutí hleděla na háčkovanou dečku pod svým šálkem.

„Instant Image dělá kopie videomateriálů. Například z jednopalcové originální pásky zhotovíme najednou sto kopií.“

„Kolik máte zaměstnanců?“

Brian počítal na prstech. „Sekretářka, příjemce zakázek, skladnice, tři technici u rozmnožovacího stroje plus tři vedoucí

pracovníci, z toho dva – váš otec a paní Clevelandová – jen na několik hodin.“

„Ta paní Clevelandová, která byla otci na pohřbu?“

„Ovšem. Willie ji do firmy přivedl v loňském roce. Je velice schopná organizátorka. Myslel jsem, že o ní víte.“

„Věděl jsem jen, že s ní žije na hromádce.“

„Domnívám se, že spolu žili, ano,“ Brian se Harryho výrazu vyhnul.

Grace vzhlédla. „Říkal jste, že je pryč.“

„Beth si vzala pár dnů volno… Přišlo to ve zvlášť nevhodnou dobu. U nás je nyní mimořádně rušno. Jsme také spolumajiteli řady videopodniků v Soho.“

„Takže prodeje firmy se problém netýkal.“

„S prodejem žádné potíže nebyly. Právě naopak. Vyděláme na něm spoustu peněz. V tom žádný problém není. Tedy až na stanovení podílu vašeho otce. Jak víte, pro případ jeho smrti jste pověřen převzetím jeho obchodních záležitostí.“

„Ne,“ řekl Harry. „To nevím. O takových věcech jsme spolu nikdy nemluvili.“

„Od vás budeme potřebovat jen podpis, aby se převzetí firmy mohlo uskutečnit. Je to, samozřejmě, pouhá formalita.“

Brianovi zazářily oči při představě, jak vysoký zisk transakce přinese. Grace se na Harryho významně podívala. Bylo mu jasné, že chce, aby návštěvu ukončil. Poděkoval Brianovi za čaj a pokoj přeplněný mnoha nejrůznějšími věcmi s úlevou opustili.

Jedno nechápu,“ poznamenal Harry při zpáteční jízdě. „Prodej podílu mu měl v nejbližší době vynést celé jmění. Willie měl důvod být šťastný.“

„Pokud nebyl proti tomu prodeji.“

„Ty jsi mého otce neznala. Kdyby mu lupič přiložil pistoli k hlavě a zvolal peníze, nebo život, on by se mu přesto ještě pokusil něco prodat.“

„Možná to tak bylo. Třeba mu skutečně šlo o život.“

Harry tu myšlenku odbyl mávnutím ruky. Ale usadila se mu v hlavě a celou cestu zpátky do města se jí nedokázal zbavit.

14/Žár

„Tvoje paní domácí si byla jista, že tě tady zastihnu."

K Bryantovi se mezi nádržemi vodotrysků, v nichž se kupily naházené odpadky, blížila vysoká postava v elegantním jednořadovém sportovním saku a kalhotách krémové barvy. John May ho zase jednou vystopoval, a ještě k tomu v neděli.

„Paní Sorrowbridgeová?" Arthur se probral z letargie způsobené mdlým odpoledním sluncem a zdráhavě postoupil část lavičky kolegovi. „Alma vždycky nějak ví, kde jsem. Baba zvědavá. Začínám mít podezření, že místo mého pobytu je někde plakátováno." Seděl vzpřímeně na lavičce a obnošený měkký klobouk si posunul do očí; vůbec ho nevyvedlo z míry, že byl přistižen v šatech, v nichž už léta pracuje na zahradě.

Tmavá voda za nimi narážela na kamení, hladina Temže stoupala při vysokém přílivu. Před nimi se rozprostírala rozsáhlá betonová zpustlá plocha. Z vydlážděných míst se jako gigantický kovový plevel vynořovaly zrezavělé trubky fontán. Tuto část parku Battersea už vyhledávalo jen pár vytrvalců. Ostatní většinou dávali přednost hřištím a cestičkám mezi květinovými záhony na západ odtud.

Bryant bydlel poblíž v malém, ale vkusně zařízeném bytě. Byl jedním z mála původních obyvatel, kteří ve čtvrti zůstali. Přisvojili si ji mladí, jejichž jediným životním cílem bylo udělat kariéru.

„Tady se konal *Festival Británie,*" ukázal na pustou plochu. „V jednapadesátém. Byl jsem se tu tehdy podívat. Pavilóny. Výstavy. Vynálezy. V korunách stromů postavili prolézačku se spoustou velkých papírových draků. Tady před námi bylo jezero

s fontánami, které rozstřikovaly modrou vodní tříšť. A podívej se, co je tu teď.“ Ruce zase vrazil do kapes.

May věděl, že bude lepší, když ho nejdřív nechá vzpomínat, než převede řeč k nejžhavějším novinkám současnosti. „Tenkrát jsme žili ve Whitechapelu,“ řekl. „Na festival jsem se nedostal. Ani nevím proč. Musela to být ohromná legrace.“

„Ale kdež, vůbec ne!“ Bryant rázem ožil. „Byla to učiněná hrůza. Všude hesla – *Energie a světlo*, *Kupředu, Británie* nebo *Zaměřte se na budoucnost.* Od té doby jsem nic tak ohyzdného neviděl. Byly tu obří propletence železných tyčí v národních barvách. Obrovské molekuly, velké nápisy kurzívou a hranaté květináče. Měly to být tvary budoucnosti. Ale vypadalo to, jako by Rusové prolistovali pár naivních komiksů a stvořili futuristický projekt – ovšem musel být takový, aby se vešli do omezeného rozpočtu.“ Bryant vstal, kývl na kolegu a zamířili k prázdnému betonovému jezeru. „Pořadatelé měli ty nejlepší úmysly, samozřejmě. Bylo po válce a chtěli nám zvednout náladu. Blížila se nová, alžbětinská doba. Groteskní cínový fénix, vstávající z popela. Byla někdy Británie tak zbídačelá a život v ní tak skličující jako v poválečných letech?“

„No tak, Arthure, tak hrozné to zase nebylo.“

„Myslíš? A tamhle stálo absurdní monstrum.“ Bryant ukázal ke kraji parku. „Skylon, kosmická jehla. Viditelná na míle daleko. Ve svislé poloze ji držely dráty. Cynikové prohlašovali, že je na tom stejně jako Británie za války; i ona se drží, a při tom nevidíš, jak to sama bez nějaké podpory dokáže.“

„Určitě symbolizovala našeho nezdolného ducha,“ odporoval May. „A nezničitelnost národa. Co se stalo s prolézačkou na stromech?“

„Spadla.“

„A ostatní stavby?“

„Co se nerozpadlo, sloužilo jako zábavní park. Pak spadl i ten a teď je to jen místo, kde si člověk sice může posedět, ale nedočká se ničeho jiného než nemravných návrhů.“

May došel k závěru, že přišel čas zavést řeč na přítomnost. Pokud možno nenuceně. „Tak jsem uvažoval o tom našem případu," začal. „O tom utonulém. Dvě věci mi vrtají hlavou."

„Co dělal v noci v pavilónu hmyzu."

„To je ta první."

„Proč se zabarikádoval v bytě a přestavěl ho."

„To je ta druhá."

„Taky jsem na to před chvilkou myslel." I Bryantovi zřejmě změna tématu přišla vhod. „Správce domu nám moc nepomohl."

„Podle něho měl Dell plné právo byt předělat. Nájemní smlouva mu to umožňovala. A nikdo nemohl tušit, jak drastické změny zamýšlí. Určitě nečekal, že k němu někdo přijde na návštěvu."

„Naopak. Řekl bych, že se právě někomu nebo něčemu snažil v návštěvě zabránit. Nikdo nezničí vlastní domov, pokud není šílený nebo vyděšený. Mimochodem, v zoo jsem nepochodil. Do pavilónu hmyzu Della nikdo vejít neviděl. Zvenku jsou na zdi stopy bot. Strážný si také myslí, že přes ni přelezl. Na hlavních dveřích je vypáčený zámek, vitrína s pavouky je rozbitá a na střepech našli Dellovy otisky. Ale jestli měl v úmyslu se zabít, proč zvolil tak divný způsob?"

„Podle tebe tedy nebyl spáchán zločin. Je to jen obyčejná krádež vloupáním a vandalství?"

„Vypadá to tak."

May při chůzi vytahoval z kapsy nějaké papíry. „Vzpomínáš si, co Dell držel v ruce – ten proužek se symboly. Dal jsem to do počítače, ale moc jsem z toho nezmoudřel."

„Chachá!" zasmál se Bryant nad dalším důkazem své teorie o neužitečnosti techniky.

„To neznamená nic víc, než že text není napsaný v běžně užívaném jazyce. Chtělo by to srovnání s archaickými abecedami, ale na to potřebujeme odborníka."

„Nakonec musíme najít někoho, kdo to udělá staromódním způsobem. Vyhledá to v knize. Chachá!“ Bryant Maye předešel. Ten si přivřenýma očima měřil kolegova ohnutá záda.

„A ještě něco. Když už jsem ty symboly měl na disketě, napadlo mě vložit všechna data o zločinu do speciálního programu lokální sítě, získat přístup do všech hlášení o zločinech v centru Londýna za minulý měsíc a ten náš s nimi porovnat.“

Johne, to je pro mě španělská vesnice. Slyším, ale nerozumím.“

May vzdychl. „Požádal jsem počítač, aby se podíval, jestli někdo nehlásil případ, který by se něčím podobal našemu. Dostal jsem tohle.“ A Bryantovi podal popsaný list.

„David Coltis, stár 26 let, trestní rejstřík metr dlouhý – a zabije se tak, že si utrhne hlavu. Arthur Meadows, 57 let, bez záznamu v trestním rejstříku, ani pokuty za parkování, a zabije sebe a tři další osoby jedinou hazardní jízdou. Oba měli v kapse lístky papíru se stejnými symboly jako Henry Dell.“

„Ale to mluvíš o podivných nehodách, Johne. O *sebevraždách.* Ne vraždách.“

Já vím. To je ta záhada. Jestli máš hodinku nazbyt, byl bych rád, kdybys se mnou zašel do Dellova videoobchodu.“

„Někdo od nás už tam byl, a nic nenašli. Četl jsem o tom hlášení.“

„Vzkaz pro Della byl na speciálním superlesklém papíře – 250 GSM, laminovaný. Používá se na reklamní obaly pro videokazety. Dell měl v obchodě přes šest set titulů. Chci se tam porozhlédnout.“

Bryant najednou překypoval energií. „Já budu řídit.“

May se na něho dlouze zadíval. „Pojedeme metrem,“ rozhodl.

Vyšli ze stanice podzemní dráhy na opuštěnou Finchley Road. Obchod nebylo těžké najít – sotva ho mohli minout. Na chodníku před ním nebylo pro záplavu vody a kotouče hadic kam šlápnout. Budovu značně poničil požár. Z vytlučených oken se ještě valil kouř a zamořoval vzduch kyselým zápachem doutnajících umělých hmot. May se protlačil davem a legitimoval se jednomu z hasičů.

„Co se tu stalo?“ křičel. „Kdy hlásili požár?“

„Asi před hodinou. Celá konstrukce domu je poškozená, ale nejspíš to chytlo v přízemí nebo v suterénu. Tam viděli první plameny.“

„V obchodě s videokazetami, říkáte?“

„Ano.“

May věděl, že obchod byl od úmrtí majitele zavřený. Zápach ze spáleniště svědčil o tom, že zboží zůstalo ve skladu. „Máte představu, co ten požár mohlo způsobit?“ zeptal se.

„Asi závada na elektrickém vedení,“ odpověděl hasič. Je brzo na to, abychom to věděli jistě. Dole v suterénu jsme ještě nebyli. Dva muži od nás šli dovnitř zjistit, jestli se dají použít schody.“

May se prodral zástupem zpět k drobné postavě v obnošeném plstěném klobouku. „Zřejmě jsme přišli pozdě. Naši chlapci tam tedy nenašli nic podezřelého? Žádné nelegální zboží? Nekšeftoval Dell s pornem, prasečinkami na videokazetách nebo s něčím podobným?“

„Nic takového neviděli. Uložil jsem jim sepsat přehled všech firem, které jsou uvedeny na krabicích, abychom to mohli překontrolovat z druhé strany.“

„Aspoň budeme mít zítra z čeho vyjít.“

„Měli bychom se podívat dovnitř.“ Bryant zastavil hasiče, který právě vycházel ze dveří obchodu, a chvíli s ním mluvil. Nakonec gestem přivolal Johna. „Prý tam můžeme, když nás někdo z nich doprovodí.“

„Nedotýkejte se stěn,“ varoval je jejich průvodce. Jsou horké.“

Všechno pokrývala vrstva popela černého jako eben. Místnost byla k nepoznání skoro tak jako Dellův byt. Žár zničil všechny police a řadu pultů. Ze stropu tajemně odkapávala voda, jako kdyby vešli do podzemní jeskyně.

„Tady nic nenajdeme,“ znepokojeně poznamenal May. Na podlaze se mu pod nohama přelévaly černé kaluže. Hasič váhavě posvítil baterkou na schodiště.

„Můžeme dolů?“ zeptal se May.

„Stupně jsou ocelové, pevné, ale na vašem místě bych tam raději nechodil. Mohl by se zřítit strop.“

Než hasič domluvil, Bryant už scházel do suterénu. Vzduch dole byl štiplavější a pálil v očích. Ve světle baterky před nimi ze tmy vystupovaly zdi a stropy, kde visely měkké stalaktity z roztavené černé umělé hmoty.

„Tady byl hlavní sklad,“ řekl Bryant. „Moc z něho nezbývá. Půjčte mi baterku, prosím.“ Posvítil si na podlahu zalitou vodou a pak bylo slyšet, jak se mezi ocelovými konstrukcemi regálů jeho kroky vzdalují.

„Měl byste se vrátit, pane Bryante,“ volal za ním hasič. „Ten panelový strop může kdykoli spadnout.“

„Hned jsem zpátky.“

Sehnul se k rozbitému regálu a zatáhl za bílý obdélník, na který dopadalo světlo baterky. Když špinavý papír zvedl k očím, zjistil, že má v ruce další nápis se známými, i když stále záhadnými znaky.

„Tady je to, Johne. Symboly jako u Della, Meadowse a Coltise.“ Nahnul se, aby si je mohl lépe prohlédnout. Vtom mu na rameno těžce dopadla zčernalá paže. Leknutím zařval, ztratil rovnováhu a sklouzl do vody na podlaze. Z mezery mezi řadami polic se vynořilo ohořelé tělo.

„Prokristapána, kde se tu vzal?“ divil se hasič, když k nim doběhl. May se sklonil nad tělem. Chlapec měl na kůži kapky z

roztavených videokazet. Vlasy mu shořely. Roztrhli ožehnutou látku košile a zkoumali, jestli mu tluče srdce.

„K neuvěření," řekl hasič. „Je naživu. Ale má namále."

„Proč se neudusil?" uvažoval Bryant.

„Zalezl mezi police." May ukázal na místo, kde hoch ležel. „Ve zdi je sací ventilátor. Díky němu přežil."

„Doufejme, že mu taky pomůžeme," povzdechl si Bryant.

15/Rébus

Janice Longbrightová si sedla za psací stůl, přehodila nohu přes nohu – měla nylonky se švem – a sledovala, jak John May kličkuje po společné prostorné kanceláři plné pracovního ruchu, zastavuje se na slovíčko s kolegy a u mladého programátora asijského původu si vyzvedává velkou obálku. Je od něho milé, že si dnes vzal veselou žlutou kravatu. Longbrightová ji tomuto vždy vkusně oblečenému detektivovi darovala, když spolu úspěšně vyřešili minulý případ.

„Obvykle pro kolegy čaj nevařím," prohodila, když dospěl až k ní, „ale kvůli tobě udělám výjimku."

„To zapracovalo moje osobní kouzlo, že?" usmál se May.

„Ne. Náš svačinář dostal varikózní ekzém. Arthur taky přijde?"

„Část vyšetřování Dellova případu hodlá provést sám." May roztrhl obálku. Došel k závěru, že Bryanta nechá dělat, co uzná za vhodné, už jen proto, aby se soustředil na práci a nenapadlo ho zase uvažovat o odchodu do penze. Kromě toho se seržantkou Longbrightovou spolupracovali na několika velkých případech a zvlášť sympatické mu na ní bylo, že se odmítala spokojit se snadnými řešeními. Kolegové měli Longbrightovou rádi, nicméně ve společnosti se jí vyhýbali kvůli jejímu letitému

poměru s jedním z nejostřílenějších důstojníků jejich stanice. Každý si představoval, jak vášnivé noci asi s inspektorem tajné policie Ianem Hargreavem prožívá. Jejich poměr byl na stanici téměř veřejným tajemstvím, ale ti dva se každé ráno nenápadně vkrádali do práce každý z jiné světové strany a zřejmě si skutečně mysleli, že o jejich společně strávených nocích nikdo neví.

„Materiály jsem přečetla, teď mi jen řekni, co mohu udělat," oznamovala seržantka.

May rozložil obsah obálky před sebe na stůl. „Najít souvislosti. Musíme zjistit, co měli společného příležitostný zlodějíček a několik úctyhodných byznysmenů. Ověř, jestli si Coltis nebo Meadows někdy koupili nebo půjčili videokazety v obchodě Henryho Della. Propátrej jejich minulost, abychom věděli, jestli se jejich cesty někde zkřížily. A taky chci, abys zkontrolovala všechny firmy, které Dellovi do půjčoven kazety pravidelně dodávaly. Podívej se, jestli některá firma v něčem nelítá. Bryant šel za odborníkem na esoterické jazyky a staré rukopisy – jakže se takový expert jmenuje?"

„Paleograf."

„Ano, tak to říkal. Hodlá mu ukázat klikyháky ze suterénu Dellova obchodu. Vypadají zhruba stejně jako ty na lístcích, které se našly dřív. Zatím jsou v laboratoři. Potřebujeme zjistit, kdy všechny tři texty vznikly, a moc by se nám hodilo, kdybychom věděli, co se v nich píše. Radši bys měla pravidelně sledovat, jak si Arthur při vyšetřování vede, i když tě musím varovat. Jeho zvyk pracovat doma a nechávat vyvěšený telefon mi pěkně leze na nervy."

„Možná by s sebou mohl nosit operátor."

„Na to zapomeň, vyzkoušel jsem to. Ten poslední upustil do záchodu dřív, než mohl zapípat. Tvrdil mi, že to byla nešťastná náhoda."

Janice se usmála. „Najdu nějaký způsob, jak ho mít na očích, nedělej si starosti. A co je tohle?“ ukázala na počítačové sestavy na stole.

„Další věc, která mě trápí. Rozšířil jsem porovnávání dat o úmrtích v centru Londýna i na uplynulé dva měsíce. Říkal jsem si, že jestli jsou naše sebevraždy mezi sebou nějak spojeny, mohli bychom získat další důkazy, kdybychom prostudovali i jiné takzvaně „marginální“ případy. Počítačová síť nám dodala horu smrtelných úrazů, ale u žádného z nich se zatím nepotvrdilo, že šlo o úmyslné zabití.“

„Skutečně si myslíš, že by některé mohly s našimi případy souviset?“

„Vypadá to tak. Kdybychom měli co dělat se třemi evidentními vraždami – a to nemáme, protože Meadows je mimo naši jurisdikci –, nebylo by divu, kdybychom narazili na fakta, která by souvislost mezi nimi prokázala. Ale dvě naše oběti zemřely vlastní rukou! Přesněji řečeno, Dell zemřel na otravu jedem, protože se zřejmě vloupal do zoo a strčil pracky do vitríny, kde se na ně vrhla horda pavouků – pokud ho to, třeba s pistolí v ruce, nepřinutil udělat někdo jiný. Ale to se mi nezdá, i když někdo další v tom musí být zapleten. Přece by se Dell neopevňoval v bytě, kdyby se nebál, že se mu tam někdo dostane!“

„Máš pravdu, to by nemělo smysl,“ souhlasila Longbrightová. „A kolik dalších potenciálně souvisejících úmrtí počítač našel?“

May místo odpovědi vzal potištěný papír za růžek a zvedl jej. Před jejíma užaslýma očima se perforované listy rozložily v jediný pás, který sahal až na podlahu.

Arthur Bryant si přitáhl šálu těsněji k nosu a znovu zaklepal. Věděl, že uvnitř někdo je. Slyšel doktora přecházet sem a tam. Venku mrzne. Proč ho Kirkpatrick nepouští dál? Potřetí, ještě

rázněji zabušil na dveře suterénu. Pod ozdobnými záclonkami se v okně objevil bledý obličej, jen kost a kůže, a zase zmizel. Za moment se pohnuly zástrčky a dveře se rozlétly.

„Můj drahý příteli, je mi moc líto. Lituji svých činů!“ Doktor sevřel oběma rukama Bryantovu dlaň. „To je ale překvapení!“ zvolal a vedl hosta dovnitř.

„Nechal jsi mě stát na schodech celé věky,“ reptal Bryant. Je pod nulou, jestli sis toho nevšiml.“

„Neslyšel jsem tě. Měl jsem walkmana.“ Ukázal na sluchátka kolem svého vychrtlého krku. Ponurý interiér suterénu byl do slova a do písmene Aladinovou jeskyní, logickým pokračováním a výrazem majitelovy mysli. Knihy všech formátů, barev a podob ležely v haldách a stozích po celé místnosti a vytvářely něco jako skalní útvary v Coloradu. U všech stěn stály police přeplněné knihami, které jako by absorbovaly světlo a pokoji propůjčovaly silně klaustrofobní atmosféru.

Doktor shodil z křesla stoh starších čísel *Scientific Review* a nabídl Bryantovi místo. „Měl by sis něco takového pořídit. Když nad něčím bádám, pokaždé si ho pustím,“ radil mu a vypnul stereo.

Bryant si ten vynález změřil podezřívavým pohledem. „Nějaký pěkný kousek od Mendelssohna by mi možná pomohl se soustředit,“ připustil.

„Od Mendelssohna? Chraňpánbu, jen to ne! Heavy metal. Ten mi dovede rozproudit krev. Nejradši jsem vždycky měl Meatloafa, *Back out of Hell*, a tak. Teď jsem si docela oblíbil Defa Lepparda.“

Doktor Raymond Kirkpatrick se tak upřímně zazubil, že při tom nikoli vzdáleně připomínal šílence. Protože byl vysoký, prošedivělý, shrbený a navlékl se do starého roztrhaného svetru, budil dojem, že se na něm usadila vrstva prachu; bližší ohledání však ukázalo, že jde o pouhou iluzi, i když pro něho příznačnou. Ze svého přeplněného bytu v suterénu vycházel málokdy. Byla

to laskavá duše žijící studiem sémantiky, odborník, jehož články o měnící se úloze moderního anglického jazyka mu získaly renomé po celém světě. Policie se na něho často obracela, když nemohla rozšifrovat nejnovější pouliční slang.

„Co pro tebe mohu udělat?“ zeptal se. „Vám, chlapci od policie, jsem vždy ochoten pomoci, třebaže s mocenským zneužíváním policie samozřejmě ze zásady nesouhlasím. Kdes nechal svou druhou polovičku?“ Šedou kostnatou rukou ukázal do prostoru půl metru nalevo od Bryanta.

„Druhou co?“ Arthura dotaz zmátl.

„Obvykle jste binární. Duplexní. Vždycky se vyskytujete v páru. Jako zarážky z obou stran police, aby z ní knihy nepadaly. Jako Kastor a Pollux.“

„Aha, ptáš se na Johna, mého kolegu. Měl nějaký vlastní tip.“ Bryant vytáhl z kapsy papír se záhadnými znaky. „Potřebuji znát tvůj názor. Vím jen, že to není žádná běžná abeceda.“ Podal list Kirkpatrickovi, který si nasadil silné brýle a klikyháky zkoumal s takovým zaujetím, že se jich dlouhým nosem téměř dotýkal.

„Záhada! Kryptografický rébus! To čumím! – jak se říká v pouliční hantýrce.“ Přešel ke stěně zaplněné knihami a lehce přejížděl po jejich hřbetech, jako by tituly byly vytištěny Braillovým písmem. „Myslím, že mám něco, co by nám mohlo pomoci.“

S obtížemi vytáhl těžký svazek a upustil ho na stůl. „Znaky jsou velmi staré, opravdu prastaré.“ Listoval knihou s lehkostí svědčící o dlouholeté praxi, až se zastavil u jedné z kapitol. Bryant se naklonil a pozorně sledoval, jak Kirkpatrick soustředěně prohlíží několik ofotografovaných řádků.

Jsou tu četné charakteristické rysy některého ze starých jazyků. Abeceda vypadá etruská, z prvního nebo druhého století před Kristem, řekl bych, ačkoli větná struktura – pokud tu je – mi vůbec není povědomá.“

„O jakou zeměpisnou oblast jde?“

„Etruskové žili v severní Itálii.“ Znovu znaky zkoumal a porovnával s textem v knize. „Ne. Písmena jsou etruská, ale jazyk je jiný, možná gótský. Gótové nežili daleko od nás, takže je to docela pravděpodobné. Ale nevím. Nedělá to na mne dojem *přirozeného jazyka.* Seskupení slov jsou už od pohledu chybná, nevyvážená. A znaky jsou nezvykle hranaté. Je to mimořádně neobvyklý text. Psali zprava doleva, všiml sis?“ Bryant si toho nevšiml. „S tím se setkáváme u nejstarších abeced, například v hebrejštině. Určitě to pochází z předkřesťanských dob.“

Kirkpatrick zvedl oči od textu a sundal si brýle.

„Můžeš mi to tu nechat?“ zeptal se. „Pochybuji, že se mi z toho podaří přeložit víc než hlavní myšlenku, smysl, tak říkajíc jádro věci, ale rád bych to zkusil. Kde jsi to objevil?“

Je jich víc. A mají je u sebe mrtvoly.“

„Stejný text?“

„Znaky vypadají stejně, ale texty jsou různě dlouhé,“ řekl Bryant. Vstával z křesla a nechtěně vrazil loktem do haldy paperbacků. „Podle všeho to jsou hrozby a v obětích vyvolávají paniku. Nejsou totožné, takže každý adresát dostal něco jiného, a – mimochodem – oběti spolu nemají nic společného.“

„Jistě?“ Kirkpatrick o tom zjevně pochyboval. „To je moc divné.“

„Moc. Obětí se stal zloděj aut, obchodník s videokazetami a byznysmen; ani jeden neměl vysokoškolské vzdělání, ale zabili se, když si přeložili kus etruskogótského textu. Kampak se poděly staré dobré nekomplikované vraždy?“

„Kdyby to někdo věděl, Arthure, pak jsem si jist, že bys to byl ty. Zavolám ti, jakmile budu něco mít. Proč se tu neukážeš častěji? Poslední dobou tebe ani Johna skoro nevídám.“

„To bude tím, že se nevídáš málem s nikým, ty jeden poustevníku.“

Kirkpatrick stál dole u paty úzkého schodiště ze suterénu a díval se, jak starý detektiv pomalu stoupá po schodech. Potom,

jako by ten krátký pobyt na denním světle pro něho byl příliš náročný, se spěšně vrátil do stinného pohodlí pracovny.

16/Slattery

Eden byla ztělesněním stylu druhé poloviny šedesátých let. Vypadala, chodila a mluvila jako začínající hvězdička technikolorových filmů, která zazářila v romantických komediích z Riviéry – takových, k jakým skládal hudbu Matt Monroe. Její rtěnka a nehty měly barvu bleďoučkého korálu, bujné poprsí vynikalo pod puntíčkovaným bolerkem. Kvůli starým věcem se pravidelně vypravovala do obchodů na periférii a navštěvovala bazary. Do šatníku jí stále přibývaly fetišistické fragmenty minulosti.

U psacího stolu pózovala v těsných toreadorských nebo tříčtvrtečních kalhotách, pružných dírkovaných úpletech a v blůzkách z acetátového hedvábí v empírovém stylu a s ozdobným lemováním z peří, v kterých dokázala zastavit městskou dopravu. Na stroji psala pomalu a těsnopis neuměla. Dělalo jí problémy uvařit kávu. Její světlé vlasy zářily barvou medu – totožný odstín měla Jane Fondová v *Barbarelle***.** Bylo jí sedmnáct a nebyla tak prostoduchá, jak se na pohled mohlo zdát.

Eden původně chtěla pracovat pro módní salón, ale dopadlo to tak, že ji zaměstnali na místě, kde byl vzhled také důležitější než schopnosti: stala se sekretářkou v reklamní agentuře. Přepisovala na stroji texty pro Harryho a jeho kolegy. Mnozí z významných mužů, kteří prošli kolem jejího stolu, se domnívali, že je ke všemu svolná. A Eden byla dost chytrá na to, aby poznala, že jejich domněnka jí umožňuje dělat si, co se jí zlíbí. V téhle chvíli neměla v úmyslu dělat nic jiného než číst časopis.

„No tak, Edie, musíš mi krýt záda. Lhaní máš prakticky v popisu práce.“ Harry se podíval na hodinky a pak vyhlédl na

chodbu, zda není v dohledu Sharpe. Eden byla večer na zvlášť hlučném rockovém koncertu a dělalo jí velké problémy Harryho slova přes sice slábnoucí, ale stále intenzivní hučení v uších rozluštit. Připadal jí zoufalý. Takový pohled pravidelně vídá v obličejích starších mužů. Eden je zná. S jedním takovým teď chodí. Je mu dvacet.

„Sharpe tu bude co nevidět. Pořádně mě poslouchej. Až zjistí, že tu nejsem, bude oheň na střeše. Bude chtít vědět, kam jsem šel. Řekni mu, že mě doktor poslal domů."

„A co mám říct, že ti je?"

Krátce se zamyslel. „Žaludeční křeče."

„Bude na mě řvát. Bude nadávat. Kdo to má snášet."

„Já ti to vynahradím, Edie. Vezmu tě na večeři."

„Já nejím, Harry. Musím si udržovat linii."

Najednou dostal nápad. „Koupím ti boty." Rozzářily se jí oči. Věděl, že novým botám žádná žena neodolá.

„Mám vyhlédnuté saténové prošívané kozácké trepky."

„Fajn. Tak ať ta lež z tvých dokonalých rtů krásně zní."

„Neměj strach, to zvládnu."

V taxíku znovu prohlédl papíry. Plán nemohou uskutečnit bez jeho souhlasu. Ale fakt, že ředitelé Instant Image svolali mimořádnou schůzi, nasvědčoval tomu, že mají eso v rukávu. Naneštěstí se schůze koná současně se Sharpeovou reklamní akcí propagující nealkoholické nápoje.

Čím víc Harry myslel na Graceinu poslední poznámku, tím skálopevnější byla jeho jistota, že Willie měl nějaký důvod, proč svůj podíl nechtěl prodat. Ten důvod způsobil, že se choval neobvykle, a nakonec ho zabil. Určitě to tak bylo. Harry se rozhodl, že dokud o té transakci nebude mít jasno, nebude pro.

Brian Lack zuřil. Jako když tuhne led, jeho přívětivé způsoby přešly v upjatost, ale i nadále byl zdvořilý, protože jinak se chovat neuměl. Harry odmítl posadit se na jedinou

zbývající židli v kanceláři na Wardour Street, když zdůvodňoval, proč se k překvapení všech zdržel hlasování.

„Nechci vás připravit o oboustranně výhodnou dohodu," vysvětloval. „Ale záleží mi na tom, abych udělal přesně to, co si můj otec přál. Zároveň bych chtěl, aby se situace vyřešila co nejdříve."

Brian Lack si evidentně myslel, že se Harry zbláznil. O otcovy záležitosti se nikdy nezajímal – tak proč by s tím měl začínat právě teď? Došel k závěru, že v tom asi má prsty ta potřeštěná holka.

Z druhé strany kanceláře je s klidem pozorovala Beth Clevelandová a poznámek v jejím bloku valem přibývalo.

„Považuji vaše rozhodnutí za poněkud unáhlené, pane Buckinghame," posteskl si Brian. „Neznáte ještě podmínky té nabídky. Zástupce zainteresované strany přijde zanedlouho a vím, že bude velice znepokojen, až ho budu o tom zdržení informovat. Udělal nám velmi štědrou nabídku, ale obchod musí být uzavřen v určité časové lhůtě."

„Kolik času vám dali?"

„Do zítřejšího večera," zaznělo ode dveří kanceláře. Harry se otočil a před sebou uviděl nazrzlého plešatějícího muže, pětačtyřicátníka. Dokonce i oči měl dozrzava, jako by do nich nasypal papriku. Po boku mu visel velký černý příruční kufřík.

„Mám instrukce, abych zítra o půlnoci nabídku stáhl. A zopakována nebude, o tom vás mohu ujistit."

Arogance v jeho hlase Harryho dopálila. „Kdo jste?" zeptal se.

„To je pan Slattery, právník korporace Odel," spěšně do hovoru zasáhl Brian.

„Tak Odel je za tou nabídkou? Telekomunikace?"

Beth Clevelandová na opačné straně stolu přikývla.

„Proč by se tak obrovská nadnárodní společnost zajímala o miniaturní firmu, jako je ta naše?"

Slattery vešel dovnitř a přitáhl si židli. Choval se jako doma. Posadil se tak, aby na Harryho dobře viděl. Bylo jasné, že vůbec poprvé někdo vznesl dotaz k některému bodu jejich nabídky. „A vy se jmenujete…?“

„Harry Buckingham. Můj otec byl jedním ze společníků.“

„Ach tak.“ Slatteryho reakce svědčila o tom, že už o Harrym slyšel a nebylo to nic lichotivého. „Instant Image je solidní, prosperující firma s lákavým okruhem zákazníků. Jestli o nás něco víte, pak si určitě uvědomujete, že právě do takových firem Odel investuje.“

„To jsou kecy,“ usadil ho Harry. „Díval jsem se na výsledky. Všechna čest vedení společnosti, ale firma je to bezvýznamná, s malým obratem a technicky dost zastaralá.“ Byl rád, že mu Clevelandová poslala otcovy papíry z kanceláře. Aspoň věděl, jak na tom firma je. „Takových podniků je v Soho tucet. Kolik nabízíte?“

Slattery zkoumavě pohlédl na Briana Lacka a odpověděl: Jeden a půl miliónu liber za podmínek, že dojde k fúzi a akcie budou prodávány na burze.“

Harry se zasmál. Nevěřil svým uším. Jste normální? Kdo vám dal plnou moc, abyste šel s nabídkou tak vysoko?“

„Sám generální ředitel,“ odpověděl Slattery. „Daniel Carmody.“

Teď už tomu nerozumím vůbec, pomyslel si Harry. Carmodyho fotografie se neustále objevují v takových periodikách jako *Campaign* nebo *Broadcast* či jiném oborovém tisku. Patří k nejbohatším a nejmocnějším. Je považován za vůdčí osobnost celého odvětví. Často se dostává k soudu, ale nikdy neprohrává. S takovým člověkem si to bez pádného důvodu není radno rozházet. Harry potřeboval čas, aby všechno dobře rozvážil.

„Povězte mi, pane Slattery, je to vaše obvyklá praxe nabízet tak obrovské sumy, jen aby se prodej uskutečnil?“

„Myslím, že vás se to nijak netýká,“ odpověděl právník. „Rozuměl jsem tomu tak, že právo hlasovat máte jen jako zástupce vašeho otce. O této společnosti nic nevíte. A nemáte právo ostatní členy správní rady připravit o šanci, která slibuje velmi pěkný zisk.“

„Mám právo řídit se otcovým přáním.“

„Pak je na ostatních partnerech, aby vás přiměli změnit názor.“

„A jakou metodu byste jim doporučil, mají mě spráskat?“ Na Brianovi bylo vidět, že je z toho nešťastný. Podle jeho názoru konverzace překročila hranice dobrého vkusu. „Pana Buckinghama jistě dokážeme přesvědčit civilizovaným způsobem, aby svůj názor znovu uvážil,“ prohlásil, ale vyznělo to nejistě.

„To doufám,“ odsekl právník rozčileně. „Pan Carmody je ve správních radách více než šedesáti korporací a téměř čtyřiceti charitativních institucí. Je to člověk mimořádně zaneprázdněný, ale o tuto transakci projevil osobní zájem a přeje si, aby se uskutečnila co nejdříve.“

„Proč je připraven vyplatit nám částku převyšující tržní cenu? Co chce? Není s tím spojena nějaká tajná dohoda, o které nevím?“

Slatteryho oči se podlily krví a cloumala s ním zlost.

„Bezúhonnost Daniela Carmodyho je mimo jakoukoli pochybnost. Není zvyklý, aby jeho velkorysost někdo zpochybňoval, a je ochoten svou pověst hájit před soudem, kdyby to bylo nutné. Odel je vysoce vážená korporace, k níž se nikdo nebude chovat zpupně. Přišel jsem sem dnes v dobré víře na poradu členů správní rady, abych zastupoval zájmy pana Carmodyho. Máte ještě čas do zítřka do večera potvrdit přijetí naší nabídky.“

„Jedno vám řeknu, pane Slattery. Začínám chápat výhrady mého otce k vašemu klientovi. Vidíte sám, že potřebujeme víc

času, než dojdeme k jednomyslnému rozhodnutí. Chci vás požádat, abyste lhůtu prodloužil.“

Brian Lack s ním po schůzi odmítl mluvit, paní Clevelandová zůstala sedět vzadu u stolu a psala si poznámky.

Harry si uvědomoval, že jim zkomplikoval situaci, ale ten obchod se mu ani trochu nelíbil. Původně doufal, že svůj odmítavý postoj ostatním dokáže vysvětlit, avšak dravá chtivost, která Brianu Lackovi vzplála v očích při každé zmínce o penězích, signalizovala, že v tomto směru sotva uspěje.

Rozhodl se zanechat marných pokusů a vrátit se domů – bylo to lepší než jít do práce a riskovat, že se na jeho hlavu snese bouře okamžik poté, co Sharpe ukončí jednání se zákazníkem. Ještě z vrátnice budovy Instant Image zavolal Eden.

„Sharpe úplně šílí,“ varovala ho. „Musel tu prezentaci udělat sám a byla fakt špatná. A taky ve zprávách v televizi viděl, co zbylo z tvého služebního auta. Řekla jsem mu, že jsi onemocněl.“

„Co on na to?“

„Že ti to neprojde. Najde si za tebe náhradu.“

„Možná bych mu měl zavolat a všechno vysvětlit. Kde je?“

„Zamkl se v kanceláři s lahví skotské a poslouchá Neila Diamonda.“

„To je moc vážné.“

„Jemu se takové písničky zřejmě líbí.“

„Ty jsi ale hlavička! Tohle dělá, jen když se chystá někoho vyrazit. Edie, jsem tvým dlužníkem. Nezapomeň mi říci, jaké máš číslo bot.“

Položil sluchátko a už chtěl odejít z budovy, když ho zavolali zpátky.

Jsem ráda, že jsem vás ještě zastihla,“ řekla Beth Clevelandová překvapivě příjemným a melodickým hlasem.

Jistě chápete, že Brian je vývojem situace velice rozčilen. Přesto si myslím, že jste měl pravdu, když jste žádal víc času.“

I Harry se usmál a podal jí ruku. „Snad bychom se my dva měli lépe poznat,“ navrhl. Bylo by užitečné mít ve firmě spojence. „Zvu vás na skleničku, jestli máte čas.“

Překvapeně a potěšeně souhlasila.

Zašli do malého pohodlně zařízeného klubu v St Martin’s Lane.

Beth se na moment omluvila, a když se vrátila, měla jiný účes. Obvyklý utažený uzel zmizel. Rozpuštěné vlasy jí zjemnily rysy a tváři daly méně strohý výraz. Její hrůzu nahánějící chování při oficiálních příležitostech snad byla jen obranná maska. Když jim přinesli whisky, usadili se ve dvou kožených křeslech u krbu, v němž hořel malý oheň.

„S vaším otcem nebylo jednoduché vyjít. To vám jistě nemusím říkat.“ Hleděla do mihotajících se plamenů. „Ale na mne byl hodný. A já jsem stála při něm. Byl rád, že mě zajímají jeho obchodní záležitosti. Před ním mě žádný muž nikdy nenechal podílet se na jeho obchodech. Willie věděl, že mě to baví, a chtěl mi udělat radost. Když mi nabídl členství ve správní radě, nenechala jsem si tu příležitost ujít.“

„Jak se s vámi poprvé Odel kontaktoval?“ zeptal se Harry.

„Brian Lack s nimi dřív obchodoval.“

„Jaké obchody to byly?“

„Nevím jistě. Nechtělo se mu o tom se mnou mluvit. Mám dojem, že mohlo jít i o něco nezákonného.“

„Myslíte, že by jim Brian mohl oplácet prokázanou laskavost tím, že se teď staví na jejich stranu?“

Beth pokrčila rameny a napila se. Je to fantastická příležitost. Byl by blázen, kdyby to neudělal.“

„Když si o prodeji myslíte tohle, jak to, že k němu máte výhrady?“

Její tvář najednou ožila. „Celá ta věc smrdí, Harry. Brian s těmi lidmi uzavřel nějakou dohodu a při tom se do něčeho

namočil. Willie o tom věděl víc, než mi řekl. Odel přišel s nabídkou za Brianem. Vypadala jako šance, která se naskytne jednou za život. Slattery nás obcházel jednoho po druhém.“

„O čem s vámi jednal?“

„Probral s námi celou nabídku a slíbil modré z nebe, když budeme souhlasit. Měla jsem pocit, jako by hlásal evangelium, jako by nás mezi sebe získávali členové Moonovy sekty. Přinutil nás, abychom se podívali na jeden příšerný reklamní film, jmenoval se *Odel – cesta do budoucnosti.* Vím, že se to příčí zdravému rozumu, ale ze Slatteryho mi naskakuje husí kůže. Willie s tím obchodem nesouhlasil a já také ne. Pak Slattery nabídku zdvojnásobil.“

„Rozumím tomu dobře – vy jste nabídku zvážili a odmítli – a oni s ní přišli znovu?“

„Ne. Zdvojnásobili sumu jen proto, že jsme chvíli váhali. A víte, co se mi zdá? Že by ji zdvojnásobili ještě jednou, kdybychom o to požádali.“

Harry se díval, jak se oheň z krbu zrcadlí na jeho sklenici. „Možná bychom se neměli darovanému koni koukat na zuby.“

„Váš otec to udělal.“ Beth upřeně hleděla do plamenů. „Byl na vás docela pyšný – svým způsobem. Hodně o vás mluvil. Myslím, že začínám chápat proč.“ Ukázala na Harryho ruce. „Zvykl jste si popotahovat pásek od hodinek, jako to dělával on. Moc mi ho připomínáte.“

Harry se pozorně zadíval na své ruce. „Musel jsem to od něho pochytit.“

Chvíli seděli mlčky a hleděli do ohně.

„Myslím, že Willieho zabili,“ Beth téměř zašeptala. „Nevím jak, ale zabili. Chci, aby to lidé věděli. Chci ho zpátky.“

„Nikdo nám ho nemůže vrátit,“ řekl Harry. „Ale můžeme dosáhnout toho, aby Odel nezískal to, po čem tolik touží.“ Zachytil její pohled. „Nechcete přece, aby jeho smrt byla tak marná.“

„Řekněte, co mám udělat?“ zeptala se.

Loučili se ve dveřích klubu, právě když průčelí domu začalo tmavnout drobným deštěm. Dohodli se, že Beth prohledá Brianův stůl a pokusí se najít důvěrné materiály o nabídce Odelu. Možná objeví něco dostatečně kompromitujícího, co by mohli sdělit příslušným úřadům.

„Jedné věci je mi líto," řekl jí Harry, když se rozcházeli. „Že jsem vás nepoznal dřív."

„Můžeme být přáteli aspoň teď," přikývla Beth. „Willieho by to potěšilo." Harry se usmál; možná bude starý pán mít i jiný důvod k radosti – jestli tu záhadu vyřešíme.

V hustém jemném dešti Beth Clevelandová rázným krokem zamířila ke stanici Charing Cross. Od Willieho smrti není nic takové, jaké by mělo být. Ale na city není čas. Přemýšlela, co je třeba udělat; že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí, ji nenapadlo.

17/Zlo přichází

„Určitě si toho všiml i někdo jiný," poznamenala Dorothy nad Frankovým grafem na milimetrovém papíře. Díky šedivým vlasům vyčesaným do uzlu a přes ramena přehozené vlněné pletené vestě vypadala spíš jako důchodkyně, která se přišla zeptat, zda mají nejnovější milostný román.

Frank vstal od výstřižků a protřel si oči. „Nevím," řekl. Je to tak strašně nepravděpodobné. Očekával jsem to, ale…" Vlastní objev ho natolik zaskočil, že nedokončil větu.

Do střešních oken vysoko nad nimi narážel déšť. Bylo půl jedenácté, zamračené úterní dopoledne. Živlům se zatím neodvážili vzdorovat žádní čtenáři. Dorothy musela v hlavní hale knihovny rozsvítit.

„Franku, máš tady padesát sedm sebevražd a zmrzačení provedených vlastní rukou." Zkoumala síť barevných čar a

snažila se rozluštit poznámky psané Frankovým pavoučím rukopisem. Shluk červených bodů uprostřed grafu představoval odchylku od obvyklého rozložení statistických údajů. „Za jak dlouhou dobu to je?“

„Za šest týdnů. Kdybych se mohl napojit na evidenci nemocných nebo na některou z policejních sítí, mohl bych přidat další.“

„Umíš ta data roztřídit podle jednotlivých sociálních skupin, jako to dělají reklamní agentury?“

„Mám s tím problémy, ale podle zpráv z novin jde dost často o muže, kteří mají velmi slušné zaměstnání v City. A vysoké je také zastoupení zaměstnanců telekomunikací.“

„Povolání, kde o stresové situace nebývá nouze. Už ses pustil do psaní knihy?“

„Mám hory poznámek. O víkendu se staly další podivné věci. *Independent* přinesl zprávu o pracovníkovi technické údržby počítačů, který spáchal sebevraždu tak, že si nos a rty zalepil vysoce účinným lepidlem. V řadě takových případů zůstanou okolnosti smrti neobjasněny, protože chybějí důkazy. Abych se dověděl víc, musel bych se dostat do nějaké slušné databanky.“

„Uvědomuješ si, že apokalypsu si máme na sebe přivolat sami? Má to být něco jako hromadná sebevražda,“ řekla Dorothy a těsněji si přitáhla pletenou vestu. V hale bylo zima. Ze všech stran je obklopovalo nekonečné bubnování deště.

„To nemá s náboženskými věštbami nic společného. Je to sociální jev.“

„Myslela jsem spíš na něco okultního. Něco jako vúdú. Neštěstí na někoho můžeš přivolat celkem snadno, ale oběť musí vědět, že byla prokleta. To bylo mnohokrát doloženo. Tímhle tématem se *zabývá* spousta knih z matčiny sbírky.“

Dorothy vstala a vydala se dozadu do haly ke schodům, kde za deště vládlo ještě větší šero než kdy jindy. Ačkoli většina všeobecných oddělení knihovny během doby přišla o nemálo

svazků, nejcennější poklad – publikace o dějinách nejstarších dob a o nadpřirozených jevech, které shromáždila její matka – zde zatím zůstával. Vstup k němu byl od části knihovny přístupné široké veřejnosti oddělen červenou šňůrou. Za ní vedly schody dolů do sklepa ke sbírce knih o okultismu.

„Dorothy, není třeba, abys tam chodila," Frank pokrčil rameny a začal uklízet výstřižky. Dorothy si ho nevšímala. Trpěla selektivní hluchotou, chorobou, která se projevovala, jen když lidé chtěli něco jiného než ona sama.

Panel světel nad hlavou se s blikáním rozsvítil. Vdechla pach hniloby a odhadovala, v jakém stavu sklep je. Po zadní zdi tu ošklivě stoupalo vlhko a většina knih uložených poblíž – *Telepatie*, *Templáři*, *Tetragramy* a *Transmutace* – plesnivěla. Mnohé z nich byly tajemné svazky s podivným obsahem vydávané ve čtyřicátých a padesátých letech, dost vzácné, aby se o ně zajímala hrstka sběratelů, nicméně v očích pánů radních neměly dostatečně vysokou cenu, aby stály za záchranu před rozpadem. Dorothy před třemi lety některé z nich vysušila, ale rozpadaly se jim stránky a text přestával být čitelný. Teď se mezi police odvážila vejít, jen když ji spolek odborníků požádal o konkrétní knihu. („Máš tu zase ty své čarodějnice," ohlašoval je Frank.) Bylo smutné vidět, jak se jí sbírka pomalu, ale jistě rozkládá přímo před očima.

Vždyť kdo by v této osvícené době vědy a techniky věřil na vyvolávání duchů nebo jasnovidectví? Takové přízračné pověrčivé nesmysly byly už dávno vystaveny nelítostnému ostrému světlu vědeckého zkoumání. Důkazy z „onoho světa" se ukázaly být jen prostými triky viktoriánských salónů. O tajných spolcích vyšlo najevo, že nejde o víc než zednářské lóže, které měly bránit nežádoucím třídám, aby zaujaly rovnoprávnější postavení.

Rozhlédla se po nyní už nepotřebných svazcích. Zbývá málo, čemu lze ještě věřit. Víra v nadpřirozeno dnes trpí postírángateským syndromem. Jakou váhu dnes mají tajemství

zapomenutých náboženství, vezmeme-li v úvahu, že existují organizace, které se ochotně uchylují i ke genocidě, jen když přinese otevření nových trhů?

Téměř celou přihrádku zde zaplňovalo na třicet knih zabývajících se mýty a různými náboženstvími na Haiti a ostrovech Karibského moře. Bezcenné spisky vydávané pouze pro peníze se střídaly s fundovanými vědeckými díly. Paperback, který hledala, byl opraven lepicí páskou; zůstala jí v ruce, když tlustou knihu vytáhla ven. Její stránky pokrývaly mapy způsobené vlhkostí, ale Dorothy brzy našla pasáž, kvůli níž přišla.

S velkou studenou knihou se vracela ke schodům. Frank odmítal do sklepa i jen vkročit. Tvrdil, že dole zahlédl krysy. Jistě tam jsou i velcí pavouci. Ale pro Dorothy, která řadu z oněch knih vídala na policích v matčině pracovně, knihovna ve sklepě nepřestávala být magickým místem.

„Můžeš někoho proklít a způsobit mu nějakou nehodu, ale jak ty, tak ta druhá osoba musíte v moc příslušného kouzla věřit. Tady to máš na obrázku.“ Zvedla knihu a ukázala Frankovi rytinu vyděšeného černocha padajícího do jámy, v níž se ježily ostré hroty.

„To by se ve velkoměstě nejspíš stát nemohlo, co říkáš?“ zeptal se Frank. „Kdo by dnes někoho proklel, aby spadl do jámy s oštěpy?“

„Tady je další.“ Obrátila stránku a ukázala na ilustrace, kde se stařena s bradavicemi kácí do rozpálené výhně. „To není skutečné kouzlo. Prostě někoho tak připravíš o nervy, že si nakonec ublíží sám. V některých okultních systémech vzývají démona, když chtějí, aby někoho postihl úraz. Ale musí se to dělat s krajní opatrností.“

„Proč?“

„Protože démoni jsou všeobecně považováni za veliké hlupáky a musíš vědět jistě, že se tvé plány nakonec neobrátí proti tobě. Dole je několik *grimoires* – zaklínacích knih, které

popisují, jak na to. Myslím, že tu ještě máme jeden výtisk *Papeže Honoria***,** ale jeho výklad je dost temný a nesrozumitelný.“

„Ty tomu doopravdy věříš?“ zeptal se Frank.

„Nejlepší je neuzavírat se před žádnými myšlenkami. Věřím – v jisté síly.“

„Pojetí zla neobstálo ve zkoušce času právě nejlíp.“

„Také si myslím. Představa Lucifera na bělouši s leopardí hlavou a křídly ptáka Noha má v sobě sotva víc než kouzlo doby baroka. Ale lidé stále umírají, protože věří v Nejvyšší bytost. A kde je dobro, najdeš i zlo.“

„Dobrá, madam Arcatiová. A co bychom podle vás měli udělat? Jít na policii a ohlásit, že někdo uvedl do pohybu jakýsi zkázonosný komplot?“

Dorothy vypadala zmateně. „Doufám, že je to jen výplod tvé příliš bujné fantazie. Mohli bychom zajít na návštěvu k paní Wagstaffové. V těhle věcech se vyzná.“

„Dělá ve statistice?“

„Ne, je to médium.“

„A předpokládám, že své černé umění provozuje v zapadlé chaloupce prolezlé skřítky.“

„Ne, bydlí v Londýně na *Isle of Dogs* neboli na Ostrově psů v jednom z bytů, které patří městu. Vůbec není taková, jak si ji představuješ. Věříš v alternativní medicínu?“

„Částečně.“

„Tak si mysli, že je alternativní teolog. Pojď se mnou, jestli chceš. Zeptám se jí. Snad na nás bude mít čas.“ Frank nereagoval, ale když Dorothy sáhla po telefonu, poznala mu na očích, že ho ten nápad zaujal.

Beth Clevelandová odložila kartónovou krabici a pohlédla na hodiny na krbu. Skoro půl sedmé. Odešla z kanceláře brzy, aby dokončila třídění Willlieho věcí. Ráda by tu smutnou, deprimující práci už měla za sebou. Když ze skříně vyndala

zbývající košile a svázala je do uzlu pro místní charitativní bazar, objevila vzadu v přihrádce na boty pečlivě zalepenou obálku.

Vytáhla ji na světlo a ihned poznala Willieho rukopis. Na přední straně stálo: *Zprostředkovatel dodávek: David Coltis.* Zadní strana byla prázdná. Nedočkavě obálku otevřela……

Toho večera Dorothy a Frank zamkli dveře knihovny v sedm hodin a prošli pod opěrnou konstrukcí přilehlého nadjezdu místy, kde se povalovaly spousty odpadků. Z deště zbýval jen lehký mlžný opar. Zatímco čekali na autobus, Dorothy si prohlížela svého společníka: připadal jí hubený a smutný. Měl bledý, nenápadný obličej, na který se rychle zapomíná. Připouštěla, že i jí si všimne málokdo. Staří lidé jsou neviditelní. Sami o to usilují. Svět kráčí dál a nechává je za sebou. Ale mě zatím ne, říkala si v duchu, když nastupovala do autobusu. Zatím. Stále mám co objevovat.

The Isle of Dogs neboli Ostrov psů je vlastně poloostrov ve velkém meandru Temže. Ve středověku tam býval močál zvaný Stepney Marsh. Není známo, kdy nebo proč se nové jméno objevilo, i když kdysi tu snad královské psy chovali. Možná, přemítala Dorothy, je ten název vlastně zkomolenina. Na začátku devatenáctého století tady otevřeli doky – West India docks – a průplav z poloostrova udělal skutečný ostrov. Ostrov doků, the Isle of Docks. To bude pravděpodobnější vysvětlení původu názvu tohoto ponurého, zchátralého labyrintu bahnem zanesených kanálů a mostů s klenutou konstrukcí, po kterých se musí nejprve prudce vzhůru, než v polovině oblouku začne cesta opět klesat. Zdejší obecní domy, na jejichž zdi kdekdo leccos napsal a namaloval, uvolnily prostor postmodernistickým městským domům nové velkoměstské elity. Tyto střežené luxusní stavby dohnaly své vlastníky k tomu, aby s původními obyvateli čtvrti vedli jakousi občanskou válku. Dorothy a Frank

mířili do té části ostrova, která očividně náležela do chudší z obou kategorií.

Edna Wagstaffová bydlela v jednom z nejodpornějších ze zbývajících obecních domů. Kvůli vandalům musela být okna bytů v přízemí zabedněna, ale ač to bylo k neuvěření, okultistka bydlela právě zde.

Dorothy se uctivým obloukem vyhnula dvěma peroucím se potulným psům, zastavila se před anonymními dveřmi z dřevotřískové desky a rázně zaklepala.

„Snaž se, ať nevypadáš tak vyděšeně," vyzvala kolegu. „Někteří lidé jsou obdařeni silami, které jen stěží dokážou zvládnout. Edna je hodná. Pochovala dva manžely a v životě nepoznala nic než práci, ale teď stárne a žije sama se svými duchy. A to není dobře." Přitáhla si Franka blíž a dodala: „Možná se ti bude zdát trochu – trochu podivínská."

Dveře kvílivě protestovaly, jak je někdo otvíral dovnitř. „Večerní echo mi řeklo, že přijdete pozdě," pravila Edna a vedla je do tmavé chodby, kde vonělo kadidlo.

Bylo to médium vysoké, seschlé a hubené – sbírka kostí zahalená do šatů a s parukou podivného tvaru. Seznamovací formality netrvaly dlouho. „Večerní echo?" zeptal se Frank.

„Ano, můj průvodce světem duchů."

„Podle jména to spíš vypadalo na noviny," prohodil směrem k Dorothy.

„Ale ne, zase jsi mi přivedla nevěřícího. To může věci ztížit." Ukazovala jim cestu do obývacího pokoje, jehož okna byla zabedněná, a rozsvítila lampu s velikým stínidlem.

Pokoj byl plný vycpaných koček.

Některé stály na zadních nožkách a byly přilepené k dřevěným podstavcům v nemotorných lidských postojích. Jiné si pyšně vykračovaly a opíraly se jedna o druhou, jako by tančily valčík. Hned vedle pianina vytvářela živý obraz čtyři želvovinová koťata. Seděla s packami opřenými o stoleček a hrála karty. Frank byl při pohledu na ty kočičí hrátky celý

nesvůj. Jejich otevřené, němě křičící tlamičky a asymetricky pootočené oči napovídaly, že procedura, která jim měla zajistit nesmrtelnost, probíhala v nejkrutějších bolestech. Vtom mu blesklo hlavou, jestli od nich nechytí blechy. Pohlédl na paní Wagstaffovou. Paruku si nasadila obráceně a vzdáleně připomínala jednu z vycpaných koček.

„Frank mi slíbil, že se nebude bránit novým myšlenkám, Edno.“ Dorothy o krok couvla a podpatkem šlápla Frankovi na nohu. Jak se vede Večernímu echu?“

„Poslední dobou mu není dobře,“ odpověděla Edna a do tří šálků nalévala karmínově zbarvený bylinkový čaj. „Stále se snaží najít starší svého kmene na astrální rovině, ale nohy mu přestávají sloužit. Teď ho moc nepoužívám. Dostávám se tam prostřednictvím pilota RAF Smethwicka. Je velice ochotný, ale to jeho vlastenectví je někdy trochu únavné.“

„Ach, on byl sestřelen?“

„Ne, šel se podívat na pouť ve Wimbledon Common a spadl z čertova kola.“

Frank se jen tak tak udržel, aby se nerozesmál. Edna na něho výhružně pohlédla.

„A teď,“ řekla, „co byste chtěli vědět?“

„Nejsme si úplně jisti,“ začala Dorothy. Připadala si poněkud pošetile, když vysvětlovala důvod jejich návštěvy, třebaže neskutečná, dusná atmosféra obývacího pokoje propůjčovala jejímu vyprávění jakousi pokřivenou věrohodnost. Ednu zřejmě velmi zaujalo. Seděla s rukama v klíně, nakláněla se dopředu, čas od času přikyvovala a hlasitě přizvukovala.

„Věděla jsem, že to brzo začne, já to *věděla,*“ skočila Dorothy do řeči. Už se nedokázala ovládnout. „Právě jsi popsala první příznak události, kterou uznávaní okultisté ze všech končin světa dávno předpovídají.“

„Neříkejte, že se blíží Armageddon,“ řekl Frank. Z jeho hlasu čišela skepse.

„Nic tak převratného,“ odporovala Edna. „Ne, kolem nás probíhá pomalejší, rafinovanější změna. Snad by se mi podařilo přesvědčit některé z mých dětí, aby vám o tom povědělo.“ Ukázala na kočky, které ji obklopovaly. „To jsou mí pravidelní návštěvníci, moji průvodci mimo tento svět. Tam, kde se v jediném prchavém okamžiku setkává minulost, přítomnost a budoucnost. Možná tady Kelly by rád vysvětlil, co se děje.“ Mluvila stejným tónem jako televizní hlasatelka, když ohlašuje přepojení do studia ve Westminsteru, odkud bude vysílána zpráva o aktuální ekonomické situaci. Pokoj najednou ztichl.

Navzdory zabedněným oknům Frank zvenku slyšel, jak se psi do sebe znovu pustili. Edna měla zavřené oči a zapadla do křesla.

Zdálo se mu, že usnula. Snažil se nějak dorozumět s Dorothy, ale nemohl zachytit její pohled. V tichu uplynulo dlouhých pět minut.

Pak se ozval vysoký, přiškrcený hlas a Frank málem vyletěl z kůže. Obrátil se a zíral na zvlášť ošklivou ukázku vycpavačského umění, na mnoha pády pochroumaného zrzavého kocoura jedoucího na kole ze svářkové oceli.

„Velké autority okultismu již dávno upozorňují, že Pán temnot se vrátí v druhé polovině dvacátého století,“ pronesl onen hlas. „Nejdříve o své přítomnosti dá vědět ve skandinávských zemích. Ve Finsku. V Německu. A ve Velké Británii. Zjeví se v podobě smrtelníka. Zjeví se ne jako jeden, ale jako mnozí. Jeho jméno bude Legion.“ Tón hlasu se zvyšoval. Frank si třel paže. V pokoji se ochladilo.

„Splní následující úkoly: oklamání pošetilých, zkažení nevinných. Zničení dobrých. Uctívání zlých.“

„To je obtížný úkol, dokonce i pro Lucifera. Zjistí, že lidé jsou dnes podstatně méně ochotni něčemu uvěřit,“ poznamenala Dorothy. Nepřipadalo jí neobvyklé, že o okultismu diskutuje s hlasem, který se ozývá z vycpané kočky. Ba naopak – zřejmě ten způsob důvěrně znala.

„Povězte nám, jak svých cílů dosáhne?“

„Slepou poslušností svých žáků.“

„Jaké bude jeho nové jméno na zemi?“

Hlas se chvíli odmlčel. „V žádném z dnešních jazyků ještě neexistuje.“

Jak prosadí svou vůli?“

„Silou modlitby.“

To Dorothy zmátlo. Podívala se přes stůl na Franka. Jak teplota v pokoji dále klesala, jejich dech se srážel ve vzduchu. „Máte na mysli modlitby jeho vyznavačů, nebo křesťanské modlitby?“

„Ďáblovy modlitby.“

„Jakou budou mít podobu?“

„Tajnou. Současně starodávnou i moderní. Zlo, které oklame chudé duchem, zkazí nevinné…“

„A zničí dobré,“ pokračoval Frank. „Jak je zničí?“

„Přinutí je zemřít.“ Hlas se vytrácel.

„Ale jak? Dokáže, aby to vypadalo jako nehoda?“ Frank upíral oči na kocoura, ale odpověď nepřicházela. Žíhané kočičí oči hleděly každé jinam. Tlamička se zoubky špičatými jako jehličky zůstávala dokořán v šíleném strnulém úšklebku.

„Mám dojem, že se od něho víc nedozvíme,“ řekla Dorothy. Energicky si třela předloktí, protože pokojem dál proudil mrazivý vzduch. Edna stále vypadala, jako když spí, slabě odfukovala a hlava jí padala na kostnatou hruď.

„Když byl Anděl smrti přivolán,“ řekl kocour v překvapivém přívalu nové energie, „nemůže odejít, dokud nebude usmířen.“ Pokoj zase ztichl. Médium se vzpamatovávalo. Frank zatím ostražitě sledoval kocoura. Napůl očekával, že znovu začne řečnit.

„Doufám, že vám byl Kelly aspoň trochu užitečný,“ pronesla Edna, která už byla plně při smyslech. „Je můj starý přítel, velmi spolehlivý návštěvník. Za normálních okolností se nemýlí.“ Protáhla se a v kloubech na rukou a nohou jí hlasitě zapraskalo.

„Mně připadalo, že mluví trochu neurčitě," odpověděla Dorothy a nalévala příteli nový šálek čaje. Teplota v pokoji se pomalu vracela k normálu. „Jestli máme věřit jeho slovům, Luciferovy hordy směřují zpátky na zem, aby si na nás činily nárok prostřednictvím kletby jejich pána."

„To se dá vykládat nejrůznějším způsobem," Frank se shýbl, zvedl kocoura a nenápadně kontroloval, jestli pod ním není schovaný reproduktor. „Bylo to jako delfská věštba, samý dvojsmysl a žádná solidní fakta."

„Navrhuji vám, abyste si četl v těch vašich knihách, pane Drakeu. Tam najdete veškerá potřebná fakta." Edna nejistými pohyby vstala. Zjevně byla uražena.

„Rozumějte mi dobře," rychle dodal Frank. „Bylo to moc zajímavé. Jenomže nám to nepomůže."

„Nemůžete čekat, že všechny vaše problémy vyřeší duchové," odsekla Edna. Jsou to astrální entity, které jsou někdy ochotny souhlasit s odstraněním bariér mezi živými a mrtvými. To není, jako když si kdokoli může zavolat do televizního pořadu *Volejte řediteli*."

„Určitě má toho kocoura napojeného na stereo," odhadoval Frank, když odjížděli ze sídliště. „Možná mu do hlavy dala mikročip a řídí ho dálkovým ovladačem jako televizi."

„Za války Ednu znali jako skvělou spiritistku v celém Jižním Londýně," odporovala Dorothy. „Hledala děti zasypané v troskách vybombardovaných domů. Díky ní se znovu shledaly mnohé rodiny. Neměla jsem tě brát s sebou."

Frank pokýval hlavou. „Ta babka má pravdu, na takové věci nevěřím. Satan míří zpět k zemi! Ale ona to nejspíš myslí dobře. Prostě ti řekla, co jsi chtěla slyšet."

Dorothy to rozladilo. Na návštěvu k paní Magstaffové se vydala hlavně kvůli Frankovi. „Minulý týden jsi sám přemýšlel, jestli ty tvoje sebevraždy snad nesouvisí s příchodem Anděla smrti," připomněla.

„Ano, ale nemyslel jsem to doslova…"

„A teď je tu někdo třetí –“

„Ale sotva se dá říci, že nezainteresovaný –“

„Který tvrdí, že právě tohleto se děje.“

„No tak, Dorothy, je v jejím zájmu tyhle síly propagovat. Prospívá to kšeftu.“

„Ona za své služby nebere peníze. To jsi sám viděl.“

„Vsadím se, že jí zákazníci nosí dary. Nejspíš kočky, aby se mohla cvičit ve vycpávání. Kombinace reprodukce hlasu a vycpavačství. Mohla by o tom napsat knihu.“

Pokračovali v hádce, dokud nepřijel autobus.

Kazetu z obálky měla Beth Clevelandová zničit. Ale rozkazy, které obsahovala, se jí nesmazatelně vryly do mozku. Rozepnula límeček blůzy a kapesníkem si utřela pot. Zatelefonovala Harrymu domů, ale nikdo to nebral. Nikomu jinému se s tím svěřit nemůže. Riziko je příliš velké. Kéž by se jen na tu prokletou kazetu nepodívala, ale ne, to jí zvědavost nedovolila.

Stála uprostřed bytu a ptala se sama sebe, co si má proboha počít. Venku byla tma. Vítr vrhal proti oknům proudy deště. Teď chápala, proč Willie zemřel. A proč muselo zemřít tolik jiných obětí. Harry je v hrozném nebezpečí. V kanceláři řekli, že odešel domů. Někam jel, ale kam? Prsty si přejížděla po rozpáleném čele. Nemůže riskovat a nechávat Harrymu vzkaz. Nikomu se nedá věřit. A kromě toho, má teď vlastní instrukce a těmi se musí řídit.

Beth Clevelandová byla samostatná, logicky uvažující žena. Zpočátku se snažila rozkazům vzdorovat, ale všechno bylo mnohem snazší, když si uvědomila, že bojovat proti nim nemá smysl. Důležité je obálku zničit i s jejím obsahem. Ale jak? Myšlenky se jí stále víc rozbíhaly. V hlavě se zrodil absurdní plán. Přes ramena si přetáhla plášť do deště, poslechla stále sílící hlas šílenství, který jí duněl v mozku, vzala balíček a zamířila na ulici.

Na travnatém svahu rozmáčeném vytrvalým deštěm jen obtížně udržovala rovnováhu. Snažila se našlapovat tak, aby se podpatky bořily do půdy, přesto několikrát ošklivě upadla do bláta. Déšť se jí neustále opíral do zad, ale viděla, že už zbývá zdolat jen kousek náspu.

O pár minut později stála nahoře a uvažovala o vhodném místě. Po betonových pražcích opatrně kráčela až k místu, kde se křížilo několik tratí. Za zády jí blikala světla stanice King's Cross. Před ní utíkaly do tmy koleje – rovnoběžky, které se sbíhají.

Beth si klekla na mokrý štěrk a poslouchala, jak kolej přenáší vzdálené temné dunění vlaku. Z nádraží vyjížděl noční vlak – pravděpodobně do Skotska – a nabíral rychlost. Chystala se vytáhnout balíček z kapsy kabátu a položit ho na kolejnici. Nejspíš je z umělé hmoty, snadno se rozbije napadrť. Ale bude to stačit, bude kazeta zaručeně zničena jednou provždy? Co když se kolejnice bude otřásat tak, že z ní balíček spadne pár sekund před tím, než nad ním zahřmí kola vlaku? Zbývá jediné řešení – bude ho muset přidržovat. Znovu padla na kolena na ostrý žulový štěrk mezi pražci a vůbec nevnímala, že se jí kameny zařezávají do nohou, až jí teče krev. Musí mít jistotu, že kola balíček rozdrtí. Sílící dunění signalizovalo, že vlak se blíží. Je od ní sotva čtyři sta metrů a žene se velkou rychlostí. V zatáčce už jsou vidět okna vagónů. Beth se usilovně soustředila na svůj úkol.

Sáhla do kapsy a zjistila, že tam balíček není.

Kde je? Kdy ho měla naposled? Vypadl jí tady někde? Snad u plotu? Nebo na náspu? Snažila se vstát, ale uvědomila si, že vlak se k ní řítí děsivou rychlostí. Rachotil přes výhybky a blížil se jako přízračný had vrhající se na kořist.

Vzduch před sebou rozetnul na dvě strany, ze staženého hrdla jí vyrazil dech a pak jí černý burácející kolos zakryl nebe nad hlavou. Beth Clevelandovou zachytil první vagón. Ve

hřmotu valících se kol nebylo náraz ani slyšet. Cestující ve vlaku podřimovali nad novinami a netušili, že na kolejích pod nimi právě vyhasl život člověka.

Balíček zůstal ležet ve vysoké trávě vedle trati, kam jí před pár minutami spadl. Videokazeta z něj vyklouzla, a jak déšť opět sílil, smýval rukou psaný text a rozteklý inkoust se vsakoval do země.

18/Problémy s krví

Harry se rychle podíval na hodiny nad nápisem *Východ.* Osm patnáct. Otočil se na sedadle a prohlížel si usmívající se zfetované skinheady. Na opěradla za ním stavěli prázdné plechovky od ležáku.

„Nechápu, kde se ti lidé berou?“ řekl. Je tu ve vzduchu drog, že se dá stěží dýchat. Mám důležitější věci na práci než koukat na – co že to bude?“

„*Holokaust kanibalů* a *Plivu na váš hrob.* Pro člověka, který dělá v reklamě, to určitě bude zajímavé ze sociologického hlediska.“

„Jinými slovy – ty filmy jsou děsné!“

„Jestli jsi chtěl vidět běžný standard, mohli jsme jít do tradičního kina ve West Endu.“

„Grace, nebyl jsem v kině, v žádném kině, od té doby, co si mohu dovolit jít do dobrého podniku na večeři.“ Grace zavolala pár minut po tom, co Hilary zrušila jejich večerní schůzku. Harry zdráhavě svolil k setkání a teď seděl ve zchátralém kině s hororovým repertoárem na King’s Cross, kam Grace často chodila ve všedních dnech.

„Ta tvoje dívka se ti zřejmě vyhýbá,“ prohlásila provokativně, jako by mu četla myšlenky. „Třeba si našla někoho jiného. Zapomeň na ni. Nestojí za to.“ Když začínala

zhasínat světla na stropě, z něhož opadávala omítka, Grace vsunula ruku pod jeho paži.

„Ty tomu nerozumíš. Mezi mnou a Hilary je něco úplně mimořádného. Když si toho nebudeme hledět, víš, co se stane?“

„Jasně. Přijdeš o všechno.“

Vzdychl a opřel se o tvrdé opěradlo. Právě se zvedla opona. Na plátně se objevily titulky filmu *Holokaust kanibalů.*

„Vždyť spolu stejně nespíte,“ zašeptala Grace.

„Do toho ti – co to povídáš?“

„To ženská pozná.“

Vrhl na ni skeptický pohled. „Na tebe stejně nemyslím jako na ženu,“ svěřil se jí. „Jen se na sebe podívej.“

„Co je špatného na tom, jak vypadám?“

„Přeháníš to. Jsi…“ – hledal to pravé slovo – „jsi excentrická. Lidé se za tebou na ulici ohlížejí.“

„Tím chceš říct, že nezapadám do tvé představy o ženskosti,“ rozzlobila se. „Necpu se do šatů, které mají dráždit muže. Je to pořád stejné. Sotva ženy začnou myslet nezávisle, muži je obviní, že jsou bezpohlavní.“

„Já jsem nic takového –“

Roztrhla obal čokoládové tyčinky a zakousla se do ní. Posmutněle hleděla na plátno. „Možná by tě překvapilo,“ zasyčela najednou, „že některé z nás si dokážou najít vlastní životní styl i bez toho, že by jim musel někdo vtloukat do hlavy nejnovější módní výstřelky. Vím o lepších věcech, než si dělat starosti, jestli peru v nejmodernějším saponátu.“

Muž v řadě před nimi se ohlédl a požádal je, aby nerušili. „Přestaň přehánět,“ usmál se Harry. Je mi s tebou dobře. A neříkám, že nemáš pravdu. Ale když jsi teď odhalila, jak je náš svět zkažený, třeba se ti na něm začne líbit.“

Soustředil se na film a následujících patnáct minut seděl jako v tranzu. Grace zatím uvažovala, jestli vybrala správný dvojitý program – zřejmě ještě žádný horor neviděl. Na plátně domorodec uřezával krokodýlovi hlavu. Potom mu přejel nožem

po břiše, až se ukázalo křiklavě červené maso, a vyškubl hrst střev. I ve tmě viděla, jak se z obličeje jejího společníka vytrácí barva.

„Harry, je ti dobře?“

Domorodec žvýkal krokodýlova střeva. Objevili se další členové kmene a ruce každého z nich si z krvavého kotle vnitřností vytrhly svůj díl. Harry byl bílý jako papír. Když kanibalové roztrhali na kusy nešťastného člena výzkumné výpravy a pustili se do něho, Harry znenadání vyskočil a bez ohlížení se rozběhl k východu.

Venku v ulicích se válela řídká mrazivá mlha. Harry vrazil ruce do kapes a zhluboka se nadechl. „Něco bych snědl,“ poznamenal. Vstup do konečné železniční stanice King’s Cross blokovala dvě policejní auta a požární vůz. Světla jejich majáků prorážela mlžný opar.

„Vůbec mě nenapadlo, že by sis to takhle bral,“ přiznala Grace. „Podívej, na nádraží se něco děje.“ Ukázala přes cestu. Policejní kordon uzavřel přístup na jedno z nástupišť.

„Když vidím krev, je mi špatně.“

„Opravdu? Měl jsi mi to říct.“

„Obvykle omdlím. Psychologická záležitost, nic víc.“

„Máš štěstí, že jsme neviděli scénu s kastrací. Je pěkně hustá.“

Všude kolem v pasážích ozářených neony hazardně hráli tuláci o poslední mince. Grace ho vedla do špinavého snack-baru, kde nad vchodem visel žlutý vývěsní štít s nápisem *The Cypriana*.

„Ty už jsi to viděla? Proč na takové věci chodíš? Co je to s tebou?“

„Musím přiznat, že zacházejí do krajností, ale aspoň provokují – na rozdíl od večerních televizních programů.“ Grace pro oba objednala kávu a zákusky.

„Televize většině lidí vyhovuje," bránil ji Harry. „Proč by ve všem muselo být něco provokativního?" Otřel si čelo zmuchlaným papírovým kapesníčkem.

„Aby nám to připomínalo, že jsme ještě naživu," odpověděla Grace. „Moc lidí potřebuje popíchnout, aby se vzbudili." Kousla do koláče a sladká šťáva jí stékala po bradě. „A co teď uděláme ve věci tvého otce?"

„Harry nebyl na její otázku připraven. „Slatteryho nabídka na převzetí firmy trvá jen do dnešního večera a mně se nepodařilo najít jediný přesvědčivý důvod, proč ji odmítnout. Možná to nakonec přece jen byl falešný poplach."

„Podezřívavost bych ti nevyčítala. Na velkých společnostech, které skupují malé firmy, je něco, z čeho mi jde mráz po zádech. Není to fér."

„Nebuď naivní." Harry dopil kávu. „Nadnárodní monopoly jsou a budou. Za vším je rozdělování. Víc příležitostí, to přece chtějí všichni. Myslíš, že se dělají příliš velké kšefty? To teprve uvidíš. Víš, že General Electric Company měla v loňském roce obrat asi čtyřicet pět bilionů dolarů? Jen od ministerstva obrany mají zakázky za devět bilionů. Vlastní nejúspěšnější televizní síť ve Spojených státech a začínají podnikat v mezinárodních mediálních sítích. Zdá se ti, že to nevěstí nic dobrého? Jestli sis myslela, že budoucnost znamená větší možnost volby, tak mi potom vysvětli, proč v Americe mají jen dvě maloobchodní sítě, které prodávají knihy." Unaveně potřásl hlavou. „Každý nadává na McDonaldovu etiku, ale kvůli hamburgeru a kokakole lidi vystojí před jeho pultem důlek."

„Protože nemají jinou možnost."

„Chyba. Mají víc možností než kdy dřív, ale víš co? Jsou všechny stejné. Zjednodušujeme své chování, svůj způsob myšlení. Život je tak snazší – a to přece lidé chtějí. Kdo potřebuje něco jiného? Hamburger a kola, to je jídlo, které tě nikdy nezklame."

Grace se naklonila přes stůl a vzala ho za ruku. „Harry, občas mluvíš přesně jako já. Možná máme víc společného, než si myslíš.“ Pokrčila rameny. „Takže – co uděláme?“

„Asi bych měl znovu zavolat té Indce. Paní Nahreeové. Možná si ještě na něco vzpomněla.“

„Pro začátek to stačí.“ Vstali od stolu a vydali se hledat nejbližší telefonní budku.

19/0 povaze nehod

Když ve středu ráno Harry přišel do agentury, kolegové byli spolu s Darrenem Sharpem zamčeni v zasedacím sále. Začal mít pocit, že se chystá nějaká převratná změna a s ním už nepočítají. Vedoucí oddělení mu žádné podrobnosti o schůzi nesdělil, takže se nedalo dělat nic než sedět v kanceláři a čekat, až jednání skončí. V předpokoji zůstala jen Eden a lhostejně cosi vyťukávala na psacím stroji.

Když včera večer paní Nahreeová nebrala telefon, Harry opustil Grace i sexuální napětí vznikající mezi nimi ve stavu nerozhodném, který ho do budoucna k ničemu nezavazoval. U stanice metra nasedl do taxíku. Přemýšlel, co bude dál, a listoval v bulvárních plátcích.

ŽENA GILOTINOVÁNA NOČNÍM VLAKEM

Cestujícím, kteří včera večer v 19.35 vyjeli z nádraží King’s Cross na sever, se naskytl úděsný pohled, když jejich osm vagónů dlouhý expres srazil člověka.

Strojvůdce se pokusil rozjetý vlak zastavit, přesto bylo tělo oběti, asi padesátileté, vkusně oblečené ženy, rozerváno na kusy. Podařilo se zjistit její totožnost – jde o paní Elizabeth Clevelandovou z Hackney ve Východním Londýně.

Strojvůdce odmítl dohady, že expres vyjížděl ze stanice vyšší než povolenou rychlostí.

Paní Clevelandová, která musela vyšplhat po náspu trati a čekat, až vlak přijede, zjevně spáchala sebevraždu. Její přátelé tvrdí, že nedávná bolestná ztráta blízkého člověka v ní vyvolala hlubokou depresi a citové rozrušení. Nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o vraždu.

* *Poslanec žádá přísnější bezpečnostní opatření na britských železnicích* (viz str. 12)

Zpráva Harryho šokovala. Nemohl jí uvěřit, proto krátký článek přečetl ještě jednou. Co mohlo tu věcně uvažující ženu přimět k takovému činu? Připouštěl, že ji málo znal, ale že by se v ní natolik zmýlil? „Hluboká deprese a citové rozrušení“, tak to vidí přátelé. Kdo jsou ti přátelé? Nebrala nějaké léky?

Připadalo mu, že se ocitl v jiném světě, kde běžné události dostávají nové dimenze. Jedním si byl jist. Smrt Beth Clevelandové souvisí se smrtí jeho otce a obě úmrtí jsou nějak spojena s prodejem Instant Image. Možná se do toho nějak zapletl i blázen, který mu ukradl auto.

Ten komplot se určitě brzy prozradí, říkal si. Koneckonců lhůta stanovená Carmodym vypršela o půlnoci.

Nejlepší výhled na olivově zelené trávníky parku a na Temži byl v bytě Arthura Bryanta z balkónu. Právě tam ho John May a Janice Longbrightová našli. Odpolední slunce ho nesměle hřálo, zatímco ležel na starém pruhovaném rozkládacím lehátku mezi květináči s několika druhy rostlin a tvrdě spal.

Longbrightová lehkým krokem prošla obývacím pokojem i otevřenými balkónovými dveřmi a jemně mu poklepala na rameno. Bryant zamžoural, jako když želva vylézá na světlo, a kolegy si nevlídně změřil.

„Kolik je hodin? Kdo vás pustil dovnitř? To nemohu mít ani chvilku klidu?“ Rozmrzele se posadil.

Je půl čtvrté, klíč nám dala tvoje bytná a pokoj nemůžeš mít, dokud tě živí britští daňoví poplatníci,“ na všechny otázky najednou odpověděl May.

„Alma je schopná dát klíče od bytu i uprchlému trestanci,“ zamumlal. Ještě jsem nezaplatil nájem.“ Za podrážděnou reakcí následovala srdceryvná prosba o soucit. „To od vás není pěkné. Staří lidé jsou jako děti. Potřebují si přes den pospat. Buďte tak laskaví a zmizte, aspoň na chvíli. Projděte se hodinku v parku.“

„Musíme s vámi mluvit, Arthure,“ řekla Longbrightová. „Máme nějaké novinky k Dellovu případu. Udělám trochu čaje.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Bryant a tvář se mu rázem rozjasnila. „Měl by ses od ní přiučit slušnému chování, Johne. Janice ví, jak jednat s člověkem ve velmi pokročilém věku.“

„Obvyklý monolog vynech, už je taky sešlý věkem, nezdá se ti?“ zarazil ho May. „Na to ti nikdo neskočí.“ Prohlédl si jednu z rostlin na balkóně. „Předpokládám, že víš, co ti tady roste. Marjánka.“

„Ne!“ vykřikl Bryant pohoršeně. „Která to je?“

May podezíravě přimhouřil oči a ukázal na vysokou oškubanou bylinu. „Nic bych za to nedal, že se tu nedávno sklízelo,“ prohodil. „Měl by ses stydět.“

„To je medicína. Na mou artritidu. Doktoři ji na to teď předepisují. Roste vlastně sama.“

„Arthure, mluvils o tom, že je z tebe zase malé dítě – ale teenager? To snad ne.“ May se posadil na prázdné lehátko. „Dellův případ už vyšetřujeme déle než týden. To by nevadilo, kdyby se k tomu nepřidal požár. Taky přišla zpráva o tom popáleném chlapci.“

„Jak mu je?“

„K tomu se dostanu za chvilku. Hargreaveovi dávají shora kapky, že se vyšetřování nehýbá z místa. A co ty, máš něco nového?“

„Myslel jsem, že radši nejdřív probereme, jak si vedete vy dva.“ Bryant šel dovnitř, takže May musel za ním. „Co je s tím čajem?“

Bryantův obývací pokoj působil stejným dojmem jako jeho kancelář. Eklektická směs starého a ještě staršího. Oválné

portréty zapomenutých příbuzných z kolonií se o plochu stěn dělily se zarámovanými partiturami oper Gilberta a Sullivana. Na secesním krbu stála rozpadávající se umně vyřezávaná socha Buddhy, kdežto hned vedle na stylovém příborníku z mořeného jasanového dřeva se všem na odiv vystavovala africká váza tak amorfní a ošklivá, že tam jistě zůstávala jen kvůli častým návštěvám hosta, který ji Bryantovi daroval.

Bryant odsunul židli od jídelního stolu a posadil se. Longbrightová před něj postavila čaj. May a seržantka se na Bryanta zlobili kvůli nevypočitatelnosti, s jakou se dostavoval do práce, ale oběma bylo jasné, že nemá smysl o tom začínat. Věděli, že jeho pracovní metody jsou netradiční a ke správnému výsledku dokáže dojít tím nejprapodivnějším z podivných postupů. May se posadil naproti kolegovi a otevřel aktovku.

„Mimochodem," zeptala se Longbrightová, „co se stalo s vaším operátorem? Několikrát jsme se snažili vás dovolat."

„Á, hm." Bryant obrátil oči k nebi, studoval strop a předváděl celkem slušný pokus o nelíčený údiv. „Musel jsem ho nechat v jiném obleku."

„Jiný nemáš," namítl May. „Jsi mizerný lhář, Arthure. Pusťme se do práce." Rozložil na stole desky. „Ten kluk z obchodu se jmenuje Mark Ashdown. Šestnáct let. Chodil o víkendech doplňovat nové zboží a pomáhal za pultem. Přišel do práce, protože mu nikdo neřekl, co se stalo. Ještě žije."

„Kde leží?"

„Na oddělení popálenin v nemocnici v Hammersmithu. Popáleniny jsou na velké ploše a na víc než polovině těla mu zůstanou jizvy."

„A co obličej?" Bryant stejně jako May věděl, že jestli má popáleniny na víc než devadesáti procentech hlavy a krku, pravděpodobně nepřežije.

„Není to tak zlé. Ale má úplně rozpraskané rty a samozřejmě nemůže mluvit."

„Určitě je na tom špatně psychicky,“ poznamenala Longbrightová. „Jakou má šanci, že se z toho dostane?“

„Víc než padesátiprocentní, ale čekám na zprávu od jeho lékaře. Víme, že na začátku požáru byl při vědomí a bez zranění. To dokazuje uhlík v plicích.“

„A nemohl ten požár založit?“ napadlo Bryanta.

„Nezdá se. Vzadu v suterénu, kde byl žár největší, našli stopy po benzínu. Dellův sklad je úplně zničený, ale obsah sejfu je v pořádku. Ovšem nic nelegálního jsme tam nenašli.“

Teď otevřela desky Longbrightová a po stole rozkládala papíry. „Za prvé náš zloděj aut a sebevrah Coltis. Zatím můžeme říci, že v Dellově obchodě nikdy nebyl a kazety si od něho nepůjčoval. Totéž platí o Meadowsovi. Žádná z firem, které Dellovi dodávaly zboží, není zapletena do zjevně pochybných kšeftů. Ale jeden důkaz pro naši teorii jsme přece jen získali. Vzorky z papírů nalezených u Della, Meadowse a Coltise mají stejnou strukturu vláken. Jsou z jednoho zdroje. Z obalů na videokazety.“

„Jak jsme předpokládali. Víme, odkud jsou?“

„Bohužel ne. Většina velkých distributorů tiskne na stejném papíře, liší se jen jeho tloušťka. Momentálně zkoumáme, jaké tiskařské barvy použili.“

„A teď k těm sebevraždám a náhodným úmrtím.“ May vzal do ruky podklady z počítače. „Vypadá to, že obvyklé počty těchto případů v Londýně přes noc stouply na čtyřnásobek. Ze statistiky vyplývá, že to není možné, pokud některé z těchto náhod někdo nepřipravil.“

„Jde tedy o vraždy?“

May si odkašlal. „Ano. Vím, že to zní jako výplod chorého mozku, ale přesně tak to vypadá.“

„Měj na paměti jedno, Johne. Žádný statistický údaj není nemožný – je jenom nepravděpodobný. Ve světě statistiky neexistuje slovo nikdy. Jestli jsou údaje za tento měsíc vysoké, ještě to nemusí nic znamenat.“

„Tomu nerozumím," řekl May.

„Zkusím ti to vysvětlit. Představ si stanici metra. Navrhli ji tak, aby vyhovovala různě velkým počtům cestujících, ale nemá neomezeně velkou kapacitu. Systém funguje, protože platí zákon průměru. Všichni cestující nedorazí na nástupiště přesně v tutéž chvíli. Ale mohlo by se to stát. A potom by mohlo být ušlapáno mnoho lidí. Statistika takový případ nevylučuje, ale není to pravděpodobné, protože existují hranice pravděpodobnosti, které možnost těchto neštěstí omezují."

„Takže ty zkrátka říkáš, že to není možné."

„Za normálních okolností ne. Jak by šlo takovou sérii vražd připravit a provést? Musel bys být schopen ovlivnit zákon průměru – přírodní zákonitost. Stejně tak bys mohl chtít zrušit zemskou gravitaci."

Ten s tím nadělá, v duchu jeho slova komentoval May. Něco objevil a je z toho celý pryč. „Počítač dostal za úkol každý smrtelný úraz zařadit k určitému typu podle místa, kde k němu došlo: doma, v autě, v továrně a tak dále, ale žádná celková souvislost se neukázala."

„Mezi našimi dvěma případy spojitost je," pronesla Longbrightová s pohledem upřeným do poznámek. „Auto, které Coltis ukradl, patřilo nějakému Buckinghamovi. Shodou okolností jsem se s panem Bugkinghamem minulý týden setkala při vyšetřování úmrtí jeho otce."

„Měli byste za ním zajít a zjistit, jestli jeho otec u sebe neměl podobný kus papíru," navrhl Bryant a sáhl do odřené kožené tašky. „Teď byste si možná chtěli poslechnout zprávu od paleografa. Jen co tu Kirkpatrickovu škrábanici najdu. Á, tady je." Vytáhl špinavý list papíru hustě popsaného kostrbatým písmem a pečlivě si narovnal brýle. Jsou to kletby. Runové kletby."

„To nemyslíš vážně." May se nejistě zasmál.

„Myslím, nebo spíš Kirkpatrick si to myslí. Je to směs runových abeced z Německa, Skandinávie a Británie.

Předkřesťanských, samozřejmě.“ Bryantovi vždycky dělalo dobře, když mohl předávat informace. „To na sebe prozrazují hranatá písmena. Druhá taková abeceda na světě neexistuje.“ Položil vedle sebe fotokopie textů s runami, aby si je mohli prohlédnout.

„Víte, nejstarší runy se jen skládaly z klacíků. Jsou různé teorie o tom, kdy se objevily poprvé, ale všeobecně se soudí, že to bylo pár století před Kristem. Podivné je, že se zřejmě začaly používat na několika místech současně. Teoreticky prý mají kouzelnou moc.“ Poklepal na papíry ukazovákem. Jsou tací, kteří věří, že tyhle absurdní klikyháky jim mohou pomoci k velkému bohatství. A že dokážou zničit nepřítele. Vzpomínáte si na povídku M. R. Jamese o moci run? Když napíšete runy na kus papíru a podstrčíte je svému protivníkovi, údajně do určité doby zemře, pokud nenajde způsob, jak vám je vrátit.“

Z pokoje se pomalu vytrácelo křehké podvečerní světlo. Mdlé jarní slunce zacházelo za temně modrý mrak. Starý detektiv si sedl blíž ke kolegům a pokračoval ve výkladu.

„Jsou tři základní runové abecedy. Jedno je jim společné – ve znacích nejsou křivky.“ Oči mu jen hrály. „Nepřipomíná vám to něco?“

„Dellův byt,“ odpověděl May. „Odstranil každou přímku a úhel v celém bytě. Dell zaoblil i hrany na dveřích příborníku. Dokonce očísloval vzor tapet.“

„Aby mohl zkontrolovat, jestli s nimi někdo něco neprováděl. Byl hrozně vyděšený. Domníval se, že se někdo pokusí kletbu schovat v jeho bytě.“

„A tím, že zlikvidoval všechny hrany, zabránil tomu, aby mu je napsali na zeď nebo schovali v nábytku. Chytré.“

„Nedovedu si představit, že by v moc takových věcí dnes někdo uvěřil,“ pochybovala Longbrightová. „Říkáte, že ten člověk přestavěl celý byt, aby se mu tam nemohla dostat prastará kletba? Tomu nevěřím. Tomu by neuvěřil nikdo.“

„Ledaže by k tomu měl velice dobrý důvod,“ podotkl Bryant. „Vezměme naše případy. Dell je přesvědčený, že dostane domů jednu z těch kleteb. Můžeme předpokládat, že ji objevil v kanceláři. Přečetl si ji – a, což je důležitější, porozuměl jí – a potom se zabil. Ale žádným obvyklým způsobem. Šel do Londýnské zoologické zahrady, vloupal se do pavilónu hmyzu a nechal se poštípat pavouky a otrávit. Kletbu dostal Coltis – a vymyslel a spáchal vraždu na veřejnosti. Meadows zešílel hrůzou. Co z toho všeho pro nás vyplývá?“

„Že každá kletba působí na svou oběť jiným způsobem,“ odpověděl May. „Myslím, že by sis měl s tím kryptologem znovu promluvit. Potřebujeme vědět, s čím máme tu čest. Jestli existuje někdo, kdo posílá smrtelné hrozby, pak je to spíš nějaký náboženský fanatik trestající hříšníky než nadpřirozená síla.“

„Ale jestli je to tak, potom bych setsakra rád věděl, jak ty lidi donutí, aby zemřeli.“

20/Podzemí

V camdenském obchodě s obnošeným šatstvem našla Eden to pravé – šaty z černého taftu s ručně malovanými motivy. Chtěla se zastavit doma a obléci si je na setkání s přáteli. Naneštěstí dostala od Harryho v úterý tolik práce, že musela změnit plány. Při svém tempu psaní nemohla být hotova dřív než krátce před sedmou. Pak se upravila na dámské toaletě v šestém patře (lépe vybavené než ta jejich) a vydala se do mexické restaurace v Argyll Street na schůzku s Dexterem.

Objevila ho u baru, kde zasmušile vymačkával citrón do černého piva. Přiléhavý oblek, téměř celý z černé kůže, jen zdůrazňoval jeho vyhublost. Jak ho tam viděla na vysoké barové stoličce, připomínal sedící hmyz.

„Máš zpoždění,“ zabručel a otočil se, aby posoudil její vzhled. „Myslel jsem, že se půjdeš domů převléknout.“

„Nestihla jsem to,“ odpověděla a s námahou vyšplhala na stoličku vedle něho. „Všichni dnes byli na průzkumu v terénu. Musela jsem psát pro ně i pro Harryho.“ Přivolala barmana a dala si pivo – dostala je rychleji, než kdyby je objednával její přítel. „Harry má hrozné problémy se šéfem. Povídá se, že ho propustí.“ Pozorovala, jak Dexter v rytmu hudby poklepává prsty na barový pult. „Tebe nezajímá, jaký jsem dnes měla den?“

„Ale jistě,“ odpověděl bez velkého nadšení. Věděla, že vyprávění o její práci ho nudí; zvlášť od té doby, co čekal, až si ho někdo znovu najme jako asistenta režie.

„Dnes odpoledne se stalo něco zvláštního. Přišel kurýr a přinesl pro Harryho balíček…“

„A co…“

„Už byl pryč. Tak jsem řekla, že mu ho předám, ale kurýr tvrdil, že to strašně spěchá.“

„Počkej, zapomněl jsem, kdo je Harry.“

„Ty mě vůbec neposloucháš! Už jsem ti to říkala tisíckrát. Pan Buckingham je můj šéf. Na balíčku byla po straně varovná nálepka *Při zpoždění bezcenné,* a tak jsem si myslela, že ho radši otevřu sama.“ Dexter se napil piva a zíral do zrcadla na protější straně baru. Eden nedokázala poznat, jestli ji vůbec slyší.

„A uvnitř byla videokazeta Sony U-Matic. Říkala jsem si, že posílají nějakou reklamu. Před vysíláním v televizi na ně vždycky lepí takové nápisy. Zkrátka a dobře jsem se na ni podívala, ale vůbec to nebyla reklama.“

„Dopovíš mi to pak, co říkáš? V posteli.“ Dexter dopil láhev a odložil ji. Jestli hned nepůjdeme, zmeškáme předkapelu.“ Když se zvedal ze stoličky, jeho kožené kalhoty zavrzaly. Zaplatil, opřel se o bar a čekal, až dopije i ona.

Večer se nevyvíjel dobře. Zašli do Astoria klubu na Charing Cross Road, kde se setkali s přáteli, s mladou dvojicí, která se

stihla pohádat ještě před začátkem představení. Eden se brzy nakazila jejich mizernou náladou. Předkapela byla sotva ucházející a hlavní program hrozil ztrátou sluchu. Zvuk byl navíc občas zkreslený. Ve čtvrt na dvanáct se Eden vymluvila na bolest hlavy a vstala. Dexter jí venku vyčetl, že neuslyší přídavky. Měl v hlavě a otráveně navrhoval, aby se šli někam najíst.

„Ráda bych," řekla Eden, „ale musím se nejdřív zbavit té kazety." Otevřela tašku zavěšenou přes rameno a vytáhla balíček, který Harrymu doručili do agentury.

„Co s tím chceš dělat takhle pozdě v noci?" Dexter znechuceně podupával po chodníku. „Nemohla jsi mu to nechat na stole?"

„Stálo tam jasně: doručit ještě dnes. Mohu to nechat v bytě jeho přítelkyně."

„Na to zapomeň. Za ty peníze, co ti dávají, jim přece ještě nebudeš dělat poslíčka. Vykašli se na ně."

„Z Oxford Street je to jen pár ulic. Hodím ho do schránky jako obvykle. Pak se půjdeme najíst."

„Mezitím mě přešel hlad."

Zmínka o její práci, když on byl teď bez zaměstnání, Dextera rozzuřila. Z ničeho nic prohlásil, že jde domů. Zběžně ji políbil na tvář, naskočil do autobusu, který se po Oxford Street právě přiblížil, a nechal dotčenou Eden, aby pochůzku vyřídila sama.

Trvalo jí skoro půl hodiny, než balíček ležel na místě ve Wigmore Street. Harry teď bude muset dodržet slib a koupit jí boty. Když se vydala ke stanici metra, kručelo jí v žaludku.

Edeniny černé jehlové podpatky klapaly po chodníku. Před zářivě osvětleným výkladem obchodního domu se odmlčely. S nechutí si prohlížela vystavené šaty. Tváří k sobě tam stály dvě bílé polystyrénové figuríny neurčitého pohlaví s ohnutými zády a pažemi zvednutými v hrozivém gestu. Jedné nasadili oranžový gumový klobouk ve tvaru kužele a oblékli ji do červených cyklistických kalhot a modrého koženého saka, jehož záda

zdobily našité pivní tácky. Druhá postava předváděla tričko, na němž se přes prsa z naaranžovaných balónků táhl nápis *Bezpečný* sex. V dnešní době je všechno tak nevkusné, přemítala. Kam se poděla elegance, kterou zná z matčiných starých časopisů? Rozhlédla se a překvapilo ji, že jižní strana ulice směrem k budově Centrepoint je úplně prázdná. Nad vozovkou visela sotva patrná lehká mlha jako závoj ze šedého sifonu.

Hodiny nad vstupem do obchodu s plakáty ukazovaly skoro půlnoc. Nevěděla přesně, kdy jedou poslední vlaky, a tak rychle vykročila ke stanici. Minul ji prázdný autobus a chodník kolem ní na okamžik zalil žlutými obdélníky světla. Jinak nikde nikdo. Když přecházela jednu z uliček vedoucích do Soho, mrazivý vítr jí nadzvedl sukni a na pravé stehno přitiskl lepkavý obal od zmrzliny. Na vteřinku měla pocit, jako by na ni sáhly prsty hubené ruky. Smetla obal, až odletěl.

Neustále se jí připomínala jedna scéna z Harryho videokazety a na okamžik ji přepadla bezdůvodná panika. Zahnala tu představu dřív, než se stačila rozvinout, a kráčela dál po opuštěném chodníku.

Z obchodů, které míjela, ji sledovaly mrtvé oči figurín. Možná po půlnoci ožívají a jen čekají, až kolem nich projde, aby vstaly z mrtvých. Rozhodně se ještě nikdy ve městě necítila tak opuštěná. Obchody na Oxford Street byly levnější a neměly tak vybrané zákaznictvo jako jiné části West Endu, ale zdejší atmosféra na ni dosud vždycky působila příjemně. Dnes v noci se jí zdála zcela jiná.

Jak se Eden blížila k modré střeše stanice metra Tottenham Court Road, viděla, že i toto obvykle rušné místo zeje prázdnotou. Křižovatkou projel jediný taxík. Světlo nápisu, které by ohlašovalo, že je volný, však nesvítilo. Na obou stranách stanice stály zamřížované a zamčené novinové stánky. Kolem ležely vrstvy odpadků, sahající po kotníky. Přes vchod

do stanice kdosi napůl zatáhl ocelovou mříž, ale uvnitř se ještě svítilo.

Proklouzla dovnitř a svižně seběhla dolů po schodech do hlavní haly. Až na postarší ženu v černém, která pospávala za okénkem, tam nikdo nebyl. Eden si z automatu vzala zpátky drobné a šla k eskalátoru.

„Zatraceně.“ Oba eskalátory stály. Prohlédla si rukou napsané oznámení.

PROVÁDĚJÍ SE NUTNÉ OPRAVY.
POUŽIJTE PROSÍM NOUZOVÉ SCHODIŠTĚ.

Nenáviděla zdejší točité schody vedoucí dolů do vlhkého, úzkého nouzového tunelu, ale byla zvyklá tudy chodit. Opravy eskalátorů byly běžnou záležitostí. Když zahnula do schodišťové šachty, znovu ji zarazila prázdnota stanice. Metrem jezdívala pozdě v noci často, nikdy tu však nebylo tak pusto. Dole určitě jako obvykle přešlapuje skupina turistů, kteří si v nepromokavých pláštích vyrazili po divadelním představení do města, a opilců z předměstí zvracejících na okraji nástupiště. Tady na nouzovém schodišti se jí zdálo, že je sama. Pospíchala dolů, až jehlové podpatky zvonily o masivní ocelové schody.

Avšak nebyla sama, protože najednou uslyšela dupot jiných bot, sbíhajících za ní. Ohlédla se, ale přes oblouk schodiště nebylo vidět, jestli se někdo blíží. Běžela a pozorně se dívala, kam šlape, protože nechtěla uklouznout. Vzduch v šachtě byl teplý, vydýchaný a čpěl zaschlou močí. Bakteriemi a viry se jistě jen hemží, pomyslela si. Žádný div, že tolik lidí dojíždějících do práce labyrintem sto let starých tunelů v metru chytí rýmu.

Kroky za ní se přiblížily. Znovu se otočila, ale nikoho neviděla. Věděla, že nejedná rozumně, přesto se téměř rozletěla po schodech, aby se vzdálenost mezi ní a neznámým spolucestujícím zvětšila. V rychlejším útěku jí bránila úzká

sukně. Dlaždičkami obložené stěny šachty se před ní vinuly jako had v nekonečné otáčející se spirále. Na schodech ležely odhozené noviny. Opět se ohlédla. Když se znovu podívala dopředu, po novinách uklouzla. V náhlém pocitu beztíže si uvědomila, že letí. Padala hlavou dolů a kroky za ní zněly dál. Její poslední myšlenkou bylo, že ten člověk možná nabere ohromnou rychlost a dohoní ji, ba předhoní v tom střemhlavém pádu, takže její dopad hrdinsky zmírní vlastním tělem.

Z nýtů na stropě visely maličké ztvrdlé stalaktity. Občas z některého ukápla voda, černá jako saze. To bylo první, co spatřila, když se probrala. V pravé noze cítila palčivou bolest. Ve spáncích jí vytrvale bušilo. Zvedla ruku a opatrně se dotkla obličeje. Cítila, že kůže na čele je napnutá. Má tam šrám. Není nijak velký, ale teče z něho krev a na obočí zasychá. Ještě je na schodech, leží hlavou dolů.

Pomaloučku s ní pohnula.

Viděla, že je u paty schodiště, blízko chodby vedoucí směrem k nástupištím. Podařilo se jí vstát, ani to tolik nebolelo. Kolena i ruce má ošklivě odřená. Nic zlomeného, ale určitě si natáhla svaly na pravé noze. Proč jí ten člověk nepřišel na pomoc? Nebo v ní jen ozvěna vlastních kroků vyvolala dojem, že ji někdo pronásleduje?

Narovnala se, nohy se jí roztřásly. Tenká látka sukně se po straně roztrhla. Jak dlouho byla v bezvědomí? Hodinky se rozbily, ručičky ukazovaly čas krátce po půlnoci. Když si oprašovala šaty, uvědomila si, že se jí chvějí ruce. Na blůze měla zaschlé kapky krve. S jednou rukou na zdi, aby lépe udržovala rovnováhu, se vypotácela ze šachty schodiště do úzké chodby. Světla dosud svítí. Poslední vlak snad ještě neodjel. Nebo nechávají chodby osvětlené celou noc?

Na obou nástupištích Severní trasy nebylo ani živáčka. Elektronické návěstidlo u stropu bylo vypnuté. Opřela se o plakát nového filmu Stevena Spielberga a snažila se klidně přemýšlet. Co když ji zamknou ve stanici? Pak by tady musela

sama přečkat noc – jen s šedými krysami hledajícími potravu mezi kolejemi. Ta představa ji vyděsila.

Koutkem oka zachytila nepatrný pohyb. Vzhlédla k informační tabuli, která znenadání ožila. Červená světélka sdělovala:

HIGH BARNET – 3 MINUTY

Vděčně klesla na kovovou nepohodlnou lavičku a začala pomalu a zhluboka dýchat. Bolely ji ruce. Z rány na koleně jí zase tekla krev. Ohlédla se po tabuli:

HIGH BARNET – 2 MINUTY

Zavřela oči a hlavu tiskla na studené kachlíky na zdi za sebou. Kdyby ji Dexter vzal k sobě, tohle by se jí nestalo. To je konec, pomyslela si. Jejich vztah skončil. Když nemyslel na sex, ignoroval ji. A jeho filmy ji stejně nudily. Eden čekala na vlak a snažila se nevšímat si ostré bolesti v dlaních. Otevřela oči a znovu se podívala vzhůru.

HIGH BARNET – 1 MINUTA

Sukni má zničenou. Zažaluje London Transport pro nedbalost. Aspoň by jí mohli zaplatit nové šaty. Vždyť se mohla zabít! Jak po těch zrádných schodech chodí staří lidé, to si nedovede představit. Z domova hned zavolá Dextera a všechno mu vylíčí. Nebo by si snad nejdřív měla dát koupel, a pěkně horkou. Doufala, že rána na hlavě není vážná. Možná by se na ni měl podívat doktor. Začala v tašce hledat pudřenku. Vtom se zvedl vítr. Přijíždí vlak. Opět vzhlédla k tabuli.

VLAK DO HIGH BARNETU

Najednou nápis zmizel a místo něho tam červeně blikala písmena:

OPRAVA.

Asi ohlásí, že souprava pojede po vedlejší trase, do Edgwaru. To nevadí. Vystupuje o stanici dřív, než se trasy rozdělují. Hluk rostl a hlubokou, vracející se ozvěnou přecházel v dunění. Ani nebylo slyšet nárazy kol na koleje, jako kdyby vagóny hnal

kupředu silný proud vzduchu. Pozorovala, jak se nápis opět mění. Rozsvítila se nová blikající písmena.

EDEN

Nechápavě na to slovo zírala. Tam nemůže být napsáno její jméno. To přece není možné. Písmena rychle zmizela a na jejich místě naskočila jiná:

SMAŽ SE V PEKLE, COURO.

Dech se jí zastavil v hrdle. Žádný vlak nejel. Řítilo se k ní něco velikého, tmavého a nezadržitelného, samo zlo; to není vlak, který by ji odvezl do bezpečí – a bezpečí teď tolik potřebuje. Vstala z lavičky, právě když burácející vítr vyrazil z tunelu. Běžela k východu. Zaplavily ji mraky prachu zvednuté přívalem horkého vzduchu, vzaly jí dech a mrštily s ní o zeď nástupiště. Z odpadkového koše vedle ní vypadl gejzír papírů, plechovek a smetí. Odstrčila se ode zdi a klopýtala k eskalátorům. Jedna hromová rána za druhou útočily na její ušní bubínky, bolest ji hnala kupředu. Když zahnula do chodby, cítila, že se jí zastavuje srdce. Schody byly pryč – opravovali je. Naolejovaný mechanismus v jámě pod eskalátorem se hrozivě leskl. Odstrčila červeně natřenou kovovou zábranu. Do zad se jí opíral nebezpečný vítr. Spodní čtyři schody byly vymontované, takže vznikla téměř dva a půl metru dlouhá mezera. Kdyby se jí podařilo přes ni přelézt, mohla by vyběhnout nahoru a vzbudit výběrčí lístků.

Pevně se držela gumového madla a usilovně se snažila dostat přes mezeru. Skučící vichr dělal, co mohl, aby ji shodil dolů. Přehodila jednu a pak druhou nohu – konečně je na schodech nad jámou. Klekla si. Na eskalátoru se cítila v bezpečí. Divoce se rozesmála. Vítr kolem ní se utišil tak rychle, jak se předtím zvedl. V naprostém tichu, které znenadání nastalo, Eden vstala a začala stoupat po schodech.

V tom okamžiku se jí stupně pod nohama rozrachotily, jak se schodiště pod její váhou dalo do pohybu. Eden ztratila rovnováhu a pozadu spadla do pracovní jámy pod eskalátorem.

Valící se schody mezeru nad Edeninou hlavou jedinou ohlušující ranou uzavřely.

21/Sarkofág

Probudila se ve tmě. Cosi jako mastné teplo se jí lepilo na kůži. Z obou stran ji svírala ocelová konstrukce. Když pohnula pohmožděnou hlavou, štěrbinami mezi schody zahlédla oslňující ostré žluté světlo. Připadalo jí, že má kocovinu, a věděla, že by se jí udělalo špatně od žaludku, kdyby se pokusila vstát. Přes eskalátor k ní doléhaly tlumené zvuky; nějací muži si bezstarostně povídali. Pak se ozval náraz kovu na kov, rozezněl se ve staccatovém rytmu, rozléhal se a ozvěnou vracel po ozubených kolech a plátech, pod nimiž byla uvězněna. Bude se muset ozvat, aby věděli, že je tady dole, uvnitř. Ale nejdřív se zaposlouchala. To byla její poslední chyba.

Přes kovovou bezpečnostní mříž přelezl mladý opravář a volal dolů na kolegu u eskalátoru: „Rayi, máš tam tašku s vercajkem?“ Starší muž se podíval nahoru: „Někdo si tu hloupě hrál a všechno zpřeházel,“ řekl. „Tady jsem včera nechal díru.“ Ukázal na schody, které přikrývaly mechanismus eskalátoru.

„Mám ti s tím pomoct?“ zeptal se ten mladší a chystal se slézt dolů. Stanice už byla otevřena něco přes půl hodiny, zatím se ale na svá pracoviště ve West Endu vydalo jen málo lidí.

„Ne,“ zavolal Ray a natáhl ruku k řídicímu panelu pohyblivých schodů. „Ustup, já s tím popojedu.“ Zasunul klíč, otočil s ním a stiskl červené spouštěcí tlačítko. Bylo slyšet skřípavý zvuk, jak se eskalátor dal do pohybu, a z útrob soustrojí se vydral nelidský výkřik plný hrůzy.

„Vypni to! Hned ten krám vypni!“ Muži se pokoušeli dostat do zataraseného prostoru, kladivem a sochorem rozšiřovali otvor. Křik utichl a bylo jen slyšet, že dole cosi teče a bublá.

Ray rychle sáhl do kapsy pro baterku a posvítil dolů do stroje. Na ten pohled do nejdelší smrti nezapomene. Dívka ležela tam, kam v noci spadla. Ale teď bylo její tělo rozerváno řetězy, které pohánějí pohyblivé schody; stěží se dalo poznat, že patřilo člověku.

Ray se opřel o zábradlí, v obličeji byl bílý jako křída. „Nevěděl jsem to," vypravil ze sebe. „Jak bych to mohl vědět? Byla to nehoda."

Jak to mám vědět?" zeptal se Sharpe. „Musíš mi povědět, co se děje, Harry. Jestli se ti tady nelíbí, stačí říct a nějak se dohodneme." Odmlčel se, aby hrozba mohla zapůsobit. „Minulý týden ses v kanceláři skoro neukázal. A při prezentací nealkoholického nápoje jsi mě nechal ve štychu." Vstal od pracovního stolu, obešel ho a opřel se o něj z druhé strany. Zaujal otcovský postoj, napadlo Harryho. „Na místo, jako je tvoje, čeká spousta lidí. Skromnějších, hladovějších, *mladších*, kteří nemají co ztratit. Vím, smrt tvého otce byl šok, ale život jde dál. Vysvětli mi, co se děje, Harry." Byl spokojen s tím, jak se mu stručně a výstižně podařilo vyjádřit své stanovisko; znovu se usadil za psacím stolem a potahoval ze zhasínajícího doutníku.

Harry uvažoval, kolik by toho měl šéfovi prozradit. Obvykle se Sharpem konverzoval tak, jak mu v kurzu pro styk s veřejností doporučili při jednání s novináři z bulvárních plátků: držel jazyk za zuby. Teď je sotva ta správná doba na diskusi o jeho rostoucím rozčarování ze své profese.

„Je pár věcí, se kterými se musím vypořádat," řekl konečně. „Není to jednoduché, ale já to zvládnu."

„Možná to zvládneš, Harry, ale já s tebou nejsem spokojen. Musím mít jistotu, že každý člen mého týmu pro naše zákazníky pracuje s plným nasazením." A mírnějším tónem pokračoval: „Harry, Harry…" Na okamžik se zděsil, že ho Sharpe hodlá otcovsky poplácat po rameně. Šéf má to gesto v oblibě, i když je

sotva starší než on. „Z mých lidí jsi býval nejprůbojnější. Co se stalo? Vypadá to, že už ti na práci tolik nezáleží. Možná jenom potřebuješ nějaký náročný úkol. Jestli je to tak, máš štěstí.“ Vyndal doutník a prohlédl si jeho vyhaslý konec. Ze rtů smetl kus tabákového listu. „Naše agentura získala nového zákazníka.“

„Nemyslel jsem si, že teď lovíme zákazníky.“

„Taky že ne. Obrátili se na nás, protože už dlouho mají kontakty s naším předsedou správní rady. Navrhl jsem, abys zprávu pro ně vypracoval ty. Zákazník si přeje analýzu efektivnosti nákladů vynaložených na kampaně vysílané televizí s celostátní působností v nejsledovanějších časech. Řekl jsem mu, že na tu práci jsi ty ten pravý.“

Vzal ze stolu desky a podal mu je. „Máš tu všechny podrobnosti. Potřebuje to ode dneška za týden.“

Harry spatřil stříbrné logo vyražené na deskách. Stálo tam:

KORPORACE ODEL
Již dnes vás spojí s budoucností

„Lidem z Odelu jsem vylíčil všechny tvé dosavadní úspěchy,“ dodal Sharpe. „Těší se na setkání s tebou.“

Středeční odpoledne zahalila mlha zmatků a dezinformací. Začalo to tím, že jednu z písařek viděli, jak na dámské toaletě pláče. Potom následoval telefonát Edeniny rodiny se zprávou o její smrti. Nesdělili žádné podrobnosti nehody, takže – jako šeptané zprávy za války – se po budově bleskově rozšířily pověsti, které prostou skutečnost jejího úmrtí přizdobily hrůzostrašnými detaily. Nakonec se dověděli vše. Pozdější vydání *Evening Standardu* přineslo o celé tragické události článek v nápadné úpravě. S neblahou předtuchou vzal Harry do ruky noviny a obezřetně je otevřel.

EVENING STANDARD

čtvrtek, 23. dubna

SMRT DÍVKY V PASTI ESKALÁTORU METRA

Zpráva o nebezpečích na schodech metra zůstala bez povšimnutí

Dnes v časných ranních hodinách bylo na stanici metra Tottenham Court Road objeveno tělo dívky vklíněné do mechanismu eskalátoru. Pravděpodobně se vracela domů v pozdních nočních hodinách, zakopla a spadla do otevřené pracovní jámy. Její jméno nebude zveřejněno, dokud nebudou informováni příbuzní.

NEJDE O NEBEZPEČNÉ HAZARDOVÁNÍ SE ZDRAVÍM CESTUJÍCÍCH

V posledních šesti týdnech byly v důsledku oprav vyřazeny z provozu dva ze tří eskalátorů této rušné stanice. Ačkoli je pracovní jáma vždy v noci ponechána otevřená a bez dozoru, pracovníci této stanice metra okamžitě zdůraznili, že nebezpečný prostor byl zahrazen bezpečnostním zábradlím a v souladu s bezpečnostními předpisy u něho byly rozmístěny výstražné nápisy.

„Takové práce se v celém systému metra provádějí soustavně a vždy tak, aby bezpečnost cestující veřejnosti nebyla zbytečně vystavována nebezpečí," prohlásila mluvčí dopravního podniku.

„VAROVALI PŘED NEBEZPEČÍM NA SCHODECH"

Policie nedokáže vysvětlit, jak oběť zdolala bezpečnostní zábrany a proč si nevšimla nápadně umístěných výstražných nápisů u paty samotného eskalátoru.

I když možnost vraždy dosud nebyla vyloučena, policejní vyšetřovatelé naznačují, že podle dosud zjištěných faktů je tato eventualita „vysoce nepravděpodobná".

Již před šesti měsíci byla vypracována zpráva varující před nebezpečím, které cestující veřejnosti hrozí v souvislosti se stavebními pracemi v metru.

(Pokračování na straně 4)

* *Poslanec proti „životu nebezpečným" stanicím* (viz str. 13)

Harry zasunul noviny do desek Odelu a vracel se do kanceláře. Jak to, že je Eden mrtvá? Snažil se nemyslet na dívku uvězněnou v pasti ocelového sarkofágu a marně se snažící z té tmy vyprostit. Bylo to absurdní, ale přál si, aby si byl udělal čas a koupil jí boty, po kterých toužila. Teď je pozdě. Když přišel ke svému stolu, čekalo ho překvapení. Na pohovce seděla Grace.

„Musela jsem přijít," řekla a vstala, když vstoupil. „Nemohlo to počkat."

„Zřejmě ne." Do dvou pohárků z umělé hmoty nalil kávu. Je mi líto, že tě moje sekretářka neohlásila, ale právě ji v metru našli mrtvou pod eskalátorem."

„Cože?" Šok byl na ní patrnější než na něm. „Jak se něco takového mohlo stát?"

„Nemám tušení. Možná si ji spletli se mnou. Noviny se už na to vrhly," podal jí je. Jako bych žil ve zlém snu. O tom jsi se mnou chtěla mluvit?"

Grace pomalu zvedla oči od titulku. „Znovu jsem zavolala paní Nahreeové. Není doma. Mluvila jsem s jejím synem."

„Kde je?"

„V nemocnici, Harry." Její hlas zněl tiše a vážně. Je slepá."

„Bohužel si to způsobila sama," doktor Clarke s pocitem viny naposled potáhl z cigarety a nedopalek odhodil do plného popelníku. „Pájkou. Její syn ji našel doma zabarikádovanou. Měla bolesti. Naříkala několik hodin, ale sousedé těm zvukům nevěnovali pozornost." Všichni tři stáli na vybetonované vyvýšené ploše vzadu za nemocnicí. Zjevně to bylo jediné místo, kde si mohli v klidu pohovořit. „Prohlížel jsem ji v sobotu ráno. Celý předcházející den byla pod sedativy. Dvakrát jsme ji operovali. Nejprve jsme odstranili poškozenou tkáň a při druhé operaci jsme se snažili zachránit sítnici. Doufali jsme, že na jedno oko bude zase vidět. Nepodařilo se to."

Grace ustoupila od zábradlí a přes lékařovo rameno upřeně hleděla na Harryho. Vypadala vyčerpaně.

„Takové případy se už vyskytly – nedá se říci, že by to bylo běžné, ale stává se to. Měli jsme tu lidi, kteří přišli o zrak prostě tím, že se dívali do slunce. Trvá to asi šest hodin, než k tomu dojde. V předchozích zaznamenaných případech se pacientovi zrak částečně vrátil, ale jen nakrátko, na den či dva. Potom následovala trvalá slepota.“

„Proč někdo takovou věc udělá?“ zeptal se Harry.

„Někdy to souvisí s náboženským fanatismem, i když nevím, jestli to platí i v tomto případě.“

„Kdy myslíte, že bude schopna mluvit?“

„Teď nespí, ale mohu dovolit jen návštěvu příbuzných. Něco povídá, ale není jí rozumět. Nasadili jsme velké dávky antibiotik, abychom minimalizovali nebezpečí infekce. Na očích se začínají vytvářet strupy. Jakmile se její stav stabilizuje, podrobí se psychoterapii.“

„Vy jste s ní mluvil?“ chtěl vědět Harry. „Máte představu, co si myslí?“

„Vypadá to, že je spokojena s tím, jak celá věc dopadla; právě to je na tom tak znepokojující. Z její strany to byl uvážený čin.“

„Ale jaký k tomu měla důvod?“

„Synovi řekla, že je to něco jako pojistka,“ odpověděl Clarke a ani si neuvědomoval, že z ohmatané krabičky v horní kapse vytahuje další cigaretu. „Říká, že to udělala, aby se zachránila před ďáblem.“

„Na můj vkus to začíná být moc divné. Co se proboha děje?“ nahlas uvažovala Grace, když se vraceli na parkoviště u nemocnice.

„Myslel jsem, že bys mi to mohla alespoň trochu vysvětlit,“ řekl Harry.

„Jak to?“

„Víš, celé to vlastně začalo u tebe.“ Musel se nějak zbavit pocitu frustrace. Východisko našel v nespravedlivém obvinění Grace.

„Tak já jsem to začala? Páni, to je ale fór.“ Nastoupila do kabiny nákladního auta a práskla dveřmi. „Za všechno může tvůj otec. Před čím utíkal?“ Rozzlobeně šlápla na plyn. „Když jsi takový sekáč, proč na to nepřijdeš sám?“

„Počkej! Poslyš, omlouvám se.“ Harry mával rukama před rozjíždějícím se autem. „Potřebuji, abys mi pomohla.“

Právě to Grace chtěla slyšet. „Povídej.“

„Musím se nějak dostat do Instant Image.“

Jak to chceš udělat? Brian Lack by tě teď nejraději viděl bradou vzhůru. Snad bychom se tam mohli v noci vloupat a prohledat mu stůl.“

„Zkusíme to nejdřív legálně,“ rozhodl Harry. „Začnu pracovat na zakázce pro Odel. Vyžádám si schůzku s Danielem Carmodym a zeptám se ho na firmu mého otce.“ Vylíčil jí, co mu pověděl Sharpe.

„To je rozumná řeč,“ souhlasila Grace a kývla na něho, ať nastoupí. Jestli se vážně máme dostat do trablů, tak rovnou můžeme začít odshora.“

22/Carmody

Sešli se po skončení pracovní doby v zasedací síni správní rady v sedmnáctém poschodí. Vedoucí pracovníci Odelu měli účast povinnou. Žádný z nich netušil, proč se schůze má konat v tak pozdní hodinu. Dokonce i starý Harwood neochotně souhlasil a zůstal sedět na vzdáleném konci stolu. Jedna židle zůstala prázdná. Ředitelé si zapalovali cigarety, čmárali do poznámkových bloků, povídali – dělali cokoli, jen aby zakryli fakt, že je zde drží někdo, jehož autorita je větší než jejich. Všechny hlavy se otočily, když se otevřely dvojité dveře a v nich se objevil Daniel Carmody.

Nový generální ředitel byl mimořádně vysoký hubený muž s šedočernými vlasy spletenými do malého elegantního copánku. Levé oko zářilo výraznou pronikavou modří; pravé, ačkoli odstín barvě levého celkem odpovídal, bylo mdlé a bez života, jak už barevné sklo bývá.

Daniel Carmody zaujal místo v čele stolu, z aktovky vytáhl černý kožený zápisník a odložil ji. Odměřeně kývl na pozdrav Harwoodovi a poté oslovil ostatní přítomné.

„Ujišťuji vás, pánové, že vám dnešní jednání nezabere mnoho času. Jak víte, další etapa našeho plánu na průnik do nových technologických oblastí má být zahájena počátkem července, tedy za necelé tři měsíce. Nicméně jsem se po pečlivém zvážení rozhodl začátek přesunout na příští měsíc.“ Jeho hlas měl blíže neurčitelný středoatlantický přízvuk.

Kolem stolu se ozývalo překvapené šeptání. „O takové věci nemůžete rozhodovat sám, Carmody,“ namítl jeden z ředitelů. „Zdaleka na to nejsme připraveni. A musí to odhlasovat rada.“

Carmody se po něm podíval. Jedno oko se pohnulo, druhé zůstalo v klidu. „Právě z tohoto důvodu jsem vás sem dnes pozval,“ pronesl pomalu. „Potřebuji váš souhlas a podporu, než celou akci spustíme.“

„Proč se to musí urychlit?“ zeptal se malý, plešatějící muž na levé straně stolu.

„Objevil se problém.“ Carmody zvedl černý zápisník. Na moment vypadal jako kazatel vyhrožující mukami pekelnými těm, kdo hřeší nemírným požíváním alkoholu. „Naše konkurence právě zveřejnila plány, které – pokud by se realizovaly – jim umožní rychlejší vstup na trhy v New Yorku a Hongkongu. Předběhli by nás přinejmenším o měsíc…“

„Skutečně? Nechce se mi tomu věřit. Od našich obchodních zástupců žádné takové zprávy nepřišly.“ Ten chraplavý hlas se ozval z opačného konce stolu. Sam Harwood byl hlavou společnosti řadu let a bez nehody ji provedl různými změnami, přejmenováními, sloučeními a připojeními jiných podniků. I v

jednasedmdesáti letech si dokázal udržet úctu a loajalitu zaměstnanců. A jako jediný u tohoto stolu byl schopen novému generálnímu řediteli říci do očí opačný názor.

„Možná vaši obchodní zástupci neznají trh tak dobře, jak si myslíte, pane Harwoode. Kurz akcií naší konkurence dnes odpoledne poskočil o několik bodů – jakmile oznámili plánované využití nové technologie optických vláken.“

Většinu vedoucích pracovníků Daniel Carmody vyváděl z míry. Přestože byl ve funkci teprve tři měsíce, jeho pýcha, přezíravý postoj k zaměstnancům i bezohlednost mu už nadělaly dost nepřátel. Ale nikdo nemohl popřít lukrativnost jeho nekonvenčních obchodních záměrů nebo prozíravost, s jakou zpracoval dlouhodobou strategii společnosti, která v konečném důsledku prospěje každému ze zaměstnanců Odelu.

„Zaručuji se, že každému řediteli dám k dispozici dokumenty svědčící o tom, že pokud nezačneme dříve, ztratíme vedoucí postavení, nedávno tak úspěšně získané.“ Carmody vstal, naklonil se a pevně opřel o stůl. „Vyrovnat se s novými, náročnějšími požadavky je obtížné, ale není to úkol nezvládnutelný. Naším největším problémem je strach. Vidím, že nikomu z vás se nevyhnul. Strach, že se rozšiřujeme příliš rychle, strach z neúspěchu. Proto jsem tady. Zbavit vás obav a nahradit je něčím, co zajisté všichni oceníte: razantním nástupem naší společnosti, který povede k vyšším ziskům.“

Znovu se posadil a pohlédl na Harwooda. „Staré metody nejsou vždy ty nejlepší,“ dodal po chvíli. „Nemůžeme jen tak sedět a čekat, jak trh zareaguje. Musíme zasáhnout tvrdě a rychle – a musíme jednat *okamžitě*.“

Než jeden ředitel za druhým vyšli ze zasedací síně, Carmody věděl, že jejich hlasy má v kapse. Představoval nový začátek, rádi ho neměli, ale důvěřovali mu. Měl sebedůvěru a schopnost dát nesourodé seskupení firmy dohromady a prezentovat je světu jako jeden celek. Brzy nebude v oboru úsek, kde by Odel nepůsobil – od vlastních studií, produkujících televizní pořady

pro prodej do satelitních sítí, až po tisk časopisů s přehledy televizních programů. Komplexní systém, od začátku do konce. Sen, který je na dosah. Když poslední z ředitelů prošel dvojitými dveřmi, Sam Harwood je zavřel.

„Chci si s tebou promluvit mezi čtyřma očima, Carmody.“ Opřel se o opěradlo křesla, aby odlehčil artritickým nohám. „Žádná ze sítí takové urychlení nechystá, a ty to víš. Chci znát skutečný důvod, proč najednou měníš termíny.“

„Myslím, že už o něm víš, Same.“ Carmody přistoupil ke starci o krok blíž a shlížel na něho ze své výše. „Před necelými dvěma týdny jsi s tím v podstatě souhlasil.“

„Měl jsem na vybranou? Říkal jsi, že je nezbytné, abychom se s tou…“ – hledal vhodný eufemismus, co kdyby někdo poslouchal za dveřmi – „tou nehodou náležitě vypořádali.“

„A to se také stalo, za to ti ručím.“ Gestem spíš znervózňujícím než uklidňujícím položil Harwoodovi na rameno kostnatou ruku. „Do zítřejší půlnoci bude poslední z účastníků odstraněn. Ale je tu nový problém, Same. Musíme koupit jednu firmu, a rychle.“ Carmody se vrátil ke své židli a nahlédl do zápisníku. „Obchod s videokazetami. Instant Image. Bůh ví, že ho nepotřebujeme, ale musí se to udělat.“

„Co když naši nabídku nepřijmou?“

„To už jsem vyřešil, Same. Dva z ředitelů na to nedávno doplatili. A ten zbývající je pro…“

„Chceš tím říci, že –“

„Sami si zvolili tragický konec. Ale nejdůležitější je, že další firmy už bez zjevného důvodu nakupovat nemůžeme. Uspíšením oficiálního začátku naší kampaně dokážu nežádoucí zájem o naše drobnější akvizice minimalizovat.“

„Ale proč právě Instant Image?“

„Dostali část dodávky.“

„Proboha, další.“ Harwood se sesul do křesla. „Kolik jich ještě bude?“

„Podle mých informací jich nemůže být mnoho. Už chápeš, proč to musíme udělat?“

„Dobrá, dobrá, ale žádné krveprolití, je to jasné?“

„To nemohu slíbit. Ale jakou roli v tom Odel hrál, nikdo odhalit nedokáže, tím si můžeš být jist.“

„Uvědomuješ si vůbec, jaká je to všechno špatnost?“ Harwood se rozkřičel a nedbal, jestli je někdo poslouchá. „Léta jsme naši společnost vedli v mezích slušnosti. Samozřejmě jsme chtěli zisky, ale měli jsme morální zásady. Všechno to bylo zbytečné?“

„Nekaž mi tu a nehraj si na svatouška,“ osopil se na něho Carmody. „Tak vy jste nikdy nikomu neublížili? Nikoho nepodrazili? Vést takový podnik, to je jako vést místní válku. Nemůžeš jít do bitvy, pokud nejsi srozuměn s tím, že něco zničíš. Rád bych ti něco připomněl, Same.“ Přiblížil svůj obličej k jeho. „Tahle společnost byla na pokraji úplného krachu, když jsem přišel s novým řešením. Vysvětlil jsem ti, co to bude vyžadovat, a ty jsi souhlasil. Věděl jsi, co všechno budu muset udělat, abychom uspěli. Líbily se ti plány na vertikální rozšíření, na proniknutí na mezinárodní trhy. Jak sis myslel, že toho dosáhneme? To je jen špička ledovce, Same. Jestli si myslíš, že jsem jednal nemilosrdně, tak jsi ještě neviděl *nic*. Neslyšel jsi našeho předsedu vlády? Máme volný trh. Každý sám za sebe. Tak to ber jako závody v běhu. Kdo má nezaslouženou výhodu, vyhrává – a mrzáci jsou ušlapáni.“

Pobaveně pozoroval Harwoodův vystrašený výraz. „Hlavu vzhůru, Same. V naší firmě žádní mrzáci nejsou. Invalidy nezaměstnáváme a vítězům poskytujeme prostor. Máme příležitost získat ohromné jmění. Odel bude působit na celém světě.“

Harwood se opřel v křesle, aby se dostal z blízkosti Carmodyho upřeného oka. Cítil, jak se mu pod žebry rozbušilo srdce. Nenadál se, že v tak vysokém věku ještě zažije opravdový strach. Carmody hlučně zaklapl aktovku.

„A teď k té malé společnosti. Bude potřeba podepsat pár dokumentů. Požádej někoho, ať je připraví…“ Ze dveří se na Harwooda usmál. „Co kdyby sis vzal dovolenou, až tohle skončí? Na nějakém pěkném tichém místě, kde můžeš na chvíli zapomenout, jaké to je stát v čele podniku?“

Starý muž v zasedací síni osaměl. Podíval se na ruce. Třásly se. Kdyby jen nebyl dovolil, aby se s nimi Carmodyho společnost spojila… Ale na lítost je pozdě. Něco s tím bude muset udělat. Musí Carmodyho zastavit dřív, než je všechny s sebou strhne do ohně pekelného. Při té myšlence se ušklíbl. Do pekla, přesně tam nás tahle cesta vede.

23/Kartotéka smrtelných úrazů

„Nehodlám ztrácet čas myšlenkou, že lidé umírají, protože je někdo proklel,“ rozhorlil se May a přibouchl zásuvku kartotéky. „Začínám se hrozit chvíle, kdy budu podávat hlášení o výsledcích vyšetřování. Jsem v rozpacích, když se o té teorii před někým jen zmíním. Kdyby to Hargreave věděl, asi by nás odtud vyhnal.“ Na moment zapomněl, s kým Longbrightová spí.

„Nechápu proč,“ namítla. „Sám má za sebou pár pěkně podivných případů. Třeba ten upír na Leicester Square. Masakr ve věži Telecomu. Vraždy v hotelu Savoy. Jestli by někdo měl mít pochopení pro netradiční řešení, tak je to on.“

„Že se zapletl s těmi potřeštěnci, je právě ten důvod, proč nebude chtít riskovat další zesměšnění před veřejností,“ řekl May. „Teď se podíváme na toho… Jak že se jmenuje?“ Luskl prsty ve vzduchu.

„Buckingham, Harry Buckingham.“

„Kolem něho v poslední době došlo ke čtyřem neobvyklým nehodám. Jen považ! Jeho otce zabije náklaďák, jeho sekretářka spadne pod eskalátor, zloděj jeho auta spáchá sebevraždu a

přítelkyni jeho otce přejede vlak. Ale jen jeden z těch čtyř – Coltis – u sebe měl kouzelný papír s údajnou kletbou. Škoda, že nemůžeme najít spojení mezi Buckinghamem a Dellem nebo Meadowsem. Co ti řekl, když sem přišel?“

„Nic, ačkoli si myslím, že ví víc, než nám říká.“ Longbrightová nahlédla do poznámek. May a seržantka připravili pro místní policejní počítačovou síť databázi pro vyhledávání, porovnávání a třídění zločinů. Každý byl zaznamenán spolu s popisem oběti a okolnostmi smrti. Nové případy, které vyhovovaly stanoveným kritériím, byly zařazovány do speciálně založené „kartotéky smrtelných úrazů“. Longbrightová a May měli v úmyslu ji při pátrání soustavně používat. Každá další relevantní informace se musí pečlivě prozkoumat, jestli od ní nevedou nějaké stopy dál.

Longbrightová zavřela malé okno na zadní stěně, aby déšť nestříkal na stůl, kam položila poznámkový blok. Vezme-li se v úvahu, že byl pátek dopoledne, na stanici kupodivu vládl klid.

„Kde je Arthur? Měla jsem dojem, že jsi mu říkal, aby přišel.“

Jel k dr. Kirkpatrickovi pro další informace o kletbách. Časem se vrátí. Stejně nemá smysl mu cokoli vysvětlovat o práci s počítačem. Před pár lety chodil – převážně proti své vůli – do kurzu zpracování textů; než jsme mu zakázali přiblížit se k počítačům, podařilo se mu vymazat několik důležitých souborů.“

„S panem Bryantem už spolupracuješ dlouho, že?“ Longbrightová pozorovala, jak May vkládá do kartotéky další údaje.

„Ano, jsme staří přátelé.“

„Slyšela jsem od některých lidí na oddělení, že to s ním nebývá lehké,“ odvážila se poznamenat. „Ale zdá se, že na tebe dá víc než na kohokoli jiného.“

„Hm, máme hodně společného. Aspoň jsme měli.“ May se na okamžik zamračil, jako kdyby si vzpomněl na něco

nepříjemného. „Poslední dobou je Arthur opravdu šťastný, jen když tvrdě pracuje.“ Začal zase psát. „Vždycky se to pozná, protože jinak v jednom kuse nad něčím běduje. Jak začne být milý, je radno mít se na pozoru.“ Podíval se do jejích poznámek. „Ta dívka pod eskalátorem. Nejdřív najdi výpověď opraváře, který schody spustil.“

„Už je v počítači.“ Longbrightová našla příslušný soubor a po obrazovce postupovaly jednotlivé texty. „Podle obou mužů zůstala mezi schody asi metr a půl dlouhá mezera.“

„Mohlo se stát, že se schody nad ní samy zavřely, když spadla dovnitř?“

Longbrightová mrkla do poznámek. „Prý ne.“

„Takže buď ji tam někdo zavřel, nebo to udělala sama. Právě se pohádala s přítelem…“

„Ale na stanici s ní už nešel.“

„A Buckingham taky nebyl nikde poblíž. Škoda.“

„Chceš, aby nám porovnali všechny případy z kartotéky? Otisky prstů, styčné body… Aby v laboratoři udělali další testy?“

„Nejde o to, jestli chci,“ povzdechl si May. „Dá to moc práce a vlastně už je na to pozdě. Pro odhalení zločinců je nejdůležitější, aby podstatné důkazy byly zajištěny hned na počátku vyšetřování. A u našich případů, které původně byly hlášeny ne jako vraždy, ale jako nehody, byl na místě činu kdekdo: pracovníci záchranné služby, strážníci, všude nadělali spousty otisků prstů a bot.“ Narovnal se na židli a protáhl unavené ruce. „Potřebujeme najít nějakou souvislost, třeba nepřímou. Je mi jedno, jak nepravděpodobně vypadá; jakmile se nový případ i jen vzdáleně vymyká z obvyklých mezí, chci ho mít tady v počítači.“ Na vteřinu se zamyslel. „A zavolej Harryho Buckinghama k dalšímu výslechu. Pokud to půjde, ještě dnes. A hezky dlouho ho tu zdrž.“ Longbrightová se usmála. „Bude mi potěšením.“

„Povězte mi, pane Buckinghame, je váš život vždycky takový, nebo je tak zlý jen v tomto týdnu?“ V seržantčině hlasu zaznívalo chladný tón, který tam při jejich minulém setkání nebyl.

„Prosím, říkejte mi Harry,“ povzdechl si. „Myslím, že by se to hodilo, když už se tak dobře známe.“ Prohlížel si vysoká špinavá okna vyšetřovací místnosti, do nichž bušil déšť. Longbrightová na sobě neměla uniformu, zato její chování zůstávalo škrobeně úřední. Šaty se změnily, přístup ne. Malá studená místnost se zelenými stěnami nenabízela přítomným žádné vizuální podněty. Prostý dřevěný stůl, dvě židle a zářivka. Harryho přivezli na stanici proti jeho vůli a čekal tam přes dvě a půl hodiny. Podíval se na hodinky. Brzy bude šest. Šéf zuřil, když ho z dalšího jednání se zákazníkem odvlekli na policii.

Kromě toho, že v práci nestihl udělat, co zamýšlel, se měl v sedm sejít v restauraci s Hilary, přednést svou zpověď, vysvětlit podivné chování v poslední době a poprosit o odpuštění hříchů.

„Musím přiznat, že nevím, kde začít, Harry.“ Longbrightová se prudce opřela o židli, která neudělala nic, čím by si takové zacházení vysloužila, a zkoumavě si ho prohlížela. „Zdá se, že jste klidný střed tornáda nešťastných událostí. Kolem vás krouží smrt.“ Její bezvadně namalované obočí se stáhlo a Longbrightová se přestala na židli houpat. „Kdyby se dal případ postavit na indiciích, měl byste na krku obvinění přinejmenším ze čtyř vražd. Místo našeho rozhovoru už by vám vytahovali tkaničky z bot.“

Harry došel k závěru, že nejlepší bude mlčet. I kdyby se jí pokusil něco vyprávět, stejně to k ničemu nepovede, jen ze sebe udělá hlupáka. Longbrightová s ním evidentně ještě neskončila.

Seržantka mu položila na paži pěstěnou ruku. „Harry, mohu se vás na něco zeptat? Děláte v reklamě. Co víte o statistice?“

Harry si odpověď pečlivě rozmyslel. „Dokážu vám říct, jak často vdané ženy pod pětadvacet mění značky pracích prostředků – a podobné věci.“

Jaká asi je statistická pravděpodobnost, že se právě vy dostanete do styku s tolika oběťmi neštěstí?“ Odtáhla ruku, narovnala se, ale oči s něj nespouštěla.

„Včetně Eden?“

„Víme, že ještě žila, když opraváři eskalátor spustili. Nevíme, jak nebo proč se dostala pod něj. Harry, potřebujeme, abyste nám pomohl. Naše hlídky obcházejí s dotazy dům od domu, laboratoř pracuje na rozboru krevních vzorků a porovnává textilní vlákna, technici hledají další otisky prstů, provádí se jedna komplexní pitva za druhou… A víte, co jsme zatím zjistili? Nic. A vy, ať se vám to líbí nebo ne, jste v tom až po uši. Bylo by vynikající, kdybyste mi řekl proč. Jestli jste v minulých dvou týdnech viděl cokoli neobvyklého, doufám, že vám váš smysl pro povinnost nedovolí, abyste si to nechal pro sebe. Protože nemáme nic – jen vyšetřujeme vraždy, u nichž není zcela jisté, že to vraždy byly. A našli jsme desítky stop, které nikam nevedou.“

Harry pohlédl do seržantčiných soustředěných oříškově hnědých očí a uvažoval, jestli se má zmínit o ďáblových kletbách. Ne, rozhodl se pevně. Ne, dokud nebude mít příležitost sám to dál prozkoumat. Je mi líto,“ zakroutil hlavou. „Nic neobvyklého mě nenapadá.“

„Nic neobvyklého.“ Změřila si ho nevěřícím pohledem. „Radši by vás něco napadnout mělo, protože pokud je někdo podezřelý, jste to vy.“

„Co když najdete důkaz, že někdo z těch lidí byl zavražděn?“

„Půjdete rovnou do vězení, Harry. Na motiv přijdeme až potom, až budete za mřížemi.“

„A co teď? Mohu jít?“ Vstal.

„Myslím, že ano,“ kývla na službu, aby otevřela dveře. „Ale, jak se říká ve filmech, nějaký čas neopouštějte město.“

„Máte mé slovo, seržantko.“

Harryho spořádaný svět se rozpadal. Když se před policejní stanicí snažil přivolat taxi, připadal si podivně dezorientovaný,

jako by ztrácel schopnost vnímat čas a prostor, jako by jeho život dostal impulz, který ho odtrhl od reality. Longbrightová měla pravdu – každý, kdo s ním přišel do styku, to odnesl. Je to s ním jako s Midasem – jenže ve smrtelně nebezpečné, převrácené podobě: čeho se dotkl, nezměnilo se ve zlato, ale v prach a popel.

Napadlo ho, že policie ví o setkání otce s paní Nahreeovou to odpoledne před smrtí. Ale Longbrightová neřekla nic o tom, co si ta stará paní způsobila. Možná to ještě neví. Dobře. Aspoň bude mít čas dostat se k jejímu synovi dřív než policie. Rozhodl se, že hned zítra po ránu navštíví klenotnictví, kde pan Nahree pracuje. A teď je čas sejít se s Hilary.

Viděl ji, jak sedí u stolu, smutně hledí do svého badoitu a čeká, až se objeví. Medově zlaté vlasy měla svázané do jakéhosi řeckého uzlu, pravděpodobně podle poslední módy. Když procházel kolem baru ke stolům, uslyšel zvuk, jak by unikala pára, a kdosi ho chytil za paži.

„Vypadá jako jedna z Hitchcockových filmových hvězd, Harry. Grace Kellyová nebo – ne, Tippi Hedrenová v *Marnie*, to je ono.“ Grace obdivně naklonila hlavu a znovu se posadila na barovou stoličku.

„Co ty tady děláš?“ zašeptal. „Proč mě sleduješ?“

„Neměj o sobě tak vysoké mínění. Jsem tu na skleničce se starým přítelem. Je to jen šťastná shoda okolností.“ Doufala, že zapomněl, jak se jednou zmínil o tom, kde Hilary ráda večeří. Grace si přebarvila vlasy na sytě kaštanovo a účes neměla zdaleka tak nápadný jako dřív. Šaty v barvě půlnoční modři zdůrazňovaly její štíhlou postavu a místo obvyklých martensek si vzala večerní lodičky na nízkém podpatku. Výsledek stál za to. Harry se přes několik stolů nervózně podíval na Hilary právě v okamžiku, kdy vzhlédla a přistihla ho, jak se nejasně rýsuje mezi kapradinami a zvědavě po ní pokukuje.

„Proboha, viděla mě. Musím jít.“

„Se mnou se nezdržuj.“

„S kým tu vlastně večeříš?“ zeptal se najednou podezíravě. „Tohle je drahá restaurace. Co máš za lubem?“

„Já?“ zeptala se nevinně a ukázala na sebe. „Pročpak si myslíš, že mám nějaké postranní úmysly?“

„Znám takové, jako jsi ty. Vždycky je mají.“

„Co se děje, Harry? Tebe znepokojuje pomyšlení, že jím v prudce elegantním podniku, kde míváš svá dostaveníčka? Nebo by podle tebe měl být rezervovaný výhradně pro ty, co si útratu mohou nechat připsat na účet výloh? Jak jsem řekla, přišla jsem na drink. Třeba jsem pouhý otrok, ale na gin s tonikem ještě mám.“

Jsi mladá žena plná protikladů,“ procedil Harry skrz zaťaté zuby, „a ohrožuješ můj vztah k mé snoubence.“

„Já? Tak to bys raději měl sundat ruku z mého ramene.“ Odstrčila ho, jako když z vany vyhání pavouka.

„Zkus *crepe de langouste,*“ volala za ním. „Četla jsem v časopise, že je vynikající.“

„Kdo to byl, ta zvláštní mladá dívka?“ zeptala se Hilary a nastavila mu k polibku chladnou tvář.

„Ale… Pracuje v naší agentuře. Jedna z písařek.“ Musel se soustředit, aby se mu podařilo rozbalit ubrousek, umělecky složený do tvaru labutě.

„Na to, že je písařka, spolu nějak moc dobře vycházíte.“

„Všichni jsou teď na mě hodní, po té tragédii, jistě si to dovedeš představit.“ Předstíral, že podrobně pročítá jídelní lístek.

„Ta dívka pod eskalátorem. Muselo to být hrozné.“ Neobvyklé okolnosti odchodů z tohoto světa se zřejmě staly stálým konverzačním námětem jejich večeří. Poznal, že Hilary se chystá přejít na jiné téma. „Nezapomněl jsi, doufám, že v neděli jdeme na oběd k mamince.“

„Jak bych mohl?“ odvětil Harry, který na to úplně zapomněl. Z úkrytu za jídelním lístkem pokradmu pozoroval Grace. Právě

si k ní přisedl vysoký, bledý muž v brýlích. Nahnul se k ní a zašeptal jí do ucha něco, co ji rozesmálo. Vypadal velice mladý. Harry se zamračil.

„Harry, ty mě neposloucháš. Ptala jsem se, jestli ti už dali nové auto."

„Ne, ne. Nedali." Jídelní lístek zavřel.

„Ale nebude to už dlouho trvat?" Do hlasu se jí vkradl naléhavý tón. Hilary neuměla řídit. Neviděla důvod, proč by se to měla učit, když ji mohou vozit jiní.

„Myslím, že ne. Ještě jsem o tom s nikým nemluvil."

„Ale to musíš, Harry. Proboha. Mohli by ti pak dát cokoli. Jestli nebude dost velké, tak do něj nesednu. Vůbec se ti to nepodobá, zanedbávat něco tak důležitého. Chováš se divně."

Na druhé straně restaurace se Grace omluvila svému společníkovi a zamířila na toaletu. Harry vstal. „Objednej mi, Hilary. Za minutku se vrátím. Příroda volá."

„Ale já nevím, co chceš," zvolala Hilary bezmocně.

„Harry, jestli tě tu najdou, vyhodí tě," varovala ho Grace se smíchem. „Co chceš?"

„Nechtěl jsem být nezdvořilý." Rozhlédl se přes umyvadla z růžového mramoru, aby se ujistil, že jsou sami. „Celé odpoledne jsem byl na policii. Chtějí mě obvinit ze čtyř vražd, ale nemají důkaz. Myslí si, že jedu v nějakém spiknutí. Kdo by v takové situaci nebyl nervózní? A sejít se dnes večer s Hilary byla chyba. Je tak –" Vyhlížel ve vzduchu to pravé slovo.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat," řekla Grace. „S lidmi, jako je ona, už jsem měla tu čest se setkat. Přehnaný zájem o plesy."

„O plesy?"

„O postavení ve společnosti. Asi jsi zvědavý, s kým tu jsem. Tím neříkám, že žárlíš. Všechno ti povím, až se příště sejdeme."

Dnešní schůzku připravila jako součást svého pátrání, ale nechtěla, aby to věděl. „Je mi líto, že tě zdrželi policajti, ovšem

divit se jim nemůžeš. Okolo tebe je nebezpečno. Co teď uděláš?“

„Jak to – co teď udělám? Myslel jsem, že mi pomáháš.“

„Jistě, ale teď ti pro změnu může pomoci ta tvoje ledová princezna.“

„Nechci, aby mi pomáhala.“

„Proč ne?“

„Chci tebe.“

Grace se opřela o zeď s růžovými dlaždičkami. „No ne, Harry,“ mile se usmála. „To je ale překvapení.“

Když se k ní přitiskl a políbil ji, za jejími zády se zapnula sušička rukou a zalila je horkým sálavým teplem.

„Zřejmě si myslíš, že jsem úplný hlupák,“ přivítala ho Hilary, když se vrátil ke stolu. Jídelní lístek ležel netknutý tam, kde ho nechal.

„Nevím, o čem mluvíš.“ Sedl si a nenuceně rozložil ubrousek na kolena.

„Viděla jsem tě, jak jdeš za tou kurvičkou na toaletu. Tvoje zoufalá touha po sexu tě už dohnala až tam? Na veřejnou toaletu? Nebo z tebe pomalu bude něco jako heterosexuální Joe Orton?“

„Nemluv hloupě, Hilary, jen jsem –“

„Nemám chuť poslouchat výmluvy, Harry. Vlastně ani nemám chuť na večeři.“ To bylo vážné. Vstala od stolu. „Bůh ví, že jsem byla varována. K takovým věcem vždycky dojde, když do luxusních podniků začnou pouštět kdekoho. Přines mi kožich, prosím.“

Grace na Harryho upřela udivené oči, když znovu procházel kolem baru. Bezmocně pokrčil rameny a pomohl Hilary do kožichu. Grace se otočila ke svému společníkovi na vedlejší stoličce a její obličej rozzářil široký triumfální úsměv.

24/Zákoník nenávisti

Pod ohromnou měděnou kupolí čítárny Britského muzea, kde dřív než on sedávali a pracovali Shaw i Marx, se Arthur Bryant posadil k jednomu z mahagonových stolků a čekal, až se objeví dr. Kirkpatrick. Paprsky odpoledního slunce kreslily kruh na podlaze, po níž tiše popojížděly vozíky s knihami. Mají zde víc než deset miliónů svazků, literaturu všech dob, kterou ctí a studují vědci a studenti z celého světa.

„Á, tady jsi!“ ozval se hlasitým jevištním šepotem Kirkpatrick. „Už jsem myslel, že budu muset té knihovnici pomoct. To to trvá, než člověku najdou, co potřebuje! A nic ty přihlouplé osoby nevyvede z klidu. Ale přece jen mám něco, co by tě mohlo zajímat.“ Posadil se vedle starého detektiva a na stůl položil půl tuctu tlustých knih.

„Řekni mi všechno, co o těch kletbách víš,“ požádal Bryant. „Ani mě tolik nezajímá, co se v nich píše, jako to, co s nimi souvisí.“ Bryant doufal, že mu paleograf pomůže odhadnout vlastnosti osoby, jejímž dílem kletby byly.

„Kde začneme? Runová symbolika je plná pověr a mýtů,“ začal vysvětlovat Kirkpatrick, a než otevřel první knihu, popotahoval se za prsty, až mu ve vyschlých kloubech praskalo. „Znalci tohoto jazyka tradičně vzbuzují velký strach. Jestli hledáš vraha, který děsí své oběti, pak je dobré začít tímhle.“ Rychle Arthurovi pod nosem převracel stránky objemného svazku. Vzduch kolem zhoustl jemným papírovým prachem a Arthur se nenápadně vysmrkal.

„Říkal jsi, že se užívaly různé abecedy.“

„Správně. Existuje společný základ tří systémů, anglického, německého a skandinávského. Slovu „runa“ je připisována řada významů. Původně znamenalo ‚rvát’, později dostalo význam ‚tajný nápis’ nebo ‚šeptem sdělené tajemství’. Tady máme před sebou *germánský futhark.* Má čtyřiadvacet písmem, tři skupiny

po osmi. Každá skupina se jmenuje *aettir* – to znamená ‚rodina', Rozdělení odpovídá třem božstvům."

„Takže v tom jsou zapleteni bohové?"

„Samozřejmě. Runy se všeobecně nejčastěji spojují s Odinem neboli Wodanem. To je bůh inspirace a bitev. Také moudrosti – a smrti. Anglické slovo ‚Wednesday' – středa – pochází z pojmenování ‚Wodanův den'."

„Dají se runy přeložit?"

„Není to snadné a já se tím nezabývám. Do dnešních dnů se zachovalo jen několik runových rukopisů. A protože pocházejí z různých koutů světa, je těžké každému symbolu přiřadit jediný význam."

„Netvrdil jsi, že ty znaky vzešly z jedné německé abecedy?"

„Přesně tak, ale germánská rasa cestovala po světě, na to nezapomínej. Původem jsou z Indie a Íránu, ovšem jejich kmeny žily také v Rakousku, na Islandu a mnohde jinde. A protože runy se psaly na kůru stromů, není divu, že se jich zachovalo málo."

„A jak došlo k tomu, že se začaly používat jako kletby?" zeptal se Bryant netrpělivě.

„Musíš brát v úvahu, čemu lidé kdy věřili. Křesťanství původně nahradilo pohanskou víru jen v horních vrstvách společnosti. Obyčejní lidé se drželi starých božstev. Ta ovládala jejich životy. Pohané chápali zlý skutek a nemoc jako příčinu a následek. Zlo bylo možné zahnat pomocí talismanů a talismany byly zase jenom runy. Zajišťovaly bezpečnost na cestách, dokonce se mohly použít pro vzkříšení mrtvých."

Bryant mu poklepal na rameno a jeho výklad přerušil. „Zase ses zatoulal, Kirkpatricku. Co se stalo s runovými nápisy?"

„Přešly do ilegality. Křesťanská církev jejich užívání zakázala. Dokonce se nesmělo vyslovit germánské slovo ‚Wednesday', ale runy přežily. Praktičtější části systému se udržely po celý středověk. Ale tradice run pomalu vymírala."

„Vlivem křesťanství?"

„Jen částečně. Vlastně to má jednodušší důvod. Přišla průmyslová revoluce. Znalost run vyžaduje nesmírně náročné studium. Ve větších městech už na to nikdo neměl čas.“

„A co na venkově?“

„Runy jsou symboly přírody. Proto, samozřejmě, v zemědělských oblastech trvalo déle, než zanikly. Pak se nic nedělo, až ve viktoriánské době se je lidé rozhodli oživit a dát jim okultní významy. Okultismus vzkvétal ve druhé polovině devatenáctého století. Transcendentální teorie spojovaly runy s Atlantidou, se světem duchů a s kdejakou bláznivou vírou. Ach, to byla doba nevědomosti a nespoutané imaginace! Ale potom přišla skutečně zlověstná změna.“ Bryant zbystřil pozornost. „Chtěl bys šálek čaje?“ zeptal se Kirkpatrick, z aktovky vytáhl termosku a do dvou pohárků naléval čaj.

„Runy si přisvojilo německé hnutí *Volkisch.* Slovo ‚Volk’ znamená národ, ale je to rasistický termín, který užívali árijci, právě ti, z nichž vzešel Hitler. Jejich organizace *Thule Gesellschaft* financovala pravicové skupiny a podněcovala v nich nenávist k Židům. Objevil se pojem čistá rasa. Nemusím ti říkat, kam až to vedlo. Něco ti ukážu.“

Navlékl si bílé bavlněné rukavice a opatrně uchopil desky z umělé hmoty, ve kterých byla kniha nevelkého formátu vázaná ve vrásčité hnědé kůži. Bryantovi stoupl do nosu kyselý pach.

„Co je to?“ zeptal se, když Kirkpatrick knihu otevřel a pozorně si prohlížel vakát.

„Lidská kůže, bohužel. Špatně zpracovaná. Dovolují mi vzít ji do ruky jen proto, že jsem ji knihovně v roce 1949 daroval. Tahle kniha obsahuje skutečný zákoník nenávisti, do detailu propracovaný plán zla.“

Bryanta při pohledu na knihu opustil klid. Kirkpatrick převracel listy, až došel ke kapitole, kterou hledal.

„Lidé o Hitlerově vztahu k okultismu většinou vědí, ale tady v tom seznamu jsou i jiná jména – Ernst Röhm, velitel oddílů SA, Rudolf Hess, führerův zástupce, Heinrich Himmler, velitel

SS. Hitlerův zájem o runy se projevil i v užívání hákového kříže a symbolu SS v podobě blesku. Ale kříž převrátil, takže se odvrací od slunce. Velká chyba.“

„To znamená, že možná hledáme člena nějaké extrémně pravicové organizace.“

„Je to pravděpodobné. Runy v naší společnosti přežívají jako jakýsi podzemní proud. Vezmi třeba graffiti; jde o ryzí projev kmenové příslušnosti. Mládež, která dnes pomalovává zdi složitými symboly, nepoužívá křivky. Samé přímky a úhly. Runy žijí dál. V průběhu věků vždycky najdou způsob, jak vyplout na povrch.“

„Musím tě požádat, abys mi připravil další podklady,“ řekl Bryant. „Napiš všechno, co jsi mi dnes řekl. Chci vypracovat psychologický profil toho člověka – nebo lidí, které hledáme.“

„S radostí,“ souhlasil Kirkpatrick a ukládal zrůdnou knihu zpátky do desek. „Ten úkol ti nezávidím.“

„Shromáždit a roztřídit materiál není tak těžké, když pracuješ systematicky,“ poznamenal Bryant a zavřel poznámkový blok.

„To jsem neměl na mysli. Chtěl jsem říct, že bude problém vůbec někoho přesvědčit, aby tě bral vážně. Teď už nejde jen o starý jazyk – zabíháš do okultismu.“

„Mohu-li být upřímný, drahý příteli, radši dělám tohle, než vyslýchám extremisty z organizace *National Front.* A to mě teď čeká. Díky za pomoc.“

Kirkpatrick se díval za detektivem, který pomalu odcházel napříč velkou čítárnou, a uvědomil si, že Bryantovi zapomněl vyložit, jak se runy předávají z generace na generaci. Řekl si, že to není důležité, odložil tu informaci na pozdější dobu a znovu se pohroužil do světa literatury.

25/Dokumentace zla

Původně měl Harry v úmyslu v sobotu brzy vstát a vyjít si na zdravotní procházku po mokrých zelených trávnících v Hampstead Heath. Slíbil si, že promyslí možnosti, jak svůj rozvrácený život vrátit do normálních kolejí. Ale když se vzbudil a slyšel, jak na okna ložnice dopadá prudký déšť, odhodlání bylo to tam. Události posledních čtrnácti dnů vyčerpaly jeho zásoby energie až do dna. Ještě nedávno se cítil bezpečný a se svou životní dráhou byl dokonale spokojen. Teď jako by nad ním získala moc nějaká zlovolná síla a ničila jednu ochrannou hradbu za druhou. Právě o tom uvažoval, když zazvonil telefon a ozvala se Grace. Překypovala elánem a jako obvykle ho zahrnula přívalem slov.

„Harry, vím, že můj hlas je asi to poslední, co chceš v sobotu po ránu slyšet…“

Po ránu? Podíval se na budík a zaúpěl. Půl osmé.

„Ale jestli něco neuděláme… Víš, pořád *říkáš,* abychom něco udělali, ale neděláme nic.“

„Dobré jitro, Grace.“

„Už jsi mluvil s někým z Odelu? Co kdybychom se vloupali Brianu Lackovi do kanceláře? To byl tvůj nápad, ne můj.“

„Pokládám telefon.“

„Neopovažuj se zavěsit!“

Harry už už chtěl položit sluchátko, ale rozmyslel si to. Stejně by zavolala znovu. „Poslyš, nevím, co to se mnou je. Už si ani nejsem jistý, jestli jsem se nezbláznil. Stalo se ze mě něco jako magnet, který přitahuje smrt.“

„Proto volám, abych ti pomohla.“

„Dobře, zkus přijít na to, co se mohla Beth Clevelandová před smrtí dovědět o mém otci.“

„Myslíš, že se zabila kvůli něčemu, co odhalila?“

„Napadá tě nějaký jiný důvod, proč by se normální žena postavila do cesty rozjetému rychlíku?“

„Ano. Možná ji Willieho smrt zasáhla víc, než se zdálo.“

„Ta možnost tu je. Grace, ještě ti zavolám.“
„Počkej, kam jdeš? Zase do postele?“
„Ne. Do klenotnictví.“

Když Harry dorazil na Regent Street, nevelké klenotnictví právě otevírali. Patřilo k těm prodejnám, o nichž se široce rozepisují časopisy rozdávané cestujícím v letadlech. Výlohy byly plné nevkusných drobností. Stříbrná štěňata se rozverně válela po zádech, zlaté galeony brázdily miniaturní moře z nablýskané mosazi a baleríny poseté diamanty imitovaly pózy Degasových tanečnic – kolem krku jim při tom visely symboly American Expressu. Hlavní dveře obchodu byly zavřené, ale bzučák vám dovolil vstoupit.

Pana Nahreea si nemohl s nikým splést. Úzkostlivé pohyby při aranžování dvou napodobenin georgiánských čajových konvic ve vitríně jako by vykonávaly ruce jeho matky. Když k němu obrátil vychrtlý obličej, Harry mu na očích poznal bezesné noci. Cítil, že není vítaným návštěvníkem, ale měl otázky, které musel položit.

„Pane Nahree, já jsem Harry Buckingham. Slyšel jsem o tragické nehodě vaší matky. Je mi to moc líto. Jak se jí daří?“ Odděloval je dlouhý pult, musel proto mluvit hlasitě. Napřáhl ruku, i když pochyboval, že ji pan Nahree přijme. Kupodivu ano.

„Pan Buckingham, ano. Matka říkala, že jste ji navštívil. Je jí tak dobře, jak se dá očekávat.“ Mladý muž nejistě uhnul pohledem. O setkání Harryho s matkou tedy ví, ale jeho chování zatím nenasvědčuje tomu, že by podléhal předsudkům. „Lékař dává jen malou naději, že bude znovu vidět, ale to vám, myslím, řekl.“

„Můžete mi povědět, co se stalo?“ zeptal se Harry. „Doktor Clarke mluvil velmi vágně.“

„Když jsem k ní přišel, měla zabarikádované dveře. Podařilo se mi dostat se dovnitř oknem. Chvílemi byla při vědomí. Když

jsem jí zvedl hlavu a uviděl ty oči… Na to nikdy nezapomenu. Ještě teď se jí nedokážu podívat do tváře. Včera jsem se jí ptal, proč to udělala. Prý kvůli tomu papíru od vašeho otce.“

„Počkejte, kvůli jakému papíru?“

„Řekla, že na něm byla jedna z ďáblových kleteb.“ Když pan Nahree viděl, jak se Harry vylekal, snažil se ho uklidnit. „Moje matka vždycky měla bujnou fantazii. Je ze starého světa, v jejím životě ještě působí duchové a démoni. Anglický životní styl je jí vzdálený.“

Harry začínal chápat, jak se paní Nahreeová cítí. Nadechl se. „Máte ten papír?“

„Bohužel ne. Spálila ho. Jako své oči.“

„Zmínil jste se o tom policii?“

„Jich se to netýká.“

„Moc se za tu otázku omlouvám, ale proč myslíte, že to udělala?“

„Bála se vidět,“ odpověděl pan Nahree klidně. „Čeho se bála? Duchů a démonů?“

„Doufal jsem, že to se dozvím od vás.“ Rozhovor byl pro pana Nahreea očividně bolestný. Jeho zdvořilý tón se vytrácel. Když pár kroků od nich prošel zákazník, ztišil hlas. „Pane Buckinghame, nevěřím, že tu tragédii zavinil váš otec. Nicméně dal mé matce do kapsy kabátu něco, co ji vyděsilo, když si to přečetla. Vyděsilo ji to tak strašně, že proti tomu musela něco podniknout, aby jí to neublížilo ještě víc.“

„Myslela si, že uvidí něco, co způsobí její smrt?“

„Vypadá to tak. Nechci být nezdvořilý, ale myslím, že my dva si už nemáme co říci.“ Obrátil se k vitríně a opět rozestavoval stříbrné čajové konvice.

„Neměli bychom zjistit, proč to vaše matka udělala?“ navrhl Harry, kterému šla mladíkova flegmatičnost na nervy.

„Psychologové se jí na to zeptají, až se uzdraví. Ale nebudou jí rozumět. Prostě byla v rozpoložení příhodném pro takový

násilný čin,“ odpověděl pan Nahree, stále obrácený k vitríně. „Stačilo setkat se s něčím, co uvedlo věci do pohybu.“

„Podle vás tedy poznala, co vidí, ať už to bylo cokoli?“

„Pane Buckinghame, je to stará paní. Vidí osudová znamení a nadpřirozené jevy všude kolem sebe. Tentokrát měla smůlu, že spatřila znamení s nějakým zvlášť hrozným význam.“ Vitrínu zavřel energičtěji, než sám chtěl. „A teď – prosím vás – prosím… Odejděte.“

„Už je dole hodinu. Ona snad nemá všech pět pohromadě.“ Frank Drake si vklínil sluchátko pod bradu a z novin vytrhával další zprávu. „Drží čestnou stráž u té své vzácné sbírky – a já abych zatím v čítárně uklízel svinčík a hlídal studenty, aby nám pod svetry neroznesli celou příruční knihovnu.“ U pultu se prodlužovala fronta čtenářů s vybranými knihami. Obvykle jim v sobotu chodila pomáhat celkem šikovná dívka, ale dnes se neukázala. „Nevím, co tam dole dělá.“

Dorothy stála ve sklepě knihovny a uvědomovala si děsivou tíhu slov, která ji obklopují. Jako by samo množství myšlenek v knihách kolem ní vytvářelo v místnosti vlastní gravitační pole. Trápilo ji, jak šířící se vlhkost ničí stránky všech letitých svazků, přesto neměla sílu odejít. Byly tu myšlenky schopné zapálit, ideje tak nebezpečné, že i v opisech způsobily nesmírné utrpení. Vybudování takové sbírky stálo lidské životy. Teorie obsažené v zárodečném stavu v jedné z knih byly o několik desetiletí později rozvíjeny v knize další a ještě později pečlivě rozpracovány v rukopisech, až nakonec vydaly své jedovaté plody. Sbírka, kterou její matka dokončila těsně před smrtí, nyní ležela ladem a v rozkladu. Její tajemství zůstávala skryta. Ale takový byl původní úmysl.

Ačkoli se sbírka při letmém pohledu jevila jako neškodná směs faktů srozumitelných jen zasvěceným, horlivému badateli odhalovala celý svět krutosti – z toho prostého důvodu, že byla

absolutně kompletní. Nebylo třeba bádat někde jinde, stačilo svědomitě pročíst knihy shromážděné mezi těmito zdmi. Jejich znalost, jakmile by jednou byly dokonale pochopeny a aplikovány, by zplodila takovou temnotu, že by do zpustlého světa už nikdy neproniklo světlo. Ta knihovna by dokázala zabíjet. Dorothy si tím byla jista. Přečetla mnohé z knih, které se tu tísnily na policích, ale ne všechny. Některé jí matka zakázala.

Sbírka obsahovala i tituly, jimž se s radostí vyhýbala. Příliš dobře se pamatovala, že se cítila provinile, když jako dítě chodila do knihovny prohlížet díla matkou výslovně zakázaná. Zvlášť si připomínala knihu, která nabízela paralelu mezi praktikami prastaré sekty alchymistů a jistými ukrutnostmi páchanými v nacistických koncentračních táborech. Při vzpomínce na tyto stránky i nyní cítila, jak jí do hrdla stoupá hořká žluč.

Tématem sbírky bylo zlo, jeho genealogie, šíření a obrana proti němu. Knihy samy o sobě nebyly zlé, jen o zlu soustřeďovaly fakta. Z tohoto hlediska zde byla Dorothy něčím víc než knihovnicí. Byla strážkyní. Odmítala zničit poklad shromážděný s takovým úsilím a stála jako jediná ochranná bariéra mezi nesmírnou mocí těchto znalostí a pošetilci světa.

Ale teď viděla, že lidé kolem ní se mění. Nepatrné, ve sbírce dávno předpovězené změny se nyní začínají uskutečňovat. Jak se století chýlilo ke konci, ze znepokojujících předpovědí v tisku a varovných signálů večerních televizních zpráv poznávala, že se k tomu vytvářejí podmínky. Blíží se čas, kdy bude třeba, aby knihovna obrátila zlo samo proti sobě.

Kdykoli do zapovězené sekce knihovny vstoupila, přepadl ji důvěrně známý svíravý pocit kolem žaludku. Byly i večery, kdy se jí zdávalo, že toto místo ožívá. Tentokrát se jí ve sklepě udělalo nevolno už při prvních krocích. Upřeně se zahleděla na tmavé řady polic a kladla si otázku, zda bez cizí pomoci dokáže přivolat síly v nich skryté. Věděla, že nastane doba, kdy jí nic jiného nezbude.

Snad se jí podaří získat někoho, kdo jí pomůže. Frank je na to příliš slabý, příliš nevěřící. Jen by Dorothy překážel a vystavoval se nebezpečí. Potřebuje osobnost, která má autoritu. Někoho, komu lidé porozumí a kdo pomůže zabránit blížící se zkáze. Jednou se to již podařilo, i když ne za jejího života.

Když zhasla holou žárovku a vyběhla po schodech, rozhodla se, že pomocníky získat musí. Zlo se šíří stejně rychle jako vlhké skvrny po sklepních zdech. Aby se jed podařilo vyrvat i s kořeny, musí se do díla zapojit bystřejší rozum a zdatnější tělo, než má ona.

26/Myšlení zločinců

DAILY TELEGRAPH

sobota, 25. dubna

REKORDNÍ POČET SEBEVRAŽD V LONDÝNĚ

Podle nové zprávy vypracované psychology Centrálního londýnského lékařského analytického úřadu počet úspěšných pokusů o sebevraždu stoupá a má se dále zvyšovat.

„Běžně dochází k nárůstu v období leden až březen," informuje dr. Marwan Al-Khafaji. „V temnějších a studenějších měsících se více lidí léčí z depresí, ale s příchodem jara jejich počet obvykle klesá. Letos jsme však zaznamenali alarmující vzestup úmrtnosti, zejména v obchodní sféře." Tato skutečnost je překvapující vzhledem k pozitivním ekonomickým faktorům, jako je například pevná libra nebo rostoucí objem exportu.

Lidé duševně pracující tradičně trpí stresem více než manuální pracovníci.

KVŮLI HAMBURGERŮM JE MOŽNÉ ZTRATIT CHUŤ ŽÍT

Zatímco lékaři jsou na rozpacích, jak tuto změnu vysvětlit, pan Michael McFee, konzervativní poslanec za Richmond, soudí, že na vině je špatná strava, zejména přílišná konzumace nekvalit ních potravin, která vede ke zvýšení hladiny cukru v krvi. Poslanec navrhuje, aby prodejny s rychlým občerstvením pomáhaly čelit depresím tím, že ke každému hamburgeru přibalí „přání dobré nálady od rána do večera“.
(Pokračování na str. 17)

Brian Lack nebral telefony.

Harry na jeho záznamníku nechal další vzkaz se žádostí o schůzku a vypravil se na Edenin pohřeb. Napadla ho smutná myšlenka, že v tomto měsíci vstupuje na hřbitov už po druhé, a to ho ještě čeká kremace Beth Clevelandové.

Vzhledem k záhadným okolnostem Edenina úmrtí a nenasytnému zájmu široké veřejnosti o podobné události se za kostelem v jednom hloučku sešlo několik zástupců seriózního tisku spolu s lovci senzací. Čekali, jestli některý z truchlících nepronese nějakou neopatrnou poznámku. Harry vzhlédl nad jejich hlavy a pozoroval, jak se nízko nad zemí válejí husté chuchvalce mraků a chystá se déšť, který tak chyběl na pohřbu jeho otce.

Zůstal na kraji hloučku, takže poznal drobné, tmavovlasé Edeniny rodiče, snad původem z Itálie. Tvář dívčiny matky nebylo za velkým bílým kapesníkem téměř vidět. Mladík, který s Eden chodil, stál kousek stranou a vyzývavě vzdoroval jejich nabroušeným pohledům. Měl tmavou bundu a úzké černé džíny, které byly jen malým ústupkem panující módě a tady budily pohoršení. Otcův utrápený výraz naznačoval, že podle něho Dexterův vztah k dceři přivodil její smrt. Harry se odvrátil. Zneklidňovalo ho, když viděl, že se pohřeb zřejmě bude konat v nepřátelské atmosféře.

Strohé kázání se v podstatě omezilo na obvyklá obecná tvrzení. O Edenině vášnivém zaujetí pro módu neřekl farář ani slovo. Zřejmě si zapomněl přečíst taktické instrukce. Když se dokonce zmínil příspěvcích do fondu pro vybudování kostelního

přístavku, kde se bude podávat káva, Harry znechuceně odešel. Minul nenápadnou postavu Johna Maye, který si jeho předčasný odchod neopomněl poznamenat.

Konečně mu v agentuře dali auto. Ford Granada v barvě prachu a s promáčknutými předními dveřmi. Snad ho chtěli potrestat za to, že poslední dobou se v práci objevuje jen občas. Zatímco se snažil vynechávající motor udržet v obrátkách, což v hustém provozu na hlavní třídě nebylo jednoduché, rozhodl se zajet do West Endu do Instant Image, ačkoli šance, že tam Brian Lack bude, byla mizivá.

Na Wardour Street, ucpané vozidly, začalo mrholit. Ve vstupní hale Instant Image se svítilo, a tak se rozhodl zaparkovat někde poblíž. Jediné místo, které zbývalo, bylo špatně přístupné. Když forda ze strany odřel o kontejner na odpadky, zaklel. Snažil se pro svou návštěvu vymyslet přijatelný důvod. Ve vrátnici nikdo nebyl. Právě hledal podnikový telefonní seznam, když ze zadního schodiště seběhl Brian Lack. Harry ho dostihl až u venkovních dveří. Brian se prudce otočil a Harryho si ostražitě měřil tak, jako by očekával útok.

Jeho zevnějšek se podstatně změnil. Zsinalý obličej ztratil výrazné rysy a ochablé svaly jako by na něm visely. Modré kruhy pod očima svědčily o bezesných nocích. Dokonce ani neměl „umělecký“ účes, kterým obvykle zakrýval pleš. Z nedbale zavřené aktovky v podpaží mu vyčnívaly papíry.

„Briane! Právě vás hledám,“ oslovil ho Harry s rádoby neodolatelným úsměvem. „Už se o té fúzi ví něco nového?“

Brian odtáhl ruku a měl se k odchodu. „Co tím myslíte – něco nového?“ Rázně vykročil po chodníku. Ale Harry ho dohonil a oba se zastavili v tmavých dveřích obchodu.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se Harry trochu výhružně. „Co je s tou transakcí?“

„Provedli jsme ji bez vás. Co jste čekal?“ Brian se snažil Harrymu vytrhnout, ale ten mu sevřel ruku ještě pevněji.

„Jak jste to mohli udělat? Podíl mého otce…“

„Podíl vašeho otce znamenal právě tolik jako podíl Beth Clevelandové.“

„Co tím chcete říci?“

„Podle pravidel mohlo ke sloučení dojít, protože se na něm shodla většina členů správní rady.“

„To znamená vy a Beth. Ale řekla vám, že změnila názor. Šla proti vám a vašim kamarádíčkům z Odelu, a teď je mrtvá. Uvědomujete si, co vlastně říkáte?“ Harry chytil Briana za klopu a tiskl ho ke zdi. „To nemělo být sloučení, viďte? Byl to prodej a k tomu přihodili úplatek, že? Ta nabídka byla pro majitele mnohem méně výhodná, než se na pohled zdálo.“

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ vypravil ze sebe vyděšený Brian, „Odel nám vyhrožuje, že se ten prodej uskutečnit musí, i když nabízejí už jen čtvrtinu původní částky…“

„Vyhrožují, Briane? Zbyl jste jen vy, koho je třeba přesvědčit. Ale vy jste přece byl všemi deseti pro.“

„Takhle jsem to nechtěl. Vy to nechápete. Musím jít, Buckinghame. A vás se to už netýká.“ Brian Lack byl jako zvíře chycené do pasti. Strach z něj přímo sálal.

„Proč jste jim to dovolil? Byly v tom jen peníze? Nebo vás nutili? Na zastrašování jsou zákony.“

„Opravdu o tom nemáte ani ponětí.“ Brian měl blízko k slzám. Zahanbeně zaklonil hlavu a hleděl k zatažené obloze. Část dlouhých vlasů, kterými zakrýval lysinu, mu spadla do očí. Jestli mě někdo z nich s vámi uvidí, je po mně.“

„Zabili Willieho a Beth,“ křičel mu Harry do obličeje, „kdo se jim postaví do cesty, zemře. To přece víte.“

„Ne, to není možné. Policie řekla, že Beth přišla na ty koleje…“

„Zapomeňte na to, co řekla policie. Někdo z Odelu ji dal zabít a vy se můžete vsadit, že jestli nebude po jejich, obviní z toho vás.“

„Musím jít.“ Brian se vzpíral, ale Harry ho držel pevně. „Tak se sejdeme později. Pomozte mi a já najdu způsob, jak pomoci vám.“

Chvíli se zdálo, že Brian o té nabídce vážně uvažuje, pak pomalu zakroutil hlavou. Jestli to udělám, dovědí se o tom.“

„Můj otec je mrtvý, Briane.“

„Myslíte, že to nevím?“ V návalu vzteku se mu na obličeji objevily skvrny a vyrazil se sebe: „Já byl jeho přítel a byl jsem mu zatraceně bližší než vy. Jste jeho syn, ale nikdy jste za ním ani nezašel! Vím o vás všechno.“

„Tak přede mnou neutíkejte,“ prosil Harry. „Můžeme jít, kam chcete. Nikdo nebude vědět, že jsme se setkali.“

„Musím si to promyslet.“

„Dobře, ale jestli mi nedáte vědět do zítřka touhle dobou, dám se do toho sám.“ Pustil klopu saka a ten člověk se od něho odtáhl.

„Udělám, co budu moci, ale všechno se změnilo,“ řekl a upravil si vlasy. „Tohle je velký *byznys*, větší, než si dovedete představit. Dostal jsem se mezi ně a viděl jsem, co dovedou.“

Harry pozoroval, jak Brian vyrazil ze dveří a rychle odchází. Zvažoval, co bude silnější – jeho loajalita k otci, nebo k novým majitelům Instant Image? Když se vracel k autu, snažil se seřadit si události tak, jak šly za sebou. Nemá ani zdání, proč Odel tu firmu tolik chce, ale zřejmě jsou odhodláni ke všemu. Vydírali Briana Lacka, donutili ho, aby je podporoval. Když měli v hrsti jeho, nabídli členům správní rady celé jmění, jen aby se transakce uskutečnila. Willie a Beth s ní v zásadě souhlasili. Právníci připravili kontrakty a všechno šlo hladce, dokud…

Dokdy? Co Willieho a Beth přimělo změnit názor, i když tím ohrozili vlastní životy? Harry věděl, že jestli odpověď nenajde co nejdřív, možná už nebude naživu nikdo, kdo by mu to mohl říci.

Jeden pohled do její bledé přísné tváře a Johnu Mayovi bylo jasné, že vrchní sestra nebude policii trpět žádné hlouposti. Nekompromisní linie jejích lícních kostí napovídala, že mu nedá víc času, než by poskytla každému jinému návštěvníkovi, který by se pokoušel vstoupit do jejího oddělení. V nemocnici věděli, že někdo od policie přijde, ale vrchní sestra rozhodně odmítla předem cokoli slíbit.

„Nejde pouze o Markův fyzický stav," řekla Mayovi. „Popáleniny pacienty mimořádně traumatizují. Může být hluboce zasažena jeho psychika. V této chvíli to zvládá docela dobře, ale nechci, aby ho něco vyvedlo z rovnováhy. Stejně není schopen mluvit. Plyny, kterých se nadýchal, způsobily bolestivý edém sliznice dýchacích cest. Tvoří se mu tam hnis."

„A jak to vypadá s popáleninami?" May věděl, že jestli utrpěl popáleniny třetího stupně, může ztráta tekutin vyvolat smrtelně nebezpečný šok oběhového systému.

„Rozhodli jsme se chirurgicky odstranit největší puchýře a později budeme muset provést transplantaci vlastní tkáně, ale nebezpečí infekce se podařilo minimalizovat. Bez anestetik by měl velké bolesti."

„Mohl bych ho jen na minutu vidět?" May pozvedl ruku, v níž držel desky. Jeho svědectví je pro vyšetřování naprosto nezbytné."

„To bohužel nepřichází v úvahu. Mark se teď podrobuje nové terapii. Dáváme mu neosporin." May pochopil – tento lék podporuje tvorbu strupů na popálených místech, ale po dobu jeho užívání musí být pacient chráněn před bakteriální infekcí. Což znamená, že May se k jeho výslechu nedostane, dokud nebude nebezpečí druhotné infekce zcela vyloučeno.

„Samozřejmě, sestřičko, uzdravení vašeho pacienta v žádném případě nehodlám ohrozit." May jí podal navštívenku. „Snad byste mi mohla zavolat, až podle vašeho názoru bude možné provést krátký výslech."

Když si byla vrchní sestra jista, že – jako kvočna svá kuřátka – pacienta úspěšně ochránila, podívala se na Maye přívětivěji, doprovodila ho po chodbě a slíbila mu, že sotva se chlapcův stav zlepší, okamžitě mu zavolá. May se k ní ještě ve dveřích obrátil.

„Jedno bych rád připomněl," řekl. Je velmi pravděpodobné, že Mark útočníka poznal. Našli ho v suterénu obchodu, tedy tam, požár vypukl; určitě všechno viděl. Jeho výpověď by mohla žháře, který ho chtěl nechat ve skladu uhořet, přivést do soudní síně…" Odmlčel se, aby sestra měla čas uvědomit si plný dosah jeho slov. „Podle mých zkušeností někdy může být bolest vyvolaná vzpomínkami na traumatický zážitek vykompenzována zadostiučiněním z toho, že zločinec byl vydán do rukou spravedlnosti. V tomto případě se domnívám, že stojí za to trochu riskovat. Zavolejte mi, prosím vás."

Před oddělením popálenin na něho čekala seržantka Longbrightová. Vyzvedla oficiální lékařskou zprávu a v ruce držela pestrobarevný balíček, který jí May svěřil.

„Nešlo to," povzdechl si. „Markova svědectví se hned tak nedočkáme."

Když odcházeli z nemocnice, déšť ještě zhoustl. Kruhový objezd v Hammersmithu byl jako vždycky sotva průjezdný.

„Bídné počasí," stěžoval si May. „Div že nežijeme pod vodou. Jestli tohle má být globální oteplování, tak mě moc zklamalo. A jak jste daleko s pátráním v tiskárnách obalů videokazet?"

„Většina už odpověděla. Nikdo si na objednávku od Della nevzpomíná. Ostatně obchody si obvykle obaly neobjednávají. Dostávají je od dodavatelů a ti jejich návrhy a výrobu zadávají malým filmovým studiím."

„Takže papír, který Dell držel v ruce, pocházel z nějaké filmové společnosti," usoudil May, když se mu se štěstím podařilo zařadit do proudu vozidel popojíždějících po King Street. „Za touhle stopou se vydáme příští týden. Odtud máme tak půl hodinky ke Gogovi a Magogovi."

„A co tam?“

„Speciální zásilka.“ May ukázal na barevný balíček. „Máme schůzku s Arthurem.“

Fitzrovia je jméno, které krátce před začátkem druhé světové války dostala oblast mezi Oxford Street a Euston Road; na východě ji ohraničují zčernalé georgiánské fasády Gower Street a na západě široká dopravní tepna Great Portland Street.

Vyrostla zde skleněná věž Telecomu, je tu Fitzroy Square, hezké náměstí s pěší zónou, které nazvali po synovi Karla Druhého. Fitzrovia je už celé desítky let domovem chudých spisovatelů a výtvarníků. Nedaleko od domu, v němž kdysi bydlel George Bernard Shaw, se nachází zajímavá anglická restaurace Gog a Magog. Jméno má po dvou obrech – válečnících, jejichž sochy zdobily radnici londýského City až do nočních náletů německého letectva v době bitvy o Anglii. Na stěnách restaurace visí mnoho reprodukcí starých grafických listů zobrazujících oba obry na válečném poli. Zdejší jídelní lístek je velmi bohatý, s úžasným sortimentem starých anglických pokrmů. Vzduch zde příjemně voní bylinkami a kořením, které se od edwardovských dob užívá jen zřídkakdy. To všechno lahodilo Bryantovu (ne však Mayovu) vkusu. Ovšem společný oběd si na onu deštivou sobotu nesmluvili proto, že by si to vyžádalo vyšetřování jejich případů, ale kvůli tomu, že Bryant měl narozeniny.

Jdete pozdě. To jsem si mohl myslet.“ Bryant vzhlédl od novin, když ho May a Longbrightová našli. Měl na sobě objemné hnědé sako, které budilo dojem, že si v něm naposledy někdo vyšel za Jiřího Pátého. „Vypadáte jako dvě utopené myši. Já vzdoruji počasí za pomoci velké sklenice whisky. Navrhuji vám, abyste mě napodobili.“ Kývl na číšníka.

„Na zdraví, na tvé skálopevné zdraví,“ pronesl May s pozvednutou sklenkou o několik minut později. „K tvým šedesátýmsed –“

„To by o mém stáří stačilo," skočil mu do řeči Bryant. „Tohle téma už je obehrané. Co jste mi koupili?" ukázal na balíček vedle seržantčiny židle.

„Radši bys mu ten dárek měla dát, Janice. Možná s ním pak bude řeč." May pozoroval kolegu, jak nožem na maso rozřezává balicí papír a pečlivě jako archeolog vyzvedávající z hrobu tělesné pozůstatky bere do ruky zarámovaný grafický list.

„Tedy, kamaráde," řekl skutečně dojatý Bryant, „to je ale nádhera. Kde jsi ho, prosím tě, objevil?" Ukazoval dárek Janice, která souhlasně přikyvovala. Obrázek, na kterém defilovaly postavy z oper Gilberta a Sullivana, se jmenoval *Over the Moon.*

„Kdybych ti to řekl, určitě bys tam šel a utratil celé jmění."

„Raději teď než za rok, kdy už budu v penzi."

„Nesmysl, Arthure. U policie budeš ještě za pět let, a ty to víš." V hovoru nastala trapná pauza. May se na Longbrightovou rozpačitě usmál, a aby se vyhnul pohledu na přítele, raději předstíral velký zájem o obsah jídelního lístku.

„Ale já už o ni zažádal, Johne."

„Cože?" Z Mayovy tváře zmizel úsměv. „Kdy?"

„Dneska. Slíbil jsem si, že o odchod do důchodu oficiálně požádám v den svých narozenin."

„Ale jsme uprostřed případu!" May zvedl hlas. „Nemůžeš jen tak utéct a nechat mě v tom."

„Uklidni se, nenechám tě ve štychu. Ten případ doděláme a pak půjdu. Nekaž mi narozeniny. Objednej láhev dobrého vína a rozepni si límeček. Jsi celý červený." Pozornost Longbrightové zase obrátil k jídelnímu lístku. „Musíte si dát pudink ze zvěřiny a jako zákusek něco s fíky, dovedou je skvěle připravovat. Všechny zdejší lahůdky ničí věnčité tepny, ale jsou prostě vynikající."

May se při obědě pokoušel Arthurovi jeho záměr rozmluvit a seržantka mu pomáhala. Usoudila, že bez Bryanta a Maye na oddělení by její povýšení na inspektorku mělo mnohem menší naději. Kolegové sice o jejích schopnostech nepochybují, ale

dlouholetý poměr se šéfem jí v tomhle směru neprospěje. Bryant však za svým rozhodnutím pevně stál.

„Dostanete se až tak daleko, že vám všechny těžké zločiny začnou připadat stejné," argumentoval. „Už si je nebudete brát tak k srdci jako dřív." Opatrně kroužil sklenicí s brandy. „Myšlení zločinců ztratilo originalitu, jen ničemnost a nebezpečnost zůstala. Je až deprimující, jak se dnešní lotři jeden druhému podobají. Kolik bezmyšlenkovité krutosti! A kolikrát se totéž děje znovu a znovu. Mladíčkové žijí v iluzi, že pácháním násilných činů a vandalismem napadají status quo, ale nedokáží tím nic víc, než že se stanou jeho součástí. Už nedochází ke zločinům z vášně, jen ze zášti a ignorance. Je čas, abych šel."

„Arthure, co tě znám, vždycky jsi nejvíc ze všeho obdivoval originálnost. Vybíral jsi pro nás zvláštní případy, záhady, se kterými si nikdo nechtěl komplikovat život. Vzpomínáš, jak jste s Hargreavem fantasticky vyřešili vraždy v hotelu Savoy? A jak tě málem zabili?"

„Ach, Savoy," zasnil se Bryant a vychutnával brandy. „Můj nejoblíbenější hotel. I teď tam mohu bydlet zadarmo, víš, je to takové gesto z vděčnosti. Opravdový unikát."

„Jako ty, Arthure."

„Nechme toho." Z kapsy vytáhl hodinky. Je víc, než jsem myslel. Za hodinu mám schůzku v Jižním Londýně. Další pátrání kolem Della, aby sis náhodou nemyslel, že jsem hodil flintu do žita." Vzal obrázek a opatrně jej vsunul do kapsy kabátu. „Kouzelný dárek. A taky vám moc děkuji za příjemný oběd."

„Tenhle víkend s sebou asi nebudeš nosit operátor," oklikou navrhoval May.

„To ne, asi ne," souhlasil Bryant v dobré náladě. „Dal jsem ho na nějaké vhodné místo a teď ho ne a ne najít. Třeba bude v pračce. Mohu vás někam svézt?"

„Ne, děkuji.“ Mayovi přeběhl mráz po zádech. „Půjdu na autobus a pak na metro.“

„Ty se vracíš na stanici?“ zeptala se Longbrightová překvapeně. May sice o soukromém životě nikdy nemluvil, ale Janice tušila pravý stav věcí. Jako mnoho jiných práci oddaných detektivů žádný neměl.

„Tak ahoj,“ rozloučil se Bryant. „Jestli mě někdo bude v pondělí potřebovat, jsem v knihovně a zkoumám, jak se přivolávají ďáblové.“ Plstěný klobouk, který dávno ztratil tvar, si narazil na hlavu téměř po uši.

Seržantka se na Maye tázavě podívala. Když se ve dveřích restaurace chystali vykročit do neustávajícího deště, ještě se Bryanta zeptala: Jak se k těm ďáblům dostaneme?“

„Díky schopnostem jedné obdivuhodné ženy,“ odpověděl a do očí se mu vrátil tajemný třpyt. „Zatímco váš počítač bude zaznamenávat všechny detaily zjištěné při vyšetřování, já vstoupím do říše nadpřirozených sil.“

„Arthure, opravdu není třeba z toho dělat hotové drama,“ prohodil May. „Máme dost problémů i bez toho, abychom pátrali ve světě duchů.“

„Tentokrát nám zprávy z laboratoře moc nepomohou, Johne.“ Bryant vyšel zpod plátěné stříšky nad vchodem a okraj klobouku stáhl ještě níž. „Dohodl jsem si konzultaci s expertem v mnohem méně uznávaném oboru.“

„S kým?“

Jedním z předních britských odborníků v oboru paranormální psychologie – i když si své postavení asi neuvědomuje, ale to je věc jiná. Možná se na ni pamatuješ. Dorothy Huxleyová. Zatím ahoj.“

„Nezdá se ti, že to přehání?“ zeptala se Longbrightová a společně s Mayem se dívala, jak Bryant mezi kapkami deště propadávajícími větvovím dubů odchází přes náměstí.

May se zamyšleně poškrábal na bradě. „Nevím. Vždycky to praktikujeme takhle; já se prokousávám nekonečnými stohy papíru a on se žene za nějakým fantastickým nápadem.“

„Tak takhle to děláte.“

„Zatím nám to pokaždé vyšlo. Nejlepší výsledky mají týmy, kde partneři spolupracují tak, že jeden druhého dokáže doplnit a dohromady nemají nedostatky. Já jsem realista,“ přiznal se trochu posmutněle. „On je snílek.“

27/Harry a Grace

Sobotní večer začal tím, že se Grace nedařilo domácím telefonem přemluvit Harryho, aby ji pustil do domu.

Když nakonec uvěřil, že Grace splní slovo a stráví noc na prahu, otevřel dveře pod podmínkou, že se nezdrží déle než deset minut. Jeho obavy byly oprávněné. Hilary totiž souhlasila se schůzkou, kde se pokusí o smír, a měla k němu přijít přesně v sedm třicet. Teď byla minuta po sedmé. Harry si spočítal, že po Graceině odchodu mu bude trvat dvacet minut, než z pokojů vyvětrá její příjemný, ale pozoruhodně vytrvalý parfém, takže na celý rozhovor zbývá deset, nebo spíš devět minut. Grace vpadla dovnitř, sotva otevřel dveře. Přebíhala z pokoje do pokoje a velikýma očima si vše prohlížela s rostoucím zděšením.

„V tomhle opravdu bydlíš, nebo tady máš ten nábytek pro televizní show?“

„Zůstat tu nemůžeš,“ řekl Harry energicky. „Hilary je na cestě sem a je to moje poslední šance dát věci do pořádku.“

„A co ten večer v restauraci, jak jsme se muchlali v romantickém koutku na dámské toaletě, to neznamenalo nic?“ Grace se po něm vyzývavě podívala a zamířila do kuchyně. „Lednice Gaggia, to jsem si mohla myslet!“

„Samozřejmě, že mi na tobě záleží,“ chlácholil ji Harry a spěchal za ní. „Ale s Hilary je to dávná záležitost. S její rodinou se známe…“

„Pěkně prostorná.“ Grace se zatvářila kysele a lednici zavřela. „Došlo ti mléko. Ale předpokládám, že ona ho nepije, leda odstředěné. Hlídá si linii. Takové ženy už pár minut po svatbě nabudou rozměrů hrocha. Nějak to souvisí s jejich metabolismem.“

„Grace, pustil jsem tě dovnitř, protože jsi tvrdila, že pro mě máš nějakou novinu. Tak ven s ní a já ti zítra zavolám.“

„Dobře.“ Posolila plátek celeru a kus z něj ukousla. „Ten chlap v restauraci – slíbila jsem, že ti povím, kdo to je. Jmenuje se Frank Drake. Chodili jsme spolu na Goldsmith’s College, škoda, že toho po roce nechal. Je trochu zvláštní, ale tenkrát jsme spolu docela dobře vycházeli.“

„Tak on je zvláštní – a vy jste se spřátelili?“ podotkl Harry jízlivě. „Neuvěřitelné!“ Mrkl na hodinky. Sedm patnáct.

„Poslouchej, Harry. Vyprávěla jsem mu, jaké máš problémy…“

„A nezapomněla ses zmínit, že jsem podezřelý z fascinujícího počtu vražd? Je mi líto, verdikt pokaždé zněl smrtelný úraz – ale policii to zřejmě nevadí.“

„V tom se mýlíš.“ Zalovila v ledničce a vytáhla další plátek celeru. „Frank zkoumá něco podobného. Myslí si, že policie o všem ví. Podle jeho názoru ta neštěstí tvoří celou síť a nejsme do toho zapleteni jen my, ale spousta lidí v Londýně.“

„A co dělá? Je soukromý detektiv?“

„Obyčejný knihovník. Ale je fakt chytrý a dovede dát věci do souvislostí, které jiní přehlédnou.“

„Tak proč je jen obyčejný knihovík? Proč není třeba na ministerstvu zdravotnictví?“ Hilary má přijít za osm minut. Ještě nikdy se neopozdila. Pokusil se nasměrovat Grace ke dveřím a uvažoval, jestli by vůni jejího parfému dokázal zdolat osvěžovač

vzduchu. Grace, tohle musím vyřešit sám, vždyť to vidíš. Ráno ti zavolám a vše prodiskutujeme.“

Grace si pevně držela pozici ve dveřích. „To říkáš teď,“ namítla, „ale nezavoláš mi, protože mi nevěříš.“

„Ale věřím,“ tvrdil Harry a v tom okamžiku se rozezněl bzučák domácího telefonu. Jenže někdy jdeš na věci moc –“

„Vypadá jako Marlene Dietrichová v *Modrém andělovi?* Nebo Katharine Hepburnová v *Bringing Up Baby?* Přiznej si, Harry, že ti naháním šílený strach. To je od domovních dveří.“ Pohnula se směrem k telefonu. „Mám ho vzít?“

„Ne!“ Harry přiskočil a zmáčkl tlačítko na zdi. „Kdo je?“

„Kdo by to tak mohl být, Harry?“ Hlas Hilary, zbavený hebkých tónů a barev, vycházel z kovového reproduktoru tak ostře, že by si o něj člověk mohl ořezávat tužky. „Leje jako z konve. Pusť mě dovnitř.“

„Ano, vydrž chviličku…“ Zoufale se obrátil ke Grace. „Zadem se dá vyjít ven. Běž, prosím tě,“ naléhal.

„Aha, vidím, že se spíš podobá Celii Johnsonové v *Brief Encounter*. To jsem si mohla myslet.“ Za nimi se znovu zuřivě ozval bzučák. Harry stiskl knoflík telefonu tak bázlivě, jako by čekal ránu elektrickým proudem.

„Harry, co tam proboha děláš? Moknu tady, otevři dveře!“

„Snažím se, Hilary, asi to nefunguje. Zkusilas do nich strčit?“ Pustil tlačítko dřív, než mohla odpovědět.

„Podívej se na to z jiného úhlu,“ apelovala Grace na jeho logiku. „V tuhle chvíli je Hilary velice přitažlivá, to musím uznat. Já ten typ znám. Ale plavovlasý dívčí vzhled brzy zhrubne, hořkost a trpkost zapustí kořeny a po několika částečně úspěšných kosmetických operacích, při nichž se to či ono zkrátí, zvedne nebo kolagenovým implantátem zpevní, zjistíš, že jsi připoután k hysterické naparáděné živé mrtvole trpící maniodepresívní psychózou.“

„Já nejsem zastánce násilných metod,“ procedil Harry mezi zuby, „ale jestli v příštích deseti sekundách nezmizíš nouzovým východem, tak tě tam shodím.“

Grace se dala na ústup a couvala k šíleně bzučícímu telefonu. „Počkej, jen ještě jednu otázku: strávila někdy Hilary pouhých deset minut tím, že ti nadšeně vyprávěla o knížce, kterou právě přečetla? Ano, nebo ne?“

To Harryho zaskočilo. Usilovně vzpomínal. „Ne. Má moc práce, než aby četla. Je ve výborech, kapitánkou tenisového –“

„A co hra, kterou právě viděla? Článek v novinách?“

„Máš pravdu,“ křičel. „Není žádný velký myslitel, ale kvůli tomu nemusí být špatný člověk.“

„Přesně to jsem si myslela. Ženské dokážou zázraky, pokud jde o mužskou sebeúctu. A jaká je pod tou hezkou tvářičkou?“

„Na to jsem ještě nepřišel.“

„Já jsem nemluvila o sexu, Harry.“

„Tak ona nemluvila o sexu, Harry!“ zahřměl telefon. Grace provinile odtáhla prst z tlačítka. Strkal ji ze dveří.

„Hilary, nevíš, o co jde,“ křičel do telefonu.

„Že ne? Řekni, je tohle tvoje nové služební auto, Harry?“ Z telefonu bylo slyšet řinčení skla. Doběhl k oknu právě včas, aby viděl, jak Hilary lahví od mléka rozbíjí přední sklo granady, jako by křtila nově postavenou loď. Pak na vratkých vysokých podpatcích bez sebe vzteky vyrazila do deště.

Harry pomalu přešel k pohovce, sedl si a dal si hlavu do dlaní. „Myslím, že bys raději měla jít,“ jeho hlas zněl přes propletené prsty tlumeně. „Pokud tady ovšem nechceš ještě před tím založit požár.“

„Mám lepší nápad.“ Přes hlavu si stáhla svetr, klekla si k Harrymu a hladila mu ruce. Jsme zodpovědní dospělí lidé. Tvou neschopnost vypořádat se se vztahy mezi dospělými jedinci prodiskutujeme v ložnici.“

Harry jen stěží uvěřil, že mezi jejími bleskově se měnícími náladami může být i náhlý posun tímto směrem. Ale ještě těžší

bylo uvěřit, že s jejím návrhem tak rychle souhlasil. Když o sobotním večeru později uvažoval, unikla mu poznámka, zda Grace snad celé to setkání nějak nenaplánovala. Ujistila ho, že ne, a tím celá věc skončila. Večer plynul v něžnostech a záhadných úsměvech, zatímco Grace odkládala svůj image asexuálního větroplacha a vžívala se do role zodpovědné dospělé ženy. Zdálo se, že Harryho sexuální technika sotva sahá dál než po rezignované tiché podvolení se, ale to se snad dalo přičíst na vrub okolnostem.

Harry spal na zádech, Grace mu ležela na rameni a dýchala v rytmu jeho srdce. Pomalu si začínala uvědomovat, že telefon, třpytivá věcička z chromu a plexiskla, přidušeně pípá. Odtáhla se od Harryho, a když zjistila, že ještě spí, zvedla sluchátko.

„Harry, probuď se. Chce s tebou mluvit.“ Třásla s ním, dokud neotevřel aspoň jedno oko.

„Kdo?“

„Brian Lack. Zdá se, že je to vážné.“

Posadil se a vzal jí z ruky sluchátko. Hlas na druhém konci linky spustil dřív, než ho Harry mohl slyšet.

„… s někým mluvit a musíte to být vy. Kolik je hodin? Půl jedenácté. Můžeme se sejít v jedenáct? Uděláte to pro mě? Musí to být dnes v noci, víte, a čím dřív, tím líp…“ Mluvil a mluvil, zmatený a nervózní.

Harry se ho pokoušel přerušit: „Briane, co se děje? Jste doma?“

„Ne, ne, tam nemohu, to by bylo to nejhorší místo. Jsem ve West Endu, v kanceláři. Doma je to příliš riskantní, nemůžu jet přes město, je to moc daleko…“ Harry nepochyboval, že poslouchá člověka, který je ve smrtelném nebezpečí nebo je zmaten do té míry, že takové hrozbě věří.

„Proboha, Briane, mluvte pomaleji, nerozumím vám. Poslyšte, mohu tam být za půl hodiny.“

„Ne, nechoďte sem, setkáme se někde na volné ploše, kde bude světlo a bezpečno, i když docela bezpečno není nikde. Měl jsem se s tím někomu svěřit už dřív, ale kdo by to pochopil? Nikdo by mi neuvěřil. Tak dokonale to mají vymyšleno! Danielu Carmodymu přece naslouchá vláda. Na jeho straně stojí celá legislativa. Má úctu veřejnosti. Víte, co se o něm říká. Je to prý živoucí důkaz, že kapitalismus se o lidi stará. Pochopitelně jsme mu důvěřovali. Jak jsem to měl vědět?“

„Co vědět? Co víte?“

„Něco takového jako zodpovědnost před společností neexistuje. Ne, mohou si dělat, co chtějí, a nic se jim nestane. Poprask v novinách, dočasný pokles kursu akcií, ale ve skutečnosti se nestane nic. Nezaplatí to životem jako my. Zabít mohou, ale zemřít ne. Mít moc je jako být nesmrtelný.“

„Briane, povíte mi to, až se sejdeme. Přijdu… Nezavěšujte, prosím.“ Zakryl rukou mluvítko telefonu a obrátil se ke Grace.

„Dobře osvětlené místo blízko Soho, otevřená plocha, někde, kde je vidět, kdo se blíží.“

„Trafalgarské náměstí.“

„Briane, sejdeme se uprostřed Trafalgarského náměstí a promluvíme si o tom. Myslíte, že je to dost rušné místo?“

Z druhého konce linky bylo slyšet úlevný vzdech. „Dobře, Harry, ale kdy? Za jak dlouho? Možná mě sledují. Každý krok, který udělám, je nebezpečný.“

„Zkusím se tam dostat za dvacet minut.“

„Uvěříte mi?“

„Budu se snažit, Briane, budu se snažit.“

Přes Graceiny protesty o tři minuty později odešel z bytu sám, vymáčkl, co z předního skla granady ještě zbývalo, a vyjel směrem k West Endu. Palubní desku a obličej mu zaplavovaly proudy deště.

28/Kořist

Brian Lack se zastavil pod šelestícími platany na západní straně náměstí a odhadoval situaci. Plocha kolem tichých vodotrysků byla téměř opuštěná stejně jako chodníky a schodiště, která k nim vedla od Národní galerie. Když náměstí obcházel, držel se co možná nejblíže u platanů a nepřestával vyhlížet zlověstná znamení. Dokonce i obvyklý houf před budovou patřící Jihoafrické republice byl dnes mnohem menší než jindy. Hrstka studentů a jediný strážník bděli na osamělé noční hlídce tam, kde se kdysi proti žulovým vodotryskům tyčil štukem zdobený luxusní hotel Morley.

Jak se Brian Lack plížil ze stínu do stínu, nečekaný větřík se mu studenými prsty zezadu opřel do saka. Lekl se a vystrašeně ohlédl; nic podezřelého neobjevil. Podél jižní strany náměstí stála řada dvouposchoďových autobusů: jako mohutní sloni trpělivě čekaly, až budou moci jeden za druhým projet do ulice Whitehall. Ticho na náměstí Brianovi připadalo neobvyklé, ale nebylo nevítané, protože zmenšovalo nebezpečí nenadálého útoku. Vyplašil asi tucet ucouraných holubů, až popoběhli k odpadkovému koši přeplněnému kartony a sáčky od hamburgerů a pražené kukuřice. Pod umně propletenými prameny vlasů ho svědila holá kůže. Znovu se podíval na hodinky. Neměl by tu Harry už být? Možná přijel, stojí nahoře na terase a rozhlíží se po náměstí. Ale přece by zavolal, zvedl ruku, aby ho na dálku poznal?

Brian si nasadil brýle, které někdy nosil, když usedal za volant, a horizont rázem získal ostré obrysy. Necelých sto metrů před ním stál velkolepý kanelovaný korintský sloup, ze kterého na Londýn shlíží lord Nelson. Uvědomil se, že se teď dívá na jeden z basreliéfů na podstavci sloupu, na scénu zobrazující bitvu na Nilu. U nohou mu cosi zapípalo a tragikomický jednooký holub se odbelhal o kousek dál.

Brian zvedl obličej k obloze. Ve světle lampy veřejného osvětlení se jeho čelo zalesklo. Nikdo tu není. Ale mohou ho sledovat z okolních budov. V kterémkoli z těch tmavých oken se může ukázat postava skloněná nad puškou. Jak snadným cílem uprostřed náměstí je! Co ví, stačí na to, aby ho dali zabít. Jsou myšlenky na ostřelovače jen šílené představy, nebo zatímco tu stojí a v tichu uvažuje o svém osudu, uplývají poslední momenty jeho života? Přitiskl si prsty k čelu. Bolest v něm vystřelovala, jako by ho stahovaly kovové obruče. Musel vynakládat všechny síly, aby dokázal myslet, měl jasnou hlavu a upamatoval se na dnešní večer.

Doma nemohl vydržet, raději šel do kanceláře. Najednou seděl na staré židli Willieho Buckinghama a s pocitem viny se díval na jeho psací stůl. Pár věcí, které tu po něm zůstaly, si chudák Beth odnesla po jeho pohřbu.

Brian vzpomínal na tu noc, kdy se pohádali. Willie se před něj postavil a žádal vysvětlení. Zpočátku se pokoušel předstírat, že o ničem neví, ale brzo se ukázalo, jak dobře Willie zná pravý stav věcí. Všiml si totiž bílého růžku, který vykukoval z dolní zásuvky Brianova stolu. Normálně by si hleděl svého, řekl, ale tentokrát po pomačkaném papírku sáhl. Narovnal se mu v ruce a objevilo se jen několik řádek, jen poznámka s rozborem chyby v evidenci majetku. Nic významného, a přece…

Willie Buckingham vždycky přiznával, že myslí jako byrokrat. Byla to jeho přednost i slabina. Někteří byli přesvědčeni, že je malicherný, ale on věděl, jak je důležité věnovat pozornost detailům. Proto si také pamatoval čísla všech došlých dodávek. Ta, jejíž číslo bylo na pomačkaném papírku, podle něj neexistovala.

Willie zašel do skladu. Prohledal bedny a tu „neexistující“ dodávku našel. O pár kroků dál bylo o zeď opřené páčidlo. Vzal je, vzepřel o okraj víka a přitlačil. Snadno ji otevřel. Obsah bedny ho nejdřív zklamal, ale vzbudil jeho podezření. A pak se stalo něco mnohem horšího…

Nějaký zvuk. Hned za zády. A Trafalgarské náměstí stále zelo prázdnotou. Vánek čeřil vodu v nádržích vodotrysků. Všechny autobusy už zahnuly do Whitehallu a Strandu, nahoru po Charing Cross Road a Pall Mall. Listy platanů se před ním roztančily. Nad hlavou mu rychle běžely mraky a odrážely záři velkoměsta. Zahleděl se vzhůru, až málem ztratil rovnováhu a upadl na dláždění, po kterém se prohánět vítr. V dálce podél žulových kvádrů na okraji terasy běžela tmavá postava, jako šipka přeletěla přes vozovku u kostela St. Martin-in-the-Fields a byla ta tam.

Po Harrym ani vidu ani slechu. Co dělat? Nikde není bezpečno. Jak se dostane domů, jestli se Harry neobjeví? Zíral na hodinky jako opilec, který se snaží rozpoznat malou ručičku od velké. Je krátce po jedenácté. Autobusy ještě jezdí. Také nejsou bezpečné. Nevíte, kdo vedle vás sedí. Najednou zjistil, že stojí u samého okraje vodotrysku. Sklonil se a studenou vodou si opláchl obličej. Šok mu pomohl uvědomit si iracionálnost jeho paranoie. Ještě pět minut a půjde domů. Na náměstí je ticho, dokonce ustal i dopravní ruch. Zaskřípění. Co to bylo? Dřevo? Kov?

A znovu.

Zprudka dosedl na hranu nádrže a pozorně naslouchal. Ozvalo se to znovu. Následovala další a další kovová zaúpění, jako když kvílí lešení ve větru nebo jako když sténá ocelová loď, kterou se rozbouřené moře snaží rozervat na kusy. Zvedl oči k náměstí před sebou. Nelsonův sloup, symbol stálosti, více než padesát pět metrů historické racionality; u jeho podstavce čtyři bronzoví lvi od Edwina Landseera, každý z nich vysoký jako dva dospělí muži, každý šest metrů dlouhý a každý tak pyšný a nemilosrdný, jako kdysi byla tato říše.

Pozoroval je. Znenadání jeden z nich otočil hlavu a podíval se po něm.

Brian vytřeštil oči, až ho v nich začalo pálit. Lev se nehýbal, ale vytrvale na něj upíral prázdný bronzový pohled. Čeká, až se

dám na útěk. Brian zadržel dech a neodvažoval se pohnout. Zaúpění kovu k němu dolétlo znovu a před jeho vyděšenýma očima se lev pomalu zvedl z piedestalu, chvíli stál a potom seskočil na dlážděnı́. Skřípání kovu opět prořízlo vzduch, když mohutnou hlavu zvedl druhý lev a strnulým pohledem zíral týmž směrem.

Brianovi se hlasitě rozbušilo srdce; šelmy už určitě jeho stopu zvětřily. Všichni čtyři lvi zvolna slezli z podstavce pomníku a vydali se přes náměstí směrem k němu. Obrovskými bronzovými tlapami opatrně našlapovali na dlažební kameny jako koťata zkoušející první krůčky.

Ale tohle nebyla koťata. Jediný pohled do jejich chladných očí ho přesvědčil, že zachytili jeho pach a stahují se kolem kořisti. Náměstím se rozléhaly dunivé a skřípavé zvuky. Jak se lvi blížili, jejich dutá těla kovový hřmot ještě znásobovala. Brian odskočil od vodotrysku a běžel na východní stranu Trafalgarského náměstí k budově Jihoafrické republiky. I teď před ní stál hlouček studentů. Proč neodhodili transparenty a neutekli? Zdálo se, že přibližující se masožravé šelmy neberou na vědomí. K nebi se vznesl nový zvuk; okolní vzduch rozechvěl dutý hluboký tón. Jeden ze lvů otevřel tlamu a zařval na letící oblaka, jako by se dožadoval, aby se otevřely brány nebeské.

Když Brian doběhl k zábradlí lemujícímu vozovku, uklouzl, padl k zemi jako kámen, odřel si dlaně a na kolenou si roztrhl kalhoty. Lvi větřící lidskou stopu zvedli vysoko hlavy a zezadu se přibližovali. Vůdce smečky, který ze svého vyvýšeného místa vstal první, se zastavil. Když si sedal, bronz zaskřípěl a na hladké lví kůži se matně zaleskla světla. Čekal, až Brian vstane. Ze lvích nozder vycházel slabý proud vzduchu jako vítr z větrací šachty. Ostatní lvi se shromáždili v uctivé vzdálenosti za ním. Pohrdají tím kňourajícím tvorem, který před nimi leží. Chtějí, aby zemřel jako muž. Brian potlačil vzlyky deroucí se mu z

hrdla, postavil se na roztřesené nohy a zkrvavené dlaně si otřel o sako. Pak se rozběhl.

Zachytil se zábradlí a podlezl jej. Už chtěl zamířit do bezpečí na druhé straně vozovky, když se dopustil chyby. Ohlédl se. První lev stačil překročit zábradlí. Z jeho očí se ve stínu větrem rozhoupaných větví platanů stala bílá světla, tak jasná, že Brian pohled na ně nevydržel. Couvl, klopýtl, z rozšklebené lví tlamy se vydral hrozivý řev a on věděl, že to je poslední zvuk, který v životě slyší.

Zvíře mu zmizelo z očí, když na něj dopadla jeho obrovská přední tlapa. Stačil jediný úder, aby měl místo nohou beztvarou kaši. Ještě vnímal, že hlavou narazil na chodník, a pokusil se odkutálet dál po povrchu vozovky. Zděsil se k smrti, když viděl, jak se horní polovina jeho těla odděluje od rozmačkaných nohou. Tlapa dopadla podruhé, a když pod prudkým nárazem jeho lebka pukla jako vodní meloun, noc pro něho přestala existovat.

Policista si ho zpočátku vůbec nevšiml.

Harry se na Trafalgarské náměstí dostal přesně za pětadvacet minut po telefonátu Briana Lacka. U budovy Jihoafrické republiky uviděl policejní kordon, dva sanitní vozy, několik policejních aut s vysílačkami a zástup zvědavců libujících si v neštěstí bližních. Jakmile zahlédl plachty, které přikrývaly – nebo spíše měly přikrýt – to, co zbylo z lidského těla, věděl, že se dívá na mrtvolu Briana Lacka. Stejné boty a sako měl na sobě při jejich posledním setkání.

„Já toho muže znám," zavolal Harry na nepozorného mladého strážníka. „Co se mu stalo?"

„Vběhl rovnou pod kola," odpověděl jeden z demonstrantů proti apartheidu. „Celé jsme to viděli… Autobus troubil a blikal na něj, ale on si toho vůbec nevšímal. Tak na něj najel. Nemohl včas zastavit." Policista položil těžkou ruku na rameno studenta sotva o rok mladšího, než byl on sám. „Chlapče, budeme od tebe

potřebovat výpověď.“ Protestující studenty nesnášel. Obrátil se k Harrymu. „Říkáte, že toho chlapa znáte?“

Harry si rázem uvědomil delikátnost své situace a o krok ucouvl. „Ne, zmýlil jsem se.“

Policista na něj sice volal, ale Harry se nenápadně a co možná nejrychleji vracel k autu.

29/Přemíra informací

Seržantka Longbrightová zvedla telefon už po druhém zazvonění. Posadila se na posteli a rozsvítila. Janice, omlouvám se, že volám tak pozdě.“

„To je v pořádku. Kolik je hodin?“

„Půl třetí,“ odpověděl John May. „Jde o našeho nejdůležitějšího svědka, popáleného Marka Ashdowna. Právě mi telefonovali z nemocnice. Je mrtvý. Řekl jsem jim, ať se ničeho nedotýkají, dokud nepřijdeme.“

„No tohle! Vypadalo to přece, že se uzdravuje?“

„Přesně tak. Podle nich je to sebevražda.“

„Jak se to mohlo stát?“ Ramenem si přidržovala sluchátko u ucha a opatrně vyklouzla z postele. Dávala pozor, aby nevzbudila Iana Hargreavea. „Myslela jsem, že ho drží pod sedativy.“

„Dávkují uspávací prostředky tak, aby maximálně snížili možnost vážného traumatu.“

„Mohl působení léků překonat vůli? Byl by toho schopen?“

„Buď to, nebo ho něco muselo hrozně vystrašit.“ May se odmlčel. Janice, přestávám se v tom orientovat. Vymyká se nám to z ruky.“

„Už jsi mluvil s Arthurem?“

„Ne. Touhle částí případu se nezabývá. Chci, aby ho nic nerozptylovalo a mohl sledovat vlastní stopy a ověřovat své teorie.“

„Dobrá.“ Zamyslela se a volnou rukou si pročesávala husté nepoddajné vlasy. Neděle nezačíná právě nejlíp.

„Mám se pro tebe cestou do nemocnice zastavit?“

„Za dvacet minut.“ A telefon oněměl.

Ošetřovatelka rozpačitě přešlapovala ve dveřích, jako kdyby se zdráhala vpustit je dovnitř. Seržantčin starý konfekční kabát do deště zanechával na vykachlíčkované podlaze loužičky. Ve slabém světle chodby vypadala jako filmová hvězda ze zapomenutého thrilleru. John May vstoupil do pokoje první, za ním vešla i ona.

Tělo s rozhozenýma nohama leželo napříč přes postel, paže mu padala dolů. Trup dosud zakrývaly obvazy, hlava a krk byly volné. Kolem krku měl utaženou hadičku z umělé hmoty, kterou dostával nitrožilní výživu; láhev od ní ležela rozbitá na podlaze.

Mayovi při prvních krocích pod nohama zakřupalo sklo. „Mohla byste rozsvítit další světlo?“ mávl rukou směrem k vypínači. „Kdy jste tu byli naposled?“

„Sestra, která měla noční, své místo na chodbě ani jednou neopustila. Když uslyšela ránu, přiběhla sem. Ležel jako teď a už se téměř nehýbal. Vyhlásila poplach a pokoušela se mu uvolnit dýchací cesty, ale marně.“

May se naklonil k tělu. Chlapcovy vytřeštěné oči připomínaly lesklé bílé koule.

„Podle všeho nešlo hadičku uvolnit, aniž by se nepoškodila tkáň pod ní. Ty obvazy z obličeje jste mu sundali vy?“

„Ne,“ řekla sestra. „To musel udělat sám. Strhal si je.“

„Proč myslíte?“ Klekl si a nahlížel pod postel.

„Rány jsou čerstvější, než byly. S obvazy odpadly i strupy.“

„To se stává, když se obvaz rychle odtrhne? Kolik měl v sobě sedativ? Byl v bezvědomí? Nemohl se z něho probrat?“

„Kdyby k tomu došlo, byl by velice… velice malátný.“

„Co tím myslíte? Že by nebyl schopen ani zavázat si tkaničku? Nebyl by schopen vstát? Domníváte se, že je možné, aby si tohleto způsobil sám?“

Sestra se zamračila. Právě o tom se s kolegyní vášnivě přela, než detektivové přišli. „Podle mého názoru ne; aby s infuzí tohle provedl, na to nemohl mít dost síly.“

„Přístroj je na kolečkách. Víte jistě, že by nemohl popojet a převrátit se, kdyby za něj zatáhl?“

„Pokud to poškození dýchacích cest kouřem…“ Zasáhla Janice.

„Správný postřeh.“ May se znovu obrátil k sestře. Ještě měl v krku hnis?“

„Dýchací cesty měl volné, i když dost zanícené a zahleněné.“

„Takže stačilo jen málo a mohly se zablokovat.“

„To ano. Ano.“

„Musím se vás zeptat ještě na jednu věc,“ tiše pokračoval May. Jestliže předepsané léky nebyly dost silné, aby ho při vědomí udržely v klidném stavu, mohl se rozrušit natolik, že dostal traumatický šok?“

Sestra kývnutím přivolala kolegyni z noční služby a chvíli se s ní radila. „Možné to je,“ připustila. „U pacientů s popáleninami je trauma hned po infekci největším nebezpečím. Ale obvykle se takhle neprojevuje.“

„Byl pravák?“

„Ano, myslím, že ano.“

Obrátil se k Longbrightové. „Řekl bych, že zemřel vlastní rukou, ačkoli se to na první pohled nezdá. Když se mu podíváš na prsty, uvidíš, že jsou bledší tam, kde kolem nich byla navinutá hadička, aby se mu lépe držela.“ May si zapínal kabát. „Moc jste nám pomohla, sestřičko. Obávám se, že vám způsobíme další potíže, až přijdou fotografové, a také bude potřeba sejmout otisky prstů.“

Noční sestra mu podávala tenkou bílou obálku. „Nechal ji tu pro vás váš kolega.“

May se zarazil. „Kdy tu byl?“

„Pár minut před vámi.“

Vytáhl z obálky vzkaz a četl:

Milý Johne,

jsem si jist, že by sis ze všeho nejméně přál, abych se ti pletl do tvých věcí. Ale tohle tě určitě bude zajímat.

Hodiny na přístrojích v Dellově obchodě byly znovu uvedeny do chodu dvacet minut před požárem. Ten chlapec musel s něčím manipulovat a při tom nechtěně vypnul proud. Víš, kam mířím?

Arthur

Značně zmatený May podal vzkaz Longbrightové. Neměl ani ponětí, co tím Arthur myslel.

„Co tady pan Bryant tak pozdě dělal?“

„Předpokládala jsem, že to víte,“ odpověděla sestra. „Pravidelně se na Marka chodil dívat, ve dne i v noci. Právě on si vyžádal, aby na chodbě někdo neustále byl.“

„Věděl, že život toho chlapce je v nebezpečí,“ nahlas uvažoval May, když o několik minut později v lijáku přecházeli přes parkoviště. „Postavil někoho přede dveře, aby dokázal, že se nemýlil.“

„Ale sestra v noci nikoho neviděla.“

„No právě. Potvrdilo se tak, že u těchto úmrtí není třeba žádný vnější činitel. Arthur ví víc, než nám říká. Soudím, že nastal čas, abychom změnili pracovní metodu a začali spolupracovat.“ Vždycky je přirovnávali ke dvěma mozkovým polokoulím: May, logik a statistik, který vytrvale shromažďoval fakta, plnil úlohu pravé hemisféry, zatímco Bryant, tvůrčí teoretik, který uváděl do souvislostí nahodilé podrobnosti,

fungoval jako hemisféra levá. Ale tentokrát budou muset své schopnosti propojit efektivněji.

„Víš, v čem je náš problém?“ prohodil k Longbrightové, když jí otevíral dveře auta. „Trpíme přemírou informací. Je tu příliš mnoho prvků, příliš mnoho faktů, které je třeba brát v úvahu. Situaci zatemňují, místo aby ji pomohly objasnit. Nejsi ospalá? Vydržela bys pár hodin na stanici?“

„Nejsem unavená.“

„Hodná děvenka! Začneme tím, že z kartotéky smrtelných úrazů vyřadíme všechno, co se přímo netýká každého z úmrtí. A také máme stopy, které jsme na začátku nesledovali, protože se případ každý den rozrůstal. Vrátíme se k nim a prozkoumáme je.“

Longbrightová pozorovala Maye, jak řídí. Zdálo se jí, že má v sobě mimořádné zdroje energie, které mu při hledání správných odpovědí umožňují úspěšně závodit s časem. Přivedlo ji to k úvaze, jestli stejným tempem neutíká čas, který mu zbývá do konce života.

30/Ďáblovy kletby

Být v knihovně v pondělí časně zrána byl pro Dorothy požitek. Klid a mír v čítárně působily na její nervy jako balzám. Arthur Bryant přišel, právě když odmykala hlavní vchod. Zprvu se jí zdálo, že se ani trochu nezměnil. Třídílný oblek ze Savile Row, růže v knoflíkové dírce a omšelý plstěný klobouk vyvolaly milé vzpomínky na jejich poslední setkání. Až když smekl, uvědomila si, jak za uplynulá léta zestárl. Vypadal, jako by se zmenšil a zešedl; jeho světlo sice nezhaslo, ale zeslábl.

„Má drahá, lituji, že jsem k tobě nemohl v sobotu zajít. Ukazuje se, že naše vyšetřování je na události bohatší, než jsem

předpokládal.“ Bryant jí podával ruku. „Kolik času uběhlo od našeho posledního malého dobrodružství?“

„Sedm let, jestli dobře počítám, Arthure. Vždycky voláš, až když něco potřebuješ. Čím myslíš, že to je?“ Znělo to zároveň vesele i vyčítavě. „Raději bys měl jít z toho deště. Právě jsme chtěli zahájit ranní rituál pití čaje a čtení novin. Musíš mi povědět, co jsi celou tu dobu dělal.“

Vzadu, za výdejním pultem byla malá místnost vyhrazená pro pracovníky knihovny, kde Frank Drake vařil vodu na čaj. Dorothy zvedla sklápěcí desku pultu a pozvala Bryanta dál. Deštník, ze kterého kapala voda, postavil do rohu a posadil se do velkého vyrudlého křesla. Rozhlédl se a nespokojeně poznamenal: „Začíná to tady být dost sešlé.“ Začichal. „Vlhko. S tím by se mělo něco udělat. Neuškodila by malá renovace.“

„Co jsi čekal?“ Dorothy mu podávala šálek. „Pro městské radní jsme jen finanční zátěž. Ještě se nerozhodli, jestli bude lepší mít tady fitcentrum s kurzy aerobiku, nebo knihovnu zavřít a pozemek prodat. Loni sem málem nastěhovali prostitutky. Poslední dobou to spíš vypadá, že tu bude stát další postmodernistická kancelářská budova. Touží po tom, aby knihovna spadla – jestli ten setsakramentský déšť brzo nepřestane, ani to nebude dlouho trvat.“

„Ty samozřejmě uděláš všechno, aby knihovnu nezavřeli. Je tu přece ta sbírka.“

Dorothy o ní s cizími lidmi nerada mluvila. Vyhovovala jí role obyčejné vedoucí knihovny – a jako takovou ji uznávali i ignorovali. Nepřála si před zraky veřejnosti figurovat jako strážce pokladů okultní literatury. Je lepší, když sbírka nevzbuzuje pozornost. Přesto by jí ale vadilo, kdyby k moudrosti nashromážděné ve sklepě ztratili přístup ti, kteří ji skutečně dovedou ocenit.

„Podle poslední vůle mé matky vlastnictví sbírky přejde na město jen pod podmínkou, že bude až do mé smrti umístěna zde v knihovně.“

„Takže máš dojem, že jenom čekají, až se odebereš na onen svět? Co myslíš, že se s knihami stane pak?“

„Prodají je soukromým sběratelům, samozřejmě, a město shrábne peníze. Ale knihy ze sbírky prostě musejí zůstat pohromadě. Je v nich příliš mnoho vzájemných odkazů. Sbírka může plně sloužit jen jako celek.“ Povzdychla si a zahleděla se do šálku, jako by doufala, že tam najde odpověď. „Co jsi celou tu dobu dělal? Jak se má tvůj kolega – jak že se jmenuje?“

„John. Má se dobře. Zlobí se na mě, protože jsem se rozhodl jít do důchodu.“

„Když jsem s tebou naposledy mluvila, byli jste v jednom kole. Řešili jste záhadu s mrtvolami v Savoyi. Říkal jsi, že je to tvůj poslední případ.“

„Tenhle je opravdu poslední,“ bránil se Bryant a odložil šálek. „Máme na krku sérii smrtelných úrazů – všimni si, že říkám smrtelných úrazů, ne vražd. Přesněji řečeno jde o sebevraždy, ke kterým byli ti lidé dohnáni.“ V příští půlhodině Bryant zrekapituloval nejdůležitější fakta. Frank Drake v druhém roku místnosti zvedl hlavu od výstřižků a poslouchal se stále větším zájmem.

„Takže vidíš, do jaké šlamastyky jsme se dostali,“ uzavřel svou řeč. „Myslím, že nepřeháním, když tvrdím, že za delší časové období může jít o stovky úmrtí.“

„Franku, snad bys měl panu Bryantovi povědět, co jsi zjistil,“ vyzvala Dorothy kolegu. Franka, který čekal na příležitost ověřit si své teorie u nezaujaté osoby, nemusela pobízet dvakrát. Ve vyprávění se dostal až k světovládným záměrům konspirace fašistů v CIA, když ho Bryant zastavil.

„Úmrtí mají podle našich předpokladů vyvolávat runy,“ pravil, „ne CIA. Ale zvládnout moc run prý lze jen pomocí okultních prostředků.“ Vytáhl z kapsy kletbu a ukázal jim ji. „Opravdu může takový kus papíru způsobit něčí smrt?“

„Nechápu jak,“ řekla Dorothy. „Runami psané kletby se stále mění. Jde o metodu, kdy jsou prostřednictvím symbolů ovládány

přírodní síly. Odin, jejich bůh, vzbuzuje úctu a zároveň hrůzu. K jeho kultu se hlásili jak šamani, tak zběsilci, kteří v bitvách hazardovali se svými životy. Ale jazyk run byl velmi propracovaný a složitý. Překvapilo by mě, kdyby těch pár řádků skutečně dokázalo někoho odsoudit k smrti. Nikdo z dnešního světa by tomu nevěřil, i kdyby si text dokázal přeložit. A ještě něco – ty jsi ten papír viděl, tak proč tě to nezabilo?“

Bryant si s papírkem zamyšleně pohrával. „Oběti jsou tak vyděšené, že v tomhle vidí ďáblovy kletby. Něco pak uvede do pohybu řetězec událostí, který skončí jejich smrtí. Ale co to je?“

„Musíme to vidět v širších souvislostech, Arthure.“ Dorothy sáhla po papíru a položila ho před sebe. „Pohané věřili, že příroda je kouzelná. Přesně tím způsobem, jakým ty a já rozumíme nějakému základnímu principu, řekněme principu fungování mikrovlnné trouby, pohané „věděli“, že bohyně může svým dechem rozpálit skály nebo že příčinou nemoci je hněv uraženého božstva. Mentalita moderního člověka je tak daleko od myšlení pohanů, že už mají sotva co společného. Ale něco přetrvává věky – podvědomé reflexy, elementární obavy. Pohled na tohle“ – držela papír ve výšce – „mohl vyvolat děs v srdci pohana, ale v dnešním světě to nepřipadá v úvahu.“ Dorothy si narovnala brýle a znovu se zadívala na runy. „Připadají mi známé, důvěrně známé. Pojď se mnou dolů.“

Když sestupovali do sklepa, všimla si, že se na schodech zarazil, jako by i on pocítil zdrcující moc tajemného světa, který je dole obklopoval. Našla skříň plnou rozpadávajících se svazků o mytologii run a z přihrádky vzala relativně nový paperback. Nahlédla do rejstříku, zalistovala v jiné knize a pak ještě v další. Vtom objevila, co hledala – přesné repliky run, které jí Bryant právě ukázal.

„Nerada ti to říkám, Arthure,“ pravila a posunula si brýle ke konci nosu, „ale vůbec to nejsou záhadné kletby.“ Opět se podívala do knihy. „Ne, žádné kletby. Prosté kopie něčeho zcela

jiného.“ Bryant jí vzal runy z ruky a pečlivě zkoumal kresby v knize.

„Vidíš? Jsou to básně. Zajišťují ochranu jejich nositeli, nemají ho zničit. *Ať mě bohové chrání v nejtemnějších hodinách* a takové věci.“

„Ale to není možné!“ zvolal Bryant. „A jestli tohle říkají, pak ta ochrana nefunguje.“

„Třeba ano.“

„Jak to?“

„Runy se mohou použít nejen na ochranu lidí, ale i věcí. Třeba runy neměly chránit tyhle lidi.“

„Co tím chceš říct?“

„Možná měly chránit právě to, co ty lidi zabilo – ať už to bylo cokoli. Odkud máš ten papír?“

„Tenhle?“ Zamyslel se. „Našli jsme ho na podlaze Dellova obchodu s videokazetami. Na obalu jedné z nich.“

„Pak mám pro tebe špatnou zprávu,“ řekla Dorothy. „Někdo našel způsob, jak prastaré zlo využívat za pomoci moderní techniky.“

31/Vloupání

Jak tu tak stojíš s rukama v kapsách, vypadáš podezřele,“ konstatovala Grace, která klečela před ocelovou mříží. „Harry, zkus mi to páčidlo podat nenápadně.“

„Tomu člověku odvedle je určitě jasné, co tady děláme.“ Harry opatrně vytáhl z kalhot železnou tyč a podal ji spolupachatelce. Před sousední budovou stál robustní černoch ve smokinku a kolem čela měl pásku, jakou nosí Afričané. Hlídal vchod do tanečního klubu. Čas od času se podíval směrem k nim a lhostejně je pozoroval. Toho chladného pondělního rána krátce před druhou hodinou bylo ve Wardour

Street stále ještě překvapivě živo. Ze dveří klubu sem doléhalo temné dunění reggae, jeho předchůdce zvaného ska i horoucího soulu. Kolem procházely dvojice a cosi uždibovaly z promaštěných papírových sáčků. Grace využila své váhy, zapracovala pákou a tenký řetěz zajišťující mříž se rozpadl na dva kusy. Opatrně vstala a z přiléhavých černých šatů vytřepávala rez.

„Dej mi klíč od hlavních dveří a poplašného zařízení.“ Grace natáhla ruku a Harry rychle sáhl do kapsy. V krabici s Willieho věcmi, kterou mu dala Beth Clevelandová, byl kód k poplašnému zařízení spolu s několika klíči z budovy Instant Image. Harry jen doufal, že po změně majitele nevyměnili zámky. Proklouzli pod mříží, zatáhli ji za sebou a Grace vsunula klíč do zámku v horní části dveří.

Já půjdu první,“ rozhodl Harry. „Musím vypnout poplašné zařízení.“ Když otevírala dveře, ozvalo se tiché bzučení a ve tmě se rozblikalo červené světélko. Harry lehkými kroky proběhl vstupní halou, vyťukal kódové číslo na dekodéru a bzučení přestalo.

„Prima,“ poznamenal. „Teď se tu můžeme volně pohybovat. Jdeme do účtárny. Nerozsvěcej.“ Díky zářícím vývěsním štítům a reklamám z ulice bylo na schody dobře vidět. V prvním patře našli zařízení na kopírování videokazet, naskládaná jedno na druhém na kovových policích. V druhém patře byly tři malé kanceláře. Štítky na dveřích nesly jména „LACK“, „CLEVELANDOVÁ“ a „BUCKINGHAM“.

Příčkami členěný prostor vzadu na stejném poschodí už byla účtárna. Graceina baterka ukázala stěnu plnou zelených registračních skříní. Jedna byla zamčená.

„Podívej se do zásuvek stolu po svazku malých klíčů,“ zašeptal Harry. „Brian si bral klíče domů, ale někdo tu musí mít rezervní.“

Grace rozsvítila lampičku značky Anglepoise a stínidlo nastavila tak, aby malý kužel světla směřoval dolů. Ve spodní

zásuvce našli ocelovou pokladničku na drobné příjmy a výdaje. Grace na ni okamžitě zaútočila svou bytelnou botou – martenskou číslo osm. Uvnitř byl klíček, který se hodil k zamčené registratuře.

„A teď se podíváme, co se tu vlastně děje," řekl Harry. Odemkl skříň, která se tiše otevřela. Posvítil baterkou na hnědé kartonové lístkovnice s objednávkami kopírování kazet. Potichu zavřel horní zásuvku a otevřel prostřední. Ukázalo se, že obsahuje totéž. Ve spodní zásuvce ležela velká zalepená obálka.

„Jak ji otevřeš, aby na to nikdo nepřišel?" zeptala se Grace.

„Poohlédni se po skříni s kancelářskými potřebami a najdi stejnou obálku." Harry zkusil zalepenou obálku prosvítit, ale papír byl příliš silný, než aby něco přečetl. Grace se vrátila s novou obálkou a porovnala, zda má správnou velikost. Harry obálku opatrně rozřízl a obsah vysypal na stůl. Objevila se řada dokumentů o finančních záležitostech Briana Lacka, ale také dvě úhledně strojem psané stránky na silném kancelářském papíře. Rozložil je na stole a začal číst.

CARMODY – DODÁVKA 9: CALLANBERG HOLDINGS

Jednání se zúčastnili:

Daniel Carmody, generální ředitel Odelu, a.s.
Samuel Harwood, předseda správní rady Odelu, a.s.
Brian Lack, člen správní rady Instant Image
William Buckingham, člen správní rady Instant Image
Elizabeth Clevelandová, členka správní rady Instant Image

„Ten dokument má víc než tři týdny staré datum," podotkl Harry a posvítil si na další část textu. „Zhruba z doby, kdy Odel přišel s nabídkou." Kývl na Grace, aby obešla stůl a četla spolu s ním.

Výše uvedeného dne Daniel Carmody a jeho právní zástupce sjednali schůzku se členy správní rady Instant Image, aby nás seznámili s podmínkami našeho začlenění do Odelu.

Po schůzce mne pan Carmody požádal, abych zůstal v jednacím sále. Sdělil mi důvěrné informace, které tímto prozrazuji.

Patnáctého února letošního roku Carmody požádal o zhotovení pěti set speciálně zakódovaných třičtvrtěpalcových videokazet SONY U-MATIC pro potřeby společnosti Callanberg Holdings z New Yorku. Ale dříve než mohla být objednávka prostřednictvím Odelu vyřízena, část jí byla odcizena.

Krádeže se dopustil bývalý zaměstnanec Odelu David Coltis, který byl později pracovníky právního oddělení Odelu zadržen. Coltis společnost informoval, že ukradené zboží prodal několika firmám v Soho, které vyrábějí kopie videokazet. Největší část dodávky, téměř čtyři sta kusů, koupila společnost Instant Image.

Pan Carmody tvrdil, že jeden z našich ředitelů transakci provedl s plným vědomím skutečnosti, že videokazety byly kradené. Vzápětí zdůraznil nevyčíslitelnou hodnotu těchto kazet, vysvětlil, že má důvody, aby sám vstoupil do jednání, a přišel s atraktivní nabídkou pro Instant Image – aby si zajistil naši spolupráci při opětovném získání veškerých ukradených kazet.

Musím přiznat, že první transakci jsem provedl já. Pan Coltis ke mně přišel, kazety mi nabídl a já jsem souhlasil s jejich nákupem, ačkoli kdybych věděl, že jde o kradené zboží, v žádném případě bych to neudělal. Jakmile bude tato listina podepsána, stane se místopřísežným prohlášením níže podepsané osoby.

Brian J. Lack

„Nechápu to," řekla Grace. „Proč nemohl Carmody prostě navrhnout, že od nich tu zásilku kazet koupí?"

„Protože vedení Instant Image popíralo, že by o ní vědělo," odpověděl Harry, kterého výsledek jejich pátrání potěšil.

„Chápeš? Porušili zákon. Brian šetřil firmě peníze, když nakupoval použité kazety a na nic se neptal, pak je smazali a znovu použili. Zloděj neprozradil člověka, se kterým v Instant Image jednal. Carmodyho tak postavil před dilema. Nemohl krádež hlásit na policii. Proto byl ochoten „vstoupit do jednání“.

„Myslíš, že v zásilce bylo něco, co nesmělo vyjít najevo?“

„Přesně tak. A ke kazetám se dostat nemohl, protože nikdo v Instant Image nechtěl ani připustit, že by je vůbec viděl. Když ho nikdo nekontaktoval, zbyla mu jediná možnost – společnost se vším všudy koupit.“

„Proč si tak komplikoval život a utrácel peníze kvůli pár videokazetám?“

„Ten chlapík nakupuje společnosti třeba jen proto, že se mu líbí barva jejich dopisního papíru. Řekl bych, že na těch kazetách je něco, co nesmí vidět nikdo jiný než původní zákazníci.“

„Co by mohlo mít takovou cenu? Že by v té dodávce byly drogy? Možná kokain.“

Harry zakroutil hlavou. „Ne, jsou to obyčejné kazety. Ale musí na nich být nahráno něco mimořádného.“

„Proč myslíš?“

„Coltis nevěděl, že ukradl něco speciálního. Jinak by chtěl víc peněz. Brian s ním udělal výhodný obchod, pamatuješ? Takže ta dodávka musela vypadat jako kterákoli jiná. Jediný rozdíl může být v tom, co je na kazetách.“

„Proč Odel jednoduše Instant Image nevyděsil, aby mu kazety vydali? Mocný je na to dost.“

„Kdyby v Instant Image pochopili, jakou cenu ta dodávka ve skutečnosti má, a Odel se nechoval podle toho, mohli by ho přitisknout ke zdi. Carmody zvolil bezpečnější postup.“

„Coltis se jmenoval ten šílenec, co ti rozbil auto. Tady se píše, že ho zadrželo Carmodyho právní oddělení. Myslíš, že utekl z vazby?“

„Možná ho nechali jít, protože věděli, že je prakticky mrtvý.“

„Jak to?“

„Každý, kdo se dostal do styku se zásilkou, se už zabil. Willie byl proti prodeji a zemřel. Totéž se stalo Beth. Ovšem Instant Image už byla prodaná, když se Brian rozhodl nechat se přejet.“

„A všichni věděli, co na těch kazetách je?“

„Nevím. Co jiného by je přinutilo takhle se zachovat?“ Harry si svítil baterkou po kanceláři. „Rád bych věděl, jestli některé z těch kazet ještě jsou v budově.“

„Mohou ležet mezi stovkami jiných. Podle čeho je chceš poznat? Poslyš, není v tom nějaká forma hypnózy? Tolik toho zase o technice nevím – opravdu by magnetický pásek mohl lidi přinutit, aby se zabili?“

„Napadá tě nějaké jiné vysvětlení? Faktem je, že Carmody zase má své kazety, všichni členové správní rady jsou po smrti – a žádné stopy k Odelu nevedou.“ Vložil Brianovo místopřísežné prohlášení do nové obálky. „Musíme najít jednu z těch kazet. Zatím nemáme jediný důkaz.“

Vrátil obálku do zásuvky, starou zmačkal a dal do kapsy. Jestli ještě jsou tady v budově, budou určitě zamčené, třeba ve sklepě. Pojďme se tam podívat.“ Zhasl stolní lampu. Ke schodům je vedlo slabé světlo baterky.

Opatrně prošli kolem kopírovacích zařízení v prvním poschodí. Dole zamířili do tmavého zadního traktu budovy. Ocelové dveře před nimi byly široké a těžké jako vchod do nahrávacího studia. Harry vzal za kliku, vší silou se do ní opřel, ale dveře byly stejně neprostupné jako zdi kolem.

„Nezdá se, že by v nich byl zámek, tak proč sakra nejdou otevřít?“ Couvl a setřel si pot z čela.

„Kvůli tomuhle,“ Grace ukázala na úzký dlouhý otvor hned nad klikou. Ovládají se elektronicky. Musíš mít kartu.“

„Brian ji určitě měl,“ zamumlal Harry. Oknem za nimi pronikl dovnitř paprsek světla a svítil jim na záda.

„Proboha!“ Popadl Grace za ruku. „Nevystrkuj hlavu.“

„Takovou kartu jsem viděla v té pokladničce.“ Grace se mu vytrhla a rozběhla se ke schodům. „Za minutku jsem zpátky.“

Slyšel, jak její boty nahoře dupou po prkenné podlaze. Do přízemí ještě párkrát blikla baterka a pak zmizela. Grace se po chvilce vrátila a mávala kartou. Když ji vložila do zámku, slabě cvakl a dveře se otevřely.

V přeplněné místnosti byly od podlahy ke stropu narovnány videokazety. Skladovali tu všechny filmy, jejichž kopie si zákazníci u Instant Image objednali.

„Jak mezi nimi najdeme jednu kazetu Odelu?“ zeptala se Grace.

„Nevím. Porozhlédneme se tady.“

Po půl hodině marného pátrání začalo světlo baterky slábnout. Když už žárovka sotva žhnula, Harry vstal a v ruce držel kazetu. „Myslím, že jsem jednu našel,“ hlásil.

„Podle čeho jsi ji poznal?“

„Má nálepku.“ Držel baterku se skomírajícím světlem těsně u kazety. Na obalu byl runový ochranný symbol a vedle jeho otec připsal *K rukám Čipery*. „Tak mi otec říkal, když jsem byl malý.“

„Myslíš, že ji tu pro tebe nechal?“

Z ulice se najednou ozval křik. Pár nejasně se rýsujících postav tisklo nosy na skleněné dveře vstupní haly. Snažily se něco rozeznat uvnitř. Světlo jejich baterky se míhalo po zdech.

„Vsadím se, že ten hlupák vyhazovač zavolal policii. Hlavním vchodem nemůžeme.“ Harry zůstal nerozhodně stát. Grace si před něho sedla a začala si rozvazovat tkaničku.“ Bože, teď není čas na to, abys…“

Stáhla si těžkou černou botu, vsunula do ní ruku a rozbila zadní okno. Špičkou boty pak vyrazila zbývající úlomky skla.

Za chviličku už běželi úzkou uličkou směrem k Charing Cross Road a v nose je štípal výrazný pach moči.

„Všude jsou tam naše otisky," vyrazil ze sebe udýchaný Harry. Jak jsi na tom s trestním rejstříkem?"

„Nevím," křičela Grace. Jednou na policii sepsali můj podrobný popis, když jsem se loni pokoušela proklouznout na slavnostní filmové představení, kam chodí členové královské rodiny, ale použila jsem pseudonym Phyllis Coatesová. Myslím, že mi na to skočili."

„Kdo je Phyllis Coatesová?"

„V roce 1958 jí svěřili hlavní roli ve filmu *I Was a Teenage Frankenstein* a hrála moc dobře."

„Ty vůbec nejsi obyčejná mladá žena." Zpomalili, jen šli a pokud možno nenuceně zahnuli na hlavní třídu. Harry zastrčil videokazetu do saka.

„Harry?"

„Copak?"

„Co s tím má společného tvoje sekretářka? Její smrt přece patří k těm ostatním."

To byl fakt, nad kterým se Harry ještě neměl čas zamyslet. „Nevím. Její přítel s ní byl tu noc, kdy zemřela. Měl bych si s ním promluvit." Vzal Grace kolem ramen. Na náměstí Cambridge Circus stála pod stříškou divadla Paláce skupinka optimistů a vyhlížela taxíky.

„Chceš jít ke mně?" zeptala se Grace.

„Ne, jdu domů. Zítra musím brzo do práce. Ale můžeš u mě zůstat, jestli chceš. Po ránu by mi trocha morální podpory přišla vhod."

„Proč?"

Harry zamával na blížící se taxi. Je to mé úplně první setkání se zbrusu novým zákazníkem. Představí mě muži, který stojí v čele Odelu – nikomu jinému než samotnému Danielu Carmodymu."

32/Pozvání

Zatímco se toho úterního rána Harryho auto sotva plížilo přes most Waterloo Bridge, jeho řidič přemýšlel o nadcházejícím setkání s nepřítelem. Průtrž mračen zaplavila podjezd na severním břehu Temže a tato uzavírka v době ranní dopravní špičky způsobila, že se provoz skoro zastavil.

Harry rázně vypnul rádio i s jeho diskotékovým blábolením a s odporem pozoroval, jak se rozbitým předním sklem do auta řinou proudy deště. Grace zabraná do vlastních myšlenek si na sedadle vedle něho poposedla. V noci se zase milovali a něžné city mezi nimi sílily. Ve studeném šedivém ranním světle teď jeho podezření vůči Danielu Carmodymu vypadala přinejmenším nepravděpodobně. Elegantní filantrop, o kterém se tak nadšeně rozepisovaly *Forbes* a *Future*, se rozhodně nezdál být nadějným kandidátem proměny ve faustovského megalomana.

Je to logický závěr, i když po ránu to člověku může připadat neuvěřitelné," řekla Grace, jako by mu četla myšlenky. „Každý ví, že velké společnosti spolu nebojují čestně. Stačí se podívat na večerní zprávy. Konkurence je ostřejší než kdy jindy."

Harry až příliš dobře věděl, k jakým zoufalým opatřením se firmy uchylují, aby si zachovaly postavení na trhu. Případy podplácení zákazníků jsou i v jeho vlastní agentuře stále častější a rafinovanější. Z kontraktů plynou tak gigantické vedlejší výhody, že obchodní podmínky v nich obsažené jsou zredukovány na sotva víc než formality. V tom spočívá umění obchodovat ve druhé polovině dvacátého století.

„Dělá to každý, vždyť víš." Grace se na sedadle pohnula a koleny se opřela o palubní desku. „X natočí film. Y ho sponzoruje. X v tom filmu vychvaluje výrobky Y. Y ve své činnosti pěje chválu na filmy X. Představ si, Harry, že oddělení výzkumu a vývoje Odelu vyvíjí nějakou supermoderní

technologii, která by je mohla zbavit konkurentů. Doslova by je zabíjela. Byl by to naprosto spolehlivý systém, ovšem musel bys mít kuráž věc realizovat. Jejich nepřátele by stíhala hrozná neštěstí. Společnost by tak dostala volnou ruku, mohla by provádět průmyslovou špionáž a zničit každého, kdo by se jí postavil do cesty – a nikdo by jim nedokázal ani ň.“

„Pokud se nám ovšem nepodaří někoho přesvědčit, že máme infikovanou kazetu Odelu,“ řekl Harry. „Musí existovat nějaká možnost, jak ji nechat analyzovat bez toho, že bychom šli na policii.“

„To nech na mně. Nejdůležitější teď je, aby tvůj klient neměl podezření, že něco víme.“

„Na to už je asi pozdě. Myslím, že ví, s kým bude mít tu čest. Se synem člověka, kterého jeho společnost zavraždila……

* * *

Darren Sharpe otevřel dveře zasedací síně správní rady a uváděl Harryho a ostatní vedoucí pracovníky dovnitř. Daniel Carmody seděl na vzdáleném konci stolu. Před ním byla narovnána hora papírů. Když tým pracovníků agentury vstoupil, Carmody odsunul křeslo, vztyčil se do impozantní výšky a podával jim pěstěnou ruku. Při představování se Harry přistihl, že si mladého obchodního magnáta pozorně prohlíží.

Carmodyho vystupování mělo osobní kouzlo. Přesnými a uhlazenými pohyby přijímal podávané ruce jednoho člena právě sestaveného agenturního týmu za druhým. Jeho oblek byl ušitý se záměrnou skromností tak, aby zdůrazňoval dokonalý střih, a na límci se mu elegantně vlnil nalakovaný copánek. Carmodyho skleněné oko studeně odráželo zář světel zabudovaných do deskového stropu a také pohyby jeho hlavy potvrzovaly, že je umělé.

Vedle Carmodyho seděl nazrzlý muž s vodnatýma králičíma očima, do nichž jako by nasypal papriky. Harry věděl, že je to Slattery, právní poradce. Po druhé ruce měl Carmody nápadně vybraně oblečeného mladého muže s napomádovanými, jako uhel černými vlasy, který zlatým kuličkovým perem zapisoval každé slovo jednání. Nečitelných můřích noh v jeho zápisníku rychle přibývalo. Také Slattery si nedbalým nevzhledným rukopisem dělal poznámky do bloku s hlavičkovým papírem.

Jakmile všichni zaujali svá místa, Sharpe se s vervou pustil do standardního úvodního projevu určeného výhradně novým zákazníkům. Jako vždy zdůrazňoval oddanost věci, tvořivost, znalost řemesla a zákazníků, okázale odbornickým žargonem spřádal síť slibující klientovi skvělý image v očích veřejnosti oplátkou za značné výdaje z jeho ročního rozpočtu.

Zatímco se Sharpe blížil ke konci úvodního monologu, Harry se chystal chytit býka za rohy. Rozhodl se vůči Carmodymu zaujmout přímý, bojovný postoj. Věděl, že kolegové ho za to milovat nebudou. Určitě dojdou k závěru, že je chce zatlačit do pozadí, ale pamatoval si z nějakého článku v novinách, že tenhle magnát má pověst člověka, který při obchodních jednáních mluví přímo, bez obalu.

„Pan Carmody zajisté ví, co všechno může naše agentura pro jeho společnost udělat," řekl Harry, sotva Sharpe skončil. „Rád bych slyšel něco víc o Odelu a jeho hybných silách."

„Předpokládal jsem, že se váš tým již seznámil s informačními brožurami. Včas jsme vám je na vaši žádost dali k dispozici," odvětil Carmody suše.

„To jsme udělali," nenechal se zaskočit Harry, „ale brožury obsahují pouze statistické údaje a propagační materiály. Vím, že hlavním zdrojem zisku Odelu je rozvinutá technologie optických vláken. Vím také, že od vašeho příchodu Odel projevuje snahy přesunout své působení z telekomunikací do s nimi souvisejícího zábavního průmyslu. Nakupujete řadu ne právě ziskových vydavatelských koncernů. Přebíráte televizní sítě.

Vaším novým oborem zřejmě je šíření informací. Čemu nerozumím, jsou důvody, které vás k tomu vedou.“

Harry se odmlčel a pohrával si s perem. Všechny tváře v zasedací síni byly obráceny k němu, ale on se rozhodl nepospíchat a obezřetně volit slova. „Koneckonců i švec šije boty proto, že to dělá rád. Všichni dobře známe vaši minulost, pane Carmody, všichni známe příběh o tom, jak jste v novinách vydělal první milión, a to vám ještě nebylo jednadvacet. Teď můžete mít, na co si vzpomenete. A zdá se mi, že si ten váš kolos přejete přesunout jinam, chcete opustit obor, v němž jste vždy uplatňoval své vysoce odborné znalosti. Proč? Ševci rádi šijí boty. Co vy děláte rád?“ Harry zvedl brožuru tak, aby na ni všichni viděli. „O vašich dlouhodobých záměrech a nadějích do budoucna je tady sotva zmínka. Jste známý kapitán průmyslu, pane Carmody. Kam směřuje vaše loď?“

Nastalo trapné ticho. Sharpe využil této příležitosti, aby na Harryho vrhl varovný pohled. Nakonec promluvil Carmody.

„Abych pokračoval ve vašem příměru, pane Buckinghame, švec dělá boty také proto, že vidí mezeru na trhu. A přesně to dělá Odel.“

„Ale jakou mezeru zaplňujete?“ ptal se Harry s vědomím, že překračuje meze slušného chování a z prezentace dělá výslech. „Domnívám se, že Odel investuje ohromné peníze do novátorských komunikačních technologií, ať už to znamená cokoli. Víme také, že váš vlastní satelitní systém je téměř připraven zahájit provoz. Ale nepadla ani zmínka o tom, k jakým účelům se bude používat. Jsou oblasti, kde by případně mohlo dojít k vážným konfliktům zájmů. Může například vaše nynější jednání, kterým se snažíte získat kontrakt od ministerstva obrany, ve svém důsledku znamenat, že vaše vydavatelství nebudou mít zájem vydávat protiválečné romány?“

Slattery zvedl své králičí oči od bloku. Carmodyho rty se téměř nepostřehnutelně zúžily, když se pohodlně opřel a pátravě

si Harryho prohlížel. Ostatní přítomní se soustředili na své poznámky a zkoumali si nehty, protože nebyli schopni či ochotni ticho přerušit.

„Brožura, kterou máte v ruce, se zabývá našimi současnými obchodními zájmy," odpověděl Carmody odměřeně. „Víc vás v této chvíli nemusí zajímat. Vaším úkolem je pro nás v očích široké veřejnosti vytvořit image starostlivé, odpovědné organizace. Přejeme si ukázat, že Odel je úspěšná, prozíravá britská společnost, která má důvěru a úctu svých zaměstnanců, příznivě ji hodnotí i vláda a na srdci jí leží také životní prostředí. Jistě uznáte, že když se společnost, jako je naše, rozvíjí tolika různými směry, je nanejvýš důležité, aby její image byl očím veřejnosti prezentován pokud možno jednoduše a jasně."

„I kdyby přitom měla být veřejnost obelhávána?"

Darren Sharpe se neklidně zavrtěl. „Harry má zřejmě na mysli, že připravovaná kampaň musí vaši společnost prezentovat poctivě a přesně, pane Carmody."

„Ovšem," řekl velký byznysmen a naklonil se, aby si oponenta mohl lépe prohlédnout. „Pochopitelně nebudeme ochotni schválit jakoukoli reklamu, která by se pokoušela lidi podvádět a zastírat před nimi naše skutečné úmysly."

„K tomu se snažím dostat, pane Carmody. Jaké vlastně jsou vaše úmysly?" Harry perem zaklepal na brožuru od Odelu a vědomě posluchače provokoval. „Víte, když se dívám na profil vaší společnosti, vidím spoustu rukou, které se napřahují do dalších a dalších oblastí, většinou volně spojených se sdělovacími prostředky. Nevypadá to, že byste se specializovali, a to je neobvyklé."

Carmody nereagoval, pozoroval Harryho a nechával ho mluvit. Znervóznělý Harry rychle pokračoval. „Například v loňském roce jste uskutečnili některé velké nákupy, ale není v nich patrná koncepce. Skutečnost, že několik vašich nabídek na převzetí firmy nebylo zpočátku dosavadními majiteli akceptováno, svědčí o tom, že jste o tyto společnosti měli velký

zájem. Minulý měsíc jste uzavřeli jednání o televizní síti středního rozsahu v New Jersey. Právě minulý týden jste prosadili nákup malé videospolečnosti v Soho. Taková zdánlivě nahodilé transakce jsou –“

„Harry, odbíháme směrem, který je pro bezprostřední zájem pana Carmodyho sotva relevantní.“ Harry už Sharpeovy zlostné pohledy nemohl ignorovat. Pochopil, že zašel příliš daleko. „Snad bychom mohli přistoupit k tomu, jak se nyní veřejnost na Odel dívá.“

„O co ses to ksakru pokoušel?“ zasyčel Sharpe, sotva jednání skončilo. „Trvalo nám tři měsíce, než jsme ho dostali ke stolu, a ty ohrozíš celou věc tím, že ho de facto obviníš z podvodů. Tvoje chování působí v poslední době starosti všem, ale tohle byla poslední kapka.“

Než mohl Harry odpovědět, stanul za nimi ve dveřích Daniel Carmody. „Pane Buckinghame.“ Kývl na něho dlouhým ukazovákem. ‚Mohl byste na chvilku?“

Harry se s nepříjemným pocitem až dole v žaludku otočil. Carmody se vrátil do opuštěné zasedací síně a posadil se na své místo. Harryho nechal stát.

„Zavřete za sebou dveře.“

Harry poslechl. Pak si sedl na opačnou stranu stolu.

„Zdá se, že na naši akciovou společnost hledíte dosti kriticky. U člověka zaměstnaného v reklamě je to zvláštní a rozporný postoj.“

„Víte, pane Carmody, reklama se pohybuje po tenkém laně mezi poskytováním informací a pouhým vizuálním znečišťováním životního prostředí,“ řekl Harry neutrálně. „Příliš často udělá chybný krok a spadne. Musíme za naše činy nést společně odpovědnost.“

Carmody se usmál. „Většinu záležitostí od sebe dělí jen neviditelná tenká lana, Harry.“ Oslovení křestním jménem ho překvapilo. „Když je veřejnost ponechána sama sobě, nakonec

při rozhodování podlehne sentimentu. Proč kožichy vzbuzují pohoršení – a kožené bundy ne? Proč se zachraňují mláďata tuleňů, kdežto vzácné druhy hmyzu necháváme vyhynout? Někdo musí veřejnost chránit před jejími vlastními nápady.“ Trochu se zamračil, když si uvědomil, že prozradil svůj osobní názor. „Zdá se, že jste se na jednání s Odelem dobře připravil. Povězte mi jednu věc. Domníváte se, že je špatné, když si nějaká společnost přeje získat větší moc?“

„Moc ničí svobodu, když se zneužívá, ano.“

„Ale co vás nemá, my přece nemluvíme o zneužívání. Mám zájem na správném využívání moci, která ovlivňuje lidi pozitivním, zdravým způsobem.“

„Je mi líto,“ vedl si svou Harry, „ale vůči kapitalistům – filantropům si zachovávám zdravou nedůvěru. Jejich základní rozpor je příliš zřejmý. Myšlenka, že McDonald podporuje občanskou hrdost, zatímco chodníky kolem se ztrácejí pod odhozenými odpadky, zanechává – řekněme to takto – ošklivou chuť v ústech.“

„Já nemluvím o bombastické reklamě,“ namítl Carmody a najednou se nahnul přes stůl. „Co kdyby nějaká společnost opravdu dokázala něco na světě změnit?“

Sláva, pomyslel si Harry. Konečně se dostáváme k věci. „Do jaké míry změnit?“ Snažil se, aby to znělo nenuceně.

„Natolik, aby se to projevilo na celém světě. Dost na to, abychom jinak mysleli a jednali.“

Harrymu najednou vyschlo v krku. Následující poznámku formuloval nanejvýš opatrně. „Taková firma by samozřejmě musela být řízena a kontrolována s velikou péčí. Grandiózní plány obvykle dopadnou špatně. Nikomu se nesmí dovolit, aby se stal všemocným.“

„Ale připouštíte, že by se něco takového stát mohlo?“

„Asi ano.“ Chraptěl. Zkusil to znovu, silněji. „Ano.“

„Dobře.“ Carmody se oslnivě usmál a vstal. S rozhovorem byl zřejmě spokojen. Sáhl do kapsy a z náprsní tašky vytáhl

navštívenku. „Zdá se, že jste člověk, který si dokáže udělat vlastní názor. Mám v úmyslu rozšířit své pozvání i na vás, Harry. O tomto víkendu se sejdou vedoucí pracovníci Odelu. Byl bych rád, kdybyste také přišel. Myslím, že by vás to mohlo zajímat. Budete hostem v mém domě. Podrobnosti zařídí moje sekretářka.“

Zasunul papíry do aktovky a odešel dřív, než se Harry zmohl na odpověď.

Sotva se Harry vrátil do kanceláře, přišel Sharpe. Ale než měl šéf šanci vybuchnout, popsal mu průběh setkání s Carmodym.

„Fajn,“ řekl Sharpe bez nadšení. Zjevně ho otrávilo, že si nemůže vylít zlost. „Rozhodně tam běž, ale ve svém volnu. A nezapomeň, že jsme tým a že si nebudeš budovat kariéru na úkor ostatních.“ Z úst vytáhl zhaslý doutník a zadumaně si ho prohlížel.

„No tak, Darrene, přece v hloubi duše víš, že každý je sám voják v poli.“ Harry cítil, že tentokrát má nad ním vrch. „Víš, co se říká o naší branži.“

„Co?“

„Že nestačí jenom mít úspěch. Taky musí zkrachovat tvůj nejlepší přítel.“

Přehodil si kabát přes rameno a odešel.

Právě chtěl vyjít z budovy, když poznal mladíka, který pomalu kráčel chrómem se lesknoucí vstupní halou. Dexter ještě agenturu od Edeniny smrti nenavštívil a bylo na něm vidět, že je nešťastný. Šaty a účes měl nápadně módní jako dřív, ale stejně si každý musel všimnout jeho zsinalého obličeje.

„Dextře?“ Harry k němu váhavě přistoupil. Nedokázal odhadnout, jak bude reagovat.

„Přišel jsem za vámi.“ Dexter se ohlédl po pracovníkovi ve vrátnici. „Můžeme jít ven?“

Podél St Martin’s Lane se nastavila řada aut, lidé se právě vraceli z práce. Harry a Dexter zamířili ke světlům na Long Acre; mrholení jim na kabáty kreslilo jantarové tečky.

„Chtěl jsem to probrat s vámi, než půjdu na policii,“ začal, když přešli ulici. „Tedy, řekli mi, abych nejdřív šel k nim, ale já jsem si myslel…“ Potřásl hlavou a znovu se jeho upřený pohled vrátil k lesklému dláždění. Černé kudrnaté vlasy mu padaly do očí. Harry viděl, že mu musí dát čas, aby se dokázal svěřit s tím, co mu leží na srdci.

„Na něco jsem si vzpomněl,“ promluvil konečně. „Tu noc, kdy umřela. Měla pro vás balíček. Nevím, co v něm bylo. Snažila se mi to říct, ale já ji neposlouchal. Víte, jak to bývá.“

Došli na roh ulice.

„Neřekla vám, od koho je? Myslíte si, že by to mohlo nějak souviset s její smrtí?“

„Ne, kamaráde, bylo to něco pracovního. Prý ho doručili, když už jste byl pryč, a tak vás hledala.“

„Vzpomínáte si, jak ten balíček vypadal?“

„Hnědý balicí papír, mohla v něm být kniha. Asi takováhle.“ Naznačil velikost rukama. „Vázaná kniha.“

„Co se s tím balíčkem stalo?“

„Netuším. U ní ho nenašli – musela ho někde nechat.“

„Měla ho, když jste ji viděl naposled?“

„Myslím, že ano. Ano.“

„Dextře, proč jste to nikomu neřekl?“

Mladík vzdychl. „Pořád ji vidím. V duchu, samozřejmě. Takovou, jaká byla ten poslední večer. Někdy se na někoho díváte, máte ho přímo před sebou, můžete ho vidět se všemi podrobnostmi, a stejně vám uniká to, co nejvíc bije do očí. Víte, o čem mluvím? Chtěla, abych jí řekl, že ji mám rád, a já se k tomu nikdy neodhodlal. Kéž bych to byl udělal, protože to byla pravda.“

„Možná jí můžete pomoci teď.“

Stáli tam v dešti a ještě několik minut mluvili, pak Dexter smutně odešel a ztratil se mezi lidmi, kteří se vraceli domů z práce a pomalu mizeli ve vchodu do stanice metra Covent Garden.

Harry se vydal směrem k Leicester Square. Hned zítra po ránu zatelefonuje všem firmám doručujícím zásilky, a nechá si zjistit, komu Eden podepsala převzetí balíčku. Byla to děsivá myšlenka, ale nemohl se jí zbavit; řekněme, že pod tím hnědým papírem byla videokazeta a Eden si ji pustila. Třičtvrtěpalcové pásky mají stejnou velikost jako vázané knihy.

To by znamenalo, že zemřela místo něho.

33/Led puká

Když John May došel na začátek uličky mezi sedadly, muž a žena pomalu vstoupili na jeviště a zalila je záplava měkkého akvamarínového světla, ve kterém vypadali, jako když jsou pod vodou. V šatech té dvojice se prolínaly styly oblékání různých dob. Muž měl vysoký skládaný límec z naškrobeného lnu, džíny, vysoké boty nad kolena a krví potřísněné tričko. Když se Mayovy oči přizpůsobily šeru, rozpoznal v druhé řadě křesel shrbenou postavu svého kolegy. Prošel k sedadlu za ním a ohlásil se.

„Nevím, co si mám myslet o těch kostýmech," zašeptal Bryant přes rameno. „A to modré světlo… Vždycky mi připadá, že jakubovská tragédie by měla být karmínově laděná, velmi velasquezovská a hraná ve společenském oděvu. Koneckonců je to ustálená, tradiční divadelní forma. Velice stylizovaná."

„Kde jsi hergot byl?" spustil na něj May. Zuřil. Bryant nebyl celý den k zastižení. „Všichni tě hledají. Když už s sebou nechceš nosit operátor, měl bys v sobě mít aspoň trochu slušnosti a zavolat mi, kam tě zrovna čerti nesou."

Bryant vypadal upřímně překvapen. „Nevěděl jsem, že je to tak důležité," bránil se. „Ať tak či tak, nejsem holub. Nemáš mi co dávat na nohu kroužek. Pořád ještě smím chodit ven sám. A kdyby ses byl obtěžoval a podíval se u mě na stole do kalendáře, věděl bys, kde jsem."

„Do kanceláře jsme se podívali. Nemusel jsi být tak skoupý na slovo.'Úterý – *Tragédie mstitele'*. To mi moc nepomohlo."

„Přestaň hudrat. Našel jsi mě. Při zkouškách mě tu vždycky nechávají sedět. Počkej, tohle je hezká scéna." Ukázal na herce. „Poslechni Vindiceho. Dobrou radu zvíš; rozbij led na jednom místě, pukne na dalších."

„Arthure, moje trpělivost má své meze." May vstal. „Potřebuji s tebou mluvit. Venku."

„No tak dobře." Bryant si povzdechl a shledával si věci: dlouhou šálu a několik tašek z umělé hmoty.

„Panebože, vypadáš jako vagabund."

„Děkuji. Tu šálu pletla moje bytná. Kdybych jí v pletení nezabránil, šála by byla devět metrů dlouhá. Myslím, že pletení považuje za jakousi formu terapie. Zbavuje ji to sexuální tenze." Vešli do čerstvě vymalovaného foyer divadla Phoenix, kde ještě visel ve vzduchu kyselý pach barev. Bryant zavětřil a rozhlédl se. „Tohle je zvláštní místo," prohodil a na rozdíl od Maye se k východu loudal. „Víš, že to tady ve třicátých letech otevírali Laurence Olivier a Gertie Lawrenceová? *Soukromé životy*, skvělá inscenace. Od té doby se divadlo drželo jen tak tak. Před tím tu býval kabaret. Alcazar, myslím. Ani ten neměl zvláštní úspěchy. Musí to mít nějaký důvod. Trochu z ruky, řekl bych."

May stál u dveří a soptil. Tohle snad už opravdu není ten starý Bryant. „Arthure, chováš se jako nezvedené dítě," zavrčel.

„Takové chování je nejlepší, tím si buď jist." Bryant si přitáhl šálu a oba konce zastrčil pod kabát. „Když sis dal takovou práci a našel mě, to nejmenší, co pro tebe mohu udělat já, je pozvat tě na malé občerstvení."

Seděli v dusném snack-baru na Charing Cross Road a May trpělivě čekal, až kolega rozpustí v kávě šest kostek cukru a klidným hlasem se rozpovídá.

„Poslyš, Johne. Mám pro tebe hádanku. Kdy nehoda není náhoda? Když se ukáže, že je to vražda. Jak dokážeš, že nehoda je vražda? Když odhalíš, že smrt zavinil někdo jiný. Ale u skutečné nehody ze samé její podstaty vyplývá, že k ní dojde bez cizího zavinění. Tady za smrt může kletba. Takže nemá smysl tím směrem postupovat. Místo toho musíme předpokládat, že se dá zařídit, aby vražda vypadala jako nehoda, a to tak přesvědčivě, že dokonce svědkové zločinu uvěří, že to nehoda byla – vždyť to viděli na vlastní oči.“ Utrhl pořádný kus pocukrované koblihy a hodil jej do kávy.

„Další krok: musíme oddělit oběti vražd od skutečných sebevražd a od těch, kteří zemřeli při běžných, každodenních nehodách. A pak se samozřejmě budeme snažit odhalit, co všechny ty vraždy mají společného. Ale jak, když v balíku je tolik falešných karet? Spíš si položme otázku, *koho* hledáme. Šílence? Sotva. Na šílence postupuje příliš metodicky. A když to není šílenec, nemá ani šílený důvod. Ale jaký má důvod? Třeba pomstu? A koho považuje za nepřítele, ať skutečného, nebo domnělého… Jak by jeden člověk mohl mít tolik nepřátel navzájem si cizích? Že by to byli členové nějakého klubu? Ale oběti se společensky nestýkaly. Tak tedy obchodně? A co nějaký snaživec nevražící na konkurenty své firmy? Ale jak by jeden člověk mohl prakticky páchat genocidu? Že by jich bylo víc? Řekněme, že jde o skupinu a postupují podle pečlivě propracovaného, velkorysého plánu.“

„Obchodníci mezi sebou vedou cenové války a využívají průmyslovou špionáž, Arthure. Ale nezbavují se konkurence runovými kletbami.“

„Kdyby našli způsob, jak to zařídit, tak proč ne?“

May přejel prstem po okraji šálku. „Protože nevěřím v nadpřirozené síly,“ prohlásil konečně.

„Kdo mluví o nadpřirozených silách? Třeba je to nějaká technologická odrůda kletby. Třeba zdivočel mikročip. Ze všech lidí zrovna ty bys měl věřit, že je to možné.“

„Ne.“ May zavrtěl hlavou. „Ani s nejmodernějšími simultánními obvody mi to nepřipadá reálné.“

Bryant dopil kávu a nahnul se nad stůl. Nechtěl, aby dvojice u vedlejšího stolu zaslechla, co říká. „Tak já ti tedy povím, jak to funguje,“ málem šeptal. „Používají videokazety. Třičtvrtěpalcové pásky U-MATIC. Myslím, že někdo ty kletby natáčí těmi… kam –“

„Kamkordery.“

„…a když se pak oběť dívá na obrazovku, slyší nebo vidí něco tak hrozného, že ji to dožene k sebevraždě. Třeba je na pásku zvuk, který působí na mozek. S touhle myšlenkou američtí vědci experimentují už léta, od té doby, co v první polovině padesátých let začali do filmů vkládat reklamy tak krátké, že je diváci vědomě nezaregistrovali. Henry Dell obchodoval s videokazetami. Předpokládejme, že jeden takový pásek viděl, a proto zemřel. Jeho obchod shořel, aby se zničily kazety ve skladu. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že několik videorekordérů bylo uvedeno do chodu dvacet minut před požárem? Myslím, že ten kluk, Mark, se taky na jeden pásek podíval, nebo ho k tomu donutil ten žhář. Ať už s tím přístrojem zacházel kdokoli, náhodou v části obchodu vypnul proud. Tak se tam na všechny digitální hodiny dostal jiný čas. Mark požár přežil, ale ten pásek viděl, chápeš? Kvůli tomu se musel zabít, jen co nabyl vědomí.“ Bryant vhodil do kávy zbytek koblihy a zamíchal ji. „Včera naši dva chlapci našli poškozenou videokazetu na náspu u trati, kde si Clevelandová dala dostaveníčko s vlakem v 19.35 do Crewe. Bohužel si s tou kazetou hrály děti, rozebraly ji, pásku vytáhly a pak ztratily. Ale aspoň se dá analyzovat, co zbylo. Nakonec je tu ten zloděj aut, Coltis – podařilo se nám najít záznamy o tom, kde byl

zaměstnán, a z nich vyplývá, že vykonával různé manuální práce u firem spojených s videoprůmyslem.“

„Proč mi to nikdo neřekl dřív?“

„Tyhle detaily jsou mezi ostatními materiály případu. Víš, na těch zprávách, které se píší na stroji na kus papíru a pak se vloží do desek. Ne do počítače.“

May se na Bryanta díval přimhouřenýma očima a cloumaly s ním střídavě zmatek i radost. Tak ten starý ďábel na případu přece jenom zapracoval. „A co kazety,“ nadhodil. „Víš určitě, že kdo si je pustí, umře?“

„Nevím, jestli je to přesně takhle. Všechno závisí na tom, jestli najdeme jednu nepoškozenou. Obaly kazet chrání runová kouzla, talismany. Ty se našly v Dellově obchodě.“

„A co pak byly ty kletby, které jsme objevili u Della, Meadowse a Coltise?“

„Tím si pořád nejsem jist.“

May se opřel o židli a přemýšlel. „Řekneš mi, jak jsi k tomu všemu došel?“

„Požádal jsem o pomoc mou starou přítelkyni.“

„Snad ne tu knihovnici, Dorothy…“

„Huxleyovou. Právě tu.“

„Ale vždyť jí straší ve věži. Neříkal jsi, že věří na nejrůznější mystické nesmysly?“

„Jednou ses s ní setkal, Johne, ty se na to nepamatuješ?“

„Jak bych mohl zapomenout. Přemluvila mě, abych vyzkoušel akupunkturu.“

„A pomohlo to, ne?“

„Ano, báječně. Ještě čtrnáct dní jsem si nemohl sednout. Proboha, ne aby ses před někým zmínil, že konzultujeme s experty na paranormální jevy. Bulvární plátky by si na nás smlsly. Máš pro mě ještě něco?“

„Otázku.“ Bryant nahlédl do kapesního zápisníku. „Víme, že mezi Coltisovými věcmi kazeta nebyla. Zkontrolovali jste to u ostatních oběti?“

„Ano, a nic jsme nenašli. Nevím, třeba se ty zatracené kazety dokážou samy zlikvidovat.“

„Spíš si je někdo prostě zase vezme zpátky. Myslím, že je čas, abys zapracoval u počítače. Je potřeba, abys skutečné vraždy oddělil od ostatních případů.“

„Janice a já už na tom děláme,“ řekl May. „Dnes večer začneme indexovat shromážděné údaje. Chceš být u toho?“

„Ani za nic. Mám na večer jiné plány,“ odmítl Bryant a chystal se jít zaplatit účet.

„Tak mi aspoň slib, že budeš k dosažení.“

„Tentokrát se budu výjimečně snažit. Pozdravuj Janice.“

„Nepředpokládám, že bys mi chtěl říci, kam jdeš.“

„Ale prosím tě.“ Zamyslel se. „Nejdřív se asi vrátím do divadla. Potřebuji se vpravit do myšlení z dob Jakuba Prvního. Je to tak, jak říká ten mstitel. Na jednom místě jsme prolomili led. Teď pukne na dalších.“ Bryant položil ruku Mayovi na rameno. Zornice jeho očí byly rozšířené a tmavé. „Teď sám vidíš, proč musím do penze. Žijeme ve společnosti, kterou pohánějí dvě utkvělé představy – mládí a úspěch. Ale významnou roli v utváření světa přece hraje imaginace. Imaginace, stejně nestárnoucí a nespoutaná jako měsíc na obloze.“ Vyhlédl ven na chodník plný lidí. „Tam venku ji už nikdo nepotřebuje.“

May se díval, jak se Bryantova otrhaná postava cestou do divadla ztrácí mezi hemžícími se chodci, kteří si vyšli za odpoledními nákupy. Pocítil k němu hlubokou náklonnost a jen si přál, aby mohl udělat něco, co by kolegu zbavilo pocitu deziluze.

„Pane, prosím vás,“ ozval se hlas za ním. Ohlédl se. Za pultem snack-baru na něho mávala statná Italka. „Váš přítel tu něco zapomněl.“

V ruce držela černý předmět z umělé hmoty. Bryantův operátor.

34/Skleněná aureola

Harry zůstal u Grace poprvé přes noc, poprvé strávili celou noc spolu. Graceina vřelost a štědrost v posteli ho přiměly přehodnotit svou sexuální etiketu a znovu se učit. Ráno se pokusil předvést stejně vynikající výkon s kuchyňskou pánví, zatímco Grace váhavě vyklouzla z postele a zamířila pod sprchu.

„Kdyby jen přestalo pršet…“ Stála u okna, zahalená do velké bílé osušky, a pozorovala, jak z okapů teče voda. „Leje, jako by měl nastat konec světa.“

„Svět nekončí, jen se mění.“ Harry ji vzal kolem pasu. Přes vlhkou látku cítil teplo její kůže. Zase se k němu přitiskla. „Mohli bychom odjet někam, kde bude obloha modrá od obzoru k obzoru.“

„Ne, mně se líbí tady. V Londýně se cítím dobře. Bezpečně.“ Grace ručníkem otřela opocené sklo. „Ale venku je něco nového. Skrytého v dešti.“ Obrátila se, aby ho políbila. A jeho objetí je vrátilo do postele.

„Zavolám Frankovi, aby si přišel pro tu kazetu,“ řekla u snídaně, právě když si po slanině roztírala jahodový džem. „O kódování tajných poselství ví všechno. Pořád ještě si hraje heavymetalová alba pozpátku a snaží se objevit jejich skrytý význam.“

„Víš jistě, že mu můžeš důvěřovat? Nedá to někomu?“ Gracein stařičký pes nehybně seděl mezi nimi. Hypnotizovala ho slanina kývající se na jejich vidličkách.

„Ten pásek bude chránit jako svůj život.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Je do mě beznadějně zamilovaný. Vždycky byl.“

„Jen se přesvědč, jestli pochopil, jaké nebezpečí mu hrozí. A neříkej mu všechno.“

„Myslíš, že tě Carmody zkoušel?“

„Řekl bych, že ho překvapilo, když mě uviděl živého. Proto mě pozval do svého venkovského sídla. Asi došel k závěru, že když jsem to přežil, mohl bych mu být užitečný.“

„Bude na domácí půdě, bude mít všechny výhody. Co když se tě pokusí zabít?“

„Nejdřív bude chtít zjistit, kolik toho vím. Trochu si spolu zahrajeme. Jsme stejného ražení.“ Když Harry dojídal slaninu, pes na něho udiveně a sklíčeně civěl.

„A jak budeme válčit s celou jejich firmou?“

„Je jenom jedna cesta. Zevnitř.“ Právě si otíral ústa, když zazvonil telefon. Grace ho zvedla.

„Nechci mluvit s vámi, ale s mm,“ zdůraznila Hilary.

„Ahoj, Hilary, odkud máš tohle číslo? Máš se dobře?“

„Stačí vzít Zlaté stránky a nalistovat rubriku Coury. A ty by ses měl starat o vlastní blaho, ne o moje; beztoho tě už infikovala pohlavními parazity. Volám kvůli pracovní záležitosti. Je tady balíček na tvé jméno. Chtěla jsem ti ho poslat do kanceláře, ale musela bych kvůli tobě utrácet peníze.“

Zrychlil se mu tep. Určitě je to ten balíček, který převzala Eden. „Kdy přišel?“

„Před několika dny. Byla jsem v Midlands koordinovat nějaké akce. Když jsem se vrátila, byl tady. A ty si pro něj laskavě přijď.“

Harry rychle uvažoval. Eden mu už dříve nechávala pracovní vzkazy a materiály v bytě Hilary ve Wigmore Street. Určitě tam kazetu donesla večer po koncertě. Nemohla vědět, že se s Hilary nepohodl.

„Hilary, poslouchej. V žádném případě ten balíček neotvírej.“

„Heleď, mě ta tvoje pochybná tajemství vůbec nezajímají. A nerozkazuj mi, co –“

„Hilary, ten balíček by tě mohl zabít. Nech ho být!“

„Pozdě, už jsem ho otevřela. Je to jen hloupá videokazeta.“

Harrymu stydla krev v žilách. „Ale nepodívala ses na ni.“

„Podívala. Bylo to moc zvláštní. Nevím, v jaké společnosti se se svými *novými* přáteli pohybuješ, ale –“

„Počkej, jak ses na ni mohla dívat?“ Věděl, že na standardním domácím videorekordéru si třičtvrtěpalcovou pásku pustit nemůže.

„Neříkala jsem ti to? Povýšili mě. A odpovídajícím způsobem profesionálně vybavili.“

„Můj bože, nevycházej z bytu, prostě tam zůstaň, dokud nepřijdu. Jak se cítíš?“

„Harolde, co to proboha s tebou je? To nebyl žádný přísně tajný materiál.“

„Co tam bylo? Co jsi viděla?“

„To bys měl vědět ty, bylo na tom tvé jméno. A malá nálepka s nějakými klikyháky.“

„Řekni mi to!“

Panika v jeho hlase ji přiměla, aby vzpomínala. „Bylo tam logo nějaké společnosti…“

„Které?“

„Snažím se si vzpomenout!“ Jeho reakce ji vylekala. „Odel. Byla to společnost Odel?“

„Snad ano. Ano.“

„A co dál?“

„Barva, červená, zdá se mi. Potom strašně nezvyklá –“

A linka vypadla. Harry se vyřítil na ulici.

Hilary zůstala zírat na sluchátko. Opravdu si dovolil zavěsit? Vyťukala číslo znovu, ale telefon mlčel. Už se tolik nebála. Je to jen taková mrzutost… Nepoložil pořádně sluchátko, to je celý on. Na lince také může být porucha. Zaměstnanci Britského Telecomu si dennodenně na ulicích hrají s kabely. Přešla k oknu a podívala se dolů. Nic tam nenasvědčovalo tomu, že by jejich ulice byla rozkopaná.

Proč proboha byl Harry tak rozčilený? V jistém ohledu je vlastně ráda, že ta záležitost skončila. Nikdy mu doopravdy nerozuměla. Rozmrzele pohlédla na hodinky, šla do předsíně a zastavila se před zrcadlem, aby si upravila vlasy; ne že by elegantní plavý cop nějaké úpravy potřeboval.

Jak se vůbec odvažuje žádat, aby zůstala v bytě a čekala na něho, když oni dva spolu nemluví? Za půl hodiny musí být v práci. Deset minut, déle nepočká. Zamrkala a z víčka setřela nepatrnou šmouhu od modré maskary. Vzduch mezi jejím obličejem a zrcadlem jí připadal zamžený a plný prachu.

Hodiny na krbu v obývacím pokoji odbíjely půl. Znělo to zkresleně, jako z dozvukové komory. Otočila se, poslouchala a pak se vrátila k důkladnému zkoumání make-upu. Její obraz v zrcadle jako by hubnul. Je to možné? Lícní kosti se prodlužovaly, brada protahovala jako v křivém zrcadle. Najednou pochopila, že samo sklo se vydouvá směrem k ní. Zrcadlo s ohlušujícím třesknutím puklo od rohu k rohu a zasypalo ji úlomky skla ostrými jako břitva. Nezmohla se ani na výkřik a úlomky stírala rukou, ačkoli se jí na tvářích okamžitě otvíraly krvavé řezné rány.

Napůl oslepená Hilary se dopotácela do obývacího pokoje. V rychlejším pohybu jí bránila úzká béžová sukně. Před sebou měla dvě okna s tabulkami barevného skla zalitými do olova. Zobrazovala biblické výjevy. Mniši padali na kolena před světci na nebesích. Kněží se radovali z pastorační práce. Byt se Hilary tolik líbil hlavně kvůli těmto krásným oknům.

Měla pocit, že se jí do plic dostala skleněná drť. Vždyť dýchání bolí! Snad nemá infarkt? Snažila se myslet, ale mlha, která dříve visela ve vzduchu, jí teď zřejmě vnikla do mozku. Z oken vycházel zvuk, jako když se do sklenice sypou kostky ledu. Hilary nevěřícně vytřeštila oči. Jednotlivé díly zářivě barevného skla kus po kuse opouštěly své rámečky, dělily se, tříštily a pomalu se k ní zhoustlým vzduchem prodíraly jako hejno oslnivě zbarvených tropických rybek.

Zvedla holé paže, aby si chránila obličej, a o krok couvla. Průzračný žlutý trojúhelník k ní doletěl první. Byl na něm světec pozvedající oči k nebesům; ruce spínal v gestu věčné naléhavé prosby. Kratičkou chvíli se před ní vznášel, pak se vrhl dolů a z ramene jí vyřízl plát masa. Potom k ní společně dorazilo několik dalších skel, které všechny zpodobovaly kněze; k jejím pažím zamířila mozaika v barvě topasu, smaragdu a ametystu a s chirurgickou přesností v nich vyřízla dlouhé, hluboké rány.

Hilary se konečně vrátil hlas. Z rozříznuté tepny na zápěstí jí na naškrobenou bílou blůzu stříkala krev. Křik trval jen několik vteřin, pak se jí zvlášť dlouhá průsvitná korálově rudá čepel s andělem v říze slonovinové barvy zaryla do úst a hluboko v hrdle se rozlomila.

Skleněné střepy kolem ní utvořily oblak z jiskřícího, vražedného světla všech barev duhy. Vznášely se, kroužily jako opalizující ptáci a vrhaly se na ni ze všech stran, takže Hilary už nevnímala nic než sklo, světlo a temně krvavé cáry svých svalů.

Jak ztrácela vědomí, cítila, že se její tělo zvedá, prochází mihotavou aureolou skla a letí ven – na ulici.

Když Harry zabrzdil a zastavil, přepadl ho odporný pocit *déjà vú.* Zvědavci se tlačili k oranžovým pásům napnutým na chodníku mezi lampami veřejného osvětlení. Poblíž stála ambulance, ale sirénu i světla vypnuli. Muži i ženy v uniformách se skláněli kolem jednoho místa na zemi jako hráči ragby chystající se na mlýn.

Zabouchl dveře a vystoupil na chodník. Policie už také dorazila, a ve velice hojném počtu. Harry zvedl oči k horním patrům domu, kde se za rozbitými okny temně rýsoval její pokoj. Věděl, že je mrtvá. Sklo pod nárazem jejího těla vyletělo ven. Ležela napůl na vozovce a nohy jí vyčnívaly zpod hnědé přikrývky. Krev byla tmavá, sklo se v dešti třpytilo. Hilary určitě skočila z okna jen pár minut po jejich rozhovoru. Kolik času asi uběhlo od chvíle, kdy viděla ten pásek? Harry se

vymanil z davu a rozběhl zpátky k autu, už byl málem u něj, když se mu udělalo zle.

Odjížděl, ale řízení mu dělalo potíže, ruce mu sklouzávaly po mokrém volantu. Věděl, že pásek zůstal v jejím bytě, ale nic na světě ho nepřinutí, aby se pro něj vrátil.

35/Sabat čarodějnic v Camden Townu

S počítači Frank Drake vycházel o poznání lépe než s lidmi. Často mu v knihovně zelená obrazovka po dlouhé hodiny ozařovala hubenou tvář a jeho prsty tančily po klávesnici s hbitostí prozrazující mnohaletou důvěrnou znalost. Soubory, které si vytvořil, byly složité a s mnoha vzájemnými odkazy, ale jak nových statistických dat přibývalo, snaha udržet si nad projektem vědecký nadhled byla stále méně úspěšná. Jak údajů přibývalo, rostl i jeho zmatek. Zatím se mu podařilo proniknout do několika soukromých záznamů o zdravotním stavu pacientů a do policejních záznamů o pachatelích přestupků a přečinů a každý další fakt jeho problémy jen prohluboval. Při pronikání do chráněných počítačových zdrojů se opět jako v případě jeho předchozích zájmů projevilo, že má víc nadšení než talentu. Dočetl se, že chytří počítačoví piráti se dostali do mnoha významných finančních institucí, ale neměl tušení, jak něco takového provést.

Vážně uvažoval o tom, že se projektu vzdá, když mu Grace Crispianová zavolala a navrhla, aby spolu zašli na skleničku. Před pěti lety oba studovali na Goldsmith's College grafiku. Jestlipak si všimla, jak ji během celého úvodního kurzu pozoroval v přednáškových sálech i přes stoly v jídelně, protože se do té výstřední holky, která chtěla vlastními silami radikálně změnit svět filmového průmyslu, beznadějně zbláznil – jako

ostatně každý. Měla energii a plány, jak to udělat, ale zatím se žádný převrat nekonal. Právě tak jako u Franka. Od těch dob spolu někdy zašli na drink, tak jednou za rok, a schůzku vždycky navrhl Frank.

Gracein hlas v telefonu byl pro něho milým překvapením a Frank slíbil, že jí bude pomáhat ze všech sil. Ale ve svém entuziasmu jednal příliš rychle a ukvapeně. Když vysvětloval své teorie, cítil, že vzdálenost mezi mini se zvětšuje, a přestože mu nakonec poděkovala za pomoc, pochyboval, že ještě někdy zavolá.

Druhý telefonát ho proto překvapil ještě víc. Došel k závěru, že snad přece jen tak špatný dojem neudělal. Grace mu řekla, že se jí večer, který spolu minule strávili, moc líbil. Chce ho požádat o laskavost. Tak už to v jeho životě chodí. Spolužáci po něm vždycky chtěli, aby jim psal domácí úkoly. Může se pro tu videokazetu zastavit u ní v bytě?

Ťukal do klávesnice a procházel nekonečné seznamy různě zkombinovaných písmen, kterými se pokoušel nalézt kýžená hesla pro přístup do počítačové sítě další společnosti v City. Do nadnárodních společností, megakorporací, lze někdy proklouznout tak, že začnete od jejich nejmenších a nejméně důležitých poboček.

Vzpomněl si na svůj slib, zapnul opotřebovaný přehrávač, který do knihovny pořídili ve šťastnějších dobách, kdy od místní radnice dostávala víc peněz, a kazetu do něho vložil.

Zřejmě ji ukradla společnosti, kde dochází k právě takovým nehodám, jaké ho zajímají. Nejdřív ho to pobavilo. Vskutku je to zvláštní shoda okolností, že se tak sešlo jeho bádání a její prosba. Ale když sledoval, jak se obrazovka rozsvěcuje a jiskří, položil si otázku, jestli to vůbec *byla* shoda okolností. I seriózní noviny přinesly několik článků o tomto tématu, obzvlášť předevčírem, kdy se jeden význačný poslanec při bouřce utopil v odvodňovací stoce. Pravděpodobně na stejném projektu pracují i jiní; možná ho někdo předstihne, než svou knihu

předloží vydavatelům. Celé jeho bádání by pak bylo zbytečné. Grace mu řekla, že obsah kazety potřebuje znát z osobních důvodů, ale co když tím vlastně pomáhá nějakému konkurentovi?

Zarazil se a upřel pohled na obrazovku. Něco tam blikalo. Přehrávač neměl dálkové ovládání. Frank vztáhl ruku a zmáčkl tlačítko pro rychlý posun vpřed. Grace ho varovala, aby se na kazetu nedíval. Tvrdila, že mu to může ublížit. Když se ho zeptala, jestli ví o nějakém jiném způsobu, jak zjistit, co je na pásce nahráno, napovídal jí něco o čtení magnetických stop. Čirý výmysl, samozřejmě, ale ona ho považuje za odborníka, obrátila se na něho s žádostí o pomoc a on ji nemůže zklamat tím, že dá najevo nedostatek znalostí v oboru.

Usoudil, že jestli skutečně existuje něco takového jako obraz, který může škodit, bude bezpečné dívat se na odraz v zrcadle, jako to udělal Perseus s Medúzou. Proto nejdřív k obrazovce videa v úhlu pětačtyřiceti stupňů nastavil zrcadlo.

V knihovně bylo ticho, které rušilo jen svištění mokrých pneumatik z nadjezdu dálnice. Snad přestane pršet, než půjde domů. Znovu obrátil pozornost k obrazovce. Vyčistila se, když se pásek dal do pohybu, a objevilo se důvěrně známé modrobílé varování ohledně autorských práv. Přepnul na normální rychlost. Číst převrácená písmena pro něj byla hračka.

VAROVÁNÍ

Tato páska je vlastnictvím korporace Odel a její autorská práva chrání zákon o ochraně informací. Povolení mohou poskytnout pouze členové korporace Odel. Neoprávněné užití těchto informací může mít za následek soudní stíhání, udělení pokuty a zahájení trestního řízení.

Frank pokrčil rameny a dál sledoval obrazovku. Kopii udělá později, až za místem s varováním – pro případ, že by tam byl vložen identifikační kód. Varovný nápis zmizel a objevil se další.

NEBEZPEČÍ – SLEDOVÁNÍ PÁSKY OD TOHOTO BODU
MŮŽE ZPŮSOBIT ÚJMU NA ZDRAVÍ

To bude to varování, o kterém Grace mluvila. Frank zaváhal, ale pak se dál pozorně díval na obraz v zrcadle.

Kdyby Frank neřekl Dorothy, že má v úmyslu v knihovně zůstat déle a pracovat, byla by ho požádala, aby ji doprovodil na návštěvu Sabatu čarodějnic v Camden Town. Ale od minulého výletu do světa paranormálních jevů jeho skepticismus v tomto směru značně vzrostl. Edna Wagstaffová a její mluvící kočky se mu postaraly o takovou zásobu zkušeností a zážitků, že se jeho psychika s nimi bude ještě delší čas vyrovnávat. Proto se tam Dorothy vydala sama. Vykročila do nočního deště s ohromným bílým deštníkem vhodným především pro hráče golfu, který dokázal ochránit jak její trvalou, tak záhadný balíček knih pod paží.

Ačkoli Sabat čarodějnic z Camden Town existuje přibližně dvě stě let, své prominentní postavení v čarodějnických kruzích časem ztratil. Nyní čítal pouhých sedm členů, z toho bylo šest žen. Scházeli se v pondělí večer v soukromém bytě nad hostincem „U Konce světa“ proti stanici metra Camden Town. Ještě před pár lety byla zdejší hospoda známá pod jménem „U Matky Červené Karkulky“ – podle camdenské čarodějnice s nejhorší pověstí. Tady na schůzkách zpívali a trochu tancovali, probírali korespondenci a řešili aktuální záležitosti. Potom v poklidu sešli dolů na gin s tonikem. Příležitostně se setkávali se členy jiných sabatů, ale většinou zůstávali při práci sami. Dorothy jim občas umožňovala nahlédnout do sbírky okultní literatury ve sklepě knihovny. Ale dnes si vyžádali její přítomnost na mimořádné schůzce.

Když zaklepala na dveře postranního vchodu do hostince, uvažovala, jak je možné, že působení sabatu zatím zůstalo

utajeno. Zvlášť když na zašlé ocelové destičce pod zvonkem si každý mohl přečíst:

SABAT ČARODĚJNIC SVATÉHO JAKUBA STARŠÍHO
Severolondýnská sekce
Zákaz vstupu podomním obchodníkům a doručování reklamních tisků

„Ahoj a omlouvám se, žes musela čekat.“ Dveře otevřela nevysoká, veselá, nejméně pětačtyřicetiletá žena. Měla kulatý, laskavý obličej a vyslovovala jasně a zřetelně, což naznačovalo, že buď je zvyklá vystupovat na veřejnosti, nebo začíná trpět hluchotou. Její nepoddajné rusé vlasy spoutával velký šátek mnoha barev. Náušnice připomínaly trsy banánů. Na řetízku na prsou visely brýle z umělé hmoty nachové barvy, po stranách zdobené flitry. Široce se usmála, oči se jí přitom zúžily do půlměsíců. „Právě jsme začali. Zatím jsi o moc nepřišla.“

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Maggie.“ Dorothy ji pozdravila a vešla dovnitř. „Přinesla jsem nějaké knihy; mohly by být užitečné při tvých experimentech.“

„Díky, ale obávám se, že jsme kvůli krizové situaci naši obvyklou činnost museli odložit.“ Šla před Dorothy nahoru po rozvrzaném a špatně osvětleném schodišti.

„Co se děje?“

„Víš, všechny nás to dost zneklidňuje.“ Maggie otevřela dveře. „Na minulé úterý si pro nás měla Doris připravit nějaká kouzla, ale vybuchl jí tlakový hrnec, takže nemohla přijít. A Betty nemůže na nohy. Tak jsme místo toho prošli mapy a grafy. Propočítali jsme to a zkrátka si myslíme, že se blíží Armageddon.“ Zastavila se. „Nezní to trochu nadneseně? Konec civilizovaného světa.“

Uvedla Dorothy do pokojíku v prvním patře. Ostatní členové sabatu hleděli ven z kruhu uprostřed koberce.

„Ahoj!“ zavolala jedna z nich a maličko zamávala. „Právě jsi nás zastihla uprostřed písně. Neema zapomněla přinést magnetofon, tak se dnes večer musíme obejít bez hudby.“ Stáli s propletenýma rukama, zády se dotýkali a tančili v kruhu šoupavým krokem. Dorothy se posadila na starou židli u okna.

Pokoj byl sešlý, ale útulný. V koutech se povalovaly hromady novin, brožur a rukopisů, nikde nebyla vidět jediná černá svíce.

Zdi pokrývaly astrologické mapy, grafy a tabulky. Statistické údaje na nich byly zvýrazněny červenou tužkou. V rohu stál počítač a právě se prokousával mílemi numerických dat.

Zvláštní šoupavý tanec skončil a členové skupinky si hledali místa k sezení. Přednost dostala mladá Asiatka ve vysokém stupni těhotenství. Jediný muž, bledý pojišťovací agent s tváří připomínající křečka, plaše kývl Dorothy na pozdrav a pokrčil rameny, jako by byl právě přistižen při něčem nedovoleném.

„Armageddon, poslední velká válka na zemi, je samozřejmě už odedávna očekáván na konci dvacátého století,“ řekla Maggie. Její hlas zněl klidně a uvážlivě. Jak víš, našemu sabatu tradičně leží na srdci blaho a prospěch našeho krásného města. Sledujeme znamení. My jsme předvoj, jsme tu, abychom rozpoznali síly zla.“

Vstala a jako učitel dějepisu při výkladu ukázala na jednu z barevných map. „V uplynulých dvou měsících jsme zachytili některá opravdu neklamná znamení. Naši bratři v hendonské sekci svatého Jakuba je zpozorovali také. Všechna proroctví se naplňují. Prvním znamením prý bude, že mrtví zastíní živé; úmrtnost v Londýně nedávno dosáhla dvojnásobku porodnosti. Dále se praví, že zhoubné síly povstanou z popela padlých; po sérii krachů na londýnské burze se finanční instituce spojují v nové mocné konglomeráty. Dále se uvádí, že jedna z těchto sil zpustoší zemi. Podívejte se na tohle.“ Otevřela *Financial Times.* Titulek zněl:

ÚČINNÁ POMOC BRITSKÉMU PRŮMYSLU

Jak bylo dnes oznámeno, ministr obchodu připravuje daňové úlevy pro britské společnosti, které plánují rozšíření na nové zámořské trhy.

Tato zpráva přichází ihned po jednáních s USA o snížení obchodních bariér a pro nové podniky bude obzvlášť vítanou účinnou pomocí.

„Nevíš náhodou něco o čtyřech ďáblových úkolech?“ zeptala se Dorothy, protože si vzpomněla, co říkal kocour Edny Wagstaffové.

„Ach, to je velice zajímavé, protože tyto úkoly velmi dobře zapadají k proroctvím,“ Maggie se dobrosrdečně usmála, jako by si povídaly o tom, co šlo včera v televizi. Jedno je na nich neobvyklé – vztahují se spíš na ekonomiku než na jednotlivce. Okultisté na celém světě už léta čekají, že se narodí Antikrist, a předpokládají, že Ďábel na sebe vezme podobu lidské bytosti. Jak jsme měli vědět, že jsme místo *Psychic News* měli sledovat index akcií ve *Financial Times?* Toho času, který jsme promarnili, když jsme v rubrikách Narození a Úmrtí hledali tři šestky!“

„Jak se ty čtyři úkoly promítají do ekonomiky?“ chtěla vědět Dorothy.

„Podívej se sem, připravili jsme k tomu pár poznámek.“ Chvíli se hrabala ve stozích papíru a vytáhla sešit s ohnutými rohy. Nasadila si brýle.

„*Oklamání pošetilých*, to je využití moci falešných obrazů světa, takže bychom mohli říci, že jde o manipulaci s názory lidí sdělovacími prostředky, reklamou, odděleními pro styk s veřejností a tak podobně.“

„Projevy prezidenta Spojených států,“ vmísil se do řeči pojišťovací agent, „jsou upravovány podle počítačově

zpracovaných výsledků výzkumů tak, aby obsahovaly to, co si voliči přejí slyšet. Pěkné informování veřejnosti, co?“

„Díky,“ řekla Maggie hlasem, který prozrazoval, že by byla raději, kdyby se jí Nigel nepletl do hovoru. „Potom to je *zkažení nevinných,* a k tomu samozřejmě dochází dnes a denně. Aby se firmy v dnešní době udržely nad vodou, udělají cokoli. Pokud mě paměť neklame, ten třetí je *zničení poctivých,* to se vztahuje na odstranění konkurence v podnikání…“

„Myslela jsem, že jde o ničení deštných pralesů,“ nesouhlasila Neema.

„Ne,“ rozhodně odporovala Maggie. „Odstranění konkurence. Takový byl náš závěr.“ Podívala se na kolegyni. „A nakonec – *uctívání zla. To* je globalizace.“

„A to všechno se teď ve světě byznysu děje,“ vyzývavě podotkl Nigel.

„Ale to ještě není to nejhorší,“ Maggie s jakousi zlověstnou konečnou platností zavřela sešit, jen to buchlo. Čarodějnice neklidně poposedly na židlích. „Předpovědi samy o sobě nic neznamenají, samozřejmě.“

Jak to?“ zeptala se Dorothy. „Co ještě chcete?“

„Pozitivní, konkrétní důkaz. A ten jsme, naštěstí, získali.“ Maggie sáhla do nákupní tašky a ozvala se tupá rána, když cosi položila na stůl. Dorothy nemohla uvěřit svým očím. Vždy měla sklon v sabatu vidět sotva víc než společenskou skupinku okultistů, kteří to myslí dobře. Dovolila jim používat svou soukromou knihovnu, protože – i když se nedali pravou cestou – toužili poznat víc o duchovních silách světa. To nejhorší, co se o Maggii a jejích kolegyních, bílých čarodějnicích, dalo říci, bylo, že jsou neškodné. Teď o tom začínala pochybovat.

„To je přece balíček mražených koktejlových párků,“ řekla nahlas.

„Ovšem,“ odsekla Maggie a zakoulela očima. „Přečti si, co stojí na obalu.“

Dorothy si nasadila brýle.

KOKTEJLOVÉ PÁRKY ZNAČKY THORN
Chuťovka pro každou příležitost

A obrázek bez špetky fantazie vás vybízel, abyste ty bledé masové válečky servírovali za slunečního úpalu s několika snítkami petržele a na stříbrném podnosu.

„Dozadu, podívej se dozadu," vyzvala ji Neema netrpělivě.

„Nic tam není, jen čárkový kód supermarketu."

„Nastav to ke světlu!"

Když Dorothy nakláněla balíček, aby na něj lépe viděla, připadala si dost pošetile. Stříbrný obrazec vyrytý do čárkového kódu ukazoval trojúhelník, z jehož základny vycházely dvě linie. Thorn. Wendigo. Ledový démon. Runový symbol užívaný mimo jiné proto, aby přivodil smrtelný úraz. Ale nebyl úplný. Část znaku se mezi čarami ztrácela.

„Runovému znaku smrti se podobá, souhlasím s vámi," konstatovala opatrně. Je to jen náhodná shoda. Nějaká nová značka?"

„Celý nový supermarket," řekl Nigel. „Pobočky teď otevírají všude. Jedna je hned tady za rohem – pětadvacet pokladen, všechno řízené počítačem. Většina výrobků nese runové symboly. Spousta mraženého masa má zelený znak Ur."

Dorothy věděla, že Ur je dávný pohanský symbol pro chov a zabíjení zdomácnělého skotu. Při představě, jak se čarodějnice plíží po supermarketu a zkoumají zboží, se v duchu zasmála.

„S tím bych si opravdu nedělala starosti," řekla. „Autoři reklam vždycky hledají něco nového a zvláštního. Někdo prostě užívá runové symboly, aby svým výrobkům dodal přitažlivější vzhled." Byla ochotna uvěřit, že runy se dají zabudovat do moderních technologií, ale do k*oktejlových párků?* Co by o tom soudil Arthur Bryant? „A navíc," dodala, „sotva chtějí na své zákazníky přivolat kletby."

„Ale v tom je smysl toho všeho,“ řekla Neema. „Myslím, že je to systém pomalé zkázy. Runy takto jednotlivě nemohou škodit. Pravděpodobně jen pomáhají na zákazníky vyvíjet podvědomý tlak, aby volili jejich značku.“

„Jak se praví v poslední části proroctví,“ souhlasila Maggie. „Kletba starých národů se znovu vynořuje v jazyce dneška.“

„Dá si někdo šálek čaje?“ zeptal se Nigel. Zvedlo se několik rukou.

Maggie to vyrušení nesla nelibě. „Nejdůležitější je, že naše skromné síly jsou proti pohanské magii bezmocné. Je prostě příliš silná. Pochopitelně, byli tu přece před námi. V souvislosti s návratem Rohatého na zem nás – kromě evidentních důvodů – vždycky znepokojovalo, že kdyby šel cestou Krista, dal by přednost tomu narodit se jako dítě člověka. A kdyby s tím nadělal takový povyk jako náš Pán, s hvězdami a zázraky a vším možným, snadno by ho bylo možné najít a zničit. Jak sami vidíte, je proto od něho velice chytré, že se vrací tímhle způsobem, ukryt ve všudypřítomných předmětech dnešních dnů.“

Dorothy nevěděla, co říci. Jejich teorie je absurdní, ale nemá logickou chybu. Neema si položila ruce na velké břicho a hleděla na své nenarozené dítě. Přesto pronesla klidným hlasem: „Okultisté odedávna říkají, že soumrak světa nastane postupně. Ale děje se to teď – a dříve, než mělo.“

Maggie rázně přikývla, až náušnice zachrastily. „Ďábel se vrátil na zem,“ pravila, „a tentokrát se postavil do fronty u expresní pokladny.“

36/Prázdný muž

Frank Drake jel domů liduprázdnými velkoměstskými ulicemi s nepříjemným pocitem v žaludku. Začínal si přát, aby

kazetu z Odelu neviděl ani v zrcadle. Po varovném nápisu se na obrazovce objevila nesouvislá řada klikyháků, která připomínala nasvícené stránky jedné z Dorothyiných starých knih. Dál už se střídaly mnohem běžnější záběry. Ačkoli se mu nechtělo věřit, že páska je tak smrtelně nebezpečná, jak Grace tvrdila, něco ze scén, jichž byl svědkem, mu nepřestávalo hlodat v podvědomí.

Do tmy ponořené továrny a sklady zabírající prostor mezi silnicí a řekou vypadaly v této noční hodině opuštěně. Před nimi stály obrovské billboardy, jejichž výzvy tvořily dominantu městské krajiny. Ubohým mužům a ženám, kteří přespávali na ulici přímo pod nimi, licoměrně předváděly obrazy propagující jediný, ten pravý životní styl.

Vlhký a lesklý makadam pod jeho kolem docela rychle ubíhal, když si Frank najednou uvědomil, že se k němu zezadu přibližuje velké vozidlo. S cákáním ho dojel kloubový nákladňák. Také mířil k New Covent Garden. Řidič tak řízl zatáčku, že Frankovi nezbývalo než uhnout na chodník. Šlápl na brzdu, dostal smyk, ale zastavil; jeho rozzlobený výkřik nebylo v hromovém rachotu za výfukem odjíždějícího vozidla ani slyšet. Naklonil se a zkontroloval světlo. Ještě funguje. Ten řidič mě snad neviděl! Vůz měl německou poznávací značku. Jako obvykle, pomyslel si. To je na téhle trase nejhorší: řidiči, kteří vezou náklad do zemí za Lamanšským průlivem, se chovají, jako by jim patřila celá silnice. Vždyť mohl být po smrti! Frank dovedl kolo na vozovku, nasedl a znovu vyrazil k domovu. Deštěm zamžená světla z Nine Elms mu ukazovala cestu.

John May pečlivě prostudoval desky se jménem Harry Buckingham, pak je zavřel a vrátil Janice. „Nejdřív jeho otec, pak sekretářka, potom otcova přítelkyně a teď jeho dívka," vyjmenovával. Je mi fuk, že má alibi jako hrom. Chci, aby byl předveden a zadržen. Záminku si vymysli, jakou chceš, ale Buckingham musí zůstat pěkně pod zámkem, dokud nebudeme mít jasno."

„Mám pro něho poslat hned?“ zeptala se Janice, kterou si May zavolal do kanceláře. Jako by nestačilo, že na ni čeká dvojnásobné množství práce. Dnes večer už jí opravdu chybělo jen jedno: dostat na starost Buckinghama.

„Do rána to počká,“ May zkontroloval čas na svých digitálních hodinkách. Ještě deset minut a bude čtvrtek. Na stanici vládl příjemný klid. V patrech pod nimi zůstalo jen několik policistů v noční službě.

„Vážně si myslíš, že je za tím on?“ Posledních pět hodin vyslýchali vedoucí prodejen videokazet, ale Janice vypadala stejně svěží jako na začátku. Práce v noci jí vyhovovala. May si na energii svého mládí už ani nevzpomínal. Najednou se cítil vyčerpaný, a ačkoli v kanceláři bylo chladno, zatoužil po studené sprše.

„Buckingham v tom pěkně lítá. Otci se odcizil a dívka ho zřejmě pustila k vodě. Ale je spíš oběť než viník. Dokud je venku, aspoň mají po kom jít.“

„Se svou sekretářkou nic neměl,“ připomněla Janice. „Co se našlo v bytě Hilary Masonové?“

„Žádné otisky prstů kromě jejích vlastních. Velký koberec v obývacím pokoji byl posunutý, jako by za něj někdo zatáhl. Buď to okno rozbila při pádu, což se mi nezdá –“

„Proč?“

„Původní zalití skla olovem bylo zpevněné ocelovými pásky.

Takové okno se jen tak lehce nerozbije. Musela se proti němu rozeběhnout a při tom se koberec shrnul.“

„Nerozumím tomu,“ řekla Janice. „Když člověk chce vyskočit z okna, nejdřív si ho otevře.“

„Nic si z toho nedělej. Našli jsme něco daleko důležitějšího.“ May vytáhl svazek klíčů a odemkl spodní zásuvku svého psacího stolu. Opatrně na něj položil neprodyšně uzavřený sáček z umělé hmoty. Uvnitř Janice uviděla černý obdélníkový tvar neoznačené videokazety.

„Jak víš, že je jedna z těch, které hledáme?“

„Jist si nejsem, ale je to velice pravděpodobné. Byla v jejím videu a doběhla do konce. Zítra ji v laboratoři rozeberou a prohlédnou. Do oběda, doufejme, budeme znát odpověď.“

„Dá se zjistit původ té kazety? Vypadá jako standardní třičtvrtěpalcová páska.“ Janice zvedla sáček a pozorně si kazetu přes průsvitný obal prohlížela. Potěžkala ji. Je lehoučká.“

May ukázal na číslice vlevo na kazetě. Jen dvacet minut dlouhá. Tahle délka se obvykle neprodává. Užívají ji sdělovací prostředky a reklamní agentury.“

„Aspoň se tím zúží okruh pátrání.“

„Bohužel nejsou jich v oběhu milióny.“ Tázavě se po ní podíval. „Bože, mám sto chutí si ji pustit, ty ne?“

„Ovšem. Ale nic takového neuděláme.“ Vstala. „Vypadáš unaveně. Dáš si kávu?“

„Dám.“ Janice odešla k automatu s grácií samuraje, který vyráží do boje. May se na ni vždycky rád díval. Inspektor tajné policie Hargreave je velmi šťastný muž…

Vzadu v místnosti cosi postřehl. Nehnulo se tam něco? Viděl, jak se odráží světlo v okně, které se pohybuje ve větru. Před pár minutami bylo zavřené. Déšť padá dovnitř a na okrově žlutém koberci se rozrůstá tmavá skvrna.

Jak May natahoval krk, aby lépe viděl, někdo ho za něj chytil. Snažil se mu vytrhnout, ale silné ruce ho nepustily. Jedna mu stiskla hrdlo tak, že přísun kyslíku přerušila dřív, než May stačil vykřiknout. Zapřel se nohama o psací stůl, aby židle vylétla proti útočníkovi, který mu právě shora zasadil tvrdý úder pěstí do krku. Ze všech sil se snažil nějakým zvukem přivolat pomoc a nemilosrdně se zahryzl do prstů zacpávajících mu ústa.

Židle se převrátila a May těžce dopadl na podlahu. Když klesal k zemi, sevření rukou povolilo. Díky tomu na moment spatřil zakuklenou postavu v černých džínách a lehké bundě. Jen se mihla kolem stolu a sebrala sáček s kazetou. Pokusil se vstát, ale začalo ho pálit na prsou. Bolest mu vystřelovala od hrudní kosti až k levému rameni.

Janice na chodbě slyšela, že se něco děje. Upustila kelímky s kávou a vyrazila tak rychle, že by útočníka vmžiku dohonila, kdyby jí neposunul do cesty psací stůl. Navíc se ze stolu vysypaly zásuvky a udeřily ji do kolen. Když May viděl, jak se Janice zapotácela, bylo mu jasné, že o kazetu přijdou. Zloděj doběhl k nouzovému požárnímu schodišti na zadní straně budovy, ale v těch místech nebyl nikdo, kdo by mu v útěku zabránil. May si vzpomněl, že existuje ještě jeden způsob, jak se dostat do přízemí. Nedbal na bolesti na prsou, vběhl do chodby a do otevřených dveří nákladního výtahu a zasunul za sebou mříž.

Dojel do přízemí, právě když zloděj skákal z posledních schodů. May otevřel dveře výtahu a slyšel, jak se po schodišti blíží Janice. Nezvaný host teď bude muset na bezpečnostním zařízení zvolit čtyři správná čísla, aby ho dveře pustily na ulici. Jestli zná kód, uteče do postranní uličky a v minutě bude pryč. A protože pro něho nebyl problém do budovy vniknout, nejspíš se právě tak snadno dokáže dostat ven.

May se odrazil od výtahu a rozběhl k černé zakuklené postavě, která stála zády k němu a potýkala se s bezpečnostním zařízením.

Johne!“ vykřikla Longbrightová. „Nedělej to, může být ozbrojen!“

Zvedl třesoucí se ruce, aby zloděje chytil za ramena, ale cítil, jak mu hrudník zachvacuje palčivá bolest; než však mohl vykřiknout, chodba se zhoupla a ztemněla, v očích mu zajiskřilo bolestí a upadl do milosrdného bezvědomí.

O poschodí výš Longbrightová kulhala k telefonu a vytáčela číslo policisty v noční službě. Měla takovou zlost, že bolest v nohou téměř necítila. Zdola zaslechla zabzučení, správné číslo zloději právě otevřelo dveře. Policista ve službě zvedl telefon až po pátém zazvonění.

„Tady Longbrightová,“ křičela. Věděla, že od ní nepřijmou žádné pokyny, dokud se nepředstaví. „Nějaký muž právě odešel

postranním vchodem, černá bunda a džíny, má náskok, zastavte ho někdo. Mohl by být ozbrojen.“

Seběhla se schodů k ležícímu Mayovi. Měl promodralé rty a sotva dýchal. Klekla si, rozepnula mu límeček, stáhla sako a přikryla ho. Právě se chtěla vrátit k telefonu, když se na schodech objevili dva mladí policisté.

„Hněte sebou, zavolejte sanitku!“ zakřičela na ně. „Má infarkt.“ Potom opatrně vzala detektivovu hlavu do dlaní a přála si, aby tak netrpěl. Napětí v jeho tváři povolilo a pomalu zavřel oči.

Frank Drake dorazil domů promoklý na kůži.

Svlékl se, šaty hodil do pytle k špinavému prádlu a zcela vyčerpán vlezl rovnou do postele. Ale spánek se mu vyhýbal. V pokoji bylo horko, přestože okno nechal pootevřené a na podlaze se tvořila louž. I s prostěradlem se převracel z boku na bok. Ruce a nohy měl mokré potem. Kdesi v dálce kvílela policejní siréna. V hlavě mu hučelo, jako by se právě probudil s kocovinou. Zařekl se, že bude ležet co nejklidněji, a hlavu si opřel o měkký polštář. Na Temži hluboce a smutně zahoukal vlečný nákladní člun. Frank zavřel oči a pohltila ho tma.

Znenadání ho cosi vyburcovalo. Někdo z něho stahuje prostěradlo!

Sedl si a tápal po vypínači. Když se ho dotkl, šňůra odlétla, lampa se mu jen mihla kolem obličeje a rozbila se o zeď.

Frank vyskočil, srdce měl až v hrdle. V pokoji někdo je. Slabá záře sodíkového světla pouliční lampy dopadala na postel a odhalovala obrysy nezvaného návštěvníka. Stál mezi stěnou a skříní na šaty, s nohama mírně rozkročenýma a pažemi přitisknutými k tělu. Ačkoli přítmí tajilo jeho rysy, Frank ho okamžitě poznal.

Po špičkách přešel ke dveřím a vzal za kliku.

Cvaknutí upoutalo vetřelcovu pozornost. Když pomalu otočil hlavu, ukázalo se, že nemá obličej; bledé svalnaté tělo zaujalo

útočný postoj a vrhlo se k Frankovi. Zařval děsem, jedním škubnutím otevřel dveře, ale než vyběhl na chodbu, zblízka se na nepřítele podíval.

Byla to bytost z jeho nočních můr, přízrak, který se mu zjevoval v hodinách nejhlubší tmy a ztělesňoval jeho nejdivočejší obavy. Jak často mu po tvářích stékaly hořké slzy, když se k smrti vyděšený probudil a prosil rodiče, aby mohl jít k nim do ložnice!

Zatímco nahý a udýchaný stál na chodbě, zdálo se mu, že léta, která ho od té doby dělí, jsou smazána a opět je tím věčně nemocným a vystrašeným dítětem, jakým býval. Dveře ložnice se skřípavě otevřely a ve světle pouliční lampy se objevila silueta muže. Protože byl od hlavy k patě zahalen do prostěradel jako mumie, tělo nebylo vidět. Frank věděl, že čeká na moment, kdy jeho oběti povolí nervy a dá se na útěk. Nechá ho doběhnout až ke schodišti, než se mu ovine kolem nohou a shodí ho hlavou napřed o poschodí níž.

Frank si hřbetem ruky otřel čelo a udělal krok kupředu. Postava v prostěradlech přešlápla, zvedla děsivou hlavu – a ruce jí klesly. Provokuje ho, aby ji udeřil první.

Vrhl se na ni plnou vahou těla a prostěradlo roztrhl. Jeho dětské obavy se potvrdily, když se ukázalo, že je to jen dutá skořápka, postava z prostěradel, prázdný muž, jehož bílé lněné údy teď sebou ve Frankových rukou škubaly, protože se k němu blížila smrt.

Jak rychle zjevení ožilo, tak se zhroutilo; opět to byla prostěradla, nic víc. Frank se opřel o zábradlí a lapal po dechu. Pouhá halucinace. Nepochybně ji přivolala ta kazeta. Ale obrazy, na které se díval, byly převrácené, a to přízrak oslabilo. Frank se teď cítil v bezpečí. Přesto musí zůstat ve střehu. Rozhodl se v domě rozsvítit všechna světla a zůstat vzhůru, dokud se nerozední.

37/Na území nepřítele

Grace se okamžitě probudila a dloubla Harryho do žeber. „Někdo zvoní,“ zašeptala. „Co mám dělat?“ Späč vedle ní se sotva pohnul. Grace zaryla nehty do holého ramene a prudce s ním zatřásla. Harry otevřel zarudlé oči. Vztek nad smrtí Hilary včera utopil ve vodce. Grace souhlasila, že zůstane v jeho bytě a většinu noci strávila tím, že pozorovala, jak spí. Když se zvonek ozval znovu, už vstávala a hledala něco na sebe.

„Ne, počkej. Radši bych tam měl jít já.“ Chvíli zápasil s prostěradly, a když se z nich vymotal, doplížil se k oknu a pootevřel okenice. O vteřinu později je zase přibouchl.

„Policie.“ Začal se shánět po šatech, většina jich ležela zmuchlaná v nohách postele. „Přišli mě sebrat. Musíš se jich nějak zbavit. Udělej to, jak chceš, ale nenech je přijít nahoru.“

Grace si spěšně oblékla jeho župan. „Co mám říct? Tohle není můj byt. Co když budou trvat na tom, že chtějí dovnitř?“

„Napovídej jim cokoli, jen se jich zbav. Musím zůstat na svobodě, abych dnes večer mohl k Carmodymu.“

Grace věděla, že Harry má pravdu. Včera volal asistent Daniela Carmodyho. Postavit se tomu magnátovi a očistit tak své jméno je jediná šance, která mu zbývá.

„Nech to na mně.“ Zazvonili potřetí. „Něco vymyslím. Buď tady úplně potichu.“

O pár minut později se vrátila a zaklepala na dveře koupelny. Je to v pořádku,“ zavolala. „Můžeš ven.“

„Minutku. Co jsi jim řekla?“

„Že, pokud vím, máš o víkendu v úmyslu navštívit přátele na venkově.“

„Ty trdlo, přesně to přece udělám.“

„Na venkově v severním Walesu.“

„Beru to zpátky. Jak jsi jim vysvětlila, co tu děláš?“

„Řekla jsem, že se ti starám o byt, než se vrátíš.“ Dala jsem jim na stroji napsanou adresu, kde tě mohou najít.“

„Odkud jsi ji vzala?“

„Utrhla jsem ji z reklam, které tuhle přišly poštou a leží na stole v hale. Poslala jsem je na ústředí jedné americké expresní zásilkové služby. A co když ti teď zavolají do práce?“

„Nic se nedovědí. Zařizoval jsem to sám. Vzal jsem si do pondělka dovolenou. Sharpe ví, že mám být o víkendu u Carmodyho, ale nic neřekne.“

„Jak to víš tak jistě?“

„V žádném případě nemůže připustit, aby nový zákazník otevřel dveře a před jeho prahem stála policie s příkazem k domovní prohlídce.“

Grace mu do sucha vytřela záda. „Hlavně si musíš pamatovat,“ nabádala ho, „že se nesmíš rozčílit, nebo všechno prošvihneš. Druhou takovou příležitost nedostaneš.“

„Ještě ani nevím, co podniknu,“ přiznal se. „Asi bych mu měl prohledat dům, třeba najdu nějaké důkazy.“

Jestli chceš, pojedu s tebou až do Norwiche a zůstanu v hotelu. Vždycky se můžeš vykrást ven a předat mi, co najdeš.“

„To je moc riskantní. Tady budeš v bezpečí. Ale nezapomeň. Neotvírej dveře, pokud nebudeš muset, a od neznámých lidí nic neber. A musíme se na něčem dohodnout pro případ, že budu v průšvihu.“ Hodil cestovní kabelu na postel a rozepnul zip. „Třeba když telefon třikrát zazvoní. To bude znamení, abys zavolala policii a donutila je přijet k Carmodymu.“

„Jiní taky věděli, co se na ně chystá, a přesto ty kletby zapůsobily,“ řekla Grace. „Proč si myslíš, že by ti v tom policie mohla nějak pomoct?“

Frank Drake seděl na kuchyňské židli rovný jako svíce a masíroval si záda. Bolelo ho celé tělo. V neklidném spánku jej pronásledovali démoni, ale teď, když noc skončila, byl přesvědčen, že v nadcházejícím dnu na něho žádné další hrůzy

nečekají. Ranní světlo bylo ještě slabé, přesto mu dodávalo odvahu. Když vstával, zapraskalo mu v kloubech. Dal vařit vodu na čaj a přemýšlel, co dál.

Nejdřív zavolal Grace, aby ji před kazetou varoval, ale telefon v jejím bytě nikdo nebral. Potom volal Dorothy, jenže ta už zřejmě odešla do knihovny. Cestou do koupelny prošel kolem zmačkaných prostěradel a hloubal nad tím, nakolik se na událostech uplynulé noci podílela jeho fantazie. Ale ať dutý muž nakrátko ožil nebo ne, Frank věděl, že podivně zkrouceného kusu lněné látky, který na schodech leží jako zárodek, jako kůže, kterou tu svlékla ještěrka, se ani teď nedokáže dotknout.

Daniel Carmody bydlel v pozdně alžbětinském panském sídle postaveném z měkce oranžových cihel a obrostlém popínavými rostlinami. Kolem se do dáli rozprostíraly akry vlhké norfolkské roviny. Když Harry přijížděl k domu, s úctou a úžasem přes přední sklo obdivoval rašící březovou alej. Stromy se nakonec rozestoupily a odhalily pohled, který se nezměnil po staletí. Jen nádvoří čerstvě vysypané štěrkem pod svisle členěnými okny a stupňovitými štíty prozrazovalo dnešní dobu, protože na něm parkovala impozantní sbírka bentleyů, rolls-royceů a daimlerů. Ty hračky bohatých mužů se sem zjevně nehodily, jejich nablýskané chromové ozdoby s jemnými zemitými barvami zdí cihlového zámečku očividně neladily.

Harry si připadal trochu provinile, když svůj vůz zaparkoval vedle naleštěného zeleného veterána značky Osprey, vzal cestovní kabelu a zamířil tam, kde tušil hlavní vchod.

Otevřela mu služebná s půvabem a vzhledem jeptišky. Sklonila hlavu a o krok ustoupila, aby mohl vejít; působila dojmem, že již několikrát tak opomněla učinit a byla za to kárána.

„Pan Carmody má právě poradu se svými spolupracovníky, pane,“ oznámila hlasem sotva hlasitějším než šepot. „Paní Carmodyová je ve studovně.“

Přítomnost manželky velkého byznysmena Harryho překvapila. Kráčel za služebnou a s odporem si prohlížel tmavé obložení stěn. Ačkoli strohé vybavení vstupní haly zřejmě zhruba odpovídalo době, kdy sídlo bylo postaveno, pocit, že to či ono místo zeje prázdnotou, ho přiváděl na myšlenku, že mnohé zařízení odtud bylo nedávno odvezeno. Jednu zeď zdobila Hogarthova *Marriage à la Mode*, ale ze šesti rytin zbývaly poslední tři. Obrazy licoměrnosti, smrti a znetvořeného syfilitického dítěte postrádaly vyvažující vliv tří úvodních částí cyklu a propůjčovaly spojovací chodbě atmosféru takřka morbidní.

Paní Carmodyová ho přijala uprostřed studovny velikosti katedrály. Stála sama samotinká uprostřed nekonečného čínského koberce. I ona se zdála být překvapena tím, kde se nachází. Ten dojem jen sílil, protože se neustále rozhlížela velkýma lemuříma očima. Zjevně pátrala po klíči k záhadě, kde že se vlastně ocitla. Byla dokonce bledší a menší než služebná a zdaleka neměla její šarm. Na uvítanou Harrymu podala hubenou ztuhlou ruku.

Harry studenou ruku uchopil a představil se. Paní Carmodyová se nervózně usmála. „Určitě jste ten gentleman z reklamní agentury," pípla, což ho vedlo k úvaze, zda ji Daniel předem informoval, nebo jestli to poznala podle obleku. „První část manželova dnešního programu brzy skončí. Snad byste si zatím rád prohlédl váš pokoj." Hlas zněl tak slabě a celá byla tak bezbarvá, že chyběl snad jen krůček k tomu, aby se beze stopy rozplynula ve vzduchu. Historii jejich manželství si Harry snadno dokázal představit. Aristokratka se provdala za magnáta a v domě, jehož si v dobách nádherné svobody vážila jako milovaného pokladu, teď musí žít ve stínu svého manžela.

„Obávám se, že jsme vás museli dát do Ivanhoea," pronesla záhadně a o patro výš za rohem zmizela jako zaříkací formulí zahnaný zlý duch. „Dost v něm táhne, ale všechny ostatní pokoje jsou obsazeny." Došli na konec dlouhé chodby s

prkennou podlahou a vstoupili do ledově studeného pokoje, jehož okny lomcoval vítr.

„V posledních dnech nás trochu zlobí bojler, ale do večera prý to bude v pořádku. Máte tu domácí telefon, dovoláte se jím do kuchyně, kdybyste snad něco potřeboval.“ A s éterickým úsměvem se diskrétně vytratila, pravděpodobně přímo do dřevěného obložení stěn.

Ponechán sám sobě Harry klesl na tvrdou matraci a pozoroval, jak mu jde od úst pára. I zdejší skromné zařízení byl zřejmě neprodaný zbytek jakési dražby uspořádané kvůli rychlému získání hotových peněz. Carmody je multimilionář. Proč odprodává nábytek? To nedává smysl. Z dálky sem doléhal hlas, který monotónně a jako když bičem mrská chrlil s kabalistickou přesností statistické údaje. Harry cítil, že s každou minutou strávenou v téhle místnosti jeho sebedůvěra mizí. Ztuhlými prsty sáhl po zipu cestovní kabely a začal vybalovat.

38/Nebeský let

„Určitě tě potěší zpráva, že to nebyl infarkt,“ řekl May a nadzvedl se na naškrobených polštářích. „Prý šlo o prudký záchvat anginy pectoris.“

„To je prašť jako uhoď,“ Bryant popotáhl nosem a z hroznu odtrhl poslední bobulku. „Nakonec tě jedno nebo druhé zabije. Nic si nenamlouvejme, jde to s tebou s kopce. Nemáš tu nějaké víno bez zrníček? Lezou mi pod umělý chrup.“

May mohl předpokládat, že od kolegy se soucitu nedočká. Jenom teď nesmím nosit nic těžkého a nějakou dobu se mám vyhýbat stresovým situacím, kdyby tě to zajímalo.“

Bryant se dál rozhlížel po něčem k snědku. „To je k smíchu zvlášť vzhledem k tomu, jakou prací se živíš. Vlastně ti říkají

‚Snažte se neumřít'. Pověděl ti ten mastičkář, jak dlouho tu budeš trčet?“

„Pár dní, než udělají nějaké testy.“

„Neboli týden. A testy? To zní zlověstně.“

„Normální postup, nic víc.“

„To říkají vždycky. V kolik je oběd?“

„Asi za deset minut. Nemůžeš si ho dát. Vaří jen pro pacienty.“

„Stejně bude odporný. Sekaná a ovocné želé. Jako pro malé děti. Po infarktu je vždycky hnusná dieta.“

„Po jakém infarktu, kristovanoho!“ Zařval May. Několik návštěvníků se po něm ohlédlo.

„Hned vypadáš líp,“ spokojeně se usmál Bryant. „Máš lepší barvu. Buď se uzdravuješ, nebo to na tebe znova jde. Zařídil jsem, aby ti přinesli počítač. Už se na tom pracuje.“ To byl správný psychologický postřeh. Bryant velmi dobře věděl, jaký je s Mayem kříž, když je nemocný a nudí se. Jeho uzdravení spíš zpomalí nuda než práce.

„A kromě toho bych chtěl,“ dodal nápadně nenápadně, „aby ses na něco podíval.“

„Na co?“

„Na soukromé záznamy akciové společnosti Odel.“

„To je, jako bys žádal kontrolu v IBM. Proč Odel?“

„Zatímco tys měl kupu práce s tím, abys nechal zloděje utéct i s důkazy, z tvého počítače konečně vylezlo něco užitečného. Nesrovnalost ve financích Henryho Della. Zapomněl vykázat, že krátce před smrtí z konta společnosti nechal v hotovosti vyplatit slušnou sumu. Teď si asi vzpomeneš, že ve skladu měl velký počet neoznačených kazet, které všechny zničil oheň.“

„A co dál?“

„Začal jsem nad tím dumat; co když měl v plánu videopirátství ve velkém? Proč by jinak skladoval tolik prázdných kazet?“

„Takže to byl videopirát. Za takový zločin se ale netrestá smrtí.“

„Dell ty pásky koupil na černém trhu. Ohromné množství. Z jakého jiného důvodu by ten nákup tajil? Protože jsem to předpokládal, nechal jsem si u chlapců v laboratoři udělat rozbor toho, co zbylo z jeho pracovního diáře. Hádej, co našli?“

„Nechám se překvapit.“

„Ty peníze vyplatil džentlmenovi jménem David Coltis. Neříká ti to něco?“

„Ten mrtvý zloděj aut. Pokračuj.“

„Máme už taky přehled Coltisových předchozích zaměstnavatelů. Když ten kšeft udělal, pracoval pro Odel. Pak ho propustili. Pročpak asi? To nám nikdo neřekne. Odel podniká v telekomunikacích, a k tomu přece patří –“

„– videokazety.“

„Velmi správně. Název Odel mi nic neříkal, ale Janice ano. Pravidelně se objevuje v kartotéce „smrtelných úrazů“. Nikdy ne přímo, to ne, ale skoro vždy tam nějaká souvislost je. Tak až sem jsem došel. Ujmeš se toho?“

„Ovšem,“ slíbil May, potěšen vyhlídkou na práci v posteli. „Jak ses proboha dostal k jejich soukromým záznamům?“

„Ještě je nemám,“ odpověděl Bryant, „ale večer už je mít budu. Aspoň doufám.“

Otevřely se dveře a zřízenec přivážel velký počítač.

„Tak se do toho pusť,“ řekl Bryant zvesela a chystal se k odchodu. „A až si s tím budeš hrát, dej pozor, ať jim tu omylem nevypneš některou umělou ledvinu.“

Frank Drake zaplatil řidiči taxíku, přehodil si koženou tašku přes rameno a zamířil ke vchodu do letištní haly. Nic lepšího se udělat nedá, tím si byl jist. U pultu British Airways se zastavil pro letenku a na informační tabuli si ověřil, že letadlo nemá zpoždění. *Amsterdam* 109, východ 21, nástup na palubu za dvacet minut, psalo se tam. U dalšího okénka se ho dívka

zeptala, jestli chce mezi kuřáky, nebo nekuřáky. Co prosím? Jeho dotaz pro změnu zmátl ji, takže na okamžik ztratila úsměv odpozorovaný z reklam na zubní pastu. Přidělila mu číslo sedadla a zeptala se, zda může nahlédnout do jeho zavazadla. Požádal ji, aby se ničeho nedotýkala. V pořádku, řekla už zase s úsměvem, můžete si ji dát do přihrádky nad hlavou nebo pod sedadlo. Popřála mu příjemný let a Frank se pomalu vydal nahoru do restaurace se samoobsluhou.

V hlavě měl zmatek. Jediná metoda, díky níž si jeho myšlení zachovává alespoň nějakou logickou návaznost, je neustále počítat od jedné do sta. Také se pokoušel vyjmenovat krále a královny Anglie, věci, které byste našli na dvoře venkovského stavení, vítěze Derby, kriketové týmy, kapitoly Bible, zkrátka myslet na cokoli, co ty druhé, temné, cizí, prastaré myšlenky dokáže udržet v šachu. Seděl v koutku u kávy, snažil se zvládnout chvění rukou, aby nepřevrhl šálek, a vzpomenout si, jak vlastně probíhal dnešní den.

Grace už nezavolal. Do knihovny nešel. Vrátil se do kuchyně a několik hodin nedokázal vstát ze židle, protože něco, *něco* útočilo na jeho myšlení a snažilo se ho připravit o logiku, zdravý rozum a světlo. Rvalo se to s ním a chtělo mu místo toho nasadit do hlavy pocity tak iracionální a šílené, že kdyby jim podlehl, jeho křehká mysl by se rozpadla na kousky jako přehřáté sklo.

Jak hodiny pomalu míjely, zahánět šílenství bylo stále bolestnější, ale ještě víc vzrůstal jeho strach z porážky. Postupně přišel na to, že určité myšlenky dokáže držet na uzdě řetězci slov, která si pamatuje tak dobře, že na ně nemusí myslet, za léta nashromážděnými útržky znalostí, které teď může opakovat stále dokola jako jakési efemérní litanie.

Právě v tu chvíli ho napadlo, že by snad démony mohl ze své mysli vytrhnout, kdyby se od nich vzdálil – pokud ovšem vycházejí z jednoho zdroje.

Při telefonickém hovoru s aerolinkami ho téměř přemohli. Přečíst údaje z kreditní karty bylo obtížné, ale naštěstí ne

nemožné. Neměl tušení, co si na cestu vzal s sebou, a nemohl si vzpomenout, jestli si rezervoval jen let tam, nebo i zpáteční letenku. Řidič taxíku nezavřel ústa celou cestu, od jedné šňůry aut před ucpanou křižovatkou ke druhé. Neodpovídal by mu, ani kdyby mohl. Neměl ponětí, proč zvolil Amsterdam; prostě ho to jméno napadlo jako první a určitě to byl lepší nápad než cokoli dalšího, co by mu mohlo vstoupit do hlavy, sotva by na moment polevil v soustředění: pohanské příšery, bůžkové země povstávající z půdy napůl zetlelí, ale stále živí. Musí se nad ty pozemské modly povznést, to je ono, nechat pohany pohanům a vzlétnout ke hvězdám.

Ozvalo se hlášení. Let do Amsterdamu, nastupujte, prosím. Bude v pořádku.

Při bezpečnostní prohlídce statná černoška otevřela jeho příruční zavazadlo a pozvedla obočí, otevřenou tašku naklonila tak, aby do ní mohl nahlédnout i on, a tázavě se na něho podívala, takže musel přerušit své soustředění a sledovat její pohled. Uviděl mycí žínku a kartáček na zuby, rozházené bankovky a librové mince, krucifix a těžké zrcadlo v pozlaceném rámu. Na odpověď se nezmohl, jen pokrčil rameny a usmál se, když pomalu zakroutila hlavou a tašku znovu zavřela.

Od východu z budovy už byl vidět světlem reflektorů ozářený Boeing 757, ze kterého za jasné noci stoupala pára, zatímco čekal na svůj živý náklad. Fronta pomalu postupovala, sehraná dvojice letušek začala s kontrolou palubních lístků. Kdyby teď démonům podlehl, ohrozil by životy všech lidí kolem. Začal počítat po dvou od jedné do sta.

Proč přibalil to zrcadlo? Domníval se, že na sobě zpozoruje změny, jestliže se ho ďáblové zmocní? Snad ho vzal proto, aby se ujistil, že skutečný svět, svět, který okolo sebe vidí, světlo, ocel, lidi, jeho paranoia nezasáhla.

U dveří letadla stála vedoucí stevardka. Proč mu připomněla ženy z dob matriarchátu? Usmála se, zkontrolovala jeho palubní

lístek a sdělila mu, kde je jeho sedadlo. Pokusil se řídit jejími pokyny a nepohybovat při tom rty, přestože byl právě uprostřed řady čísel od sta zpět k jedné. Seděl uprostřed letadla vedle dvou spolucestujících, hned u uličky. Shodil z ramene cestovní tašku a pronikavý zvuk, který se při jejím dopadu na podlahu ozval, svědčil o tom, že zrcadlo prasklo.

Bylo pro Franka jistotou, že vše se zatím odehrává pouze v jeho hlavě. Kdyby se rozbilo, nebyl by schopen poznat, jestli se pohanské stvůry z jeho podvědomí nerozběhly do nic netušícího světa. Když se dveře letadla neprodyšně zavřely a Frank Drake se připoutal κ sedadlu, už se nemodlil za svou spásu, ale za bezpečnou cestu lidí kolem sebe.

Mezi jednáním byla krátká přestávka na občerstvení. Harry seděl a čekal v prázdném salonku, když se dveře otevřely a objevil se Carmody, obklopený diskutujícími obchodníky. Doprovázeli ho dva Japonci, nějací Američané, Afričan v nápadném domorodém úboru a několik Němců. Vzadu ve skupině kdosi hovořil francouzsky. Všichni byli očividně nadšeni.

„Harry.“ Carmody kráčel κ němu a otevíral náruč, jako by ho chtěl obejmout. Jsem rád, že ses k nám mohl připojit. Se všemi se v pravý čas seznámíš, se jmény si zatím nedělej starosti. Dnešní večerní program pro tebe určitě nebude příliš namáhavý. Za dvacet minut budeme pokračovat v přibližně hodinovém jednání. Ještě bude čas se před večeří převléknout. Zítra se pustíme do vážné práce.“

Carmody k němu vyslal svůj proslavený úsměv a šel dál. Černý hedvábný oblek s tmavou košilí bez límečku jen zdůrazňoval jeho ďábelské vzezření. Vlasy měl sčesané do copánku a v souladu se slavnostní atmosférou toho večera sepnuté elegantní stříbrnou sponou. Uváděl hosty ke stolu, kde čekalo šampaňské, a Harry se mezitím rozhodl, že mluvit bude co nejméně a poslouchat co nejvíc, dokud si neujasní postavení

a společenskou hierarchii přítomných. Pomalu upíjel ze sklenky na vysoké nožce a procházel se mezi hosty.

„… Přirozeně, největším oříškem pro nás je přimět čtenáře, aby se ztotožnili s názory redakčních článků. Největší vliv při tom má…“

„… Nesouhlasím s tím, aby se do dětí cpaly informace, ale když je teď vliv rodičů tak malý, musí být rodina jako celek posilována a chráněna před zásahy zvenčí…“

„To je všechno velmi hezké, ale když Daniel říká, že ten systém bude hotový a funkční do dvou let, mluví jen o jedné části své…“

„…V tuto chvíli je těžké říci, jestli s tím technika bude s to udržet krok…“

Holohlavý obrýlený pán za ním se pustil do ostré výměny názorů se svým krajanem. Jejich konverzace vedená v hrdelní němčině a divoce gestikulující ruce vykouzlily obraz předválečných let, který už dávno ztratil působivost, protože se z něho stalo klišé. Pojednou přešli do angličtiny.

„… 1933, ale tehdy pravý stav věcí jasně viděl jen *Völkischer Beobachter…*“

Harry o těch neblaze proslulých novinách slyšel od otce. *Lidový pozorovatel* pravidelně sklízel ostré kritiky kvůli uveřejňování antisemitských názorů. To Harryho znepokojilo ještě víc.

Raději se vzdálil a od servírky procházející kolem si vzal další sklenku. Postarší Angličan napravo od něho vysvětloval své názory na stav britské televize v souvislosti s její deregulací.

O pár minut později začal Carmody všechny zahánět zpět do jednacího sálu. Harryho posadili mezi jednoho z Němců a Italku s bohatým účesem přibarvených černých vlasů a s vyzývavým výstřihem. Velký jídelní stůl uprostřed místnosti znovu pokryly poznámkové bloky, tužky a karafy s ledově studenou vodou. Harry vytáhl zápisník a otevřel ho na prázdné straně; v žádném

případě netoužil po tom, aby k sobě přitahoval pozornost jako jediný, kdo si tu pilně nedělá poznámky.

„Dámy a pánové," zahájil Carmody jednání, jakmile se všichni posadili. Jistě jste si už všimli, že se této porady účastní nový člen naší skupiny. Harry Buckingham je vedoucím pracovníkem reklamní agentury, jejíž služeb právě začínáme využívat. Musím ovšem dodat, že dnes večer k nám nebyl pozván z titulu své funkce."

Samozřejmě, že ne, pomyslel si Harry. Místo u tohoto stolu mi nepřineslo mé postavení v agentuře, ale moje temperamentní vystoupení při prezentaci a to, že jsem ještě naživu. Podle všeho se rozumí samo sebou, že to, co se dozví během víkendu, bude přínosem spíše soukromým než profesním.

„Snad by slečna Mariposová byla tak laskavá a krátce shrnula dosavadní jednání." Carmody samozřejmě zaujal místo v čele stolu a Harry pozoroval, jak robustní Italka vedle něj vstává, aby oslovila přítomné.

„Nejdříve jsme diskutovali o založení společnosti Odel před třemi lety," a její silný nápadný přízvuk ta slova ještě prodlužoval, „dále o detailně propracovaném systému jejího řízení. Od té doby mám čest pracovat s Danielem jako vedoucí mezinárodních styků."

Protože Carmody svou vysokou funkci v Odelu přijal teprve před třemi měsíci, Harry usoudil, že Italka mluví o svém postavení v jedné z jeho dalších společností.

„Díky Danielovi jsem se poprvé seznámila s runovým systémem. Jak jsme již kolegům vysvětlili, jde o pradávné umění, které při správném využití dnes může mít velký význam ve světě financí." Odmlčela se a nahlédla do poznámek. „Daniel našim přátelům objasnil, jak tento systém funguje už po staletí. Také jsme diskutovali o tu –"

„*Thule Gesellschaft,*" doplnil Carmody tiše.

„Děkuji. A také o *Deutsches Ahnennerbe*" – Carmody se její výslovnosti pousmál – „a o tom, jak nacisté využívali

okultismus, aby spoutali moc run. Dále jsme rozebírali, jak tuto moc využívali při pokusu ovládnout masy.“

Harry předpokládal, že uslyší něco zvláštního, ale tohle předčilo všechna jeho očekávání. Kdo se to tu sešel, nějaký techno-nacistický spolek? Začaly se mu potit dlaně.

„Nacistům nikdy nesmíme odpustit a nesmí být zapomenuto zlo, které napáchali,“ pokračovala slečna Mariposová. Jejich společnost rozložila její vlastní moc. Runový systém byl zneužíván, ničil jak viníky, tak nevinné. Kvůli spojení s Hitlerem získal špatnou pověst a poprvé za staletí se přestal používat. V poválečném světě nebyl uplatňován vůbec. Při znovuzavedení runového systému sledujeme do budoucna pouze jeho technologické aplikace. Ale vždy musíme mít na paměti jeho hroznou minulost a zajistit, aby se něco tak strašlivého nemohlo zopakovat.“

Za souhlasného potlesku se posadila. Carmody vstal a čekal, až zavládne ticho.

„Také jsme diskutovali o vzestupu moderních nadnárodních seskupení a o tom, jak příliš často rostou, aniž by aspirovala na cokoli jiného než svůj trvalý rozmach. Odel chce být jiná, od posledního dělníka po nejvyššího představitele vedení. V souladu se záměrem zakladatele Sama Harwooda chce být tvůrčí a hodlá se stát mezinárodním koncernem, který uskutečňuje sny svých pracovníků. K tomu máme v úmyslu využít filozofie run, která spojuje osobní přesvědčení s činností na hospodářském poli, což nám umožňuje zachovávat si vznešené ideály a přitom sklízet vysoké zisky.“

Během jednání Harry zjistil, že jeho dosavadní představa o Carmodym se rozplývá. Průmyslový magnát jako by se mu před očima převtěloval z hříšníka ve světce a naopak, nicméně image filantropického vizionáře, který mu dnes večer servírují, je skrz naskrz falešný.

„Proti rychlému růstu organizací, jako je Odel, nutně protestují mnozí. Možná vidí chybu v tom, že snaha o rozvoj

harmonické osobnosti je velmi úzce spojována s úsilím o dosažení obchodních úspěchů – ačkoli si myslím, že naši přátelé v Japonsku cosi obdobného již uskutečňují řadu let a velmi úspěšně.“ Mezi hosty z Orientu to souhlasně zašumělo. Jsme tady, abychom prodiskutovali další krok našeho rozvojového programu, naše pronikání do Evropy i obou Amerik. A zejména proto,“ – pozvedl ruku s otevřenou dlaní – „abychom podpořili budoucí investice našich přátel ze zámoří.“

Právě když se zdálo, že setkání dostává bezmála náboženský charakter, vynořil se jeho skutečný účel. Byl to seminář, ale v neposlední řadě šlo o to, získat peníze. Konečné cíle Odelu a jeho satelitních společností snad opravdu jsou ušlechtilé. Carmody pokračoval: „Společnost Odel již v City získala značný finanční vliv. Naši příznivci ve Velké Británii představují mocné a věci oddané seskupení. Teď se tato moc může šířit satelity, našimi právě získanými kabelovými sítěmi, dalšími komunikačními prostředky i počítačovými systémy do ostatních finančních center světa.“

Mezitímco Carmody v hlavních rysech nastiňoval investiční programy, které ohlašují vstup Odelu do jedenadvacátého století, v Harryho mysli se začínala rýsovat mnohem temnější představa. Příliš mnoho zásadních otázek zůstávalo bez odpovědi. Například: co tato společnost vyrábí? Technické vybavení telekomunikací? Na to se Carmody nebude chtít omezit. Jaké vlastně jsou ty jeho altruistické cíle? Jak funguje runový systém Odelu? Ani další část jednání mu na tyto otázky nedala odpověď.

Zdlouhavě se předkládaly přehledy faktů a detailní výkazy finančních položek a Harry si uvědomil, že myslí na něco zcela jiného. Z okna improvizované zasedací síně měl výhled na sousední křídlo, kde ve světle stolní lampy rozeznal obrys postavy paní Carmodyové. Téměř hodinu se ani nepohnula. Nejdřív se mu zdálo, že čte. Potom jedna ze služebných rozsvítila lustr a Harry uviděl, že jenom zírá na holou zeď.

V osm hodin se společnost rozešla, aby se převlékli, a Harry se vrátil do svého větrného pokoje. Když se posadil na okraj hluboké keramické vany a zaposlouchal do zurčení vody v lesklých měděných trubkách, bylo mu jasné, že je čas naplánovat další postup.

V duchu znovu spatřil nehybnou postavu Carmodyho manželky. Snad může být klíčem k pochopení velkého byznysmena. O významné hosty svého manžela zatím projevovala malý zájem. Pravděpodobně se zabývá pouze vlastními záležitostmi. Sledoval, jak se vana pomalu plní, a kladl si otázku, jestli paní Carmodyová tuší, že její manžel je mnohonásobný vrah.

Kola boeingu opustila dozadu se řítící rozjezdovou dráhu a letadlo se šikmo vzneslo k mrazivé noční obloze. Když opisovalo vzestupný oblouk nad Západním Londýnem, Frank viděl, jak se hvězdy posunují stranou a jejich místo zaujímají kadmiová světla stožárů dálnice pod nimi. Začal počítat rychleji, nejdříve po třech, pak po pěti. Zavíraly se mu oči. Našli si nový způsob, jak se dostat do jeho mysli. Uspávají ho. Bojoval, aby se udržel při vědomí, ale světla za oknem se mu ztratila a sklouzl do světa snů.

A jakých snů! Je thrácký gladiátor, drží malý kulatý štít a dýku a na krví potřísněném písku arény bojuje s *mirmillones*. Je samnita ve zlaté helmici s bílým chocholem, vítěz nad ďábly, pán nebes, který pekelné stvůry kosí jediným mávnutím blýskajícího se meče. Jako osobní strážce samotného Spartaka balancuje ve vichřici na vrcholu hory, ledový vítr mu bičuje holé tělo, ale lesklá šavle, kterou svírá v zakrvácené ruce, nepřestává podnikat výpady, je i…

Stál nahý a zalitý krví v otevřených dveřích letadla. Pod ním vyly motory. Řev temnot mu rval dech z plic, když se divoce ohlédl zpět na chaos a krveprolití v kabině. Letuška ležela na boku v uličce mezi sedadly, ze široké rány pod žebry jí proudem

tekla krev. Cestující křičeli. Dva – ne, tři – byli vážně zraněni, drželi se za zakrvácené hlavy a hrudníky. Dlouhými tahy lesklého, meči podobného střepu zaútočil i na své šaty, ještě než násilím otevřel hlavní nouzový východ, odsunul dveře stranou a s roztaženýma rukama a nohama teď stál v nouzovém průlezu a ječel do noci, zatímco se boeing zmítal ve vzduchu jako vozík na horské dráze. Tlak v kabině se dosud nevyrovnal s tlakem ledového prostoru kolem, takže uvnitř se vytvářel silný větrný vír. Pilot se ze všech sil snažil letadlo znovu ovládnout.

S třpytícím se střepem v pravé ruce a s levou svírající okraj dveří vyhlížel Frank Drake ven na kymácející se vesmír, na čistá nebeská světla, tak jasná a tak *křesťanská,* že jejich oheň vyháněl pohanské démony z jeho mysli. Mohutné letadlo si razilo cestu mezi miliónem hvězd a jeho stěny ze zakřivené bílé oceli odrážely neonovou záři měsíce.

Když zmučené motory znovu zaskučely na protest, zezadu nasvícené X – nahá postava zalitá žlutým světlem z kabiny – se s výkřikem vydala na svou poslední pouť.

39/Bílý šum

Jiné pacienty na jeho oddělení viry sklátily, kdežto Johna Maye virus málem uzdravil. Ovšem teď, když už ho měl, nevěděl, co s ním.

Neustále o tom uvažoval, dokonce i v pátek večer v době návštěv, kdy se u jeho postele objevila seržantka Longbrightová. Potěšilo ji, že detektivův zdravotní stav se podstatně zlepšil.

„K večeři jsou sendviče s pomazánkou a lehký piškotový koláč, že?“ zeptala se s pohledem upřeným na podnos. Je hezké vědět, že některé věci se nemění. Co je tohle?“ Rumělkově červeným nehtem zaklepala na obrazovku monitoru.

„Zjistil jsem si něco o Odelu,“ odpověděl. „Zřejmě jsou členy Computer Threat Research Association.“

„Co to je?“

„Organizace, jejímž cílem je zabránit v činnosti rošťákům, kteří počítačové systémy zamořují viry,“ vysvětloval May a zkoumal, co je uvnitř sendviče. „Dá se vymyslet program, který se rozmnožuje v počítačových sítích a poškozuje uložené soubory. Možná si vzpomínáš na americký destruktivní vir Internet Worm. Stále ještě se vyskytuje slavný „1813“ čili „pátek třináctého“, který se připojuje k programům a zbytečně zaplňuje prostor paměti. Viry nadělají v určitých souborech chyby nebo je celé smažou. Z počítače na počítač se přenášejí například na infikovaných disketách.“

„To zní, jako by to byla lidská nemoc.“

„Přesně tak se chovají. Naštěstí proti určitým nemocem lékaři objevili protilátky – a programátoři vyvinuli „očkovací“ program, který diskety před infekcí hlídá. Odel slibuje, že právě s antivirovými štíty pomůže. Chce do nich investovat obrovské sumy.“

„To se vůbec nepodobá uzavřenému, tajnůstkářskému Odelu, jaký známe z našich informací,“ poznamenala Longbrightová. „Pokud ty programy nehodlají využít ve svůj prospěch. O muži, který tě napadl, nemáme bohužel žádné zprávy, i když jsme jeho opuštěné auto našli o pár ulic dál na sever, blízko nádraží. Po kazetě jako by se slehla zem.“

„Jestliže chceme obvinit tak velkou organizaci, jakou Odel je,“ uvažoval nahlas May mezi jednotlivými sousty sendviče, „musíme udělat dvě věci: získat nevyvratitelné důkazy a mít v absolutním pořádku všechna fakta. Takovému protivníkovi se postavit do cesty, to není jen tak.“

„Co tedy uděláme?“

„Bryant říkal, že z Odelu hodlá získat jejich vlastní soubory.“

„Víš, že je to nezákonné, pokud je úředně nezabavíme, a na to zatím nemáme.“

„Vím. A do té doby zemřou další lidé.“

„Zmínil se Arthur, jak se k těm souborům hodlá dostat?“

May odstrčil, co z večeře zbylo, a padl zpátky na polštář. „Na to se bojím i jen pomyslet,“ odpověděl.

Večeře v Carmodyho sídle se byla nevtíravě elegantní. Po hořké višňové polévce a garnátových *millefeuilles* přišla na řadu pepřená *langouste* s chřestem. Carmodyho sklep byl samozřejmě sbírkou lahodných a vzácných vín. Harryho posadili mezi advokáta Slatteryho a kysele se tvářícího Korejce, který během večeře zarytě mlčel. Harry původně doufal, že bude mocnému hostiteli blíž, ale už z večerního zasedání se dalo usoudit, v jakém postavení jednotliví Carmodyho hosté jsou. Ti, kteří mohli do satelitních holdingových společností Odelu investovat nejvíc, byli poctěni výsadou zasednout spolu s ním v čele stolu.

Po jejich předchozím setkání si Harry nedělal iluze o tom, jak se Slatterym povedou srdečný hovor, ale ukázalo se, že se mýlil. Po obvyklé výměně zdvořilých frází se k němu advokát naklonil a zblízka na něj upřel zarudlé oči. „Předpokládám, že se v duchu ptáte, proč vás Daniel pozval. Už jste si jistě domyslel, že tu nejste jako zástupce vaší agentury.“

„Ta myšlenka mi skutečně prolétla hlavou.“ Harry si krájel chřest. „Zatím jsme neměli moc příležitostí si spolu pohovořit.“

„Pak vás mohu informovat já. Požadavky Odelu na reklamu budou velmi specifické. Daniel chce tým, který bude tomuto úkolu věnovat veškerý svůj čas – jakousi styčnou skupinu mezi ním a agenturou. V téhle chvíli jste zcela zákonitě loajálním zaměstnancem agentury. Ale myslím, že během víkendu dostanete nabídku pracovat u nás.“

„Nejdřív se musím lépe seznámit s vašimi pracovními metodami," řekl Harry a odložil vidličku. Je tu celkem dost věcí, kterým nerozumím."

„Daniel mě pověřil, abych vám odpověděl na každou otázku."

„Dobrá." Harry se plně soustředil na rozhovor s advokátem. „Pro začátek – nechápu, jakou roli tu hrají runy. Jak to funguje?"

„Vím, zprvu to zní podivně, ale je to ryze symbolický systém, nic víc. V knihovně o nich máme nějaké knihy. Paní Carmodyová vám je s radostí půjčí."

„Něco jako svobodní zednáři?" Nenechal se Harry odvést od tématu. Jsou i jiné společnosti, které uznávají tytéž symboly?"

„Pokud vím, ne. Uplatňují se pouze v rámci Odelu, kam ovšem patří mnoho různých společností."

Pochopil, že právník jeho otázky spíš odehrává do autu, než aby na ně odpovídal, a proto se k věci pokusil přiblížit z jiné strany.

„Co Odel chce, jestliže mu nejde jen o další rozšiřování? Daniel je proslulý filantrop. Má za cíl dosažení světového míru? Konec jaderné hrozby?"

„Daniel Carmody chce totéž, co každý normálně uvažující člověk, pane Buckinghame. Slušný svět, ve kterém by mohl vychovávat své děti. Na toto téma měl již řadu přednášek. I ty najdete v knihovně."

Pak se Harry vzdal a mlčel až do konce večeře. Zdálo se, že si toho Slattery nevšiml, dál se nimral v jídle a poslouchal, jak jeho zaměstnavatel diskutuje o chystaném vstupu své společnosti mezi newyorské kabelové televize.

Po večeři se všichni odebrali do hlavní studovny na kávu a koňak. Objevila se i paní Carmodyová. Zdvořile se pozdravila s hosty a pak se stáhla do křesla daleko od svého manžela.

Hlavním námětem konverzace zůstávaly plány na rozšíření Odelu. Hosté vytvářeli zájmové skupinky, většinou podle

národnosti. Harry usoudil, že přišla pravá chvíle, aby se zalíbil Carmodyho manželce. Vstal z křesla, přešel přes studovnu a posadil se vedle ní. Carmodymu zasvítily oči, když změnu Harryho pozice zaregistroval, ale dál se pilně věnoval diskusi.

„Snažil jsem se uhodnout vaše křestní jméno," usmál se Harry. „Dost dobře vám nemohu celý víkend říkat paní Carmodyová."

„Ach, promiňte, jmenuji se Celie. To jméno je mi vůbec nelíbí, je tak staromódní." Naposled potáhla z cigarety a zamáčkla ji v popelníku. V její tváři se objevilo napětí.

„Myslím, že zní velmi civilizovaně."

„Civilizovaně." Jako by to slovo vyplivla. Ačkoli se večeře nezúčastnila, silně z ní byl cítit alkohol. „Stejně nepředpokládám, že byste se mnou o tomto víkendu ještě mluvil."

„Ano? A proč?"

„To se ještě nestalo."

Nastala trapná pauza, během které se Harry zoufale snažil vymyslet nějaké vhodné téma hovoru. Celiiny šedé oči bez zájmu těkaly po místnosti. Zdálo se, že o konverzaci nestojí.

„Žijete tu dlouho?" zeptal se nakonec.

„Celý život."

„Je to velkolepý dům."

„Ano, to je."

Pátravě se rozhlédla, najednou zrozpačitěla. Harry pozoroval, jak proplétá prsty v klíně, a rozhodl se vytrvat. „Máte děti?"

„Ne." Příliš příkrá odpověď. Uvědomila si chybu a snažila se ji napravit. „Víte, pane Buckinghame…"

„Prosím, říkejte mi Harry." Když jí doléval skleničku, všiml si, že Carmody je ze svého místa na opačné straně studovny pozoruje. „Ptal jsem se jen proto, že ten dům je pro děti jako stvořený."

„Můj manžel je velice zaměstnaný člověk. Jeho obchody ho často odvádějí z domu.“

„O důvod víc, aby…“

„Nechce, a tak je nemáme. To není nic pro nás.“

„Omlouvám se, neměl jsem v úmyslu strkat nos do vašich záležitostí.“

„To je v pořádku. Nic takového jste neudělal.“

Sklonila hlavu ještě níž a v tom okamžiku pochopil, že manžela z hloubi duše nenávidí. Vtrhl do jejího domova a uzurpoval si její život – to mu nedokázala odpustit.

„Vy dva jste se už zřejmě spřátelili,“ znenadání zblízka zahřímal Carmodyho hlas. Harrymu se málem zastavilo srdce. „Celie, drahoušku, není na tebe příliš pozdě?“ Podal jí ruku a ona ji pokorně přijala. „Celie se v poslední době necítila dobře,“ vysvětlil. „Nechci, aby ji naše hovory o práci a obchodech unavovaly.“ Ani se neohlédla, vyšla ze studovny a Harryho tam zanechala s prvním mužem Odelu.

„Doufám, že vás nenudila.“ Carmody si vložil do úst doutník a vrhl na Harryho znepokojivý úsměv.

„Ani v nejmenším.“ Harry se pokusil odpovědět pokud možno bezstarostně. „Myslím, že si získáváte loajalitu všech. A to je skutečně obdivuhodné.“

„Já si loajalitu nezískávám, Harry, já ji vyžaduji. To je rozdíl. Už s vámi mluvil Slattery?“ Na odpověď nečekal. „Kdybych mu dal instrukce, aby vám oficiálně nabídl vedení mé styčné skupiny, přijal byste?“

„To záleží na –“

„Na čem?“

„Nakolik jste připraveni mě o vaší společnosti informovat. Chci se dovědět, jak ten runový systém funguje. Používáte ho na konkurenty, že? Na lidi, kteří se vám připletou do cesty.“

Carmody pozorně sledoval špičku doutníku. „Jestli chceš vědět, jak to bylo s tvým otcem, rád ti to povím.“ Harrymu

vyvstal na čele ledový pot. Snažil se, aby jeho slova zněla co nejklidněji. „Tím bychom mohli začít," řekl pomalu.

„Tak pojď se mnou."

Finančník ho vedl ven ze zakouřené studovny. Na konci vysoké chodby, která procházela celým domem, vstoupil do rozlehlého viktoriánského skleníku osvětleného tlumenými světly a plného tropických rostlin s kožovitými listy.

„Nejdřív mi řekni, co si myslíš, že se stalo," vyzval ho a založil si ruce. Já ti pak povím pravdu."

Harry si odkašlal. „Vím jen něco. Přišel na to, že jeden z jeho kolegů v Instant Image nakoupil něco, co patřilo tobě, a netušil, že to bylo kradené. Tak jsi ho dal zabít."

„Uvědomuješ si, co říkáš?"

„Ano."

„Dobře. Ale musím říct, že se mýlíš. Společnost tvého otce ten nákup uskutečnila s plným vědomím toho, odkud zásilka pochází. Ale jedno nevěděli – že ty pásky nejsou tak neškodné, jak jim napovídali. Ba naopak. Ani Coltis neměl tušení, že jsou tak zvláštní. Jinak by je neprodal tak lacino."

„Jak se stalo, že mi ukradl auto?"

„Pouhá náhoda, i když zajímavá. Ale Coltisova smrt v žádném případě nebyla nepředvídatelná rána osudu. Prostě pykal za škody, které způsobil."

„Vraťme se k těm páskům."

„Byly součástí speciální dodávky pro použití v extrémních situacích. Vznikly jen díky převratnému technologickému pokroku."

„Jsou na nich runy?"

„Přesně tak. Ty pásky dokážou člověka zmrzačit, a dokonce zabít. Tvůj otec jeden viděl a pak musel nést následky."

Carmody mu položil ruku na rameno. „Vím, že jsi to měl těžké, ale můžeš se pokusit podívat se na to z mého hlediska? Představ si, co by se stalo, kdyby se, řekněme, někdo vloupal do chemičky a ukradl pokusný materiál – choroboplodné zárodky.

Kdyby ti, kteří je koupili, v důsledku toho zemřeli, čí chyba by to byla?“ Carmodyho hlas měl uklidňující zabarvení, jako by mluvil kvalifikovaný hypnotizér. Harry si musel připomenout, že ten muž, který před ním stojí, má na rukou krev všech, kteří Odelu zkřížili cestu.

„Proč potřebujete vyvíjet tak nebezpečné vynálezy?“

„Runy nás chrání před nepřáteli a konkurenty. Není důvod, proč by tě to mělo šokovat; v dnešní době není nic neobvyklého, když si velké společnosti najímají vrahy, to přece víš. Ve Spojených státech je právě z toho důvodu obviněno několik filmových společností. Pouze chráníme své zájmy.“

„Vždyť tím trpí nevinní.“

„Harry, žádní nevinní nejsou.“

Vybavila se mu otcova smrt na deštěm bičované londýnské ulici. Viděl Hilary, jak leží na chodníku, pořezaná k nepoznání. Beth, roztrhanou koly vlaku. Eden, uvězněnou v eskalátoru. *Ochrana zájmů* mu připadala jako prachmizerný důvod, proč zemřít.

Carmody Harryho zblízka bedlivě pozoroval a odhadoval, jaká bude jeho reakce. Jestli teď ztratím nervy, uvědomil si Harry, hra je u konce. Nasadil smířlivý úsměv. „I tak je možné to brát,“ řekl. „Nápad je to zajímavý. Jak to funguje?“

Carmody ho ještě pár sekund zkoumal, pak jeho obličej roztál v úsměvu. Harry věděl, že právě skončila nejúspěšnější prezentace, jakou kdy zákazníkovi předvedl. Přesvědčil magnáta o vlastních kvalitách.

„Práce většinou někomu zadáváme,“ právě říkal Carmody. „Všechno to vězí v runové abecedě. Runy jsou prastarý způsob vidění světa. Po staletí jsou všude kolem nás, už je nevnímáme.

Jejich prosté tvary a konfigurace ovlivňují naše životy. Když jsou promítnuty ve správném pořadí, mohou nás uklidnit nebo rozzuřit, udělat z nás agresivní tyrany nebo pasivní ubožáky. Ve spojení s novou technikou nám mohou přinášet krásné sny – nebo na nás poštvat noční můry.“

„Působíte teď v telekomunikacích. Myslíš, že je správné takové postupy používat?“

„Harry, Harry…“ Carmody rozhodil rukama v předstíraném zoufalství. „Co je v byznysu ještě *správné?* Je správná průmyslová špionáž? Co tabákové kartely, které na své výrobky tisknou varování, že kouření škodí zdraví? Co výrobci lihovin, kteří lidem závislým na alkoholu ve svých reklamách předvádějí blahý život? Co pojišťovny, které zaplatí, jen když jim selžou všechny možnosti, jak se tomu vyhnout? A co výrobci nápojů obsahujících cukr a výrobci nekvalitních potravin, organizace, které vydělávají na práci přistěhovalců a podporují apartheid, co průmyslová odvětví, která ničí deštné pralesy, aby mohla tisknout letáky o tom, jak jim na přírodě záleží? Kde povedeš dělicí čáru, Harry? Vaše agentura má kanceláře v Jižní Africe. Kde *vy* vedete dělící čáru?“

Stáli tak blízko sebe, že se jejich obličeje skoro dotýkaly. Carmodyho skleněné oko na něho mrtvě zíralo. Rozhodil ruce v rezignovaném gestu, ale napětí mezi nimi zůstalo. Harryho šokovalo zjištění, že u svého protivníka objevil některá z vlastních bouřlivých hnutí mysli.

„Víš, Harry, když nás tito dodavatelé každodenních lží pohřbívají pod tunami papíru, o který nestojíme, a naši společnost zamořují imaginárními ideály, o nichž nemůžeme doufat, že se někdy uskuteční, stále víc mě to utvrzuje v přesvědčení o absolutní správnosti naší cesty. Vím, že někdo musí být první.“

Nic nechápe, pomyslel si Harry. Padl do stejné pokrytecké pasti. Myslí si, že byznys se odehrává v morálním vzduchoprázdnu a před obyčejnými lidmi nenese zodpovědnost. Jiné společnosti odsuzuje, a sám je stejný. Také zabíjí, jen to dělá vlastní metodou.

Carmody si přitáhl židli, posadil se a ukázal Harrymu, aby udělal totéž. „Žijeme v době bílého šumu,“ řekl. Jeden přes druhého vykřikujeme a vychvalujeme své zboží. Runy jsou

způsob, jak ten bílý šum přerušit.“ Vzal do ruky květinu a prohlížel si její křehké dvoubarevné listy. „Kdybys byl vědec a zkoumal naše zakódované runy, konstatoval bys, že jejich konfigurace v mozku aktivizují zapomenuté synaptické reakce. Oživují hluboko pohřbené primitivní emoce – jako silná halucinogenní droga. Mohou přivolat tvé nejhorší obavy, to, čeho se děsíš ze všeho nejvíc. Bubáky, kterými tě strašili v dětství, strach z pádu z výšky, klaustrofobii. Ten prožitek je skutečný. Přinejmenším subjektivně. A dá se naprogramovat, kdy k němu má dojít. Pět minut po tom, co runy spatříš, nebo za pět let.

Ale kdybys byl parapsycholog, řekl bys, že runy jsou kletba, metoda, jak oběti postavit mimo zákony pravděpodobnosti. Metoda, jak přivolat Ďábla zpátky na zem.“

„Nejdřív ovšem musíš někoho přimět, aby se na váš pásek podíval.“

Carmody se zasmál. „Ale ne, Harry, nic o tom nevíš. To byl jenom náš počáteční experiment. Teď dovedeme runy převádět do numerické podoby. Umíme je zakódovat do rozhlasových signálů, skladovat je na kompaktních discích, jako s trojským koněm s nimi vtáhnout do počítačových souborů. Můžeme je šířit po telefonních linkách, tisknout je, faxovat, vysílat, schovat třeba v poruchách rádiového signálu. Existují tisíce způsobů, jak komunikovat, a runy se k tobě mohou dostat kterýmkoli z nich. Učíme se, samozřejmě. Už žádné smrtelné hrozby konkurenci nebo primitivní nápisy se symboly na kusech papíru. Budujeme satelitní síť, která přímo osloví ty pravé. Sledujeme nepatrné změny v nákupních zvyklostech, pomalé posuny v osobních preferencích, přestavbu žebříčku hodnot… Jak si jistě dovedeš představit, možností je nekonečné množství.“

Harry si uvědomil, jak málo významná je jeho osoba v Carmodyho plánech, a při té myšlence se rázem začal strachovat o bezpečnost Grace a svou vlastní.

„Používáme runy, abychom změnili svět,“ prohlásil Carmody. „Máme v rukou nesmírnou odpovědnost.“

„Taky by se ze země mohlo stát peklo. Peklo je, když se člověku změní všechno, co důvěrně znal. Peklo je zkáza našeho světa.“

„Neber to tak tragicky, Harry! Nikdo nechce svět zničit, jen ho zlepšit.“

„Když nic jiného, tak tu vzniká morální dilema,“ Harry nedokázal hlas zcela zbavit sarkasmu. „Zvlášť když tě někdo požádá, abys zvýšil odbyt určitého výrobku. Nebo po tobě chce vládní lobby, abys voliče přesvědčil o jejich čestnosti a bezúhonnosti.“

Carmody se k němu otočil – jeho tvář připomínala masku – a upřeně se Harrymu zahleděl do očí. „Kdybych chtěl, abys zemřel, měl bych k dispozici milión způsobů. To je to eso ve hře, Harry.“ Masku vystřídal úsměv. „Naštěstí vím, co už jsi ve své kariéře dokázal, a myslím, že jsme na stejné lodi. Pojď. Ostatní budou přemýšlet, kam jsme se poděli.“

40/Rufus

„To je absurdní,“ bručel si pro sebe Bryant. „Tohle není pro člověka mého věku. V půl druhé ráno bych měl být doma, zachumlaný v posteli a číst si. Příště ať pošlou někoho mladšího.“

Poslední z klenutých kamenných chodeb ho zavedla do spoře osvětleného tunelu vedoucího rovnoběžně s řekou. Když došel na konec, uviděl, že ústí do rozsáhlé kruhové podzemní prostory s betonovými zdmi. Podzemní průchody se odtud rozbíhaly do všech stran.

Bryant se zastavil a opřel o hůl. Ticho rušila jen doznívající ozvěna jeho kroků. Připadal si v tom prostředí maličký.

Ohromné podzemní cesty byly postaveny proto, aby lidé dojíždějící do práce a vracející se z práce mohli v době dopravní špičky projít na nedaleké nádraží Waterloo pod rozsáhlou křižovatkou s kruhovým objezdem před Waterloo Bridge. Po setmění tamtudy procházelo jen málo chodců, a vždy přidali do kroku. Tajuplné úseky polotmy či polosvětla je připravovaly o nervy.

Bryant se otočil k nekonečným řadám betonových pilířů rozestavených v prostoru podobném jeskyni jako sloupy v gotické katedrále. U každého pilíře se jako shluky škeblí přisátých ke ztroskotané lodi vršily kartonové krabice s balíky hadrů. Když přišel blíž, ukázalo se, že v hadrech jsou lidské bytosti. Našel, co hledal – takzvané Krabicové město. Turisté, kteří s programy pod paží právě opustili teplo a pohodlí Národního divadla, zažili šok, když na toto provizorní městečko chudáků narazili. Při pohledu na něj vás nevyhnutelně začalo hryzat svědomí, sklopili jste oči a zrychlili krok, abyste se, vy šťastnější, odtud rychle dostali a mohli se poohlédnout po svém voze.

Od Maye měl jen popis toho člověka, a začal si proto dělat starosti, jak ho najde. May sice poslal z počítače u postele žádost do elektronické pošty, kterou většina počítačových pirátů čas od času četla, aby se ozval Rufus. Ale když Bryant odcházel, odpověď ještě nepřišla.

„Nemohl bych si víc říkat o loupežné přepadení, ani kdybych si to napsal na záda," reptal Bryant a velice opatrně se proplétal mezi spícími.

Měl dost rozumu, aby nevěřil vlastním slovům. Tihle lidé jsou unavení a rozčarovaní systémem, o kterém soudí, že není schopen uspokojovat jejich potřeby; to z nich ještě nedělá zločince. Nahlížel do krabic a usilovně se snažil nalézt tvář odpovídající popisu. Žije zde mládež z rozvrácených i šťastných rodin, mladí muži, kteří vypadají jako bankovní úředníci, ženy, jimž tradiční postavení žen ve společnosti nevyhovuje. Každý

druhý může být ten, koho hledám, pomyslel si Bryant smutně a šel dál. Za zády mu kdosi překlopil skateboard.

„Tady jsem, staříku.“ Podle hlasu soudě – černoch, Američan a mladý. Bryant se pomalu obrátil. Před ním stál devítiletý kluk ve vytahaném tričku a šortkách s nápisem Oceán Pacific, ve kterých se zdál ještě menší. Jinak vyholenou hlavu mu zdobily proužky vlasů.

„Vy a detektiv. Kamaráde, na to jste moc starý!“ zasmál se. Pustil skateboard z ruky a zase na něj naskočil.

Bryant se naježil. „Fyzický vzhled může klamat, to bys měl vědět.“

„To říkáte tomu pravýmu, šéfe. Vy musíte být Bryant. May je v nemocnici, co?“ Kroužil kolem detektiva, až ten v rozpacích stáhl ruku, kterou chlapci podával. Je velký *zvíře*, těžkej *frája*, kapišto?“

„Ne,“ dopálil se Bryant, „slyším sice, co říkáš, ale netuším, o čem je řeč.“

Ve světě počítačových pirátů byl Rufus legendou. Před dvěma lety způsobil po celé Británii přetřásaný skandál, když se dostal k osobním kontům princezny Diany a nenechal na pokoji ani její kreditní karty. Byl příliš mladý, než aby proti němu byla vznesena žaloba, poslali ho tedy do dětského domova, odkud utekl, jako už tolikrát předtím.

„Přečti si smlouvu, a jestli budeš souhlasit s podmínkami, máš jít se mnou,“ řekl Bryant, sáhl do saka a vylovil zalepenou obálku. Rufus ji vzal a soustředěně četl.

„Hlavně neurážej jeho inteligenci,“ varoval ho May. Je mu teprve devět, ale IQ má 170. A nelituj ho. Žije mimo zákon, protože ho to baví.“

Rufus zastrčil dopis do kapsy. „Dobře, ujednáno.“ Usmál se. „Minutku, jen si to tu zamknu.“ Odběhl k jedné z větších kartonových krabic a chvíli v ní kramařil. Bryant by byl rád věděl, co May tomu klukovi nabídl, aby ho získal ke spolupráci,

ale kolega mu dopis neukázal. Když se Rufus vrátil, měl čistou bundu s bílou kapuci a černou obráceně nasazenou čepici.

„Mám tu poblíž auto," Bryant natáhl ruku, ale rychle připažil. Musel si neustále připomínat, že s Rufusem nemá zacházet jako s malým dítětem. „Půjdeme rovnou do nemocnice. Pak můžeš jako host zůstat na policejní stanici, dokud tvoje práce při vyšetřování neskončí."

„Úžasný, šéfe, to mi zrovna pásne. Už nás to tu vyplavuje kolikátej den."

„Fajn. Tak nejdřív za Johnem." Po schodech poházených odpadky vyšli z podchodu. „Odkud znáš mého kolegu?"

„Loni mě zašil. Ale dopadlo to dobře. Trochu jsem mu helfnul a on mě pustil."

„Proč tě zatkl?"

Jel jsem v jednom výnosným kšeftu, kde se na večírcích za těžký prachy prodávaly drogy. Úplná *hračka*, šéfe, tutovka, výsledek zaručen."

„Velice zajímavé." Bryant se na něho zaraženě podíval a zařekl se, že celou cestu už na něj nepromluví.

41/Celie

DAILY MAIL

sobota 2. května

DRAMA V TRYSKOVÉM LETADLE BRITSKÝCH AEROLINIÍ

Let Britských aerolinií z Heathrow do Amsterdamu včera večer jen o vlásek unikl katastrofě, když jeden z cestujících zešílel, zranil pět osob, násilím otevřel hlavní nouzový východ a vrhl se z kabiny ven vstříc smrti.

Frank Drake, osmadvacetiletý knihovník a studující při zaměstnání, podle dnes zveřejněné zprávy cestoval bez zavazadel. Několik minut po startu si jedna z letušek všimla, že se Drake svléká.

„Vypadal velice rozrušený," vypráví stevardka Stacy Drabbleová. „Kolegyně k němu přišla, aby se ho zeptala, jestli něco nepotřebuje, ale on znenadání vyskočil ze sedadla a kusem rozbitého zrcadla ji bodl do žaludku."

Když se přitažlivá plavovlasá stevardka Paula Cullenová zhroutila na podlahu a z bodné rány jí proudem tekla krev, Drake začal ohrožovat posádku i cestující, kteří se k němu pokoušeli přiblížit. Pak otočil pákou výstupních dveří a vyskočil z letadla.

SRÁŽKA LETADEL ODVRÁCENA

Náhlá změna tlaku v kabině způsobila odchýlení Boeingu 757 od kurzu. Zatímco se pilot snažil nad letadlem znovu získat kontrolu, tři sta metrů od křídla jeho stroje letělo tryskové letadlo Balkán Air. Zděšení zákazníci Britských aerolinií mohli zblízka pozorovat, jak cestující z Thajska dojídají občerstvení a připravují se na přistání.

Policie se dnes mezi přáteli Franka Drakea snaží zjistit motiv jeho běsnění. Drakeovo tělo prorazilo střechu domu č. 17 na Avenell Road v Highbury v Severním Londýně právě ve chvíli, kdy se jeho obyvatelé sešli u oběda.

INCIDENT PODNĚTEM SPORU O BEZPEČNOST CESTUJÍCÍCH

Odborníci Britských aerolinií prohlásili obavy o bezpečnost při používání výstupních dveří letadel za neodůvodněné. „Jakmile se v kabině stabilizuje normální atmosférický tlak, je pro jednu osobu mimořádně obtížné dveře za letu otevřít," prohlásil mluvčí BA a dodal: „Svědci v tomto případě pozorovali, že Drake se rámu dveří přidržoval téměř nadlidskou silou." Ihned po otevření dveří se rozvinula úniková skluzavka, ale vítr ji odtrhl.

Zdravotní stav letušky Pauly Cullenové lékaři označili za „stabilizovaný". Ostatní ranění budou **z** nemocnice propuštěni ještě dnes dopoledne.

(Pokračování na str. 2, sloupec 2)

* *Poslanec žádá kontrolu bezpečnosti výstupních dveří letadel Britských aerolinií* – str. 2, sloupec 4

* *Majitel domu žaluje Britské aerolinie za poškození střechy padajícím tělem* – str. 2, sloupec 3

Harry složil noviny a dopil kávu. Teď se zabil Gracein přítel. Určitě si tu kazetu pustil – příliš pozdě si uvědomili, že mu ji vůbec neměli dávat. Harry se před pár minutami pokusil zavolat Grace z neforemného bakelitového telefonu na stole v hale, ale nikdo se neozýval.

Ostatní členové skupiny se sešli na prvním ranním jednání, kterého se zjevně neměl účastnit. Snídaně se podávala v osm ve skleníku. Na pestrou paletu polí a mokré živé ploty šikmo dopadaly nesmělé sluneční paprsky. Ve skleníku zůstal sám. Mazal si topinku máslem a přemýšlel, co se asi stalo s jejich drahocenným páskem. Měl ho Frank Drake u sebe, když vyskočil z letadla?

„Jak vidím, ještě snídáte.“ U stolu stála Celie Carmodyová ve světlém žlutohnědém svetru a bílé skládané sukni, která jí dodávala vzhled mladistvé pětatřicátnice. I nyní působila trochu melancholickým dojmem. V denním světle a světlých šatech byla ještě o poznání bledší než předchozího večera.

„Prosím, posaďte se k mému stolu. Trochu čaje tu jistě zbylo,“ Harry ukázal na protější židli.

„Jen na minutku. Musím běžet. Doufám, že jste se dobře vyspal. Postel v tom pokoji je prostě hrozná.“ Zdála se klidnější než večer, pravděpodobně proto, že nikdo z hostů nebyl na doslech. Přestože jejich konverzace byla zcela nevinná, Harry se nemohl zbavit pocitu, že mezi nimi putují neviditelná znamení, která z nich dělají spiklence.

„Proč nejste na jednání?“ zeptala se a vzala si topinku.

„Daniel zřejmě rozebírá něco, co se mě zatím netýká,“ odpověděl. „Mám přijít odpoledne.“

„Bože, to mi dělá taky. Vyhlašuje zákazy vstupu. Moc mě to rozčiluje.“ Snad se s ním chce blíž seznámit, aby se mu mohla svěřit. Možná poznala, že je jiný než ostatní. Rozhodl se využít příležitosti.

„Mrzí mě to včera večer,“ omlouval se, „jak jsem se vás zeptal na děti. Byla to neomalenost.“

„Ne,“ vzdychla, „nebyla. Je to zcela samozřejmá otázka a já nikdy nevím, co odpovědět.“

„Určitě nejste nadšena, když je v domě tolik lidí. Rušíme váš rodinný život.“

„Ne. Je milé, že tu jste, opravdu. Ale do takových věcí stejně nemám co mluvit…“

„Proč?“

„Když se to tak vezme, můj hlas tu vůbec platí velmi málo.“ Za nimi zacinkaly talíře. Služebná začala sklízet ze stolů. Celie se odmlčela a na kratičký moment se mu podívala do očí. Vypadala provinile jako zrádce, který se právě přiznal. Harry pochopil, že Celie si zoufale přeje někomu se vyzpovídat, ale má hrozný strach, aby se v tom člověku nezklamala. Představil si ji, jak měsíc po měsíci odhaduje možné kandidáty a stále nenachází nikoho, kdo by loajalitu vůči Danielovi odložil na tak dlouho, aby jí mezitím stihl uvěřit.

„Snad bychom si mohli popovídat později,“ navrhl. „Po obědě.“

„Ne,“ okamžitě odmítla. „Musíte jít na jednání, nebo dostanete co proto. A kromě toho jedu do Norwiche.“ Vstala. „Před večeří se bude podávat koktejl. Asi vás tam uvidím. Zatím na shledanou.“ Jako by nic prošla mezi stoly a byla pryč. Harry si byl jist, že si dokáže získat její plnou důvěru.

Větší část dopoledne strávil ve svém pokoji. Připravoval si podklady a otázky na odpolední jednání. Oběd byl lehký a luxusní. Vybraná vegetariánská jídla by dělala čest prvotřídní

francouzské restauraci. Carmody si opět předcházel Japonce, nejmocnější z přítomných potenciálních investorů.

Odpolední konference byla dlouhá a nudná. Carmody znovu předkládal hlavní plány na rozšíření Odelu, tentokrát detailněji. Zasypával je čísly, vývojovými grafy i plánovanými nárůsty, předpokládané výnosy vždy byly zdůrazněny červeně. Harry konstatoval, že kdykoli se Carmody zmíní o zákaznících, přechází k biblickým obratům. I ostatní si zřejmě uvědomovali, že magnát navrhuje spíš křižácké tažení než kampaň, ale pokud podstatu jeho plánů na změny ve společnosti chápali, nedávali to na sobě znát.

Na konci zasedání Carmody slíbil, že další objevná odhalení budou následovat v neděli dopoledne v debatě o aplikacích runového systému v provozu velké televizní společnosti. Jinak se o runách za celý den jedinkrát nezmínil.

Harry se osprchoval a převlékl na večeři, ale když sešel do hlavní studovny na koktejl, Celii nikde neviděl. Pár minut strávil výměnou zdvořilých frází s Italkou, slečnou Mariposovou, potom si všiml, že Carmody se opět zabral do důležitých jednání s Japonci, a vytratil se do skleníku.

Magnátovu manželku tam našel sedět v položeru se sklenicí brandy v ruce. Čekala na něj.

„Docela jste mě vylekal," řekla tiše. „Přišla jsem si sem před večeří odpočinout."

Harrymu bylo jasné, že Celie bude udržovat zdání nezávazné konverzace bez ohledu na probírané téma. Z její strany to bylo bezpečnostní opatření – co kdyby se tam opět znenadání objevil manžel?

„Odejdu, jestli si to přejete."

„Nepovídejte nesmysly. Pojďte sem a posaďte se." Harry poslechl. Odhadoval, kolik času budou mít na rozhovor, než je Carmody zase najde.

„Spletl jste se ve mně, Harry," řekla konečně. „Když jste se ptal na děti. Daniel je chce, ale já mu je nedám." Sáhla po

sklenici a nervózně se napila. Nebylo to toho večera její první brandy.

„Proč ne, Celie?“

„Protože nechci, aby vyrůstaly v nenávisti k otci.“

„Je velice úspěšný. Máte tu tolik –“

„Tohle bylo vždycky moje. Dům po generace patří mé rodině. Po válce jsme… Neměli jsme peníze. A údržba zkrátka začala být příliš nákladná. Teď je dům jeho. Já jsem jeho.“

Harry nekazil hru. „Omlouvám se, neměl jsem se ptát.“

„Ne, já neměla odpovídat. Vy jste jenom zdvořilý k šéfově manželce. Je ještě něco, na co byste se chtěl zeptat?“

„Ano.“ Harry ukázal zpátky k hale, kde zřejmě donedávna visela lampa. „Proč se zbavujete starých věcí? Připadá mi to takové… smutné.“

„Víte, že jste první, kdo si toho všiml?“ Celie vzdychla a dolila si sklenici. „Svěřím vám tajemství. Slibujete, že to nikomu neřeknete?“

„Ano.“

„Když udělám něco, co se mu nelíbí, pokaždé prodá další kus, něco, co pro mě má velkou cenu. Dělá to, aby mě potrestal. Kousek po kousku mi ničí vzpomínky.“ Upřeně na něj hleděla a neměla daleko k slzám. „Každý den přináší nové malé pokoření. A všechno kvůli…“

Zarazila se.

„Kvůli čemu?“ Pobídl ji jemně Harry.

„Protože to *vím.* Vím všechno a nesouhlasím s tím.“

Cítil, že v jeho tváři hledá porozumění. Naklonil se k ní a vzal ji za ruku. „To je v pořádku,“ zašeptal. Já to vím taky.“

Pouto mezi nimi bylo zpečetěno. Vděčně se na něho podívala. „Půjdu první,“ navrhl Harry. „Kdybychom přišli spolu, mohlo by to vzbudit pozornost.“

42/Zjevení

Harry otevíral dveře svého pokoje pokud možno tiše, ale jejich panty přesto úpěnlivě volaly po tom, aby je někdo namazal. Doufal, že se jeho kroky mezi ostatními zvuky v domě ztratí, ale prkna praskala při každém kroku. Většina víkendových hostů byla ubytována na stejném patře jako on. Carmody s manželkou zřejmě obývali samostatné křídlo na opačné straně hlavní haly. Když mu bude štěstí aspoň trochu přát, prohledá studovnu, aniž by ho někdo slyšel.

Z odpočívadla schodů v prvním patře nahlédl dolů do chodby vyložené kamennými dlaždicemi. Všiml si prázdných podstavců po obou stranách vestibulu. Busty, které je zdobívaly, pravděpodobně na Carmodyho příkaz zmizely.

Když sešel ze schodů, vytáhl baterku a svítil si na cestu do studovny. Vysoké stojací hodiny pár kroků od něho začaly odbíjet čtvrt na dvě. V domě bylo ticho sotva víc než hodinu.

Ačkoli dveře studovny byly zamknuté, klíč vězel v zámku. Harry jím otáčel co nejpomaleji, přesto ho cvaknutí vylekalo. Opřel se do dveří a potichu vešel. Ve světle baterky se vynořil Carmodyho stůl. Opatrně za sebou zavřel. Jeho kroky tlumil hustý čínský koberec. Harry si sedl ke stolu a prohledával jednu zásuvku za druhou.

V první byly Carmodyho psací potřeby a soukromé dopisní papíry s erbem jeho manželky, vytištěným modře na silném, kvalitním pergamenu. Druhá obsahovala nevyřízenou korespondenci o finančních záležitostech. Třetí byla zamčená. Položil baterku na opěradlo křesla, vytáhl kapesní nůž, vybral nejmenší čepel a otáčel jí v zámku. Špička nože najednou sklouzla a do laku zásuvky vyryla čáru.

„Co kdyby sis na to vzal krumpáč?“ ozvalo se za ním. „Asi bys nadělal menší škodu.“ Daniel Carmody se natáhl a rozsvítil lampu. „Takhle je to lepší. Aspoň na to vidíš.“

Světlo dopadalo ze strany na Carmodyho obličej. Byl bílý a přísný, ebenový copánek se na rameni kroutil jako had. „Opravdu jsi mě zklamal, Harry V té zkoušce včera večer jsi obstál skvěle. Přinejmenším jsi mě přesvědčil o své loajálnosti. Mimochodem, co tu děláš?“

Harry pomalu zavřel kapesní nůž a otřel si dlaně o kalhoty. Viděl, že lhát nemá cenu. „Chtěl jsem důkaz, že jsi zabil mého otce,“ řekl prostě.

Carmody si sedl na opěradlo pohovky. Předstíral, že se mu ulevilo. „To jsme přece už uzavřeli. Zabil se sám. Všichni se zabíjejí sami. Jakmile na ně zapůsobí runy, nic jiného jim nezbývá. Jejich vnímání se jednou provždy změnilo. Jestli je nezabije strach, zblázní se.“

Harry okamžitě poznal, že je to lež. Nejdřív si myslel, že Willieho zabil ten pásek. Potom si vzpomněl na papírek s runami, který otci poslali. Jeho smrt nebyla nehoda, ale výsledek promyšleného postupu ze strany Odelu.

„Jak dlouho se dá runám odolávat?“ Musí hrát o čas. Možná by mohl vsadit na Carmodyho vědeckou zvídavost.

„Nevím. Záleží na tom, jak kdo runy vstřebá a co říkají. V méně osvícených dobách se tomu říkalo ďáblovy kletby.“

„Já vím.“

„Připravil ses. To se mi líbí. Ale pořád se učíme a zdokonalujeme. Runové pásky jsou zatím náš největší úspěch. A dokonce jsme se naučili chránit samotné obaly kazet runovými talismany – převrácenými runami. A objevili jsme jednotlivé runy, které vyvolávají halucinace a pak smrt. Jednu jsme poslali Henrymu Dellovi, když jsme zjistili, že koupil část našich ukradených pásků. Zabarikádoval se v bytě, tak jsme mu ji přilepili na láhev od mléka a vyměnili mu ji za starou. Mělo to mimořádný účinek. Dell skončil v plavebním kanále v Camden Locku.

Zkusili jsme to znovu na jednom z našich nejagresivnějších konkurentů. Jmenoval se Meadows. Vrhl se do Temže. Použili

jsme ještě jednu na Davida Coltise – a opět s pozoruhodným úspěchem. Rozhodl jsem, že runy se musejí dál zdokonalovat. Ve stávající podobě byly příliš nápadné… Máme celou plejádu rafinovaných vylepšení. Chytej!“ Carmody mu hodil klíč od stolu. „Stačilo jen požádat.“

Harry dvěma prsty svíral mosazný klíč. Váhal.

„No tak, do toho. Otevři zásuvku a řekni, co tam je.“

Zasunul klíč do zámku a otočil jím. Uviděl modrou krabičku a konzervu. Vyndal ji a podržel pod stolní lampou. Je v ní chřest,“ dodal překvapeně.

„To je jasné na první pohled. Co ještě na ní vidíš?“

„Je tu logo Odelu a čárkový kód supermarketu.“

„Pořádně se na ten kód podívej.“

Harry pečlivě prohlížel černé proužky. Najednou mu konzerva vypadla z ruky. Bylo mu na zvracení.

„Fajn, už jsi ji našel,“ ušklíbl se Carmody potěšeně. „Tahle runa má zajímavý účinek. Pojď sem.“ Vstal, přešel k proskleným dveřím a otevřel je.

Harry se snažil vstát, ale znenadání se pod ním rozhoupala podlaha. Hmátl po hraně stolu a došel až k pohovce, než klesl na kolena.

V záři měsíce zrcadlícím se v otevřených dveřích stál Carmody s jednou rukou v kapse saka a v druhé držel nezapálenou cigaretu; v té pozici vypadal jako nepodařená parodie anglického herce a dramatika Noela Cowarda.

„Asi si neumíš vysvětlit, co se s tebou děje,“ řekl. „Dosud spící část tvého mozku se právě snaží rozluštit smysl rozkazů, které dostala. Dovedu si představit, že je ti trochu nevolno.“ Světlo zápalky ukázalo jeho obličej. Sfoukl ji a maličko se ve tmě zasmál. „Pojď ven a pověz mi, co vidíš.“

Harry vstal a potácel se ke dveřím. Připadalo mu, že se z jeho zorného pole všechno vzdaluje jako v elipse vytvářející se za čočkou. Mátožně prošel kolem Carmodyho na nádvoří a zastavil se až na měkkém vlhkém trávníku. Zdálo se mu, že

mraky vysoko nad ním si razí cestu noční oblohou stále rychleji a hrozivěji. Zvedl se silný vítr. Na moment měl dojem, že ho snad odnese.

„Co je? Co cítíš?“ Naléhavě se vyptával Carmody.

„Celý svět –“ Harry se zajíkl. „Všechno se pohybuje rychleji.“

„Co dál? Co vidíš tam dole, na konci zahrady.“

Carmody ukázal na řadu cypřišů lemujících trávník. Harry se pokusil na ně zaostřit zrak. Horizont jako by se pod náporem utíkajícího nebe prohýbal. Potom spatřil vzpouzející se postavu starého muže v zablácených šatech. Ruce měl krátkým provazem přivázány k železné tyči, takže musel na trávě klečet s předpaženýma rukama.

„Muže. Vidím nějakého muže.“

„Popiš ho.“

„Bílé vlasy. Naříká. Bojí se, že zemře.“ Harry se snažil chytit dech. Starý muž u kůlu se zmítal jako vyděšené zvíře. Najednou Harry uslyšel praskavý, svištivý zvuk, dva stromy se skácely a vítr z nich odnášel ulámané větve.

Zprvu se mu nedařilo to zjevení vynořující se mezi temnými kmeny a korunami stromů přirovnat k čemukoli, co kdy viděl. Když se tvor ukázal celý, byl téměř tak vysoký jako Carmodyho dům. Pohyboval se cílevědomě, vzpřímeně jako člověk, ale tělo mu pokrývala hrubá černá srst. Prodíral se mezi stromy, rozhrnoval je, pak se zastavil a kymácel ve vichřici. Starého vzlykajícího muže pozoroval chladnýma bledýma očima, které se v měsíčním světle leskly. Hruď se mu zdvihala námahou, jak si razil cestu hustým porostem. Vítr mu od masivních čelistí rval provazce slin. Kolem se rychle šířil zatuchlý živočišný pach.

Bělovlasý muž nyní ztichl; čekal, až se netvor pohne. Ten jako by se náhle rozhodl. Sehnul se, vytrhl kůl ze země a zvedl jej, takže jeho kořist přivázaná za ruce visela vysoko nad trávníkem.

Jako hrající si dítě netvor pohazoval zuboženou postavou nahoru a dolů a cloumal s ní. Harry uslyšel zvuk, který si nelze s ničím splést: praskaly kosti a povolovaly klouby. Nakonec znuděná stvůra oběti utrhla hlavu, tělo vykuchala prsty, kašovitou hmotu, ze které se kouřilo, si z nich setřela o kůži a zbytky těla odhodila do lesa. Vtom zpozorovala Harryho.

„Nenech ho sem přijít!“ vykřikl a rukama si zakryl obličej. Podlomila se mu kolena a upadl do rosy.

„Řekni mi, jaké má oči,“ zašeptal Carmody...

Harry se soustředil na magnátův hlas a zkusil zformulovat odpověď. Bylo to jeho záchranné lano, jediná věc, která ho může zachovat při zdravém rozumu.

„Oči. Nemá víčka. Nemá…“

„Co, Harry?“

„Zřítelnice. Zažeň ho!“

„Musíš se na něj podívat ještě jednou.“

Harry zvedl hlavu. Netvor nešel blíž, stál nehybně, ale bedlivě ho sledoval. A jako předtím se najednou rozhodl, co udělá; dlouhými kroky se k nim přes dvůr přiblížil na pár metrů a vztáhl pravou ruku. Měl mimořádně hlasitý a vlhký dech velkých medvědů. Zpod rozcuchané srsti visely červené, mohutné pohlavní orgány.

Harryho udeřil do nosu pronikavý zápach hnijícího masa. Zařval, když tlusté prsty té bestie sáhly dolů, sevřely se mu kolem hlavy a hrudi a postavily ho na nohy. Pak se netvor pohnul. Harrymu se sotva dařilo držet s ním krok, když ho vlekl po zahradě.

Drsné dlaně mu zacpávaly nos a ústa a drtily obličej. Když se začal dusit, ruka ho pustila a on padl jak široký tak dlouhý do čerstvě zrytého záhonu.

Jestli zůstane ležet, netvor ho roztrhá. Musí se skrýt. Jinak mu neunikne. Harry skučel a rozhrabával hlínu, plnými hrstmi ji odhazoval stranou a tiskl se do měkké mokré půdy.

Carmody se podíval na hodinky. „Hm. To stačí," řekl. „Sedni si a podívej se na sebe."

Děs a hrůza zmizely právě tak rychle, jako se objevily, jako by pramen jeho muk rázem vyschl. Harryho bolely ruce i nohy. Snažil se vzpamatovat. Šaty měl samé bahno, v ústech a ve vlasech špínu. Vrážel si nehty mezi zuby a vytahoval ven kusy hlíny. Velké hroudy vyzvracel na trávu. I když už zase vnímal normálně, zůstával sedět jako připoután k pevné zemi, kašlal a odplivoval si. Měl pocit, že právě vystoupil z horské dráhy. Horizont se pomalu přestával kývat a Harry si uvědomil, že se pokusil sám sebe zaživa pohřbít.

„Blahopřeji," řekl Carmody suše. „Podařilo se ti vykopat mé nejlepší anglické růže." Ukázal na poničený záhon. Mezi květinami byl snad metr hluboký příkop. Harry se rychle rozhlédl, strach mu zkřivil tvář, ale bestie i její oběť byly ty tam.

„Už to skončilo. Měl by ses jít umýt."

Carmody šel zpátky do studovny. Harry ho na vratkých nohou následoval. Ve svalech mu občas nervózně zaškubalo. Jak ti je?"

„Jako bych právě přežil autonehodu."

„Ano, tak to bývá."

Na rameni má natržený sval, ale o to teď nejde. Nezáleží na ničem, jen když je naživu. „Co to bylo?" zeptal se ochraptělým hlasem. „Ty toho netvora znáš. Taky jsi ho viděl."

„Ne, neviděl. Ale vím, co to je. Jedna z podob téže bytosti, kterou vidí většina lidí. Něco z kolektivní paměti předků. Kdyby ta runa byl bílý symbol thorn, byl by přišel Ledový démon a zabil by tě. Ale na téhle konzervě byl červený *Poerdh.* Je ze všech run nejzáhadnější. Hodně lidí si myslí, že je sexuální."

„A co ten muž, kterého zabil?"

„To je opravdu zajímavé. Zdá se, že jsi viděl něco, co se ještě nestalo. A možná se to ani nestane."

„Tak jak jsem to mohl vidět?"

„Mé čestné slovo, nevím. Jak jsem říkal, je to záhadný symbol. Někdy mi připadá, že už o runách víme ledacos, ale stále jsme jen na začátku.“ Několikrát začichal. „Asi už se chceš jít převléci. Měl jsi malou nehodu. Pak se zase vrať dolů.“

Carmody se otočil zády a dal tak najevo, že rozhovor je prozatím u konce. Harry se vypotácel ze studovny, ponížený, vyčerpaný a zahanbený.

43/Dezinformace

Rufus seděl na okraji stoličky seržantky Janice Longbrightové, nohama ani nedosáhl na podlahu. Prsty mu poletovaly po klávesnici, jak se snažil získat přístup do systému souborů Odelu. Seržantka stála za ním. Měkké světlo nefritově zelené obrazovky zářilo na její užaslou tvář.

„Ta rychlost,“ zašeptala. „Nechápu, kdy má čas myslet.“

„On nemusí myslet,“ řekl May. „Zacházet s počítačem je pro něho tak přirozené jako dýchat.“ Nadzvedl se v posteli, posunul dopředu a přidal si za záda polštář, aby mohl chlapce sledovat. Do už tak dost plného nemocničního pokoje přibylo několik dalších přístrojů, přestože se sestra zlobila. „Má mít úplný klid,“ toho večera upozornila seržantku Longbrightovou. Jak se má uzdravovat? Cožpak to vyšetřování nemůže převzít někdo jiný?“

„V téhle fázi by to nikomu nedovolil,“ vysvětlovala Longbrightová. Vzala sestru za ruku a odváděla ji z pokoje. „Nebude mít klid, dokud nenajde usvědčující důkazy.“ Podle jejího názoru má sestra pravdu. May je na tom rozhodně lépe psychicky než fyzicky. Longbrightová doufala, že chlapec objeví něco důležitého.

Rufus se k ní obrátil: „Kde jste k těm souborům přišli? Ten všivák, co to svinstvo programoval, nechce nikoho pustit dovnitř.“

„Co to povídáš?“ zeptal se dokonale zmatený Bryant.

„Poslali jsme naše dva muže jako opraváře do hlavní kancelářské budovy Odelu,“ sdělil May. „Tohle je všechno, co se jim podařilo získat.“

„Ale šéfe, tohle okopírovat nemohli. Na to jsou ty soubory moc zajištěný.“

„Nic nekopírovali. Přinesli originály.“

„Kdy?“

„Dnes v šest večer. Do zítřka do sedmi máme čas se jim dostat na kobylku a pak je musíme vrátit. Moji chlapci to tam vyfotografovali, aby všechno mohli dát přesně tak, jak to bylo.“

„Jak se do nich mám dostat?“ Rufus se napil z láhve pepsikoly a vrátil se ke klávesnici. „Pro každej soubor maj’ zašifrovanejch pár hesel a bez nich se dovnitř nedostanu, jasný? Bez hesla je to na hovno.“

„Myslím, že v hlavních rysech jsem to pochopil,“ Bryantova nálada se zlepšovala. „Už Odel je název runy. Mám pocit, že když tam napíšeš jména dalších run, dostaneme se aspoň do jednoho souboru.“

„Výborný nápad,“ pochválil ho May a v radostném očekávání si mnul ruce. „Máš je?“

„Bohužel ne.“

„Ne? A kde je najdeme?“

„Mám venku někoho, kdo si je všechny pamatuje. Počkej vteřinku.“ Bryant vystrčil hlavu ze dveří. „Doktore Kirkpatricku, šel byste sem na chvíli, prosím?“

„Nechápu, co tu dělám,“ stěžoval si hubený paleograf. „Měl bych být doma.“

„Doma jste pořád,“ poznamenal May. „Budete si muset sednout tamhle na stolek. Začíná to tu vypadat jako v jedné slavné scéně z filmu bratří Marxových.“

„Ahoj, chlapče,“ pozdravil ho Kirkpatrick a nahlížel mu přes rameno. „Tak ty tu píšeš, ano? Jde ti to moc pěkně.“

„Neser mě,“ vyjel na něj Rufus. Na obrazovku právě naskočilo logo Odelu.

„To je zajímavé,“ řekl Kirkpatrick. „Runa Odel se všeobecně spojuje s budováním finanční dynastie. Může se použít pro ochranu bohatství. Víš co, synku,“ pohladil Rufuse po hlavě, „já ti pomalu řeknu, jak se nejčastější runy jmenují, a ty mi je napíšeš. Dokážeš to?“

„Vysvětlíte to tomu zabedněnci vy,“ zlobil se Rufus, „nebo to mám udělat já?“ May si dr. Kirkpatricka přivolal k posteli a vyložil mu situaci. Napravený Kirkpatrick se vrátil k počítači a držel se od Rufuse v uctivé vzdálenosti. Společně začali procházet runovou abecedu.

Carmody seděl tam, kde ho Harry před dvaceti minutami opustil. Pod měkkým zeleným světlem stolní lampy pracoval na počítači, cosi kopíroval a mazal. Když se Harry v čistých šatech objevil ve dveřích, Carmody ukázal na křeslo u zdi.

„Musím přiznat, že mi děláš problémy, Harry,“ začal. „Potřebuji někoho, kdo rozvine celosvětovou kampaň pro Odel, a ty se na to, zdá se, ideálně hodíš. Na začátku jsem měl pocit, že ti mohu důvěřovat, ale Slattery mě varoval. Nestojíš za to, abych kvůli tobě riskoval, že ztratím všechno.“ Vsunul disketu do jedné z diskových jednotek a sledoval, jak se obrazovka mění. „Na Slatteryho radu jsme ti poslali runové poselství smrti, ale zdá se, že ho náhodou viděla tvoje sekretářka a musela nést následky.“

Harry měl na jazyku, že Eden nebyla jedinou obětí té kazety, ale věděl, že by Carmodymu jen dal další důvod, proč mu nedůvěřovat.

„Ale možná bylo štěstí, že jsi unikl,“ připustil Carmody. Jsi tady, mnoho toho víš a máš osobní zkušenost s mocí run. Satelit Odelu už je nahoře a v bezvadném stavu. Za dva dny, v úterý večer, se v naší newyorské kabelové televizi uskuteční první zkušební přenos. Myslím, že tvoje loajalita k naší společnosti by

mohla převážit nad vztahem k otci, kterého jsi neměl rád. Vypadá to, že pro tu práci jsi stále ještě ten pravý.“

„Zdá se, podle toho, jak se mnou mluvíš,“ řekl Harry obezřetně. Carmody nespouštěl oči z obrazovky. „Musíme tě vyzkoušet. Pojď sem.“

Harry se zastavil u psacího stolu. Na monitoru se objevila řada jmen.

„Černá listina Odelu. Chci, abys ji prostudoval. Slattery seznam neustále doplňuje. Jsou tam jména těch, kterým se podařilo proniknout do našeho střediskového počítače. Ten systém chrání celé minové pole run, ale občas se přes něj někdo dostane.“

„Třeba i náhodou,“ řekl Harry.

„Vyloučeno. K tomu musíš znát runy. A veškeré informace Odelu chrání sekvence specifických virů.“ Pěstěným prstem ukázal na obrazovku. „Tihle se do našich supertajných programů dostali, protože použili runové symboly. Kolik toho už o nás vědí? Mohli by mezi sebou spolupracovat?“

„Co to má společného se mnou?“

„Vzhledem k tomu, jak moc záleží na tom, aby rozšíření Odelu proběhlo úspěšně – ve hře jsou ohromné peníze –, si nemůžeme dovolit mít v balíku nějaké divoké karty. Musí se vyčistit a uděláš to ty. Ještě dnes v noci.“ Pozorně pročítal seznam půl tuctu jmen. „Chci, abys nás těch lidí zbavil.“

„*Feob*“diktoval Kirkpatrick. „F – E – O – H. A *Doerg***,** D – O – E – R – G. Ta je poslední.“ Všichni pozorovali obrazovku. Nic se nedělo. Rufus se narovnal na židli, čelo se mu lesklo potem. „Eště to neni vono, šéfe. Musím do toho dostat ňáký čísla.“

„Počkej, každá runa má vlastní číslo. Tak Feoh je jednička, Doerg osmička…“

„Vraťte se na začátek a říkejte je tak, jak jdou za sebou.“ Rufus psal, Kirkpatrick stál u něho a ověřoval čísla ve svém sešitě.

„Už jsme tam,“ ohlásil Rufus klidně. „Mám uvíst jméno toho, kdo žádá o přístup k materiálům. Koho mám napsat?“

„Z nás nikoho,“ radil May. „Mohli by nás podle toho najít. Dej tam toho, co tu není. Napiš Buckingham. Harry Buckingham.“

Rufus jméno napsal a zase se narovnal. Obrazovka se změnila.

„Jéžišikriste, šéfe, běží nám tu pěkná dezinformačka.“

„Cože?“ zeptala se Longbrightová.

„Dezinformace, ženská. Do jinejch systémů šíří informace a ty tam fungujou jako jed. Vodrovnávaj’ konkurenci. Jeden takovej brouk a je to v háji. Celej program je na vyhození.“

„A dá se to zarazit?“

„Musíte vědět, proti čemu válčíte. Pak se dá proti viru zasáhnout.“

„Talisman, který odvrátí kletbu,“ poznamenal Kirkpatrick. „To je zmodernizovaná verze msty. Jde s námi od počátků civilizace.“

„Řekni mi,“ zeptal se Bryant, „nakolik by se taková dezinformace mohla rozšířit?“

Rufus se zamyslel. „Mít dost silný signál, tak po celým světě, řek’ bych. Pro satelitní přenos by se musela časově zakódovat.“

„Odel má každým dnem zahájit vysílání své první kabelové televize,“ řekla Longbrightová. „V novinách se o tom píše týdny. Musíme najít způsob, jak je zastavit.“

„Nemohli bychom opatřit soudní příkaz, který by jim vysílání zakázal?“

„To by trvalo moc dlouho, Arthure. Podívej se, kdy s tím mají začít.“

„Čéče, takovej systém sem eště neviděl.“ Obrátili se k Rufusovi. Fascinovaně zíral na obrazovku. Začala pulzovat, vysokou rychlostí vysílala řadu symbolů, jako by se na ní na prchavé okamžiky zjevovali elektroničtí duchové.

„Spustil jsi nějaký ochranný systém,“ varoval ho May. „Vypni to!“ Když Bryant nenašel nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo vypínač, hmátl po šňůře a snažil se ji vytrhnout ze zdi, ale odolávala. Nakonec to vyřešila seržantka. Strčila do monitoru, takže upadl na podlahu a obrazovka se rozbila.

„Doufám, že jsme zasáhli včas. Rufusi, co jsi viděl?“ Longbrightová otočila hocha i se stoličkou k sobě a zkoumala jeho rozšířené zornice.

„Nevím. Pěkný ptákoviny. Vobrázky něco z Bible, myslím.“ Rukama si mnul oči. „Začíná se to ztrácet. Ňákej elektronickej kód, obchvatem vám leze rovnou do podvědomí. Potkat tak toho, do to vynalez’…“

„Trvalo staletí, než došli takhle daleko,“ podotkl Bryant.

„Interaktivní elektronický jazyk,“ doplnil Kirkpatrick, na kterého ten zážitek silně zapůsobil. „Logicky to bude příští krok. Nedá se snad silným přerušovaným světlem vyvolat epileptický záchvat? Možnosti jsou –“

„Možnosti jsou nám jasné, díky, Kirkpatricku. Teď mi spíš jde o to, jak je umlčet dřív, než začnou působit na veřejnost.“

„A než najdou nás,“ dodal Rufus.

Jak to?“

„Spustili jsme jejich výstražný kódy,“ odpověděl. „Vědí, že jsme se jim nabourali do systému.“

„Neměl by to být problém,“ Carmody vstal od stolu a obrátil se k obrazovce zády. „Do zítřejšího rána chci, aby všichni z tohoto seznamu viděli nebo slyšeli jeden z našich nejsilnějších runových rozkazů.“

Harry upřeně hleděl na jména na obrazovce. Půl tuctu hackerů, kterým se podařilo zdolat elektronické hradby Odelu,

bylo odsouzeno k smrti. Právě se chtěl znovu podívat na Carmodyho, když se pod posledním jménem pomalu zjevilo další:

HARRY BUCKINGHAM.

Harrymu se leknutím zastavilo srdce. Když se Carmody zase obrátil ke stolu, rychle se postavil před obrazovku, aby mu ji zaclonil.

Jestli tu operaci zvládneš s trochou elegance," sliboval Carmody, „dáme dohromady styčný tým, zaměstnám tě na plný úvazek a povýším na vedoucího. Co ty na to?"

„Perfektní," Harry se snažil, aby Carmody přes něj neviděl na obrazovku, ale začínal být nápadný.

„Budeš potřebovat adresy." Carmody sáhl za něho, stiskl několik kláves a zapnul tiskárnu. Přešel na opačnou stranu stolu a čekal, až se vytištěný seznam objeví. Harry se díval, jak se ze stroje vynořuje jeho vlastní rozsudek smrti. Tiskárna dopsala seznam a vypnula se.

Carmody stránku odtrhl a zahleděl se do ní. Ticho trvalo snad celé hodiny. Nakonec zvedl sluchátko telefonu a psacím stole a vyťukal dvouciferné číslo.

„Slattery, mohl bys sem na chvilku…"

Harry se zoufale snažil něco vymyslet. „Aha, to jméno," řekl. „To bude jméno mého otce."

Carmody vzhlédl. Oči se mu černě leskly. „Tvůj otec je mrtvý." Zvedl seznam a podržel ho ve vzduchu. „Tady stojí *Harry*. A že jsi získal přístup do našeho systému před pár minutami."

„Jak by to bylo možné? Celou tu dobu jsem tady."

„Někde na tvé jméno běží vyhledávací program." Carmody se posadil kousek dál, do světla. „Kde?"

„Jak to mám tušit," namítl Harry, kterému v panice přebíhal mráz po zádech. „Já s tím nemám nic společného."

Ve dveřích se objevil Carmodyho advokát. „A Slattery. Vypadá to, že jsi měl přece jen pravdu. S politováním musím

připustit, že mezi sebou máme profesionálního počítačového piráta. Je chytřejší, než vypadá.“

„To je úplný nesmysl,“ protestoval Harry a udělal pár kroků. Carmody se ve zlomku vteřiny vymrštil od stolu a čistou, tvrdou ranou mu vyrazil dech; Harry se chytil za břicho a padl na zem.

„Ostatní s ním nesmějí přijít do styku,“ rozkázal a prohlížel si klouby, jestli na nich nezůstaly stopy po úderu. Jednání nesmí nic ohrozit. Kdyby se o tom doslechli Japonci…“ Kopl Harryho do žaludku.

„Zamkni ho v jeho pokoji, než si celou věc promyslím. Začíná se to moc často opakovat. Budeme ho muset exemplárně potrestat.“

Harry se pokusil vstát, ale bolest ho znovu srazila k zemi. Carmody nad ním stál a chladně ho pozoroval.

„Tvrdohlavost je u vás v rodině zřejmě dědičná. Škoda. Člověk jako ty mohl být naší organizaci k užitku.“ A šeptem pokračoval. „Prohráls, Harry. Pamatuješ na *Poerdh* a tu stvůru? To zdaleka nic nebylo. Myslím, že na tobě vyzkoušíme naše nejnovější runy. Než se zítra setmí, budeš nás prosit, abychom tě nechali zemřít.“

44/Překážky

Těžké dubové dveře byly zamčené zvenčí. A podle všeho měly nahoře také zástrčku. Harry se do nich opřel ramenem, ale nepovolily. Byl opět ve svém pokoji, kam ho dovedl Slattery. Než se rozhodl, jestli ta trocha sil, které mu zbývají, stačí na to, aby právníka srazil a utekl, byli zpátky v ložnici. Za Slatterym se beze slova zavřely dveře. Když se klíč otáčel v zámku, Harry už držel v ruce telefon, ale zjistil, že je hluchý.

Podíval se na hodiny nad krbem. Do svítání zbývají tři hodiny. Propletené obloučky z tepaného železa v oknech slouží

zároveň jako ozdoba i vězeňská mříž. Může pouze čekat, co přinese ráno. Ruce a nohy má snad z olova. Pomaloučku a opatrně se posadil na kraj postele.

Najednou vedle něj ožila televize a začala blikat. Na bílé obrazovce se objevovaly jiskřící obrazce run a z reproduktorů se linuly podivné zvuky. Carmody ho krmí runami pomocí domácí televize. Harry se vrhl na postel a sáhl po dálkovém ovládání, ale nic se nestalo. Za televizí se pod podlažním soklem ztrácel tlustý bílý kabel. Harry padl na kolena, omotal si šňůru kolem ruky a vší silou zatáhl. Nepovolila. Runové signály rytmicky zalévaly stěny pokoje neonovým světlem.

Běžel do koupelny a z tašky s toaletními potřebami na poličce vyhrabal nůžky. Než je uchopil, obalil si ruku umělou hmotou tašky. Vrátil se k televizi a začal šňůru stříhat. Z pískání a řevu televize se mu dělalo zle. Záblesk světla – a jeho paži jako by zachvátily plameny. Zvuk i obraz zmizely, obrazovka zčernala. Harry klesl na postel a pevně svíral popálený loket.

Probudilo ho slabé zavrzání otevírajících se dveří. Vešla Celie Carmodyová. Přestože slunce ještě nevyšlo, byla zcela oblečená. Přistoupila k posteli, klekla si a zvedla prst k ústům. „Nic neříkejte, brzy si pro vás přijde. Musíte odtud.“

Harry ji vzal za ruku. Byla studená a hladká, jako z alabastru.

„Můžeme mě dostat ven?“

„Hlavní dveře na noc zamyká. Ani já nemám klíč. Budete muset jít přes skleník.“

Harry vstal a začal si skládat věci.

„Všechno nechte tady. Něco do nich dal, asi do podšívky šatů. Nic si s sebou neberte. Nesmíte mého manžela podceňovat.“ Na bledé tváři se objevil strach. Harry uvažoval, co asi Carmody udělá, až přijde na to, že mu pomohla utéci.

„Jak víte, co se dnes v noci stalo?“ zeptal se.

„Nemohla jsem spát. Slyšela jsem Daniela přejít kolem dveří, tak jsem vstala. Z odpočívadla schodů v západním křídle

je vidět do studovny. Musíme si pospíšit.“ Vedla ho chodbou a ukazovala mu, kterým prknům se má vyhnout. Na schodišti je vyděsily hodiny z haly, které odbíjely pět. Potichu přeběhli kamennou chodbou do skleníku.

„Proč to děláte?“ zašeptal a pohlédl na její postavu, zahalenou stíny. Jen občas na ni dopadl proužek bledého světla. Zdála se křehčí a nadpozemštější než dřív.

„Jste jiný než ostatní. Myslím, že ještě máte šanci. A navíc, vy odejít můžete, já ne.“ Letmo zahlédl její tvář právě v okamžiku, když mu odpovídala. Měla oči ženy, kterou život připravil o všechny iluze a o lásku. Vzala ho za ruku a vedla mezi vysokými palmami v objemných květináčích.

„Dveře jsem otevřela. Běžte rychle. Ale auto si neberte. Jistě s ním něco provedli. Běžte rovnou tou úzkou polní cestou, která vede dole pod zahradou. Do lesa nechoďte. Ve vesnici budete dřív než za hodinu. Je tam železniční zastávka. On bude ještě chvíli spát. Potřebujete peníze?“

Harry zkontroloval peněženku. „Mám dost. A co bude s vámi?“

„Něco vymyslím. O mě si dělat starosti nemusíte.“

Náhlý impulz ho přiměl, aby se vrátil a vzal Cellii za ruku. „Mohla byste jít se mnou.“

„Tohle je stále můj domov. Nemohu odejít. Jednou bude zase líp.“

Naklonil se k ní a jemně ji políbil. Celiiny studené rty se rozevřely, jako by se s něžností setkala poprvé v životě. Chvíli polibek opětovala, pak ho postrčila ke dveřím. Harry přeběhl trávník, minul rozrytý záhon, kde se jen před pár hodinami pokusil sám sebe zabít. Když se prodíral na polní cestu za živým plotem, ještě se naposled podíval na dům. Uviděl ji, jak z okna sleduje jeho útěk.

Dorothy Huxleyová zpravidla vstávala brzy, ale když k ní v neděli ráno přišla policie, byla v posteli. Ještě ji zmáhal prášek

na spaní, který si v noci vzala, ale odhrnula záclonu a podívala se dolů. Přede dveřmi trpělivě přešlapovali dva strážníci. Vypadali, že právě dosáhli věku, kdy mohli obléci uniformu. Ovšem, jsou tady, aby se dál vyptávali na Franka. Oblékala se a přemýšlela, jak se jich co nejdříve zbavit.

Smrt přítele byl hrozný šok, ale tak velké překvapení to zase nebylo. Když v pátek večer odcházela, řekl jí, že má v úmyslu v knihovně zůstat, sedět u videa a do noci pracovat na svém projektu. Zřejmě ty runy uviděl. Jak jinak si to má vysvětlit? Možná zemřel za bizarnějších okolností než řada případů z jeho sbírky, ale smrt po něm vztáhla ruku v knihovně, to je jisté. Když včera přišla do práce, přede dveřmi na ni čekal houf novinářů. Jeden ji dokonce sledoval až domů a strávil několik hodin tím, že jí křičel do oken a nabízel peníze, jestliže mu poskytne rozhovor.

Teď potichu počká, až policie odejde, a pak se vydá do knihovny prohledat Frankovy věci, aby našla runovou kletbu dřív, než někoho jiného napadne totéž. Franka už zachránit nemůže, ale snad ještě bude čas zabránit tomu, aby podobný hrůzostrašný osud stihl někoho dalšího.

Harry Grace zavolal ze stanice. Vzbudil ji. „Zopakuj to," zamumlala rozespale. „Kde že jsi?"

„Na zpáteční cestě do Londýna. Vlak má přijet každou minutu."

„Myslela jsem, že jsi jel autem."

„Nemám čas ti to vysvětlovat. Poslyš, do bytu se nemohu vrátit. Tam Carmody a jeho lidé půjdou nejdřív."

„Takže ta tvoje cesta nebyl žádný závratný úspěch."

„Prostě zůstaň, kde jsi, a já přijdu. Neber telefon, dokud nedorazím, nechoď ven, nedívej se na televizi, neposlouchej rádio a neotvírej dveře nikomu kromě mě."

„Zřejmě víš, co děláš.“ Odmlčela se. „Byla tu policie, Harry. Hledají tě. Řekla jsem jim, že už jsem tě pár dní neviděla. Proč to dopadlo špatně?“

„Nevím. Někdo připsal mé jméno na seznam lidí, které Carmody hodlá zabít. Stalo se to ve chvíli, kdy se konečně rozhodl, že mi bude důvěřovat.“ Zaslechl blížící se vlak. „Musím končit.“

„Počkej, počkej! Chci vědět, co ten chlap má za lubem.“

Harry se trpce usmál. Vlak do Londýna právě zastavoval. „Řekněme, že ďáblova kletba teď začne působit ve veřejném sektoru. Tak ahoj, uvidíme se za dvě hodiny.“

Když se autobus přiblížil ke knihovně, Dorothy se přesvědčila, že má v kabelce klíče od hlavních dveří. Jestli bude třeba, dokáže udržet v šachu policii i novináře, dokud Frankův psací stůl důkladně neprohledá. Starý plstěný klobouk si posunula víc do obličeje. Její nejlepší obrana spočívá v předstírání senility.

Ačkoli déšť přestal před krátkou chvílí, zachmuřená oblaka se znovu snesla k londýnským mrakodrapům a schylovalo se k bouřce. Dorothy si zapnula kabát a vstala. S uspokojením konstatovala, že je teprve půl desáté. Byla ráda, že strážníci před dveřmi jejího bytu vydrželi jen pár minut, než jeden z nich odpověděl na křaplavou výzvu v mikrotelefonu. Jakmile odešli pro nové instrukce, vyklouzla z domu.

Čekala ji knihovna, studená, vlhká a tichá. Když Dorothy přecházela po důvěrně známé parketové podlaze k Frankovu stolu, pocítila strach. Už z dálky viděla, že obrazovka svítí. Takže zlo přišlo cestou, které se obává nejvíc a které nejméně rozumí. S tištěnými stránkami si ví rady, dovede pochopit i nejsložitější jevy a souvislosti, ale nový svět techniky jí zůstává záhadou. Když došla ke stolu, zjistila, že ji obrazovka příliš děsí, než aby se na ni mohla dívat.

Koutkem oka zahlédla obvyklý monitor. Přečetla návod na obsluhu videa, ale nebyl jí zcela jasný. Televizi opatrně obešla a hledala mezi věcmi na Frankově stole. Vedle videa našla prázdný obal. Kazeta asi zůstala uvnitř. Frank si ji promítl a video potom určitě zapomněl vypnout. Našla dálkové ovládání a stiskla tlačítko pro převíjení pásky zpět. Jakmile byla páska na začátku, stiskla *Play*. Pomalu zvedla oči k obrazovce.

ODEL, a.s.

Následovalo upozornění na nutnost respektovat autorská práva. Pak varování před nebezpečím ublížení na zdraví.

Na Franka určitě zapůsobilo jako červená barva na býka. Celý život hledal důkaz pro svou teorii gigantických konspirací. Jak mohl odolat a nepodívat se? Nechal kazetu jít až do konce a runová kletba se aktivizovala. Dorothy na dálkovém ovládání stiskla *Eject***,** kazetu zasunula do obalu a vypnula televizor. Teď má v ruce kýžený důkaz.

Byl Frank zavražděn úmyslně, nebo náhodou? Někdo objevil, po čem pátrají. Jestli ho zabili úmyslně, možná byla kazeta určena i jí! Tudíž nesmí riskovat ani návrat do vlastního bytu. Komu se může svěřit s tím, jaké smrtelné nebezpečí jí hrozí? Kdo by uvěřil bláznivé staré knihovnici? Napadlo ji obrátit se na camdentownský sabat, ale věděla, že by snadno mohli nadělat víc škody než užitku.

Dorothy doběhla v panické hrůze ke vchodu do knihovny a dveře zavřela na závoru. Přinutila se soustředěně přemýšlet. Opotřebovaná lednička v místnosti pro personál je dobře zásobena jídlem. Kdyby se tu opravdu chtěla zabarikádovat, co ještě potřebuje? Vařič, pohovku, koupelnu. V jedné skříni ve skladu má dokonce šaty. Všechno, co k přežití potřebuje, tu je. Prohledala kabelku a našla číslo, které jí pro všechny případy dal Arthur Bryant. Jen pár chvil trvalo, než někdo zdvihl sluchátko.

„Pan Bryant s námi bohužel není v kontaktu.“ sdělil jí příjemný sytý ženský hlas.

„Je to hrozně důležité. Jsem jeho přítelkyně. Myslíte, že bude doma?“

„Byl na návštěvě v nemocnici a brzo ráno odešel, ale domů se ještě nevrátil. Mám mu říci, aby vám zavolal?“

Dorothyina nervozita rostla. „Určitě máte nějaké další možnosti, jak se s ním spojit.“

Jestli jste jeho přítelkyně, tak víte, že jakýkoli takový přístroj odmítá nosit s sebou. Jestli se objeví, kdo mám říci, že volal?“

„Dorothy Huxleyová. A kdo jste vy?“

„Longbrightová. Seržantka Longbrightová.“

Dorothy nechala u seržantky číslo a pak se stále ještě roztřesená vrátila střežit svůj důkaz a čekat na záchranu.

Harry se díval, jak jeho vlak vjíždí do stanice Liverpool Street, a odhadoval, kam až sahá Carmodyho vliv. Jak rychle je schopen spustit odvetnou akci po tom, co se ráno probudil a dověděl se o jeho útěku. Nejlepší bude počítat s nejhorším. Celie měla pravdu; Carmodyho konexe ve světě financí a techniky rozhodně není radno podceňovat.

Vystoupil z vlaku a téměř opuštěnou nádražní halou pospíchal do metra. Bylo nedělní dopoledne, blížila se devátá. Rozhodl se, že Grace znovu nezavolá. Bude lepší rovnou vyrazit k ní do bytu a vymyslet způsob, jak se chránit před různými možnostmi, kterými se k nim Odel může dostat.

Když zazvonil, Grace se vyklonila z okna, aby se přesvědčila, že je to on, a to mu připomnělo jejich první setkání. Teď ráno ještě neměla make-up a na vlasech tužidlo. Díky tomu vypadala přívětivěji.

„Honem pojď nahoru, ať mi všechno vylíčíš,“ zavolala a hodila mu klíče. „Vypadáš hrozně.“ Nechytil je, a když se s omluvným úsměvem podíval nahoru, už zavírala okno.

Harry jí podrobně popsal, co se od jeho příjezdu ke Carmodymu o víkendu stalo. Příběhu naneštěstí chyběl happy end, což Grace samozřejmě neuniklo.

„Situaci vidím takto: policie tě hledá kvůli podezření ze spáchání několika vražd, jedna z nejmocnějších nových společností v zemi nad tebou vynesla rozsudek smrti, ve svém okolí vyvoláváš jakousi nezdolatelnou nadpřirozenou pomstychtivou sílu a nevrátil ses s jediným důkazem, že k něčemu takovému skutečně dochází.“

„Tak nějak to bude, ano,“ připustil, přešel k pohovce a vzal Grace kolem pasu. „Musím se něčeho držet.“

„Carmody už určitě ví, že jsi zmizel.“ Grace mu položila hlavu na rameno. „Kromě televize, telefonu a rozhlasu, jaké další metody může pro šíření run použít? Co můžeme čekat?“

„To je problém. Vím jen o způsobech, které mi popsal, což si určitě uvědomuje. A zvolí jiný postup – takový, o jakém nemám ani zdání. Očekávám útok pomocí vyspělé techniky – a on mi může podstrčit kus potištěného papíru.“

„Neví, že jsme tady.“

„Určitě to brzo zjistí. Musíme počítat s tím, že se k nám může dostat jakýmkoli způsobem, kterým se šíří reklamy nebo informace. Třeba použije reklamní leták, časopis, noviny, nápis na obalu zboží, propagační vzorek… Možností je nekonečně.“

„Ale jeho metody, jak tě zasáhnout, jsou určitě omezené, protože bude zasažen každý, kdo runy uvidí.“

„Buď našel způsob, jak je zaměřit na určitou osobu, nebo zajistí, abych je viděl jen já. Musíme se bránit útoku ze všech možných stran.“

„Jaká ironie osudu,“ podivila se Grace. „Nejdřív sis na reklamě vybudoval kariéru, a teď jako by se moc reklamy obrátila proti tobě. Nikdo neřekl, že až se ďábel vrátí na zem, bude byznysmen… A co uděláme teď?“

„Nejdřív pro tebe musím najít nějaké bezpečné místo, i když nejde po tobě, ale po mně.“

„Frank umřel, protože jsem mu dala kazetu s runami. Ať se stale cokoli, zůstaneme spolu.“

„Dobře. Carmody má seznam lidí, kterých se chce zbavit dřív, než začne Odel vysílat přes satelit.“

„Co vlastně bude vysílat?“

„Má dlouhodobý plán do programů zabudovat rafinované runové rozkazy. Jeho cílem je pomalu měnit životní styl diváků, pravděpodobně v těžko zjistitelném dlouhém časovém horizontu. Ale je včera večer říkal ještě něco…“

„Co?“

„Myslím, že hodlá využít první vysílání k tomu, aby se zbavil soupeřů, i když nevím, jak to chce provést a nezabít přitom všechny, kteří si jeho stanici naladí.“

„Vždyť jsi říkal, že možná našel způsob, jak kletby zaměřit na určitou osobu. Kdy má to vysílání začít?“

„Nikdo se o žádném datu nezmínil,“ vzpomínal Harry. „Ale nedávno jsem o tom četl v jedné nedělní příloze.“

„Počkej, možná ještě mám noviny z minulého týdne.“ Grace jich zpod pohovky vytáhla celou kupu. „Prohlédni je.“

Zvedla telefonní sluchátko a vyťukala číslo. „Pořád ještě máme hmatatelný důkaz, který můžeme úřadům předložit, jestli budou chtít poslouchat.“

„Komu voláš?“

„Do knihovny, kde Frank do včerejška pracoval. Naše kazeta tam ještě musí být. V jejich videu.“ Po patnáctém zazvonění chtěla zavěsit, když někdo telefon zdvihl. Nejdříve si myslela, že na druhém konci nikdo není, ale pak zaslechla, jak tam kdosi tají dech.

„Haló? Je tam někdo? Tady Frankova přítelkyně.“

Dlouhé ticho, které někdo přerušil až po pečlivé úvaze. „Frank Drake je mrtev,“ řekl hlas staré paní.

„Já vím. Jmenuji se Grace Críspianová.“

„Grace.“ To jméno zná. Frank se o ní několikrát zmínil.

„Zeptej se na jeho věci,“ zašeptal Harry. „Musíme tu kazetu dostat zpátky.“

„To nejde.“

„Musíš. Jinak jsme bez důkazu.“

„Vy jste určitě Dorothy,“ řekla Grace po chvíli. „Frank mi o vás hodně vyprávěl. Říkal, že vás doprovázel na seanci.“

„Ano. Pomáhala jsem mu s jeho projektem.“

„My také. Škoda, že zemřel dřív, než mohl své výsledky publikovat.“

V telefonu nastalo ticho a Grace vycítila, že obě znají stejné tajemství. Uvědomila si, že toho musí využít.

„Vy víte o runách, že ano?“ zeptala se. Harry za ní sebou trhl. „Víte, že dovedou zabíjet a vypadá to jako nehoda. To se stalo Frankovi.“

„Vím.“

„Můžete nám tedy pomoci?“

„Snad.“

„Mohli bychom vás hned teď navštívit?“

„Nevím…“ Zdálo se, že Dorothy má strach. „Prosím,“ naléhala Grace. „Adresu mám.“

„Říkala jste *nám*.“

„Je tu se mnou přítel. Ví o runách. Setkal se s člověkem, jehož vinou se tohle všechno děje.“

„Dobrá, ale až se sem dostanete, běžte zadem. Zavřela jsem hlavní vchod.“

„Chápu. Budeme u vás co nejdřív.“ Když položila sluchátko, Harry jí podal časopis.

„Carmodyho satelitní síť ještě několik týdnů nebude uvedena do plného provozu, ale technika už je na místě. První zkušební vysílání pro New York začne toto pondělí v sedm večer. Půlhodinový program. U nich budou dvě hodiny odpoledne. Do té doby se ještě dá něco udělat, pak bude pozdě.“

„Harry, co my dva můžeme udělat?“ zeptala se Grace ironicky. „Zničit televizní stanici? Přemoci její zaměstnance a

budovu vyhodit do povětří? Mluvíš o společnosti, která zaměstnává tisíce lidí a má málem nekonečné zdroje. Jak to tak vidím, musíme jít na policii, dokázat tvou nevinu a zbytek nechat na nich.“

„Ne. Než nám někdo uvěří, bude pozdě. Musí být ještě nějaké jiné řešení.“

„Až na ně přijdeš, dej mi vědět,“ Grace si oblékala kabát.

„Auto jsem nechal u Carmodyho. Mohli do něj schovat cokoli,“ vysvětloval Harry, když vycházeli z domu.

Na ulici si nevšimli nablýskaného mercedesu tmavé barvy, který čekal v zatáčce pár desítek metrů za nimi. Jakmile je Slattery viděl odcházet, koženou řidičskou rukavicí otřel zamžené přední sklo a přimhouřil bolavé červené oči,

„Mohla bych tam zajet náklaďákem ze studia. Ale to si zajdeme. Jestli chceme ušetřit čas, měli bychom jít na autobus.“ Grace ho vzala pod paží. „Chudáčku Harry. Abys zase cestoval hromadnou dopravou. Na to nejsi zvyklý, viď?“

„To je ten nejmenší z mých problémů,“ povzdechl si Harry. „Nemohu domů, zavřeli by mě. Nemohu do agentury, protože policie tam už jistě byla. A kromě toho pochybuji, že tam ještě dělám. Nemohu použít kartu od společnosti, protože by mě podle ní našli. Nemohu si ani na svou kartu v bankomatu vybrat peníze, protože to projde počítačovým systémem banky a Carmodyho lidé by tak mohli zjistit místo a čas výběru. Nejsem v bezpečí ani na ulici. Nemám nic, jen tyhle šaty.“

„A jsou samé bláto. Musíme ti sehnat něco jiného. Začínáš být na ulici nápadný.“

Když došli na autobusovou zastávku, dalo se do deště.

„Skvělé,“ hodnotil to Harry. Rozhlédl se po obloze a dodal: „Možná do mě uhodí blesk.“

„Asi nemám na cestu dost peněz,“ Grace prohledávala kabelku. Autobus se už blížil. „Zbylo ti něco?“

„Pochybuji.“ Harry rozčileně obracel kapsy naruby. „Utratil jsem všechno do poslední pence, abych se dostal k tobě do bytu. Co budeme dělat?“

„Tvářit se nevinně,“ řekla Grace. „Právě tě čeká první lekce kurzu Jak být černým pasažérem.“

Dveře knihovny před nimi zakrýval stín nadjezdu. K zadní straně budovy šla Grace lijákem jako první. Starší žena, která jim otevřela, vypadala unavená a vystrašená. Představili se a Dorothy je zavedla vlhkou chodbou do hlavní haly plné knih.

„Hned jak jsem našla kazetu, co zabila Franka, všechno jsem tu pozamykala. Zatím se do budovy nikdo nepokoušel dostat, ale je to jen otázka času.“

Pozvala je do místnosti pro personál a zavřela za nimi dveře. „Tohle je nejsušší místo. Střechou zatéká. Nevěděla jsem, co dělat. Potřebovala jsem si s někým promluvit, rozumíte mi, s někým, kdo by mi uvěřil.“

„My máme stejný problém,“ řekl Harry. „Snad bychom vám mohli povědět, co víme.“

Půl hodiny všichni tři rozebírali situaci a možnosti, které jim zbývají. Dorothy mluvila slabým hlasem plným rozvahy a autority, až si Harry položil otázku, co tuhle nezávislou ženu přimělo zůstat v knihovně a držet tam osamělou stráž. V praktických důsledcích Carmodyho plánu na rozšíření Odelu se tolik nevyznala, zato byla zasvěcena do tajemných zákonů runové symboliky. Když Harry přišel s dalekosáhlým plánem, v němž počítal i s nenadálým přepadením ředitelství Odelu, do Dorothyiných tváří se vrátilo trochu barvy.

„Mnohokrát bylo písemně doloženo, že Ďábla přivedou zpět k moci nic netušící pomocníci,“ vykládala. Jeho žáci mu vrátí moc, aniž by si uvědomovali, co činí. Věřím, že byste do jejich kanceláří chtěl vtrhnout s nabitou pistolí, pane Buckinghame, ale tudy cesta k vítězství nevede. Tohle je prastarý konflikt dobra a zla, který se během věků stále vrací v tisíci různých

podob. Nanejvýš je možné dosáhnout krátkodobého vítězství. A jediný způsob, jak toho docílit, je vybojovat ho v duchovní rovině.“ S prudkým závanem větru déšť znenadání zabouchal na okno, až sebou Dorothy trhla.

„Dobrá.“ Harry zvedl ruce. Je mi jasné, že to všechno má hlubší význam. Ale Carmodyho praktiky se také dají chápat jako“ – hledal vhodný výraz – „jako agresivní marketing.“ Grace si posměšně odfrkla. „Chci vidět, jak plány toho člověka ztroskotají a jeho společnost bude zlikvidována,“ pokračoval Harry. „A jediný způsob, jak to dokázat, je použít jejich vlastní metody.“

„Existuje i jiná cesta. Pojďte se mnou, prosím.“ Dorothy vstala ze židle a vedla je zpět do hlavní haly. „Během bouřky se setmělo, řady polic s knihami se ponořily do tajemného přítmí, ale Dorothy nechtěla rozsvítit nástropní světla. Knihovna by mohla být zvenku nápadná. Před schody do sklepa vyhákla těžkou tmavočervenou šňůru a odsunula ji.

„Normálně sem dolů návštěvy nevodím. Frank byl ve sklepě vždycky nesvůj.“

„Podívejte se,“ rukou zbarvenou jaterními skvrnami hrdě ukazovala na rozpadávající se police, „tohle je má pravá knihovna. Je v ní všechno, co zůstalo z matčiny sbírky – z jedné z nejkvalitnějších sbírek okultní literatury na světě. Jako jediná zatím zůstává v soukromých rukou.“

Grace sešla ze schodů a v nelíčeném údivu procházela mezi policemi. První kniha, které se dotkla, se jí rozpadla v ruce.

„Proč je nepředáte státu?“ zeptala se. „Mohli by ta díla zachránit, jinak jim hrozí, že budou ztracena navždy.“

„To by asi dokázali,“ souhlasila Dorothy. „Ale také by je skryli před veřejností a zakázali. Neměl by k nim přístup nikdo kromě vyvolených. Některé knihy vyzývají k povstání nebo tolerují různé zvrácenosti. Tyhle svazky stojí na samé hranici svobody projevu. O zlo je příliš velký zájem. Jaký názor by asi

vláda měla na knihy, které se zabývají božskou podstatou – a zároveň stejně velkou pozornost věnují Ďáblu?“

„Různé politické strany také v televizi dostávají stejný díl vysílacího času,“ namítla Grace.

Dorothy se usmála. „Ne, ne. Dávám přednost tomu, aby sbírka byla přístupná těm, kteří nepřestali věřit v moc psaného slova, i když to může být nebezpečné.“ Vzala knihu z Graceiných rukou a opatrně přitiskla desky na titulní stránku knihy, jako by se snažila zacelit její rány. „Nahoře za mnou chodí nátlakové skupiny, kterým leží na srdci blaho rodiny, a navrhují vyřadit z knihovny romány, kde se autor příznivě zmínil o potratu. Nemusím říkat, že neviděli, co je tady dole.“ Prohledávala police a šlápla na tlející stránky na podlaze. „Vím o něčem, co nám pomůže, jen jestli to najdu.“

„Výborně,“ zašeptal Harry. „Chce vytáhnout svou knihu kouzel.“

„Vy, pane Buckinghame, jste určitě zažil halucinaci,“ řekla Dorothy rozhodným tónem. Pozorně prohlížela velký spis vázaný v rozpadávající se červené kůži. „Vyvolávání představ je klíčem k mnohému z rituální magie. Hypnóza dovede v mysli vytvořit obrazy. A obrazy nám pomáhají přijímat informace.“ Nabídla knihu Harrymu. Překvapeně zjistil, že se dívá na rytiny středověkého nábytku. Následující stránky ukazovaly exteriéry tudorovských domů spolu s dobovými stoly, křesly a závěsy.

„Co je to, úplné první vydání *Domovů a zahrad?“*

„Není divu, že si to myslíte. Náhodnému čtenáři ty ilustrace moc neřeknou.“ Dorothy přejela prstem přes jeden z obrazů, jako by se snažila rozšifrovat stopy skryté v kresbě zdobící stránku. „Možná vás překvapí, když řeknu, že jsou zde runy.“

„Jak je to možné?“

„Nesmíte zapomínat, že jde o zakázanou abecedu, o jazyk lidí, který považovala za nebezpečný jak církev, tak vrchnost. O pohanský jazyk, vždy znovu zahnaný do podzemí. A přesto se mu pokaždé zase podařilo dostat na světlo. Jak?“

Dorothy položila knihu a ukázala na jednu stránku. „Je to prosté," vysvětlovala. „Runy nemají křivky. Vyšly z tvarů větviček, stromů a jiných věcí známých z přírody. V dobách útisku se runová abeceda přetvořila v kód. Písmena byla schovávána v obyčejných, každodenních předmětech. Objevují se v trámech tudorovských domů, ve vyšívaných tapiseriích, v čalounění nábytku. Byla vetkávána do koberců a látek, vyrývána do koňských sedel, malována na zdi, vyřezávána do čel postelí. Stala se důvěrně známou částí světa kolem nás." Dorothy ukázala na ilustraci. „Vidíte? Dřevěná podlaha domu měla ozdobný okraj z run. Tak jejich jazyk a ideje přetrvaly celé věky."

„Myslíte, že by bylo možné, abychom dali dohromady vlastní runovou kletbu a poslali ji Carmodymu?" zeptala se Grace.

„K tomu bychom museli prozkoumat některou z jeho kleteb," odpověděla Dorothy. „Potřebujeme znát jejich podobu. Naneštěstí si kazetu nemůžeme pustit. Zapůsobila by i na nás."

„Co kdybychom se na Frankův pásek dívali střídavě a každý viděl jen kousek? A mohli bychom vždycky zapsat, co jsme viděli."

„To vypadá jako spolehlivý způsob, jak si přivodit smrt," Harrym otřáslo už jen pomyšlení na to, že by mohl zažít další vidiny, „ale nic lepšího mě nenapadá."

„Za pokus to stojí."

Všichni zamířili ke schodům.

45/Infekce

Muž v šedém plášti do deště zasunul štípací kleště do klubka drátů vyčnívajících zpod střechy Jihovýchodní greenwichské knihovny a přerušil její spojení s vnějším světem.

V místnosti pod ním Harry rozsadil svůj tým před video. „Začneme. Dej sem ruku.“ Grace položila prst na tlačítko dálkového ovládání. Jakmile uvidíš první obraz, zmáčkni *Freeze*.“

„Pouštím – teď.“

Za pár vteřin překvapená Grace rázně stiskla tlačítko a obraz „zmrzl“.

„Co jsi viděla?“

„Vůbec tam nebyly runy. Nějaká žena šla do pokoje, kde byl veliký krb…“

„Načrtněte jen tak v hrubých rysech, jak to tam vypadalo,“ navrhla Dorothy a podávala jí blok a tužku. „Tvary jsou nejspíš zakódovány do každé scény. Vidíte herce v určitém prostředí, vaše podvědomí z něho vybírá tvary a rekonstruuje z nich runy.“

Grace pečlivě nakreslila, co viděla, a podala ovladač Dorothy. Jste na řadě.“

Stará paní uvolnila tlačítko *Freeze* a nechala pásek několik vteřin běžet, než obraz zastavila. Vzala skicář a nakreslila tvary. Grace naklonila hlavu. „Také jste to slyšeli?“ Ostatní ztichli a poslouchali.

„Vzadu na střechu teče voda z odvodňovacího kanálu nadjezdu,“ řekla Dorothy. Ovladač si vzal Harry, aby pokračoval v pozorování a kreslení.

Pásek byl dlouhý přibližně tři minuty. Tím, že ho rozdělili na třetiny a porovnali své kresby, dokázali dát dohromady ucelenou představu o obsahu filmu. Dorothy rozložila náčrtky na stůl. Na kresbách zvýraznila tužkou podle pravítka některé čáry – a runy se objevily.

„Například tady. Vypadá to, jako když jsou dva lidé v pokoji, ale vlastně jde o runový symbol pohana, *manu.* V rohu, podívejte se sem, je číslice čtyři. To číslo k ní patří. Purpur v pozadí je právě ta barva, která se má s tímto symbolem používat. Nezasvěcenému oku se zdá, že na pásku je něco jako amatérský

film v jasných barvách. Runy se tu vytvářejí rozmístěním herců a předmětů na scéně.“

„Nevidím žádnou možnost, jak Carmodyho přinutit, aby se na pásek podíval,“ řekla Grace. „Musel by být pořádný hlupák, kdyby na to naletěl.“

Kdesi vzadu v knihovně se ozval temný úder. Harry vyskočil ze židle. „Zůstaňte tady, obě.“ Potichu proběhl hlavní uličkou uprostřed haly do místa, kde nástropní světla dusily vrstvy prachu. Následovala další rána. Někdo se dobýval do okna, ale nemohl ho otevřít, protože se dole zaseklo. Harry se s bušícím srdcem tiskl ke zdi a čekal, až se nezvaný host objeví. Rozhlížel se po nějaké zbrani. Před ním stála police s těžkými svazky encyklopedií. Jednu vytáhl a potěžkal. *Svazek 24 Metafyzika – Norsko.* To by mělo stačit. Dovnitř vklouzla noha, pak ruka. Nakonec se vynořila hlava. Ve vetřelci poznal mladého Slatteryova asistenta, kterého zahlédl u Carmodyho. Harry se vší silou rozmáchl a mladíkovi zasadil prudký úder do hlavy dřív, než se stihl rozhlédnout. Mokré tělo spadlo z okna na parkety, jen to zadunělo. Harry odhodil knihu a přesvědčil se, že jeho oběť je v bezvědomí.

„Dorothy, máte nějaký provaz?“ Jeho hlas se tlumeně rozléhal halou. „Rychle mi ho přineste!“

Grace přiběhla s velkou těžkou rolí lněného knihvazačského pásku a společně se jim podařilo mladíkovi svázat ruce a nohy. „Začíná přicházet k sobě. To jsi ho nemohl praštit víc?“

„Mohl jsem mu tou encyklopedií rozbít lebku,“ namítl Harry „K vědě jen přičichnout je nebezpečné.“

Mladíkovi omotali pásek kolem úst a odtáhli ho do kouta, aby se nemuseli dívat na jeho nenávistné oči. Dovnitř se valily potoky deště, ale když Harry okno zavíral, shnilý dřevěný rám mu zůstal v ruce. Grace mu pomohla k rozbitému oknu přistavit skříň s dětskými knihami.

„A co teď,“ zeptala se. „Nemůžeme tady jen tak zůstat celou noc.“

„Proč ne? Je to bezpečnější než kdekoli jinde.“ Harry se narovnal a přejížděl si rukou po čele. „Dorothy se tu dobře vyzná. Kdybychom vyšli ven, bude tam na nás čekat další Carmodyho chlap.“ Opřel se o knihovnu. Před očima se mu dělaly mžitky. „Takhle je můžeme dostat jednoho po druhém…“ Škubl hlavou. Jestli se sem pokusí vloupat…“

Pod Harrym podklesly nohy, padl jako podťatý a zůstal ležet na podlaze. Grace k němu přiskočila a sevřela mu ruce, zmítající se v křečích.

„Co se děje?“ vykřikla. „Harry, co ti je?“

Jeho oči hleděly někam daleko za ni. Pozorovala, jak se mu rozšiřují zornice, a zavolala Dorothy. „Prostě upadl. Něco viděl.“

„Ta runa na něj zapůsobila. Má halucinace.“ Jak to? Viděl jen kousek.“

„Ale po té první runě bylo snazší ovlivnit ho znovu. Podívejte se na něj – to málo, co viděl, stačilo noční můru oživit.“

„Už ho dlouho neudržím.“ Když se Harry pokusil vstát, Grace ucouvla. Odstrčil ji a rozběhl se uličkou.

„Ublíží si, jestli ho nechytneme!“ zvolala Dorothy.

„Může se dostat ven?“

„Ne. Hlavní dveře jsem zamkla a klíče mám u sebe.“

„Dobře. Snad se nám ho podaří zahnat do kouta.“

Pomalu procházely halou a nahlížely do uliček mezi řadami polic. Když došly k poslední, zaslechla Grace z opačné strany nějaký zvuk. „Počkejte tady,“ požádala knihovnici a tiše běžela zpátky. Zastavila se ve stínu u zdi a poslouchala. Z výšky sem doléhalo bubnování prudkého deště do břidlicové střechy. V mokrých trámech praskalo. Nad hlavou se jí ze strany na stranu kývala nerozsvícená kulatá lampa. Mezerou mezi knihami nahlédla do vedlejší tmavé chodbičky.

Vtom se halou rozlehl strašný výkřik. Harry vyběhl a chytil ji pevně pod krkem. Jak Dorothy ten nepříčetný řev uslyšela,

rozeběhla se k nim. Grace ke své hrůze cítila, že ztrácí půdu pod nohama a nemůže se nadechnout.

„Harry, proboha, pusťte ji," křičela Dorothy. Grace se vzpírala, ale halucinace mu dodávaly obrovskou sílu. Snažila se zachytit nohama o knihovnu za sebou. Z posledních sil do Harryho strčila. Ani se nepohnul. Jeho vytřeštěné oči byly bez života jako oči mrtvoly. Najednou se do nich vrátil záblesk vědomí, klesl těžce na kolena a pustil ji.

Grace se držela za krk a lapala po dechu. Nebyla s to ze sebe vypravit ani hlásku.

„Myslel jsem, že se to zas vrátilo," zaraženě se rozhlédl. Jak je ti?"

„Nevím. Špatně. Nestalo se ti nic?" Vztáhl ke Grace ruku, po krátkém zaváhání ji stiskla.

„Budu v pořádku," zachraptěla. „A co ty? Co když se to zase vrátí?"

„Musíte mě nějak zkrotit. V tu chvíli nevím, co dělám."

„Na to, abychom vás někde zavřely, vás moc potřebujeme," řekla Dorothy. „Budete muset dávat pozor a varovat nás, jakmile ucítíte, že to zase začíná. Obsah kazety už tedy známe. Co dál?"

„Nevím," přiznal Harry. „Doufal jsem, že mě při sledování kazety něco napadne."

„Snad bychom mohli zůstat tady, dokud něco nevymyslíme," navrhla Grace. Obrátila se k Dorothy. „Je tu strašná zima. Můžete pustit topení?"

„Ovládá se odjinud. A o víkendech ho nezapínají."

„Máte tu nějaké přikrývky?"

„Ve skladu nějaké jsou. Zbyly po členech kroužku čtenářů Bible. Děti si z nich dělávají kostýmy a převleky."

„Tak je můžeme taky použít. Noc bude dlouhá."

S jejich podmínkami John May souhlasil jen nerad. V pondělí brzy zrána ho nějak dostanou z nemocnice, ale celý další den se nesmí hnout z kolečkového křesla. Seržantka

Longbrightová ho varovala, že je schopná píchnout mu do ruky injekci valia, jestli se bude rozčilovat, a May jí docela věřil. Když jim nakonec vše slíbil, usadili ho do kolečkového křesla a vyrazili opuštěnou chodbou.

K tomuto drastickému postupu se odhodlali proto, že při hledání souvislostí ztratili příliš mnoho času. Nyní musejí něco podniknout, nebo jim případ vezmou a předají ho jiné skupině. I když se jim podaří najít nějaký legitimní důvod, proč televizní vysílání zarazit, podle Maye je stejně nemine disciplinární řízení kvůli nedodržení předepsaného postupu.

Někdy v průběhu předchozí noci, pravděpodobně v okamžiku, kdy rozbili počítač, se Bryantovi podařilo zmizet. Nikomu se ani nezmínil o tom, kam jde. Teď potřebují jeho pomoc, a Bryant není k nalezení.

Tvořili zvláštní skupinku, Longbrightová, Rufus a Kirkpatrick, ale společnými silami dokázali propašovat Maye z jeho nemocničního vězení. Odvezli ho k nákladnímu výtahu, dole čekal přistavený nákladní vůz a dovezl je na stanici.

Jak to tak vidím, počítačový systém Odelu budeme muset zdecimovat našim vlastním virem," Rufus svou povinnost splnil a teď hodlal v případu figurovat jako poradce. S runovým systémem se stihl seznámit jen letmo, ale zaujal ho, a dokonce inspiroval k několika zajímavým nápadům. Ve služebně na stanici se hned cítil jako doma, jako by tam byl odjakživa. „Chce to něco extra silnýho, čím jim vybílíme komplet celej systém."

„Ale co?"

„Taky jim pošleme runovej pozdrav. Kdyby se nám poveď, počítám, že nasadit jim ho tam už by takovej problém nebyl."

„Ale moc nadějně to nevypadá," vzdychla Longbrightová.

„Taky bych řek'. Můžou na náš program zaútočit, jestli nebude preventivně promořenej."

„Co si pod tím mám představit?" zeptal se Kirkpatrick, kterému to znělo čím dál záhadněji.

„Přinutíme jejich systém, aby si myslel, že v souborech máme viry. Pak je nechaj' na pokoji."

„Ale to zabere hodně času, ne?"

„No jasně. A nezapomínejte, že ti fešáci v Odelu mají na takový srandičky neomezený zdroje. Ale nejde jen o čas. Kde je k tomu vybavení, kde jsou lidi?"

„Kdybys měl, co potřebuješ, jak bys to dal dohromady?" zeptal se May.

„Musel bych runovej jazyk, kterej jejich počítač používá, rozložit v prvočinitele."

„Většinu důležitých konfigurací znám," těšil je Kirkpatrick, „ale musím přiznat, že mé vědomosti se nevztahují na jejich sémantickou konstrukci, na jejich – abych tak řekl – jejich asambláž…"

Rufus se na něj pátravě zadíval. „Aspoň tu nejsem jedinej šašek, kerýmu je houby rozumět," poznamenal na půl úst.

„Takže co potřebuješ?" dotazoval se May netrpělivě.

„Nejradši někoho, kdo se vyzná v okultismu."

„Koho to Arthur tuhle navštívil?" May se pootočil v křesle. „Toho experta. Nějakou ženu. Bylo to hned po jeho narozeninách, pamatuješ?" Tužkou rýpl Longbrightovou do žeber.

„Udělej to ještě jednou," odsekla, „a já ti z křesla odmontuju brzdy. Podívej se mu do zápisníku, má tam adresy a schůzky."

„Víš moc dobře, že Arthurova kancelář je o patro níž. Běž to najít – a pospěš si."

„Jak jsou ty kletby asi dlouhý?" zeptal se Rufus. „Podle toho musí ten program vypadat."

„Síla a zákeřnost závisí na délce jejich působení," odpověděl Kirkpatrick. „Pro naše účely bych odhadoval asi dvacet nebo třicet konfigurací. Možná bude nutné vytvořit cyklus a ten pak opakovat."

„Tím to zhaslo. Něco tak dlouhýho do odpoledne nestihnu.“ Rufus se točil na stoličce. Nohy měl málem půl metru nad zemí. „Musíme vymyslet něco jinýho.“

„Proč se vůbec zlobit s technikou?“ zeptal se May najednou. „Dejme tomu, že kletbu dokážeme napsat. Proč ji neposlat ředitelům Odelu v dopise?“

„To je šílenství,“ rozhořčeně mu skočil do řeči Kirkpatrick. Jste policista. Máte lidem sloužit a chránit je, ne jim ukládat o život.“

„Kirkpatricku, jestli toho lumpa nezastavíme včas, na světě nezbude moc lidí, kteří by se proti rozpínavosti Odelu postavili. A teď mi povězte, jak velkou máme naději, když budeme bojovat ohněm proti ohni?“

„Myslíte runy jenom nakreslit a doručit? Kromě toho, že celý ten nápad považuji za nemorální – a k mé lítosti musím zdůraznit, že tato skutečnost vás očividně netrápí-, je také málo efektivní.“

„Proč ne?“

„Protože zpracovává podvědomí. Nepůsobí tak přímočaře, jak by se mohlo zdát.“

„Podle vás jde o podprahové vjemy?“

„Něco takového. Vypadá to, že tištěné kletby mají nepředvídatelné účinky. I my jsme viděli runy nalezené u některých zavražděných, a přece nám neublížily. Pravděpodobně působí jen v kombinaci s předchozími zážitky. Intenzita, rozmanitost a zákeřnost vlivu run na oběti jsou pak zřejmě podstatně větší. A pokud jde o ten pásek – malou ukázku jste viděli na obrazovce, když Rufus narazil na ochrannou runu. Co tam bylo?“

„Klikyháky.“

„Přesně tak. Buď je přehrávají rychle, nebo je do něčeho schovali, nějak zamaskovali. Odel disponuje nepřebernou zásobou technických triků.“

Do místnosti vešla Longbrightová s Bryantovým zápisníkem v ruce. „Navštívil nějakou Dorothy Huxleyovou.“

„Zkus její telefon.“

„Už se stalo. Mlčí.“

„Tak to zkoušej dál,“ naléhal May. „Co nejdřív taky znovu někoho pošli do budovy Odelu. Potřebujeme vědět, jak připravují vysílání a kde se natáčí. Chci veškeré informace o jejich správní radě, ale dejte pozor, ať nevzbudíte pozornost. Okamžitě by mohli najet na zastírací manévr. Zkrátka nesmějí mít ani zdání, že tušíme, jakou hru hrají.“

„Je tu další problém,“ řekla Longbrightová. „Právě jsem náhodou potkala Iana Hargreavea. Doslechl se, že jsi zpátky. Chce vědět – cituji doslova – ‚Kdo ksakru dovolil mým lidem provádět prohlídky majetku v soukromém vlastnictví bez řádného povolení?‘

„Myslím, že mu volal někdo z Odelu. Asi nás co nejdřív navštíví.“

„Díky za varování.“ May jí stiskl ruku. Dovedl si představit, jak je pro Janice těžké oddělovat osobní záležitosti od služebních, „Ian se to dřív nebo později dovědět musel. Nemyslím, že by nám pomohlo, kdybychom mu sami vylíčili, co o případu víme. Budeme pokračovat, dokud si nás nezavolá na koberec.“

Bouřka, která začala na opačné straně velkoměsta, nakonec dorazila i k jejich oknům, a když se zase pustili do práce, budovu zahaloval houstnoucí závoj tmy.

46/Pásek

Celie Carmodyová si pozorně prohlížela obličej v zrcadle toaletního stolku a odhadovala, jestli to make-up tentokrát zvládne. Zsinalá modrozelená podlitina se táhla od levého oka k

opuchlé čelisti. Ani teď jí nebylo jasné, proč její historce Daniel neuvěřil. Že by někdo viděl, jak Harrymu Buckinghamovi otevírá dveře skleníku? Možná ten právnický lišák Slattery usoudila. Vypadá to, že v posledních dnech se stal Danielovou pravou rukou. Ten by ale nedovolil, aby Harrymu pomohla. Pravděpodobnější je, že Daniel její spoluvinu prostě předpokládal. Velmi opatrně, jemnými doteky na řeznou ránu na krku nanášela dezinfekci a říkala si, že nějakou dobu bude muset nosit blůzy s vysokým límečkem.

Svého rozhodnutí se vdát začala litovat již krátce po svatbě.

Daniela poprvé uviděla na slavnostní večeři charitativního spolku a zcela ji okouzlil. Byl vším, čím ona a její rodina nebyli. Impulzivní a otevřený, smělý a *nový*. Minulost jako by pro něj neexistovala, jeho vzpomínky nebyly ani trpké, ani příjemné. Daniel hleděl do budoucna a čekal, až přijde jeho čas. Její rodiče byli ještě uzavřenější než ona; žili z pomalu se tenčících příjmů a nenápadně se ztráceli ve vlastním kraji. Daniel jí nabídl únik. Až později si uvědomila, že to bude znamenat zničení všeho, co je jí drahé, jenže tehdy si svého dosavadního života vážila pramálo.

Trhla sebou, když ho slyšela přicházet k její ložnici. Poslední dobou měla co dělat, aby nezačala křičet, sotva se k ní přiblížil. Omezoval její svobodu, prakticky ji v domě věznil, ovšem na veřejnosti svou lásku k ní dával okázale najevo. Pro pány od novin nenuceně vystupovala v roli kultivované manželky. Elegantní doklad manželova dobrého vkusu. Důkaz, že kapitán průmyslu má i soukromý život a z celého srdce miluje vše anglické. Nenucenost dosahovala pitím.

Daniel nenávidí jakoukoli slabost. To je jeho největší slabina. Celie se usmála na svůj obraz v zrcadle a přepudrovala se. Síla, kterou na něm kdysi tolik obdivovala, teď byla víc, než dokázala unést. Kdysi ho milovala horoucí romantickou láskou. Ani teď jí není lhostejný, ale chová se k němu s odměřenou zdvořilostí. Vedle jeho plánů změnit svět nemá její prostá touha

po štěstí žádnou naději. Říkala si, že Daniel onemocněl chorobou mocných. Ta myšlenka jí pomáhala žít. Odložila štěteček a znovu se zahleděla na svůj zubožený obraz v zrcadle. Jsem součást jeho majetku, pomyslela si. Jediná věc, která Danielovi v životě chyběla, byl titul – tak si ho koupil.

Možná toho jednou bude litovat.

„Uvědomuješ si, že dnes večer budeš se mnou v televizi?“ Daniel ji překvapil, divže nenadskočila. Jeho postava zabírala celé zrcadlo, až se v něm Celiin obraz ztrácel. Opíral se o toaletní stolek, aby nemohla dosáhnout na stříbrnou lahvičku nenápadně ukrytou mezi líčidly a parfémy. Danielův oblek od Gaultiera byl krásný, ovšem záměr vypadat elegantně nešlo přehlédnout. Natažený ohon úhledně spočíval na svém místě na límci saka a jeho zevnějšku propůjčoval onu tupou prázdnotu, jaká je charakteristická pro kresby v módních žurnálech.

„Na závěr bude přímý přenos – satelitní telemost mezi Londýnem a New Yorkem. Od tebe se očekává, že odpovíš na pár otázek.“ Pohrával si s nůžtičkami na nehty. „Interview bude krátké. Nic náročného. Tvoje dobročinná činnost. Nejoblíbenější místa. Zájmy a koníčky.“ Naklonil se k ní a vzal ji za bradu. Jeho skleněné oko zíralo skrze ni. „Budeš si muset něco vymyslet, aby ta lůza neřekla, že se o svět kolem sebe nezajímáš. Pomůže už to, že je nenecháš nahlédnout do své kabelky.“

Najednou z jeho obličeje zmizela roztrpčenost a usmál se. „Auto tu bude za pár minut.“ Zkontroloval čas na hodinkách. „Právě byly čtyři. Před šestou bychom měli být na místě.“

„Proč tak brzy, Danieli?“

„Celé se to musí projet, aby to bylo i po technické stránce v naprostém pořádku.“ Vztáhl ruku a ukazováčkem jí lehce přejel přes oteklou čelist. „Tentokrát si nemůžeme dovolit žádné chyby. Jak říkají naši přátelé z Coca-coly, musí to být ono.“ Vstal a před zrcadlem si poopravil manžetové knoflíčky. „Hlavu

vzhůru. Až to bude za námi, vezmu tě někam daleko. Můžeme jet, kam si budeš přát. Svět bude na cestě k lepšímu.“

„To je pravda,“ prohodila trpce. „Už nebude, kdo by s politikou tvé společnosti nesouhlasil.“

„Nic takového jako altruismus neexistuje, drahá. To bys měla vědět. Jsi přece prezidentkou spolku pro ochranu přírody. Víš, že je to jen prostředek, jak se ve společnosti vyšplhat o pár příček výš. Kdyby se na tvoje výdělečné maškarní akce nepřišel ukázat někdo z královské rodiny, tvé dámy by brzy zvířátkům řekly, ať se jdou vycpat.“ Štípl ji do tváře, až bolestí zasykla. Je čas se probudit, Celie. Děláme něco nového. Zbavujeme svět triků a úskoků. Je to poctivý způsob, jak přežít devadesátá léta.“

„Někdo vás zastaví.“

„A kdo?“ Pustil ji a ona se od něho odtáhla. „Noviny lžou. Televizní zprávy procházejí cenzurou a někdy jsou přímo inscenovány pro oko veřejnosti. Jak je to možné? Proč někdo nestřeží svobodu? Řeknu ti proč. Protože ji střežíme my,“ a málem si zabodl prst do prsou. „*My*. Až na to, že žádné *my* už není. Svobodu jsme prodali za vyšší zisky. Náš veliký národ zamhouří oko nad čímkoli – když bude cena vyhnána správně vysoko.“

Motýlek mu při těch slovech málem poletoval kolem krku. „Abys tu pohmožděninu zakryla, budeš na ni muset dát mnohem větší vrstvu make-upu. Drahoušku, vážně vypadáš pod psa.“ Pozoroval ji, jak na tmavá místa na tvářích a krku štědře nanáší další vrstvy a přepudrovává je. Nakonec vypadala jako vosková panenka.

„Dokonalost sama.“ Souhlasně přikývl, když přehlížel hotové dílo. „Teď odtud vypadneme a předvedeme světu naši počestnou tvář.“

Vytrvalé klepání na hlavní dveře knihovny probudilo Harryho z neklidného spánku na podlaze hlavní haly. Z improvizované postele odhodil pokrývku, sedl si a podíval se na

hodinky. Sedm třicet. Konečně pondělí ráno. Pekelně ho bolí ruce i záda. S hekáním vstal a rozhlížel se po ostatních. Večer začali střídavě držet hlídky, ale nakonec všichni usnuli. Cestou ke dveřím potkal Dorothy. „Stůjte za mnou," varoval ji. „Nevíme, kdo to je, a může se pokusit vběhnout dovnitř." Připravil se na nejhorší a odsunul závory.

„To to trvalo! Už jsem si myslel, že tu nikdo není."

Pod děravým okapem stál Arthur Bryant a vytřepával vodu z deštníku. Ze šály mu koukaly jen oči. „Věřili byste, že bude takový nečas?" zeptal se. „Tak co, hodláte tam dál stát jako krejčovská panna, nebo mohu dovnitř?"

Harry celý zmatený ustoupil, Bryant se kolem něho protáhl a políbil Dorothy na tvář. „Mimochodem," poznamenal, „někdo vám odstřihl telefon a budovu hlídá jeden zločinecký typ. Sedí pod nadjezdem v černém mercedesu a ani se nesnaží tvářit nenápadně. Vypadáte, jako byste celou noc nespali. Promiňte na okamžik, jen si něco vyřídím." Zapnul mobilní telefon.

Jestli byla Dorothy překvapena tím, jak Bryant zachází s technikou, ještě víc ji překvapilo, že přišel v pravý čas. Ale Bryant si příchod pečlivě naplánoval. Jeho nenucené chování byla jen maska skrývající vědomí bezprostředně hrozícího nebezpečí. „Tak vy jste Harry Buckingham," změřil si ho pronikavým pohledem. „Vy jste nám dal co proto. Toho času a sil, které jste nám mohl ušetřit, kdybyste se jen trochu… Haló!" Zatřásl mobilem, pak do něho zařval.

„Laskavě mě spojte s inspektorem tajné policie Johnem Mayem, jestli budete tak… To mi nepovídejte, vím, že tam je." Zakryl mikrofon rukou a obrátil se k Dorothy. „Tady člověk nejdřív musí být na smrtelné posteli, aby dostal šálek čaje?"

Harry se podíval na Grace. Nevycházel z údivu.

„Á, Johne! Já vím, že křičím. Špatné spojení. Mám takový ten přenosný telefon. Když jsi mě pořád otravoval kvůli tomu operátoru a já už ho neměl… Ne, snad v čistírně… Myslel jsem, že bych si měl pořídit něco jiného. Prodavač mi nabídl tohle.

Připsal jsem to k výdajům. A teď jsem v knihovně u Dorothy. Můj vážený příteli, přesně to právě hodlám udělat. Jsem míle před tebou. Prosím tě, zkus se uvolnit, vypusť trochu páry, ať nepukneš. Víš, že za pár hodin začíná Carmodyho vysílání? Nech to na mně. A abych nezapomněl. Sledují nás tady. Mohl bys sem někoho poslat, někoho nenápadného. Ne, Dingo Bimsleyho ne – Divokého psa sem nepouštěj, to by byla hrůza. Zavolám ti, jestli tě budu potřebovat.“ Odložil telefon a něco si pro sebe zabroukal.

„A teď,“ pravil, „protože se nezdá, že by někdo věděl o nějakém jiném řešení, vám vylíčím svůj plán. Harry, mohl byste mi pomoci s něčím, co mám v autě? Mladá paní, vy zatím pohlídejte dveře. Nechceme přece, aby se nám dovnitř dostal někdo nepovolaný.“

Když společně vyběhli do deště, Harry poznal, že v mercedesu sedí Slattery.

Bryant otevřel dveře svého mini a vytahoval velkou krabici. Jakmile byli zase uvnitř v bezpečí, švýcarským armádním nožem rozřízl pásek na víku.

„Návod budete muset číst průběžně,“ řekl a z polystyrenového obalu vyprošťoval videokameru Betacam. „Podle kolegů není možné v tak krátké době dát dohromady program, kterým bychom jim zavirovali počítač, ale napadlo mě, že bychom mohli natočit vlastní pásek s runami. Pak už ho „jen“ dostat na obrazovky v Odelu, aby ho Carmody viděl… Pokud tomu dobře rozumím, dá se s tímhle natáčet, i když je skoro tma, a okamžitě si přehrát, co se právě natočilo, je to tak?“ Harry se nezmohl na víc než na přikývnutí. Po běhu k autu se mu motala hlava. Bál se, že ho zase přepadnou halucinace.

Dorothy usadila Bryanta na tvrdou židli v hlavní hale a vysvětlovala, v čem spočívá problém při natáčení obrazů s podprahovými vjemy.

„A co kdybychom připravili jednoduché scénky – jako na pásku, který jsme viděli? Runové konfigurace můžeme složit z

knih v pozadí.“ Grace přešla k největší skříni a ukazovala, jak to myslí. „Svazky srovnáme podle tloušťky a barev. V každé scéně se bude skrývat část kletby. Dorothy, jaké runy jsou nejnebezpečnější?“

„To je snadné. Mohu dát dohromady symbol násilné smrti, nehod a další – na co nám bude stačit čas. Nejvíc ho zabere rovnání knih.“

Přes dvě a půl hodiny Grace, Bryant a Dorothy nosili knihy z devíti skříní a skládali je tak, aby odpovídaly diagramům z knih o runách ze sbírky paní Huxleyové. Harry zatím připravil kameru a udělal zkušební záběry.

„Dvě runy jsme přidali,“ oznámila mu Dorothy „Symbol, který ukazuje člověka připraveného o nesmrtelnost jedovatým jehličím tisu. Ta druhá je symbol pozornosti. Divák by teoreticky neměl být schopen odtrhnout oči od obrazovky, sotva ho na začátku uvidí.“

„Teoreticky,“ podotkla Grace. „Teoreticky je to šílenost, co tu děláme.“

„Nic jiného nám nezbývá,“ namítl Bryant. „Mohli bychom tam poslat celý policejní sbor a přerušit vysílání na základě důvodného podezření, že…“

„Tak proč to neuděláte?“

„To se týká Carmodyho osobně. Nemůžete zastavit práci televizního štábu jen proto, že máte důvodné podezření. A z čeho je vlastně podezíráme?“

„Nemusejí mít vysílací licenci?“ zeptala se Grace. „Nemohli byste v ní najít nějakou chybu?“

„Můj vysoce vážený kolega tuhle možnost prověřil. Odel má kolem sebe třímetrovou papírovou hradbu z potřebných povolení.“

„Času není nazbyt,“ pobídl je Harry „Musíme vás na scéně rozestavit tak, abyste nezakrývali runy. Všichni na místa!“

„A ta jeho drzost,“ soptil May. „Léta odmítá každou technickou vymoženost, potom najednou objeví, k jakému pokroku v technice došlo, a zblázní se.“

„Aspoň víme, kde je,“ chlácholila ho Longbrightová. „Poslala jsem tam jednoho policistu, aby knihovnu hlídal. A Arthur slíbil, že zase zavolá. Prostě mu musíme důvěřovat.“

„To mi právě dělá starosti. Teď aby celý tým čekal, až Bryant zavolá.“

Rufus a Kirkpatrick nespali celou noc. Podařilo se jim zpracovat základ jednoduchého runového viru, ale další postup ztroskotal – Rufuse ráno přemohl spánek. Ležel v kanceláři u Longbrightové přikrytý pláštěm do deště. Ačkoli měl mozek dospělého génia, zdolaly ho fyzické potřeby devítiletého kluka.

Když seržantka odcházela, May si otočil kolečkové křeslo a toužebně hleděl na telefon. „No tak, Arthure,“ vyzýval ho. „Proboha, dostaň mě z toho.“

Harry zasunul kazetu do obalu a podal ji Bryantovi. Podařilo se jim natočit krátkou scénku plnou mihotavých světel a barev, bizarní sérii statických záběrů, které – jak doufali – obloudí podvědomí diváka a vyvolají v něm halucinace. Sotva filmování skončilo, Harrymu se začalo dělat špatně. Záchvat, jiný než předchozí, na sebe nedal dlouho čekat. Tentokrát se zdi knihovny nad ním zavíraly a podlaha byla jeden proud bahna, na kterém nedokázal udržet rovnováhu. Upadl a udeřil se do kyčle, ale pronikavá bolest naštěstí záchvat zahnala.

„Je mi líto, Harry, ale v žádném případě nemůžeš jít s námi,“ Grace vzala Bryanta pod paží. „Carmodyho lidé jdou po tobě. Mě nikdo z Odelu nezná. Pan Bryant mě tam doveze. Zjistím, ve kterém studiu Carmody natáčí. Nějak jim ten pásek dostanu na obrazovky.“

„Nemáš sebemenší naději, že tě pustí dovnitř,“ odporoval Harry. „Když půjdu já, aspoň s ním budu moci mluvit.“

„A co když se ti to zase vrátí? Myslíš, že by ti Carmody pomohl? Sám jsi říkal, že chce tvou smrt.“

„Ale ještě mě nezabil, ne? Jdu s vámi a basta.“ Harry sáhl po kazetě a upadl v dalším prudkém návalu nevolnosti.

„Postarejte se o něho, Dorothy,“ poprosila Grace knihovnici. „A zamkněte se, až odejdeme.“ Podívala se na hodinky. Za chvilku bude pět. Pásek natáčeli celý den. „Radši bychom měli vyrazit.“

„A propos,“ ozval se Bryant, „už vám někdo řekl, jaký já jsem řidič?“

47/Kolaps

Takovou průtrž mračen Grace v životě nezažila. Vyhlížela rozmazaným předním sklem Arthurova mini a luštila dopravní značení. „Dost by pomohlo, kdybyste měl stěrače,“ podotkla a špinavé sklo alespoň z druhé strany otřela rukávem.

„Zatím jsem je nepotřeboval,“ zavrčel Bryant. „Normálně s Henriettou nejezdím, když prší.“

„S Henriettou?“ Grace pohladila palubní desku. „To je hezké. Pojmenoval jste ji po vaší zvlášť pamětihodné přítelkyni?“

„I tak se to dá říct,“ odvětil Bryant a nahrbil se nad volantem. Henrietta Durand-Deaconová se v roce 1949 stala obětí vraždy. Tělo bylo ponořeno do kyseliny – identifikoval jsem ji podle umělého chrupu. Velmi zajímavý případ.“

„Ach.“

Provoz kolem nich se zastavil. Akciová společnost Odel sídlila na začátku Kingsway v Holbornu. Mini trčelo uprostřed křižovatky na kruhovém objezdu u obchodního domu *Elephant and Castle* na jižním břehu Temže.

„Kde se tu všichni tak najednou vzali?“ bručel Bryant. „V pondělí odpoledne nebývá takový provoz ani ve špičce. Mini se mi zavaří. Nedojedeme tam.“

„Možná byste měl zatelefonovat svému příteli,“ navrhla Grace. „Nemohl by nám opatřit motorku?“

„S tou neumím jezdit.“

„Já ano. Zavolejte mu.“

Bryant zapnul telefon a vyťukal číslo stanice. „Nejde to, z auta se nedovolám. Budu muset ven.“ Otevřel dveře a ty plnou vahou promáčkly boční dveře zbrusu nového porsche stojícího vedle.

Muž za volantem se tvářil, jako by se právě stal očitým svědkem smrti svého prvorozeného. „Co to – himlhergot – co to děláte?“ zařval a už vystupoval z auta. Před nimi se uvolnilo pár metrů, ale nabourané auto Bryantovo mini blokovalo.

„Ty maniaku!“ křičel řidič, který byl na mrtvici. „Ty idiote, máš vůbec *tušení,* kolik si za to v servisu řeknou?“

Bryant se obrátil ke své společnici a omluvně se usmál. „Hrozně lituji toho, co teď udělám, Grace. Přísahám, že takhle se nikdy nechovám.“ Sáhl do přihrádky pod volantem autíčka a vytáhl automatickou osmatřicítku. Energicky s ní máchl a vmžiku byla v jedné rovině se spánkem řidiče porsche. Natáhl kohoutek a spustil přesvědčivým tónem.

„Vypadněte z toho vozu, pane. Klíče nechte v zapalování a vemte do zaječích. Jestli nebudete v tahu za tři vteřiny, zjistíte, že vám vaše brýle civějí ze zadku.“ Řidič vytřeštil oči, vyskočil z auta a ztratil se mezi popojíždějícími vozy.

„Zjišťuji, že některé americké televizní pořady jsou poučné,“ poznamenal Bryant a rozpačitě rozhodil rukama. „Začíná se to rozjíždět. Rychle, pojedeme jeho autem.“

Nasedli do porsche a amatérsky natočený pásek samozřejmě vzali s sebou. „Skvělá mašina,“ s trochou závisti pravil Bryant. „Pročpak jsou řidiči v takových autech vždycky tolik vyplašení? Prima, je tu i telefon. Vytočte tohle číslo.“ Podal Grace útržek

papíru a šlápl na plyn, až motor zavyl a převodovka zaskučela. Auto se odlepilo tak prudce, že nad ním téměř ztratil kontrolu.

„Máte pravdu," pokračoval Bryant, když půlkou vozu vyjížděl na chodník, aby objel řadu stojících aut, „budeme potřebovat pomoc. Jinak se z té džungle nedostaneme. To se někde hraje fotbal, nebo co? Takový chaos jsem v Londýně ještě neviděl." Před nimi stála uprostřed silnice dvě nákladní auta se zeleninou. Dvěma prsty odměřil vzdálenost mezi nimi a odhadoval, jestli se tam vejdou.

„Tamtudy nemůžete projet," varovala ho Grace.

„Mělo by to vyjít." Bryant zrychlil.

Strašlivé skřípění prozrazovalo, že z obou stran porsche odlétá barva v celých pruzích. Auto, které se mezi náklaďáky vynořilo, mělo značně nižší tržní cenu než to, které mezi ně vjíždělo.

„Má vina," řekl Bryant kajícně, „zapomněl jsem, že je širší než mini."

Grace se vytrvale dívala okénkem ven a sluchátko držela pod bradou. „Nikdo to nebere." Zrcátko na Bryantově straně s třesknutím odpadlo, když o vlásek minuli stožár veřejného osvětlení. Zastavili. Provoz před nimi byl zablokován ve všech směrech.

„To je divné. Přepínač by vás měl spojit s první volnou linkou. Nepokládejte to." Stáhl okénko a vyklonil se ven. „Kristepane, jedno auto za druhým stojí po celém Waterloo Bridge. Jako by se najednou rozhodli vyjet všichni řidiči ve městě."

„Myslíte, že by s tím Odel mohl mít něco společného?"

„Zřejmě selhal počítač, který řídí dopravní signalizační systém, ale nechápu, jak to dokázali." Bryant opatrně vyjel na chodník. Jejich průjezd mezi vchodem do obchodu a bednou štěrku se opět neobešel bez zvukových efektů.

Jestli dokážou zabíjet lidi tak, že ovlivní statistickou pravděpodobnost výskytu nehod, určitě pro ně není problém vyvolat dopravní kolaps.“

„Zákony pravděpodobnosti mají horní mez,“ vykládal Bryant, když s lítostí sjížděl z chodníku a znovu zapadl do nelibozvučného virválu v tlačenici vozidel před vjezdem na most. Je to jako s těmi šimpanzy, kteří píší na psacích strojích. Kdyby jich psalo neomezené množství a po staletí, prý by nakonec vyprodukovali sebrané Shakespearovy spisy. Ale to je úplný nesmysl.“

„Proč?“

Jen se nad tím zamyslete. Pravděpodobnost, že se šimpanz strefí do správného písmene, je jedna ku dvaceti šesti. Pravděpodobnost, že správně vybere druhé písmeno, je dvacet šest na druhou, pravděpodobnost třetího správného písmene je dvacet šest na třetí – a tak dále. Ale v každém jazyce se některá písmena objevují častěji než jiná. V angličtině například písmeno E. To zákony pravděpodobnosti neberou v úvahu. V kterémkoli dostatečně rozsáhlém zkoumaném vzorku se ukáže, že ti vaši šimpanzi zcela náhodně píší každé písmeno stejně často, ať je to souhláska nebo samohláska. Takže: i kdyby psali celou věčnost, budou si moci gratulovat, když z toho vzejde jeden jediný monolog. A za to může bariéra pravděpodobnosti.“

Bryant vypnul motor a vytáhl klíče zapalování. „Nemá to smysl,“ povzdechl si. „Musíme pěšky. Nezapomeňte tu telefon.“

Došli právě doprostřed mostu, když se shůry snesl takový lijavec, až jim připadalo, že je od okolního světa odděluje vodní stěna. Řeka pod nimi jako by vřela pod padající masou dešťových kapek.

„Musíme se někde schovat,“ křičela Grace. „Člověk by se v tom utopil.“

Bryant ukázal zpátky na schody vedoucí pod most. „Pojďme tam. Znovu zkusíme zavolat Johnovi.“

Seržantka Longbrightová přiběhla do služební místnosti a chytila Johna Maye za rameno. „Měl jsi pravdu," řekla, „celá počítačová síť řízení dopravy se zhroutila."

„K tomu nemůže dojít," namítl jeden z policistů. Jakmile dodávka proudu klesne pod určitou mez, automaticky se zapne náhradní zdroj a pokles vyrovná."

„Tenhle asi nevyrovnal. Že by všechny trafostanice vyplavil déšť?"

„To není poruchou v elektrické síti," nesouhlasil May. „Vědí, že zásah policie by jim mohl překazit satelitní vysílání. Tak se proti tomu pojistili."

„Opravdu si to myslíš?"

Jestli jsme toho názoru, že Carmody má tak velkou moc, musíme z toho vyvodit závěry v plném rozsahu."

May věděl, že přišel čas informovat vedení, i kdyby se při tom měl zesměšnit. Janice," požádal ji, „měla bys jít nahoru a promluvit s Ianem Hargreavem. Sami už to nezvládneme."

Vrchní komisař Ian Hargreave nebyl žádný expert na systémovou analýzu, ale jako první zavedl řadu převratných změn a účinných postupů, které se teď u policie běžně používaly. Situaci sledoval, ovšem stále tomu nemohl uvěřit. „Z databází se nám ztrácejí údaje," rozzlobeně pochodoval sem tam před počítači, propadajícími se do chaosu. Hluk v místnosti hrozil ohluchnutím. Jako by se data převáděla do jiné sítě. Ale nepřevádějí se. Jenom nám něco brání se k nim dostat. Někdo nám sem nasadil vir."

Longbrightová usoudila, že bude lepší se od robustního detektiva držet v uctivé vzdálenosti; měl totiž ve zvyku při chůzi divoce rozhazovat rukama. O pravděpodobné příčině dopravního kolapsu ho už informovala, ale jemu v té chvíli víc ležela na srdci jeho počítačová síť.

„Pěkně nás vypekli. Ale jestli s tím ti tvoji kumpáni z dolejšího patra mají něco společného, jestli to, třeba neúmyslně,

nějakou nepředložeností vyvolali, tak je zabiju.“ Rozčileně si prohrábl šedivějící knír. „Pravděpodobnost, že by náš vyhledávací systém selhal pouhou shodou okolností, právě když se zhroutily počítače dopravky, je zatraceně mizivá. Až moc dlouho jsem nad Bryantem a Mayem držel ochrannou ruku.“

„Disciplinární opatření by nás jen připravovala o čas, Iane,“ bojovala Longbrightová. „Dej jim ještě pár hodin.“

Hargreave dobře věděl, že jeho nejlepší detektivové mají vážné problémy, ale bez jejich spolupráce jim stejně nemůže pomoci. A navíc právě jsou tím nejmenším z jeho problémů. Londýnská doprava vázne, brzo se zastaví docela a chyba je zřejmě v samotném řízení dopravního systému. Každou minutu se dá očekávat, že začnou přicházet hlášení o řádění lupičů; prvním důsledkem krize je růst zločinnosti. Ale když vypadla telefonní i počítačová síť, nezbývá než sedět se založenýma rukama a přihlížet.

Hargreave se zlobil především na sebe. „Kdybych od samého začátku vyžadoval, aby mě průběžně informovali, možná bych s tím dokázal něco udělat.“

„Stačí, když uděláš, co si přejí: dnes do osmi se jich nebudeš na nic vyptávat.“

Hargreave ustaraně vzdychl. „Copak ti někdy dokážu něco odepřít, Janice?“

„Ústředna už taky nefunguje.“

„Panebože,“ zasténal May, „a bez ní to nejde?“

„Pracuje se na tom.“

Chvíli uvažoval. „Budova Odelu musí být pod dozorem, pošli tam lidi. Nejblíž to mají z Bow Street. Ať zkombinují pěší hlídky s motorizovanými a nikoho nepouštějí dovnitř, dokud jim k tomu nedám souhlas.“

„Budou muset jet na kole, jinak tam neprojedou.“

„Co se kčertu děje?“ May udeřil oběma pěstmi do opěradel kolečkového křesla. „Spiklo se proti nám i počasí – ale za to

Carmody opravdu nemůže.“ Oslovil jednoho z mladých policistů. „Zkuste se nějak zkontaktovat s Bryantem a zeptejte se, co chystá. Do knihovny jsme poslali jednoho člověka. Zjistěte, co s ním je.“

„Naše ústředna nefunguje. Seržantka říkala –“

„Kristovanoho, tak volejte z budky!“

„Ano, pane.“ Mladík zmizel.

„Posaď se, Johne.“ Seržantka ho postrčila zpátky do křesla. „Moc se rozčiluješ. Měl by sis vzít dvě z těch tvých tabletek.“

„Snad máš pravdu, Janice. Prosím tě, přines mi sklenici vody.“

V momentě, kdy bylo jisté, že Longbrightová je dostatečně daleko, May vstal z křesla, oblékl si kabát do deště a zamířil k zadnímu východu z policejní stanice.

Za clonou stříbrného deště seděla Grace na bobku u mostního pilíře a telefonovala. Zkusila přímou linku policejní služebny, potom číslo Johna Maye, které ani nebylo v telefonním seznamu, ale do ucha jí bzučel stále týž jednotvárný tón.

Je to k ničemu. Tam se nedovoláme.“ Vytřepávala si vodu z rukávu. „Nemůžu se dovolat k Harrymu a Dorothy. I kdyby se nám podařilo dostat do studia Odelu včas, leda blázen by nás pustil dovnitř, když neneseme žádné úřední listiny ani nemáme s nikým sjednanou schůzku, a podívejte se, jak vypadáme! Je to beznadějné.“

„Tady působí nějaká síla,“ řekl Bryant vážně. „Drží nás v šachu. Začínám si myslet, že to nedokážeme zarazit, ani kdybychom se tam dostali. Možná nám to není souzeno.“ Podíval se na hodinky a pak na rozbouřenou hladinu řeky. „Carmodyho transatlantický telemost skončí za necelých sedmdesát minut. Využil samo velkoměsto, aby nás zadržel.“ Smutně se podíval na kazetu s runami, která bez užitku ležela mezi nimi. „Selhali jsme. A co horšího, zklamali jsme Londýn.“

48/Souboj s ďáblem

Slattery už měl po krk toho, aby pro Carmodyho dělal špinavou práci. Jako by nebylo dost ponižující, že ho jako nějakého poskoka poslali sledovat Harryho Buckinghama, pak mu ještě přikázali zůstat v autě a asistenta poslat do knihovny samotného. Když se nevrátil, Slattery zavolal generálního ředitele Odelu a požádal ho o pomoc. Carmodyho tím nepotěšil, podle jeho názoru Slattery žalostně zklamal. Má si to odpykat tím, že stráví noc v mercedesu a bude pozorovat jakékoli známky dění v knihovně. Ať čeká na další pokyny. Bez nich nesmí odjet, i když pronásledovaný upláchl na tandemu policejního motocyklu. Najednou se z rádia ozval Carmodyho hlas. Slattery sebou leknutím trhl a sáhl po mikrofonu.

„Danieli, nechápu, proč tu mám zůstávat," stěžoval si. „Víš, že Buckingham tu není. Nechceš, abych se ho pokusil najít?"

„Je na cestě sem," odpověděl Carmody. „To je snad jasné." Jeho hlas podbarvovala ozvěna z amplionů, zřejmě volal z nového studia v nejvyšším patře budovy. „Pokusí se zastavit naše vysílání. To mi, samozřejmě, těžkou hlavu nedělá. Hlavně aby se dnes večer podařilo všechno dotáhnout do konce. Pokud jde o tu dívku a starého detektiva, počkáme, až se rozejdou, a pak se jich zbavíme, to nebude problém. Ale budeš muset zavřít tu knihovnici. Je ještě v budově?"

„Kdyby vyšla ven, viděl bych ji."

„Dobře. Všechny ostatní potřebuji tady. Mohu se na tebe spolehnout, zvládneš to?"

„Danieli, víš, že takové věci už nedělám."

„Vím. Ale všichni musíme něco obětovat, jestli chceme, aby dnes večer šlo všechno hladce. Za tu námahu tě pochopitelně odměním. Až tam budeš hotov, všechno pořádně zkontroluj, nesmí tam zůstat nic, co by svědčilo proti nám. Pak se sem co nejrychleji vrať."

Když rozhovor skončil, Slattery si povzdechl a položil mikrofon na místo. Sáhl za sedadlo pro své oblíbené kožené řidičské rukavice. Jeho bolavé oči s překrvenými žilkami kolem zřítelnic jako by v šeru začaly žhnout, když svou pozornost zaměřil na knihovnu. Bože, pomyslel si, co všechno já pro Odel neudělám.

Dorothy prošla temnými uličkami mezi řadami polic v hlavní hale a prohlížela skříň přisunutou k rozbitému oknu. Už se u ní nashromáždila kaluž, povrchové napětí na navoskovaných parketách vzrostlo, čerstvé praménky opět vyrazily kupředu a zaplavily další kus plochy mezi policemi. Udržet zlo na uzdě je nemožné, pomyslela si. Právě tak dobře by se člověk mohl pokoušet zadržet déšť, aby nepronikal dovnitř. Je to přírodní síla, někdy slábne, jindy mohutní, a my můžeme jen doufat, že se nám podaří přehradit jí cestu nebo ji po usilovné a trpělivé námaze odvést jiným směrem.

Škvírou mezi oknem a skříní pozorovala, jak Carmodyho advokát vystupuje z mercedesu a míří k zadnímu traktu budovy. Se stále většími obavami zvažovala, čím se bude bránit. Není tu nic. Snad jen tupý nůž v zásuvce stolu v místnosti pro personál. Nejnebezpečnější zbraní v celé budově jsou knihy ve sklepě…

Rozběhla se ke schodům. Dostala se k nim, právě když se Slattery vahou celého těla vrhl proti skříni před oknem. Dřevo hned nepovolilo, ale bylo slyšet údery, kterými se Slattery dobýval dovnitř. Bylo jí jasné, že skříň nebude odolávat dlouho. Seběhla ze schodů, odkopla kupy tlejících knih a odsunula dveře sklepa od zdi. Už léta se s nimi nehýbalo, protože zavřít sklep by znamenalo nechat knihy ve vlhkém, zatuchlém vzduchu, což by jejich rozpad urychlilo. Když dveře za sebou zavřela, spadlo jí k nohám šedé pavoučí hnízdo a po botách se jí rozeběhli hnědí pavouci. S odporem couvla, uklouzla, ale podařilo se jí zavřít závoru. Šrouby dveří však v provlhlé kamenné zdi příliš pevně nedržely. Doufala, že odolají tak dlouho, jak bude potřebovat.

Musí najít čtyři knihy. Na nejvlhčí dřevěné polici v nejvzdálenějším koutě objevila dvě z nich a odtrhla je od husté plísně.

Slyšela, jak se jí nad hlavou tříští sklo, pak dunivou ránu. Vetřelec prohledával v hale jednu uličku za druhou. Odhadovala, jak dlouho potrvá, než ho napadne podívat se sem dolů. Třetí a čtvrtá kniha měly své místo na opačné straně sklepa. Bylo důležité, aby právě tyto svazky o runách zůstávaly daleko od sebe. Dorothy odedávna věděla, že v sobě skrývají smrtelné nebezpečí. Lidé položili životy, aby se tato díla podařilo dokončit. Jsou naprosto neškodná, dokud se z nich nesloží čtverec a jejich neúplné kresby se nespojí v jednu celistvou zaříkací formuli – v Mobiův proužek zla – přivolávající ďábla, chránící vyzyvatele a odsuzující k věčnému zatracení všechny útočníky. Až dosud neměla nikdy důvod podrobit tento mýtus zkoušce, ale na vlastní oči viděla, jaké skryté schopnosti mají jiné knihy uložené ve sklepě. Matka ji vychovala k opravdové víře. Proč by se před ní neměl zjevit Ďábel? Ovšem, je to nebezpečné. Jakmile je jednou přivolán, nemůže být poslán zpět s prázdnýma rukama.

Opatrně zapálila svíčky a postavila je na kamennou podlahu do ostrůvků z rozteklého červeného vosku. Bolela ji kolena, když otevírala každou z knih na příslušné straně a pokládala je tak, aby vznikl správný tvar. Jedna kniha byla značně poškozená. Plíseň pronikla vazbou a zničila barvy. Co nejpečlivěji ji umístila k ostatním.

Kroky nad ní bylo slyšet z různých míst, pak se zastavily. Všimla si dveří do sklepa. Plísní pokrytý čtverec knih, které před ní ležely, zatím zřejmě nepůsobil. Pozornost temných sil je zřejmě třeba upoutat ještě něčím jiným. S námahou vstala, vzala ze stolu nůž na rozřezávání papíru a zabodla si jej do paže. Krev nechala volně po kapkách stékat na knihy.

Klika dveří za ní zarachotila. Až ven bylo cítit, že uvnitř hoří svíčky. Dorothy si klekla vedle magického čtverce a začala cosi

odříkávat. Plameny svící po její levici a pravici se mihotaly. Žluté plamínky se pohupovaly a chvěly v rytmu jejího hlasu. Přidržela paži postupně nad každou z knih a stránky kapky krve vpíjely.

Najednou se rozlehla rána a dveře se pohnuly. Šrouby, kterými byly uchyceny, se i s rozpadlou omítkou rozlétly kolem. Slattery dveře rozrazil. Pár kroků před sebou uviděl Dorothy klečet mezi svíčkami. Zastavil se. Než mohl promluvit, Dorothy zpozorovala, že v mrazivém a těžkém vzduchu sklepa se vynořují jakési obrysy.

Připadalo jí, že skrčená postava, kterou spatřila před sebou, vystoupila přímo z knih. Bylo to menší a subtilnější než průměrný člověk, ale čišelo z něho nebezpečí daleko přesahující lidské možnosti. Ve vlasech a nad čelem vyrážely z lebky tři ostré špičaté rohy. Ze štěrbiny pod nosem, jakou mají kočkovité šelmy, vyčníval jazyk příliš dlouhý, než aby se vešel do úst. Na prsou, kolenou a slabinách byly bledé miniaturní obličeje mrtvých, které se napínaly a stahovaly při každém jeho pohybu. Dorothy jednou něco podobného viděla v rukopise z patnáctého století v Bibliothèque Nationale v Paříži. Tento tvor se objevoval v ilustracích všech čtyř svazků ležících před ní: typická středověká představa Ďábla. Stál, pozoroval starou ženu klečící u knih a cosi mumlající. Potom se zahleděl na muže u dveří.

Dorothy odvrátila hlavu, když při kratičkých krůčcích škrabal spáry o kamennou podlahu, jako blesk proběhl mezi překážkami ve sklepě – a překvapenému Slatterymu sevřel hrdlo. Jednou rukou ho zvedl ze země, pak ho spouštěl níž, až si jeho měkký podbradek přitáhl k rohům a nabodl ho na ně. Slattery řval, zmítal se a mlátil kolem sebe rukama nohama, ale zjevení si nepřestávalo hlavu oběti tisknout k lebce, dokud na ni nebyla pevně naražena. Potom se sípáním, které vycházelo z jeho úzkého hrdla, přistoupilo ke staré ženě.

Dorothy zvedla hlavu ve chvíli, kdy ďábel uchopil vetřelcovu lebku a kroutil s ní ze strany na stranu, až ji ze svých příšerných rohů vyškubl. Jediným lhostejným pohybem bezvládné tělo odhodil a uspokojen zmizel v šeru knihovny, právě když Dorothy propukla v pláč.

49/Říše

EVENING STANDARD

pondělí 4. května

LONDÝN OCHROMEN!

MĚSTO SE HROUTÍ SPOLU SE SVÝM DOPRAVNÍM SYSTÉMEM

Odborníci dlouho tvrdili, že k tomu nikdy nemůže dojít, ale dnes se veškerý provoz v hlavním městě Velké Británie zastavil, protože všechny hlavní průjezdové trasy zablokovaly nekonečné proudy vozidel – a to vše proto, že „stoprocentně spolehlivý“ systém řízení dopravy počítačem selhal. Tento systém, který ministerstvo dopravy zakoupilo od francouzského výrobce, se stal obětí viru. Podobný vir se nedávno znovu objevil také na internetu.

BATOLATA UMÍRAJÍ V PLAMENECH, VOLAT 999 BYLO MARNÉ

Vozy rychlé lékařské pomoci se ocitly v pasti ulic přeplněných vozidly. V Tuffnell Parku zemřely při požáru bytu dvě děti, protože se k nim hasičské vozy nemohly dostat. Zatímco chladiče automobilů se vařily a lidé ztráceli nervy, dopravní policie se marně pokoušela rozplést proudy osobních a nákladních aut.

ČÁSTEČNOU VINU NESOU I MIMOŘÁDNÉ OKOLNOSTI

Vedle špatného řízení dopravy počítačem policie připisuje vinu také mimořádným okolnostem, které ve stejnou dobu v hustém dešti vylákaly do ulic neobvykle velké množství obyvatel Londýna. Policie vyzývala řidiče, aby neopouštěli svá vozidla. Asociace automobilistů zaznamenala během dne rekordní počet telefonických volání o pomoc.

Zahlcení londýnského metra si vyžádalo uzavření nástupišť mnoha stanic a na důkaz, že v některých čtvrtích je „vše normální“, provoz Severní trasy metra ochromila stávka zaměstnanců.

Večer se doprava v hlavním městě pomalu začala rozbíhat, ale potrvá několik dnů, než bude dopravní systém zbaven viru, jehož původ zatím nebyl vypátrán.

Ministr dopravy přerušil dovolenou na Seychelách, aby řídil vyšetřování příčin zhroucení londýnského dopravního systému.

* *Tragédie uhořelých batolat (viz* str. 2)
* *Poslanec žádá subvencování britského počítačového systému* (viz str. 3)

Harry Buckingham seskočil z tandemu motocyklu a vzhlédl k ohromnému ocelovému mrakodrapu tyčícímu se nad ním. Zrcadlově lesklé stěny budovy Odelu, stejně chladné a nekompromisní jako muž, který jejich výstavbu inspiroval, se ztrácely daleko nahoře v letících černých mracích. Harry se zhluboka nadechl. Za necelých třicet minut dá Carmody povel k zahájení vysílání premiérového pořadu. Harry se přesvědčil, že pod nepromokavým pláštěm má kopii videokazety, a uklidněn bral schody ke vchodu do budovy po dvou.

Příčilo se mu odejít z knihovny a nechat tam Dorothy samotnou, ale když za nimi přijel policista na motocyklu a nabídl pomoc, ten nápad se mu přímo vnutil.

Největší strach měl z toho, že se Grace a Bryant nedostanou dovnitř. Když si poprvé prohlížel knihovnu, všiml si, že je tam ještě jedno, zaprášené video, majetek Rodinného biblického spolku, který se v knihovně scházel. Nebyl problém vzdálit se

od ostatních a obě videa propojit. Grace bude zuřit, až odhalí, že má kopii toho pásku. Cestou přes řeku se modlil, aby šťastně dojel a nepostihl ho další záchvat. Když se teď blížil k uniformovaným strážcům vstupní haly, jeho strach rychle vystřídal jiný problém – jak dosáhnout toho, aby ho pustili dál.

Proti vchodu v kruhové, mramorem obložené hale seděl vrátný v nápadně parádní uniformě. Oči měl jako přilepené na malé televizi a podle všeho se nemohl dočkat, až jeho společnost zahájí první vysílání. Na pultě vedle něho kupy brožurek na křídovém papíře prorokovaly Televizi severní polokoule velkou budoucnost. Když si vrátný uvědomil, že před ním někdo stojí, odtrhl zrak od obrazovky a zběžně si Harryho prohlédl.

„Ano?“ Neřekl víc než jedno slovo; to je ale drzost! Harry měl na sobě oblek, ve kterém utekl z Carmodyho sídla. Naštěstí ho napadlo vypůjčit si od policisty nepromokavý plášť.

„Mám schůzku s Danielem Carmodym.“

Vrátný se na něho podíval se zjevnou nedůvěrou. „Myslím, že to není možné,“ řekl pomalu. „Pan Carmody má důležitou práci. Nesmí být rušen.“

Harry se na takovou eventualitu připravil. Přivolal na pomoc vzpomínky na své bývalé já – arogantního pracovníka reklamní agentury –“ opřel se rukou o pult, mírně se naklonil a z výšky shlížel na vrátného v parádní uniformě. „Rozhodování nemáte v popisu práce,“ spustil úsečně a výhružně. „Zvedněte telefon a informujte Daniela Carmodyho, že za ním přišel Harry Buckingham.“

Vrátný byl na okamžik zaskočen, ale pak se mu vrátil klid. „Pan Carmody připravuje televizní vysílání. Dal přísné pokyny, že nesmí být vyrušován,“ pronesl důstojně. Tím pro něj a celá věc skončila.

Harry letmo pohlédl na hodiny na stole. Zbývá dvacet minut. Obrátil se k vrátnému. Pomalu na něho vycenil zuby, ze stolu, který ležel mezi nimi, vzal tužku a poznámkový blok a nakreslil křivku. Vrátný ho udiveně pozoroval.

„Takhle se bude vyvíjet vaše kariéra,“ prohlásil Harry. Ukázal na vrchol křivky. „Teď jste tady.“ Pokračoval po přímce prudce klesající k dolnímu okraji papíru. Tlačil při tom na tužku tak silně, že se zlomila a papír se roztrhl v půli. „A tady,“ křičel a před očima překvapeného vrátného hodil oba kusy papíru do odpadkového koše, „tady skončí vaše zaměstnání, jestli v příštích několika vteřinách nezvednete telefon.“

Vrátnému bleskla hlavou myšlenka, že ten člověk před ním je dost střelený na to, aby to opravdu byl někdo důležitý. Arogantní vystupování návštěvníka mu připadalo důvěrně známé – právě tak se chovají jeho nadřízení. Neochotně začal vytáčet číslo.

Ve studiu v horním patře budovy to jen vřelo, ale vše zůstávalo pod kontrolou. Za široké účasti tisku měl být nejprve vysílán zahajovací ceremoniál, v němž hvězda televizních seriálů otočí stuhami ověnčeným knoflíkem, kterým samozřejmě nic nezapne. Z připravené kazety bude následovat půlhodinový reklamní pořad o výrobku, který firma právě uvádí na trh. Pak přijde na řadu další pásek. Trvá pouze tři minuty, ale jeho účinky budou dlouhodobé. Carmody si právě zapaloval doutník a při tom si dopřál jeden úsměv. Zračilo se v něm sebeuspokojení. Vysílání nové stanice ještě dnes skončí, plný provoz bude zahájen za měsíc. Po zbytek večera budou při plných stolech Carmody s manželkou poskytovat rozhovory televizi a tisku.

Telefonickou zprávu od své sekretářky Carmody přivítal s ještě větším úsměvem. Dnes si může dovolit jednat velkoryse. „Vlastně jsem pana Buckinghama očekával,“ odpověděl. „Pusťte ho nahoru.“ Kývl na své asistenty a techniky, aby odešli, posadil se a čekal.

Když se za Harrym zavřely dveře výtahu, stanul v chodbě z černého mramoru, z jejíchž stěn zářila řada obrazovek. Vedla ke kruhovému salonku podobnému vstupní hale o třicet pater níž.

Dveře do jediné prostorné místnosti za ním byly pootevřené. Harry jimi prošel.

Carmodyho dlouhé nohy nebylo za stolem ani vidět. Psací stůl tvořila jediná deska z mramoru protkaného zelenými žilkami a finanční magnát za ním vypadal jako kněz při obřadu obětování.

„Harry," zvolal a napůl se zvedl z křesla, „to je milé překvapení." Zlověstně se usmál. „Nějak jsem si ten náš malý zahajovací ceremoniál bez tebe nedokázal představit."

Harry k němu zamířil a podával mu ruku. Všechno kolem bylo dokonale čisté, bez poskvrnky, takže vypadal zvlášť špinavě a uboze. Carmody nabízenou ruku odmítl. „Dal bych přednost tomu, kdybys zůstal stát uprostřed místnosti, ať na tebe dobře vidím." V tváři se mu kmitl náznak úsměvu. „Vždycky jsem si přál pronést tuto větu – ‚Bohužel vám nemohl dovolit, abyste budovu opustil živý'. Je to klišé, ale jak často v dnešní době člověk dostane příležitost něco takového vyslovit? Řeč moderního byznysmena je samý eufemismus."

Opatrně sfoukl z mramorové desky do dlaně popel doutníku a vysypal jej do koše. Harryho prsty sevřely kazetu skrytou pod kabátem.

„Řečeno upřímně a čestně, žádné velké nebezpečí pro nás nepředstavuješ," pokračoval Carmody. „Nenajdeš nikoho, kdo by ti uvěřil – ale to je jen další klišé, že?" Vstal z křesla a obešel stůl. „Vypadá to, že se propadáme do světa literárního škváru. Ale chci, abys věděl, Harry, že mě stále ještě zajímáš." Zaklonil hlavu a vypustil oblak doutníkového kouře. „Proč jsi tak zarytě proti? Proč na tu novou myšlenku tak tvrdě útočíš? Určitě je lepší počkat si na to, co se bude dít. Myslím, že nakonec by tě naše plány příjemně překvapily. Jako většinu našich budoucích partnerů – a jsou to lidé rozumní a slušní."

„Spousta lidí si myslela, že nacismus je dobrý."

„To je typická zautomatizovaná impulzivní reakce, Harry, a ty to víš. Samozřejmě, že nacismus byl špatný, to vidí každý,

kdo dovede rozlišit dobro od zla. Proč je kdokoli, kdo v sobě má trochu předvídavosti a přijde s novým pojetím společnosti, okamžitě srovnáván s Hitlerem? Co chci já, se jen nepatrně liší od toho, co si přeješ ty. Jsem jen ve srovnání s tebou méně sentimentální.“

Podíval se na hodinky. „A teď, jestli mne laskavě omluvíš, musím jít a přihlížet, jak ta děsná ženská kroutí knoflíkem na lepenkové krabici, což – kdyby to tak věděla – zvěstuje úsvit nové éry v konfrontačních technikách byznysu.“ Uličnicky se zašklebil a odcházel.

„Počkej,“ zadržel ho Harry. „Nechceš vidět, co pro tebe mám?“

„Ani ne. Kdybys měl zbraň, bezpečnostní zařízení ve vestibulu by ji odhalilo.“

Vstoupila unavená sekretářka a něco Carmodymu šeptem sdělila. Když odešla, jeho úsměv byl ten tam.

„Vypadá to, že budeš mít možnost ještě chvíli strávit v mé společnosti,“ řekl málem žoviálně.

„Proč? Vysílání se nekoná?“

„Malé zpoždění. Drobný technický problém. Nepříznivé povětrnostní podmínky. Nedělej si starosti, za několik minut bude všechno připraveno.“

Teď, anebo nikdy, usoudil Harry. Když z kapsy vytahoval videokazetu a podával mu ji, cítil, že jeho vytrvalost na Carmodyho přece jen udělala dojem. Nerad se smiřoval s tím, že přijde o perspektivního duchapřítomného a talentovaného manažera. Něco v něm stále ještě chtělo Danielovi důvěřovat.

„Podívej se na to. Myslím, že jsou tam překvapení dokonce i pro tebe.“ Pásek položil na stůl. Ležel mezi nimi jako výzva. Carmody si pečlivě prohlížel Harryho obličej, potom stiskl tlačítko telefonu. „Zavolejte mi, jakmile budete připraveni vysílat. Zatím budu nahoře.“

Harry šel za Carmodym, který už stál u výtahu a čekal, až se dveře otevřou. Když vešel dovnitř, zasunul ocelový klíček do

zdířky nad ovládací deskou. Výtah vyjel o patro výš a před nimi se otevřely prostory soukromého bytu, dokonale zařízeného v týchž studených barvách jako celá budova – v černé, zelené a stříbrné. Jednu stěnu tvořilo zešikmené sklo; byl odtud impozantní výhled na deštěm sužované velkoměsto. Magnát vzal kazetu a vložil ji do videa zabudovaného v černé stěně.

Harry nemohl uvěřit svému štěstí. Daniel se na to opravdu podívá! On sám bude hledět stranou, jakmile se obraz objeví…

Carmody vzal do ruky dálkové ovládání a zapnul video. Harry zahlédl Grace a Dorothy, jak pózují před policemi s knihami a rychle uhnul pohledem. Uplynula minuta a na pásku se střídala jedna trochu zamžená scéna za druhou.

Harry stále vyhlížel prosklenou stěnou ven, když uslyšel pobavené zahihňání. Ohlédl se po Carmodym.

„Je mi líto, Harry.“ Šéf Odelu si nenápadně mnul nos a snažil se udržet vážnou tvář. „To je všechno? Nic jiného pro mě nemáš? Čekal jsem, že mi zkusíš přehrát ten pásek, který jsi ukradl z Instant Image, ale pak jsem viděl, že ta kazeta není naše.“

Po chvíli video vypnul. „Čestné slovo, skutečně jsem doufal, že uvidím něco rafinovanějšího.“ Pokýval hlavou, šel k baru a nalil drink. „Celý den jsme tě nechali na pokoji, a na co ses zmohl? Ovšem je to od tebe moc hezké. Asi si tu kazetu nechám jako suvenýr.“ Ze stříbrného kbelíku vyndal kostky ledu a nasypal je do sklenic.

„Tomu nerozumím,“ přiznal se Harry.

Jsi moc naivní… Pásky s runami jsou naše silná stránka. Nemohu uvěřit, že by sis vybral právě to, v čem jsme tak silní, a snažil se z toho udělat naši Achillovu patu. Špatná strategie. Možná je vlastně dobře, že v reklamě končíš.“ Podal Harrymu vysokou orosenou sklenici a sedl si nepříjemně blízko.

Harry podezřívavě hleděl do své sklenice.

„To je gin s tonikem,“ uklidnil ho Carmody a v jednom oku se mu zračila dobrá nálada. „Ublíží ti jedině za předpokladu, že ho budeš pít v pořádných dávkách a celá léta.“

Harry upil doušek. „Proč můj pásek nefunguje?“ zeptal se jakoby z čistě profesionálního zájmu.

„Harry…“ Carmody s předstíraným zklamáním kroutil hlavou. „Nestačí jen sesadit runy dohromady. Vůbec to není jednoduché. Každý z našich pásků je plný zašifrovaných mikrosnímků proložených elektronickými symboly, které zůstávají pod prahem vědomí. Máš tušení, kolik stojí výroba každé kazety? Přijde přibližně na půl miliónu liber. Proč myslíš, že jsem tak stál o to, abychom tu dodávku dostali zpátky? Až se začne vyrábět na běžícím pásu, náklady přirozeně klesnou, ale tohle byly prototypy. Podívej se sem.“

V ruce držel další dálkový ovladač a vyťukával šestimístný kód. Když skončil, černá videostěna se před nimi pomalu svinula a odhalila až ke stropu sahající záplavu třpytících se jantarově žlutých mikroelektronických obvodů. Mezi geometrickými strukturami vznikal a zase se ztrácel milión impulzů – chemickou cestou se podařilo uskutečnit totéž, co probíhá v nervovém systému.

„Tohle byl můj vklad do Odelu,“ prohlásil Carmody hrdě. „Za to zaplatili ty horentní sumy.“

Harry si poposedl. Krása a složitost systému ho fascinovaly. „Před sebou vidíš jen část kódovacího systému, který dovede počítačem zdokonalené runové obrazy vytvořit v jakékoli elektronické podobě. Jeho vývoj trval deset let. Výroba jen tři měsíce. Pěkné, co?“

Podíval se na hodinky a potom na přívaly deště, které zalévaly prosklenou stěnu.

„Ať tak či tak, v posledním testu jsi selhal. Nějakou dobu jsem váhal, co s tebou. Ale teď si myslím, že si pro tu práci budu muset najít někoho jiného. Možná bys mohl být Odelu

užitečný v nějakém nižším postavení. Třeba jako morče na pokusy s runami. Přines nám ještě gin, prosím tě.“

Harry vzal od Carmodyho sklenici a vstal. Audience skončila, dostal se do role sluhy. Věděl, že se bude muset uchýlit k násilí. Sekáček na led je v kbelíku, kam ho Carmody odložil. Když do sklenice házel velký kus ledu, opatrně si sekáček zasunul do rukávu.

Nad exkluzivním bytem na střeše mrakodrapu zahřmělo, až okna zadrnčela. Vracel se k pohovce a cítil, jak se mu zrychluje tep. Bude to muset udělat, když mu bude podávat sklenici. Carmody jako by mu četl myšlenky. Naklonil se, vztáhl ruku po sklenici a slabý úsměv mu zkřivil rty.

Harry nechal studenou čepel vyklouznout z rukávu do dlaně. Z druhé ruky pustil sklenici a znenadání se na Carmodyho vrhl. Šel mu po krku. Uplynulo několik sekund od chvíle, kdy uslyšel tlumenou ránu, než si uvědomil, že Carmody na něho vystřelil. Palčivé teplo se mu rozlévalo po pravém rameni a na košili mu rozkvetl karmínový květ.

„Znamenitě, Harry. Došel sis pro sekáček. To mi imponuje. Vidíš, není ani potřeba velké úsilí, aby se ke slovu dostaly tvoje přirozené instinkty. Původní nabídka zaměstnání bohužel padá. Myslím, že bych ti nemohl důvěřovat.“ Dal revolver zpátky do saka, z pohovky sebral sekáček a odhodil ho na zelenou mramorovou podlahu.

Ačkoli bolest v rameni polevila, Harry cítil, že mu podklesávají kolena. V pádu ještě uvažoval, jestli nezažívá šok.

„Nedělej si starosti,“ v dálce pravil Carmodyho hlas. „Ani ti nezůstane velká jizva. Mířil jsem daleko od srdce. Jsou to jen kosti a nervy.“ Přiblížily se k němu ruce, roztrhly košili a zkoumaly ránu, kterou kulka vletěla dovnitř. Náhlý nápor bolesti přivedl Harryho k vědomí. Někde zadrnčel telefon. Carmody se zvedl, zatímco se Harry pokoušel posadit.

„Zřejmě jsou hotovi, vysílání může začít,“ řekl Carmody. „Hned jsem dole.“ Už odkládal sluchátko, ale znovu ho zvedl.

„Cože? Řekněte jí, že hrát semetriky v televizi ji nijak neopravňuje k tomu, aby se tak chovala i tady. Ne, radši požádejte Celii. Ať ji nějak uklidní.“ Obrátil se k Harrymu. „Ta herečka ze seriálů jim dává co proto kvůli tomu, že se nezačalo včas. Chtěl by ses jít podívat?“

Viděl Harryho zakrvácenou košili a vyčerpaný, bledý obličej. „Ne, mám lepší nápad.“ Vyťukal další číslo a oslovil režiséra. „Budu se dívat tady nahoře, Jime. Ve studiu stejně nemám co dělat; jen bych se tam pletl. Jistě. Ovšemže mám k tobě důvěru. Propoj mi to na hlavní monitor; ED 17. Ne, umím to udělat sám. Ale buď tam, zavolám ti. Ano.“

Vrátil se k Harrymu, vsunul paže pod zkrvavené sako a odtáhl ho k dlouhé pohovce před televizorem. „Bude tě to zajímat,“ řekl a naladil příslušný kanál. „Náš druhý program obsahuje poslední novinky, které se nám podařilo vyvinout. Je speciálně upraven pro způsob myšlení několika lidí. Kromě vývoje vhodné techniky bylo nejobtížnější částí celé operace získat informace od osobních lékařů politických protivníků Odelu.“

Jiskření na obrazovce rychle vystřídaly pohledy na malé studio a režii o patro níž.

„Tebe nebo mě to samozřejmě ovlivnit nemůže. Ale asi si dovedeš představit, jaký účinek program bude mít na sedm vedoucích pracovníků společnosti, kteří se na to budou dívat na druhé straně Atlantiku.“

Na jednom z monitorů se mihla seriálová kráska. Právě se k ní vrhala maskérka, aby na svém díle provedla poslední úpravy.

„Nějak zestárla,“ poznamenal Carmody. „Měli jsme vzít někoho mladšího. Jak je ti, Harry?“

„Špatně. Teče mi krev.“

„Tentokrát máš pravdu. Do puntíku. Ty náboje jsou namočené do protisrážlivého enzymu. Rána je malá, ale budeš si ji muset nechat zašít, jestli to chceš přežít. Čím víc se budeš hýbat, tím víc to bude krvácet.“

„Myslel jsem si, že mě chceš jako morče.“

„Ano, ano… Ale tak důležité to zase není.“

„Nechci…“

„Co?“

„Nechci umřít.“

„Na to jsi měl myslet dřív.“

Když herečka přestřihla pásku a otočila knoflíkem, z reproduktorů bylo slyšet volání slávy. V dvojexpozici se na obrazovce na pozadí scény ukázalo černé, zelené a stříbrné logo Odelu – majitele Televize severní polokoule. Magnát přisedl blíž, uchvácen tou podívanou. Harry mrkl dolů, a to, co uviděl, ho přimělo posunout se z místa, o něž se opíral. Tmavá krev mu košili promáčela skrz naskrz a rozlévala se po pohovce. Nesrážela se v ráně. Znovu se podíval na obrazovku, ale cítil, že se nedokáže soustředit. Stěna třpytících se obvodů v nejrůznějších duhových odstínech se za obrazovkou neustále barevně proměňovala, jak se částice v jejích kovových cévách prodíraly elektronickým labyrintem a plnily rozkazy, které jim v každé tisícině sekundy přicházely.

Harry věděl, že umírá. Smrt má jistou, jde jen o to, kolik mu ze života zbývá. Zachoval se naprosto naivně, každý jeho krok se dal spolehlivě odhadnout; vrátil se, vydal Carmodymu do rukou a ztratil poslední šanci na skvělé zaměstnání v Novém světě. Hra je u konce. Nic se mu nepodařilo. Grace a Bryant zůstali trčet kdesi na opačné straně města. Dorothy je sama a bezbranná ve své tmavé knihovně. Nic není, jak by mělo být. Pomalu se sesul na zem do kaluže vlastní krve. Z reproduktoru se rozléhal jásot davu.

Znenadání se obraz na monitoru rozostřil a ztratil. Vystřídal ho jiný. Carmody na okamžik znejistěl a sáhl po dálkovém ovládání. Když Harry zvedl hlavu, aby se podíval na obrazovku, na čele ucítil důvěrně známou varovnou palčivou bolest. Zářil tam velice nebezpečný runový symbol. Trhl hlavou a jen zoufale doufal, že se přestal dívat dřív, než mu do podvědomí pronikl

rozkaz, který by oživil jeho nedávno překonanou závislost. Carmody stále pozorně studoval televizi. Jak jeho obavy rostly, pomalu otevíral ústa.

V tu chvíli vyšla z výtahu Celie Carmodyová.

„Jsem tu včas na vysílání?“ zeptala se a kráčela k pohovce. Na interview už byla dokonale učesána a oblečena. Pohybovala se jako loutka. Maskérské umění natolik zvýraznilo rysy jejího obličeje, že vyvolával dojem, jako by byl ze speciální umělé hmoty v barvě lidské kůže. Nervózně postávala vedle Harryho, jehož bídný stav ignorovala, a nespouštěla oči z manželovy tváře. Místnost zaplavilo praskání statické elektřiny. Pod ním znělo něco jiného. Připomínalo to lidskou řeč i brebentění ďáblíků. Dělo se něco divného. Carmody byl jako omámený tvrdou drogou a nepřestával zírat na obrazovku, která stěny za nimi bombardovala záblesky barevného světla.

Harry si z duše přál vstát a před tou smrští zvuků a světel utéci, ale nedokázal se ani pohnout. Celiiny rty se dotkly jeho ucha. „Nedívejte se na to,“ varovala ho. „Musíme pryč. Teď mi nemůže ublížit. Už mi nikdy neublíží.“ Teprve když se sehnula, aby mu podala ruku, zpozorovala, kolik ztratil krve.

„Má pistoli,“ stěží ze sebe vypravil Harry.

Najednou Carmody zděšeně vykřikl. Otočil se i s křeslem, vstal a pozoroval obrovskou stěnu plnou obvodů. Bylo zřejmé, že tam něco vidí, nějaké příšerné zjevení, které ze všech lidí na světě může spatřit jen on sám… Ale Harry, kterého opět přepadla nevolnost, si uvědomil, že je vidí také.

Pevně sevřel víčka a dlaně tiskl k třeštícím spánkům. Kousíček, který z vysílání zahlédl, uvedl do pohybu jeho snadno ovlivnitelné podvědomí. Když uslyšel řinčení oceli po mramoru, připravil se na to, že až otevře oči, znovu se setká s démony své mysli.

Ale tentokrát nemusel čelit fantastickému pohanskému božstvu. Zdálo se, že jiskřící obvody, kterými procházejí runové pulzy, se probudily k životu. Tištěné spoje a indukční cívky se

blížily ke Carmodymu, jako by byly součástí živého těla. Stříbrné žilky mikroelektronických obvodů, ostré jako žiletky, znenadání bleskově vyrazily kupředu a rozřezaly mu nezakryté kusy kůže, dlaně vztažených rukou, krk i obličej. Carmody sáhl pod sako pro revolver a kamsi zamířil.

„Nic tam přece není. Co tam vidí?“ divila se Celie.

První výstřel vyvolal explozi v bludišti propletených drátů a zvedl déšť jisker, které se jako vodopád snášely k lesklé mramorové podlaze a poskakovaly po ní. Další střela se odrazila od panelu a na protější straně místnosti prorazila sklo. Jeho vnitřní pnutí se vmžiku změnilo, tabule se rozlétla na kusy s třesknutím, jako když na rybníku puká led, a celá stěna se zřítila. K padajícím skleněným úlomkům se zvenku přidal prudký déšť.

Harry se znovu podíval na Daniela Carmodyho. Blýskavé obvody ho obklopovaly ze všech stran, dráty se svíjely jako útočící hadi a odkláněly se, aby své konektory mohly hluboko zabořit do jeho obličeje a paží. Vypadalo to, že se stává částí samotného systému, kovové životně důležité spoje počítače pronikaly do jeho cév, až nebylo možné rozpoznat, kde končí člověk a kde začíná přístroj.

Harryho se dotkla ruka. Celie poznala, že i on trpí halucinací, a snažila se ho odtáhnout k výtahu. Náhle za nimi z obrazovky zmizely runy. Režie o patro níž přerušila vysílání.

„Harry, musíme se dostat dolů dřív, než najdou správný pásek a pustí ho.“ Těžce se zvedl a společně se potáceli k ocelovým dveřím. Když Celie přivolávala výtah, Harry se ještě ohlédl. Ve svatozáři dorážejících stříbrných drátů Carmody zkroutil své probodané zbytnělé tělo, aby na ně mohl vystřelit. Kulka vyrazila díru ve dveřích výtahu kousek od Harryho hlavy. Celie křičela a bušila do přivolávacího tlačítka výtahu, ale marně. Harry vrazil prsty mezi gumové těsnění uprostřed dveří a snažil se je roztáhnout, ale cítil, jak se mu rána na rameni znovu otevírá. Vytryskla z ní horká krev a proudem mu stékala po těle. Zatočila se mu hlava a upadl.

Otevřel oči právě včas, aby uviděl, že k nim Carmody běží a mává rukama. Obvody, které mu pronikly pod kůži a do masa, se mu z těla vytrhávaly. Než si Harry stačil uvědomit, co se děje, Carmody chytil manželku za ruku a táhl ji za sebou zpátky – drátům se totiž podařilo svou kořist opět pevně sevřít.

Celie zděšeně vykřikla, když ji srazil do kaluže dešťové vody pod roztříštěnou skleněnou stěnou. Pokusila se vstát, ale nakopl ji nohou, kterou mu dráty ještě nespoutaly, až celým tělem padla do blýskavých skleněných střepů.

Dveře za Harryho zády se otevřely. Celie, která opět stála na nohou, zaječela v panické hrůze, když viděla, jak se rozdrásané tělo jejího manžela, zcela propadlého runové psychóze, propadá do počítačové stěny. Už už chtěla utéci k Harrymu, když se Carmodyho ruka vymrštila a uchopila ji za zápěstí. V příštím okamžiku ji vzal kolem pasu a vší silou hodil proti roztříštěné skleněné stěně.

Harry se za ní rozeběhl. Na posledních metrech se vrhl dopředu a zachytil její ruku. Když se snažila balancovat na úzkém parapetu, chvíli se zdálo, že ji tam zadržuje sama vichřice. Na kluzké mramorové podlaze, kde se mísila krev a dešťovou vodou, Harry ztratil rovnováhu a o sekundu později upadl. Celiina ruka vyklouzla z jeho sevření a mocná síla, které už nic nestálo v cestě, ji katapultovala do bouřlivé noční oblohy. Krátký okamžik se v burácejícím větru vznášela jako hadrová panenka, potom její tělo zmizelo a mraky se nad ním zavřely.

Harry pomalu vstával, horká krev mu zalévala hruď. Carmody byl uvnitř přístroje. Jako břitva ostré konektory mu pronikaly do očí, úst, uší, do lebky. Házel sebou, když mu stříbrné obvody stiskly hrdlo a otevřely je jediným dlouhým řezem. Z rány se vyřinula krev a Carmody řval na Harryho hlasem, který probublával vazkou kapalinou.

„Tímhle to nekončí!“ křičel a kabely obtočené kolem něho se roztěkaly v jiskření elektrického proudu. Jen počkej, však uvidíš! Lepší ďábel známý… než neznámý!“

Vysoko nad deštěm mučeným městem, v luxusním bytě na střeše budovy Odelu stříkala po stěnách krev. Přetížené obvody runového počítačového systému Daniela Carmodyho se rozžhavily doběla a jejich obrovská nashromážděná síla předvedla na jednotlivých tělesných orgánech průmyslového magnáta vzorovou ukázku žehu elektrickým proudem.

Daniel Carmody a jeho dílo splynuli v jedno.

50/Memento

Harry se probral z bezvědomí a zjistil, že leží v malém apartmá pro hosty studia Odel. Zvedl ruku a jen zlehka se dotkl rány. Někdo ji vyčistil, zašil a přelepil širokou náplastí. Zkoušel si sednout, ale v hlavě mu tak hučelo, že si musel znovu lehnout. Hlavu si položil na polštář. Koutkem oka dohlédl k monitorům ve štábu režie na konci sálu. Nezdálo se mu, že by některý z nich byl v provozu.

„Výborně, už jste se probral.“ Celé zorné pole mu zabíral obličej Arthura Bryanta. Starý detektiv ho nepříliš ohleduplně šťouchl do paže. „Vy jste mi ale fajnovka.“

Když se Harry zmohl na slovo, ucítil, že mu vyschlo v krku. „Kde je Grace?“ zachraptěl.

„Dole, čeká na vás. Nechtěli jsme, aby tady nahoře bylo moc lidí, dokud se nepřesvědčíme, že je všechno vypnuté. Mohu vás potěšit, vysílání skončilo předčasně.“

„Proč? Co se stalo? Kdo ho zastavil?“

John May,“ s trochou pýchy v hlase odpověděl Bryant. „Vy jste celý zakrvácený vypadl ze dveří výtahu, ve studiu jste se zhroutil a pořádně vyplašil jednu chvástavou ženskou, která do omrzení vykřikovala, že je televizní hvězda. May sem dorazil, právě když Carmodyho manželka dopadla na chodník.“

„Daniel se dostal dovnitř do počítače.“

„O tom nic nevím. Ale na střeše vznikl požár, větracími šachtami se rozšířil a způsobil při vysílání vážné problémy. Technici se šéfa nemohli dovolat a pokoušeli se z toho nějak vybruslit, ale pak přišel May a vzal to do ruky. Budovu teď hlídá policie a bude ji střežit, dokud se všechno nevyřeší. Co se na střeše stalo? Chtěl jste si hrát na hrdinu?“

„Ne.“ Harry měl velké bolesti. Jen s námahou se posadil. „Celie Carmodyová manželovi podstrčila jiný pásek. Ale nechápu, proč měl pásek, který mohl ublížit jemu samotnému. Vyvinout něco takového by přece svým technikům nikdy nedovolil. A Celie by to sama nedokázala.“

Jestli chcete diskutovat o technických záležitostech, budete si muset promluvit s kolegou,“ řekl Bryant a vzdychl. „Bohužel si na to budete muset nějakou dobu počkat.“

„Proč?“

„Po tom vypětí musel zpátky do nemocnice. Bylo štěstí, že sem přišel. Vám se jen podařilo zdemolovat horní patra, nechat se postřelit a hlavnímu viníkovi jste ani nezabránil v sebevraždě.“

Harry se rozhodl na výčitky nereagovat. Snad měl předpokládat, že Celie Carmodyová po událostech minulého víkendu něco chystá… Bryant na pár minut zmizel a vrátil se s šálkem horkého čaje.

„A co bude dál?“ zeptal se Harry, když si opatrně bral čaj.

„Vás nejspíš odnesou dolů na pohodlných nosítkách, kdežto já, starší křehká osoba, budu muset použít výtah, který jste tak štědře vymaloval svou krví.“

Harry se díval za Bryantem. Odcházel chodbou, popuzené bouchal holí do zdi a na cosi šeptem žehral……

* * *

Zahrada observatoře v Greenwichském parku má kupodivu malou návštěvnost. Svažité trávníky nahoře přecházejí ve

skalky, kterými se proplétají zarostlé cestičky. Přestože je rozlohou nevelká, navrhli ji tak, že mají-li stromy listy, nahlíží do ní pouze červená měděná koule jedné z věžiček observatoře. Vzadu v zahradě je mezi květinovými záhony pod stříškou dřevěná lavička. Od nejranějšího dětství, kdy sem Dorothy chodila s matkou, to bylo její nejoblíbenější místo. I dnes tu odpočívala a vdechovala studený vzduch vonící půdou, zatímco se v zapadajícím slunci prodlužovaly stíny a veverky skotačily v trsech levandule.

Kdyby nebylo Arthura a jeho kolegy, kteří se k ní zachovali skvěle, stěží by se dokázala vyrovnat s následky Slatteryho smrti ve sklepě knihovny. Nakonec se jí tehdy podařilo přivolat na pomoc strážníka na obchůzce. Vystrašený mladík ve své zprávě mrtvého důkladně popsal. Zjistil, že Slatteryho hrdlo bylo probodeno jedním z ostrých hrotů železného svícnu. Zřejmě uklouzl a nabodl se na něj, když se snažil násilím otevřít dveře do skladu knih.

Dorothy o tom, co se toho dne událo, s nikým nemluvila. Ani s Arthurem. Teď se podívala na hodinky a přes černý ozdobný plot parku vyhlížela hosty. Přemýšlela, co je mohlo zdržet.

„Tady jsi! Všude jsme tě hledali.“ Bryant rozhrnul keř rododendronu, vylezl na cestu a ze saka setřásal okvětní plátky. „Nenašel jsem hlavní bránu. Tak jsme přelezli plot. Jako zamlada. Johne, tady je! To sis pro schůzku nemohla vybrat příhodnější místo?“

May se vynořil na vedlejší cestičce. „Když mi Arthur povídal o pozvání na večeři, nenapadlo mě, že to bude piknik. Ale počasí nám přeje, co říkáte?“

„Jste tu autem?“ zeptala se Dorothy.

„Ano, ke své lítosti musím říci, že Arthurovým autem. Zaparkovali jsme u pomníku generála Wolfeho.“

Když stoupali po mokré trávě k observatoři, slunce zbarvilo do bledě růžova několik obláčků, které na obloze zbývaly.

„Když je tak jako dnes, mám Londýn nejraději. Po dešti je vzduch krásně čistý.“ Dorothy se otočila, aby se ještě jednou podívala na kolonádu Námořního muzea, na Královskou námořní akademii a lehkou mlhu nad řekou. „Tenhle pohled brzy zničí. Podívejte se na ty jeřáby. Na severním břehu Temže se staví další mrakodrap – jako by jich banky měly málo. Tohle panoráma se zachovalo po mnoho generací. Měli jsme proti stavbě námitky. Lidé z bank k nám byli hrozně milí a velice blahosklonní. Evidentně si mysleli, že jsme se zbláznili. Zachovat ráz krajiny? Krásný výhled? Bylo na nich přímo vidět, jak si v duchu říkají, to je všechno moc hezké, ale nikdo z toho nemá žádný *užitek*.“

„Co bude s knihovnou?“ zeptal se Bryant.

„Co zmůžu? Zůstanu tam a budu se potýkat s radními a projektanty. Sbírka nesmí zůstat bez ochrany. Nemohu dovolit, aby se dostala do nepovolaných rukou.“

Došli k soše na vrcholu stoupání. „Co se stalo s Odelem?“ Dorothy se zastavila, aby chytila dech.

May se cynicky zasmál. „Vy jste o tom neslyšela? Vysílání bylo zastaveno, dokud neskončí kontrola finančního hospodaření. Nemáme nic, co bychom proti nim mohli použít, jen pár fiskálních formalit. Zdá se, že v momentě, kdy policie do Odelu vkročila, z počítačů zmizely všechny informace, které mohly být použity proti nim.“

„Určitě máte podezření.“

„John a já máme víc než podezření,“ řekl Bryant. „Díky vám jsme měli videokazetu.“

„Mluvíte v minulém čase…“

„Protože když jsem ji tuhle na stanici vyndal z uzamřené skříňky na doličné předměty, ukázalo se, že ji někdo smazal. A to zdaleka není vše. Hargreaveovi oznámili, že případ je teď mimo jurisdikci jeho podřízených, dokud nebude ukončeno oficiální vnitřní šetření.“

„Zní to jako jedna z konspirací, o kterých mluvíval Frank.“

„Než bylo vyšetřování pozastaveno, ověřoval jsem si, kdo vlastní akcie Odelu. Největším akcionářem je vláda Jejího Veličenstva. Významní ministři jsou Odelu v mnoha směrech zavázáni především kvůli celému balíku vojenských zakázek – podrobnosti o tom pravděpodobně zůstávají pěkně v bezpečí pod zámkem v nějaké tmavé kanceláři ve Whitehallu.“

„Už na začátku jsme si měli uvědomit, že celá ta záležitost má politické pozadí,“ řekl May. „Ale my jsme mysleli jako detektivové. Kvůli mrtvolám jsme neviděli, co je za nimi. Až když umřel i Carmody…“

„… to začalo být jasné,“ dořekl Bryant. Otevřel dveře auta, aby se Dorothy mohla posadit. Jistým zvráceným způsobem byl Daniel Carmody vizionář. Ale nikdy by nedovolil vyrobit pásek, který by ho mohl zabít. Někdo měl ještě větší moc. Předpokládám, že výrobu toho pásku zařídilo ministerstvo obrany, pravděpodobně u Carmodyho vlastních techniků. Měli ho jako pojistku pro případ, že by se jejich génius rozhodl vzbouřit.“

„A jeho manželka na to přišla.“

„Možná jí o tom pásku dokonce někdo pověděl. Jedno se nikdy nedozvíme – co ji nakonec přimělo ho použít. Myslíš, že Odel bude dál podnikat?“

„Jen ať to zkusí.“ Bryant se zasmál a hlučně zařadil rychlost.

„Co je na tom legračního?“ zeptala se Dorothy.

Jednomu příteli jsme doporučili, aby se začal věnovat novému koníčku,“ řekl May. V tu chvíli, kdy se o něm zmínil, na opačném konci města pracoval Rufus s Kirkpatrickem. Tajně využívali prostoje staničního počítače a vyvíjeli sekvenci run, která dokáže zavirovat celou síť Odelu, jakmile se zase připojí k ostatním. Při práci se výborně bavili – snad proto, že oba byli vysoce inteligentní vyvrhelové.

„Jistěže se Odel vrátí,“ řekl Bryant, který vyjížděl z parku tak, že přejel přes záhon květin, „ale příště na ně budeme připraveni.“

„Myslel jsem, že jdeš do důchodu,“ rýpl May. „Domníval jsem se, že moderní zločin je pro tebe příliš špinavý… Říkals, že soumrak svého života hodláš strávit na zahrádce pěstováním mrkve.“

„Co to povídáš, já zahrádku nemám,“ rozhořčil se Bryant. „Mrkev, to zrovna. Jestli se pokusíš trochu rozhýbat svůj zlenivělý mozek, třeba si vzpomeneš, že Instant Image nekoupil od Coltise celou dodávku ukradených kazet. Ještě asi stovka jich nám bloudí po městě. Někdo tu musí zůstat a dávat na všechno pozor. Kromě toho – už jsi byl dvakrát v nemocnici. Stačí jedna dramatická scéna a tentokrát bys mohl zaklepat bačkorama. Kdybych tě nechal napospas tvým nápadům, kdo ví, jak by to skončilo.“

May se podíval na Dorothy. „Takže zůstaneš.“

Bryant nedbale pokrčil nos a pozorně sledoval silnici před sebou. „Asi budu muset.“ Autíčko dvakrát projelo dokola blackheathskou křižovatkou, než našlo správný směr a vydalo se do centra hlavního města.

„Měli bychom najít nějakou restauraci, než zapadne slunce,“ navrhl Bryant. „Pokud mě paměť neklame, Henrietta nemá přední světla.“

THE INDEPENDENT

15. června

ZÁHADNÁ SMRT PŘEDSEDY ODELU

Mrtvola muže, kterou před dvěma týdny našly děti při hře u výpusti kanalizace v Jižním Londýně, byla identifikována. Jde o Samuela Harwooda, nedávno obžalovaného předsedu Odelu, nadnárodní společnosti, která je v současné době objektem policejního vyšetřování. Okolnosti Harwoodovy smrti jsou dosud pro policii záhadou. Není známo, jak se v noci dostal do výpusti kanalizace, kde se pak utopil při náhlém přívalu deště.

V týdnech před jeho zmizením se Sam Harwood několikrát značně kriticky vyslovil o společnosti, kterou sám pomáhal vytvořit, a na veřejnosti stále ostřeji napadal další členy správní rady. Kolegové se

zmínili, že bývalý předseda snad trpěl nějakou formou mentální afázie.

Před několika týdny zemřeli také generální ředitel Odelu a jeho manželka. Oba zahynuli při požáru, který zničil nejvyšší poschodí sídla společnosti. (Pokračování na straně 6)

* *Poslanec vysvětluje, proč by měly být uzavřeny nebezpečné stoky* (viz str. 8)

* * *

„To je on," Harry ukázal na předsedovu fotografii v novinách.

„Toho jsem viděl roztrhaného na kousky při halucinaci tehdy o víkendu."

„Carmody věděl, že ve využití moci run je na samém začátku. Jestlipak si uvědomoval, kolik záhad okolo nich ještě je?" Grace se opřela o zábradlí na zádi parníku a pozorovala, jak opouští Westminsterské přístaviště. Obloha se vyjasnila, večer byl studený a průzračný. Výstřední sestřih jejích vlasů přešel v méně nápadný, ale pláště do deště a vysokých bot se zatím nehodlala vzdát. Harry jí podal pohárek, ze kterého stoupala pára.

„Proč myslíš, že Britové vypijí tolik čaje?" zeptala se a rychle míchala lžičkou z umělé hmoty.

„Pomáhá nám myslet."

„Bude ti tvůj byt chybět?"

Harry chvíli uvažoval. Jenom ta vyhlídka," odpověděl. Rozhodl se byt prodat, když po návratu domů zjistil, že ho potřetí vykradli. Nové vedení Odelu ho zřejmě sleduje. Žádné důkazy o tom ovšem nemá.

„Ostatně dostal jsem jinou nabídku."

„Od koho?"

„Od komise pro ochranu spotřebitelů. Působí ve výrobní sféře jako hlídací pes. Bůhví, že v tomhle směru mám dost zkušeností." Když jejich loď vplouvala do stínů pod mostem

Blackfriars, Harry vzal Grace kolem pasu. „Přemýšlel jsem o Ďáblovi.“

„A na co jsi přišel?“

„Zřejmě se opravdu vrátil na zem. A zastavila ho hrstka lidí, které svedla dohromady sotva víc než hra osudu.“

„Myslela jsem, že o takových věcech uvažuješ s odstupem a racionálně.“

„Bývávalo. Ale domysli to do konce; ty jsi znala Franka Drakea. On pracoval s Dorothy Huxleyovou. Ona znala Bryanta a May znal toho kluka, co dává dohromady antirunový virus. Kdyby jeden článek v tom řetězu chyběl, nepodařilo by se Odel zastavit.“

„Vynechals ten nejdůležitější. Kdybys Carmodyho ženě neprokázal trochu laskavosti už tím, že jsi s ní mluvil, nikdy by nesebrala dost odvahy, aby jeho vlastní systém použila proti němu.“

Harry si vzpomněl, jak naposled viděl Daniela Carmodyho, kterého pohlcoval stroj. Krev a elektronické obvody. Zachvěl se.

„Můžeme začít?“

„Ano.“

Grace otevřela kabelu a vytáhla dvě červené růže. Když loď vyjížděla ze stínu pod mostem, Grace hodila první růži do líně tekoucí šedé řeky. Zafoukal vítr a shodil jí vlasy do čela. „Za Franka,“ řekla a rukou si přejela po obličeji.

Harry chvíli držel růži, kterou mu Grace podala, a přemýšlel. Potom ji hodil velkým obloukem; na okamžik se její obrys rýsoval proti zapadajícímu slunci.

„Za Willieho Buckinghama,“ řekl a díval se, jak růže krouží na vodní hladině. Pod nimi hučely lodní šrouby a vířily vodu. Loď pokračovala na své večerní cestě k moři.

„Páni, to je divný, děsně divný,“ Rufus pohodlně seděl na stoličce a jeho očím na obrazovce nic neuniklo. Kývl na

Kirkpatricka. „Když runovou sekvenci odešlu, pokaždý ji něco zablokuje a sakumprásk ji mám zpátky.“

„Jak je to možné?“ Kirkpatrick odsunul lampu od počítače a protíral si unavené oči. „Sám jsi říkal, že tahle část systému Odelu je mrtvá. Že s ní půjde lehce skoncovat.“

„To sem si myslel, ale něco tu je. Sleduj, udělám to znova. Tohle má celej soubor smazat, dočista zlikvidovat.“ Ruce přeletěly po klávesnici a palec se zastavil na klávese *Enter*.

JSTE NYNÍ ZAMĚSTNÁN V ODELU – ANO/NE?

Rufus napsal *Ano* a stiskl *Enter*. Slovo se samo smazalo a potom se celá plocha obrazovky pomalu začala plnit protáhlými obrazci, které utvořily vláknitou grafickou síť. Postupně se obraz vyčistil a uspořádal do jasně čitelných slov.

NEZNÁMÝ ĎÁBEL

„Co to má být, nějaký kód?“ zeptal se Kirkpatrick.

„Záhada!“ Rufus nevěděl, co si o tom myslet, a tak se v rozpacích škrábal za uchem. „Vypadá to na program, co si nemůže přijít na jméno.“ Dotkl se klávesnice, posunul obraz dolů a objevilo se jediné slovo, napsané velikými jasně zelenými písmeny:

DANIEL

Vybavilo se mu, co Harry vyprávěl o Carmodyho smrti. Samá krev a obvody.

„To *on* je v tom systému,“ řekl Rufus.

CHRISTOPHER
FOWLER

RUNA

Z anglického originálu Christopher Fowler, Rune,
vydaného nakladatelstvím Century
v Londýně roku 1990,
přeložila Jitka Fialová. Obálku a grafickou úpravu
navrhl Miroslav Maršálek.
Redigovala Lucie Pilátová.
Vydalo Nakladatelství Olympia a.s.,
110 15 Praha 1, Klimentská 1
v roce 2000 jako svou 3047. publikaci.
První vydání, stran 320.
Tematická skupina 13/34
Odpovědný redaktor Josef Šmatlák.
Technická redaktorka Michala Pálková.
Sazba Princo International s.r.o.
Vytiskla tiskárna Severografie, s.p., Most

27-027-2000